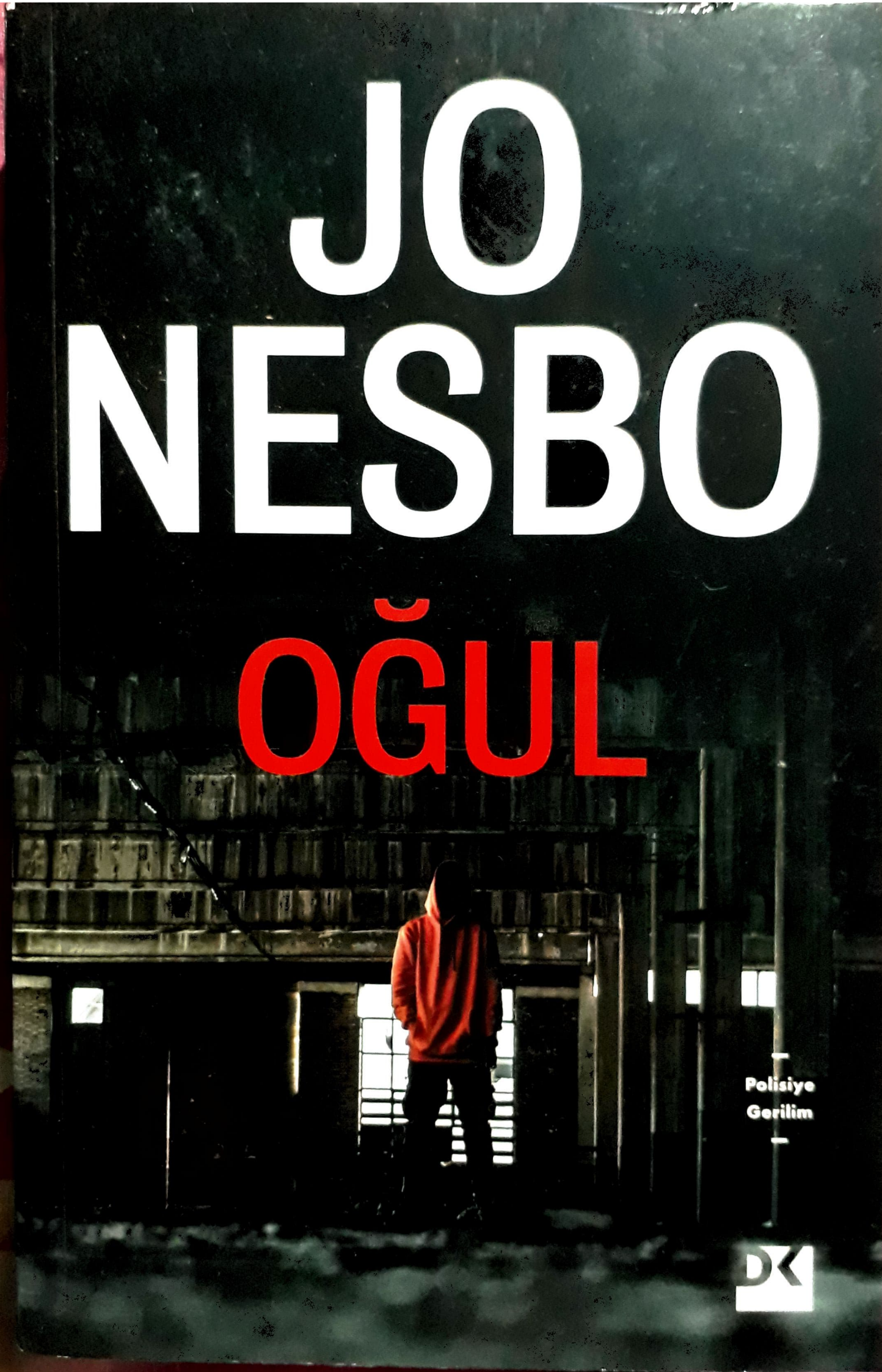
JO NESBO

OĞUL

Polisiye
Gerilim

DK

Jo Nesbo©Thron Ullberg

Karizmatik ve yumuşak başlı Sonny Lofthus on sekiz yaşından beri hapistedir. Diğer mahkûmlar genç Sonny'nin onları günahlarından arındırdığına inanıp işledikleri suçları anlatırlar. Sonny'nin eroin bağımlısı olmasıyla ve nasıl sürekli uyuşturucu temin edebildiğiyle ilgilenmezler. Başkalarının suçlarını üstlendiği için hüküm giydiğini bilmedikleri gibi...

Sonny işlemediği yeni bir suçu polise itiraf etmeye hazırlanırken bir mahkûmdan sarsıcı bir itiraf dinler: Polis babası aslında intihar etmemiş, öldürülmüştür. Hapisten kaçan Sonny'nin elinde uzun bir intikam listesi vardır... Dışarıda iyiler ile kötüler, Başkomiser Simon Kefas, bakımevi idarecisi Martha, İkiz kod adlı mafya lideri ile iş dünyası arasında Oğul Sonny planını uygulamaya koyulur...

"Günah, kefaret, aşk, kötülük gibi en derin gizemleri araştıran, ustalıkla kurgulanmış bir roman. (...) Nesbo'nun, içinde Harry Hole olmasa da, en iyi, en derin ve zengin romanlarından biri."

Kirkus Reviews

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisiyeleriyle dünyaçapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Nemesis*, *Şeytan Yıldızı*, *Macbeth*, *Kurtarıcı*, *Kardan Adam*, *Leopar*, *Yarasa*, *Hayalet*, *Hamamböcekleri*, *Polis*, *Kızılgerdan*, *Susuzluk* ve *Bıçak* adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Çeviren: Can Yapalak

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı

₺ 59

ISBN 978-605-09-7819-3

Sertifika no: 11940

9 786050 978193

Doğan Kitap

Oğul

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi
Yarasa (#1)
Hamamböcekleri (#2)
Kızılgerdan (#3)
Nemesis (#4)
Şeytan Yıldızı (#5)
Kurtarıcı (#6)
Kardan Adam (#7)
Leopar (#8)
Hayalet (#9)
Polis (#10)
Susuzluk (#11)
Bıçak (#12)

Diğer kitaplar
Macbeth

OĞUL

Orijinal adı: Sönnen
© Nesbo, 2014
Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.
Yazan: Jo Nesbo
İngilizceden çeviren: Can Yapalak
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Ekim 2020 / ISBN 978-605-09-7819-3
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Oğul

Jo Nesbo

Çeviren: Can Yapalak

Doğan Kitap

Dirileri ve ölüleri
yargılamak için geri gelecek.

I

1

Rover gözlerini on bir metrekarelik hapishane hücresinin beyaz beton zeminine dikmişti. Alt çenesinde, öndeki hafif uzun, altından yapılma dişi sıkıyordu. İtirafının en zor kısmına gelmişti. Hücredeki tek ses, kolundaki Meryem Ana dövmesini kaşıyan tırnaklarından geliyordu. Karşısındaki yatağa bağdaş kurarak oturan çocuk Rover içeri girdiğinden beri tek kelime etmemişti. Yalnızca başını sallıyor ve Rover'ın alnında bir noktaya bakarak Buda gibi keyifle gülümsüyordu. Herkes ona Sonny derdi. Rivayete göre ergenliğinde iki kişiyi öldürmüştü, ahlaksız bir polis memurunun oğluydu ve elleri şifalıydı. Çocuğun dinleyip dinlemediğini anlamak güçtü; yeşil gözleri ve yüzünün büyük bölümü uzun, mat saçlarının arkasında gizliydi. Ancak bunun bir önemi yoktu. Rover'ın tek istediği ertesi gün Staten Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nden çıkarken gerçekten arınmış bir adam olarak hissedebilmekti; günahlarını bağışlatmaya ve Sonny'nin hayır duasını almaya gelmişti. Dindar değildi ama değişmeye niyet etmekten, doğru yolu bulmaya çaba sarf etmekten zarar gelmezdi. Rover derin bir nefes aldı.

"Kız galiba Belarusluydu. Minsk, Belarus'taydı, değil mi?" Rover başını kaldırıp baktı ama çocuktan hiçbir tepki gelmedi. "Nestor ona Minsk lakabını takmıştı" dedi Rover. "Bana onu vurmamı söyledi."

Kafası uyuşturucudan yanmış birine itirafta bulunmanın en iyi yanı, söylediğiniz hiçbir ismin ya da olayın aklında kalmayacağını bilmekti. Bir nevi kendi kendine konuşmak gibiydi. Staten'deki mahkûmların çocuğu papaza ya da psikoloğa tercih etmelerinin sebebi bu olmalıydı.

"Nestor onu diğer sekiz kızla birlikte Enerhaugen'deki bir kafeste tutuyordu. Kızlar Doğu Avrupalı ve Asyalıydı. Gençlerdi. Ya da ergen. En azından ben ergenliğe eriştiklerini umuyordum. Ama Minsk onlardan daha büyüktü. Daha güçlü. Kafesten kaçtı. Töyen Parkı'na kadar gidebilmişti ki Nestor'ın köpeği onu yakaladı. Şu Dogo Argentino denen köpeklerden. Ne olduklarını biliyor musun?"

Çocuğun gözleri bir milim bile kımıldamadı ama eli havaya kalktı. Sakalına gitti. Parmaklarıyla yavaşça sakalını kaşımaya başladı. Üzerine büyük gelen kirli gömleğinin kolu aşağı kayınca yara kabukları ve iğne izleri göründü. Rover devam etti.

"Kocaman albino köpekler. Sahiplerinin işaret ettiği her şeyi öldürürler. Hatta bazen etmediklerini de. Norveç'te yasak tabii. Raelengen'de bir herif Çek Cumhuriyeti'nden getirmişti. Üretimini yapıp onları beyaz boksör köpekleri olarak kaydettiriyordu. Nestor'la ikimiz bir yavru almak için gittik. Nakit elli binden fazla tuttu. Yavru o kadar sevimliydi ki insanın aklına asla..." Rover durdu. O kaçınılmaz şeyi söylememek için köpekten bahsedip durduğunun farkındaydı. "Her neyse..."

Her neyse. Rover diğer kolundaki dövmeye baktı. İki kuleli bir katedral dövmesiydi. Kulelerin her biri, bugünkü itirafla alakası olmayan iki hapis cezasını temsil ediyordu. Eskiden bir motosiklet çetesine silah tedarik eder, bazı silahları atölyesinde modifiye ederdi. Bu işte iyiydi. Fazla iyi. Öyle iyi ki dikkat çekmemeyi başaramamış ve sonunda yakalanmıştı. Öyle iyi ki ilk hapis cezasında Nestor onu kanatlarının altına almıştı. Nestor şehirdeki en iyi silahların motosiklet çetesi-

ne ya da diğer rakiplere gitmemesi için onu kendi adamı yapmıştı. Ona birkaç aylık iş için ödediği para, Rover'ın atölyede motosiklet tamir ederek hayatı boyunca kazanacağını umduğu paradan fazlaydı. Fakat Nestor bunun karşılığında ondan çok şey istemişti. Çok fazla şey.

"Kız çalılardaydı, her yeri kan içindeydi. Orada öylece kıpırdamadan, gözlerini bize dikmiş yatıyordu. Köpek suratından bir parça koparmıştı, dişlerine kadar görebiliyordun." Rover yüzünü ekşitti. Asıl konuya gelmişti. "Nestor diğer kızlara bir ders vermenin, başlarına ne geleceğini göstermenin zamanı olduğunu söyledi. Zaten yüzünün haline bakılırsa Minsk artık onun için değersizdi..." Rover yutkundu. "Benden yapmamı istedi. İşini bitirmemi. Böylece ona olan bağlılığımı kanıtlamış olacaktım. Üzerinde bazı değişiklikler yaptığım eski bir Ruger MK II tabancam vardı. Bu işi halledecektim. Gerçekten kararlıydım. Sorun bu değildi..."

Rover boğazının düğümlendiğini hissetti. Töyen Parkı'nda o gece yaşadıklarını o kadar çok düşünmüş, kızı o kadar çok gözünün önüne getirmişti ki... Nestor'la ikisinin başrolü oynadığı, diğerlerinin sessiz tanıklar olduğu o olayı... Köpek bile susmuştu. Kaç kez geçirmişti bunu aklından? Yüz mü? Belki de bin. Yine de kelimelerin ilk kez ağzından döküldüğü bu ana dek bunun bir rüya olmadığını, *gerçekten* yaşandığını fark etmemişti. Ya da vücudu bu gerçeği şimdiye dek kabullenmemişti. Midesi o yüzden bulanıyordu. Rover öğürmemek için burnundan derin bir nefes aldı.

"Ama yapamadım. Kızın öleceğini bildiğim halde yapamadım. Köpeği hazır bekletiyorlardı. Onun yerinde ben olsaydım bir mermiyle ölmeyi seçerdim. Ama tetik sıkışmıştı sanki. Bir türlü çekemiyordum."

Genç adam hafifçe başını oynattı. Rover'ın anlattıklarına mı yoksa sadece kendisinin duyduğu bir müziğe mi kafa sallıyordu, belli değildi.

"Nestor bütün gün bekleyemeyeceğimizi, halka açık bir parkta olduğumuzu söyledi. Bacağındaki kılıftan küçük, eğri bir bıçak çıkardı, öne doğru yürüdü, kızı saçlarından tutup kaldırdı ve bıçağı boğazından geçiriverdi. Balık temizler gibi. Üç dört kez kan fışkırdı ve kız öldü. Ama en çok neyi hatırlıyorum, biliyor musun? Köpeği. Akan kanları görünce ulumaya başlayışını."

Rover dirseklerini dizlerine yaslayıp sandalyesinde öne eğildi. Kulaklarını elleriyle kapadı ve ileri geri sallandı.

"Bense hiçbir şey yapmadım. Orada öylece dikilip baktım. O kadar. Kızı bir battaniyeye sarıp arabaya taşırlarken sadece izledim. Onu ormana, Östmarksetra'ya götürdük. Arabadan çıkarıp Ulsrudsvannet'e inen bir yamaçtan aşağı yuvarladık. İnsanlar orada köpeklerini gezdirirdi, o yüzden bulunması bir gün sürdü. Zaten Nestor da bulunmasını istiyordu, anlarsın ya? Başına gelenleri gösteren resimlerin gazetelerde çıkmasını istiyordu. Böylece resimleri diğer kızlara gösterebilecekti."

Rover ellerini kulaklarından çekti.

"Uyuyamaz oldum. Ne zaman gözlerimi kapatsam kâbuslar görüyordum. Yanağı olmayan kız bana gülümseyip dişlerini gösteriyordu. Sonunda Nestor'a gidip ayrılmak istediğimi söyledim. Yeterince Uzi ve Glock'la uğraştığımı, motosiklet tamir etmeye geri dönmek istediğimi anlattım. Nestor benden sert adam olmayacağını anlamış olacak ki kabul etti. Ama konuşursam başıma ne geleceğini de açık açık belirtti. Meseleyi çözdüğümü düşündüm. Elimde hâlâ birkaç harika Uzi olmasına rağmen teklif ettikleri her işi geri çevirdim. Yine de suyum ısınıyordu sanki. Beni öldüreceklerini hissediyordum. Polisler kapımı çalıp beni götürdüğünde rahatladım desem yeridir. Hapisteyken daha güvende olacağımı düşündüm. Beni eski bir davayla suçladılar. İkinci dereceden suç ortağı olduğum bir davaydı. Tutuklanan iki kişi onlara be-

nim silah verdiğimi söylemişti. Hiç uzatmadan suçumu itiraf ettim."

Rover bir kahkaha patlattı. Öksürmeye başladı. Sandalyesine yaslandı.

"On sekiz saat sonra bu yerden çıkıyorum. Beni dışarıda neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Ama dört hafta erken tahliye edilmeme rağmen Nestor'ın çıktığımdan haberinin olduğunu biliyorum. Burada ve emniyette olup biten her şey kulağına gidiyordur, eminim. Adamın her yerde gözü ve kulağı var. O yüzden, benim ölmemi isteseydi çıkmamı beklemek yerine beni burada da öldürtebilirdi diye düşünüyorum. Senin fikrin ne?"

Rover bekledi. Hücreye sessizlik çökmüştü. Çocuk herhangi bir şey düşünüyormuş gibi bile görünmüyordu.

"Öyle ya da böyle" dedi Rover, "bir hayır duası almanın zararı dokunmaz, ha?"

"Dua" kelimesiyle birlikte Sonny'nin gözlerinde adeta bir ışık belirdi ve sağ elini kaldırarak Rover'a yaklaşıp diz çökmesini işaret etti. Rover yatağın önündeki seccadeye diz çöktü. Franck başka hiçbir mahkûmun hücrelerde yere kilim sermesine izin vermezdi. Staten'de uygulanan İsviçre modelinin bir parçasıydı bu. Hücrelerde fuzuli eşya bulundurmak yasaktı. Kişisel eşyaların sayısı yirmiyle sınırlıydı. Yani bir çift ayakkabı istiyorsanız iki pantolondan ya da iki kitaptan vazgeçmeliydiniz. Rover başını kaldırıp Sonny'nin yüzüne baktı. Çocuk pullanmış, kuru dudaklarını dilinin ucuyla ıslattı. Kelimeler ağzından yavaşça çıksa da sesi şaşırtıcı biçimde hafif, diksiyonu kusursuzdu.

"Yeryüzünün ve cennetin tüm tanrıları sana merhamet etsin ve günahlarını bağışlasın. Bu dünyadan göçtüğünde tövbekâr ruhun cennet katına yükselsin. Amin."

Rover başını eğdi. Dazlak kafasında çocuğun elini hissetti. Sonny solaktı fakat bu durumda sağ elini kullanan çoğu in-

sandan kısa bir ömür süreceğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Belki yarın, belki on sene sonra yüksek dozdan ölecekti, kim bilir? Gelgelelim Rover diğerlerinin aksine, bir dakikalığına bile çocuğun elinin şifalı olduğunu düşünmemişti. Bu dua işlerine sahiden inandığı falan da yoktu. Öyleyse neden buradaydı? Din bir çeşit yangın sigortasıydı, ona asla ihtiyacınızın olacağını düşünmezdiniz. Madem çocuk herkesin dediği gibi başkalarının günahlarını kendi üzerine almaya razıydı ve karşılığında hiçbir şey istemiyordu, biraz içini rahatlatmaya neden evet demeyecekti ki? Rover'ın asıl merak ettiği, Sonny gibi birinin nasıl soğukkanlılıkla cinayet işleyebildiğiydi. En başından beri mantıksız geliyordu ona. Belki de eskilerin dediği gibi, şeytan kılık değiştirirdi.

"Selamün aleyküm" diyen bir ses duyuldu ve el havaya kalktı.

Rover başını eğerek diz çökmeye devam etti. Dilini altın dişinin arkasındaki pürüzsüz yüzeyde gezdirdi. Artık tamam mıydı? Kaderinde ölmek varsa yaratıcısı ile tanışmaya hazır mıydı? Başını kaldırdı.

"Karşılık olarak hiçbir şey istemediğini biliyorum ama..."

Çocuğun altına aldığı çıplak ayağına baktı. Ayak tarağındaki geniş damarın üzerinde iğne izlerini gördü. "Bundan önce Botsen'de yatıyordum ve oraya uyuşturucu sokmak kolaydı, sorun olmuyordu. Ne de olsa Botsen yüksek güvenlikli bir hapishane değil. Franck'in Staten'e hiçbir şey sokturmadığını söylüyorlar ama..." Rover elini cebine attı. "...ama yanılıyorlar."

Cebinden bir şey çıkardı. Şekli tabancaya benzeyen, cep telefonu büyüklüğünde altın kaplama bir nesneydi. Rover tetiğe bastı. Namludan küçük bir alev yükseldi. "Bunlardan daha önce görmüş müydün? Tabii, bahse girerim ki görmüşsündür. Buraya girerken beni arayan polis memurları da belli ki görmüştü. Bana istersem ucuza kaçak sigara satabileceklerini söylediler. O yüzden çakmağı almadılar. Sabı-

ka kaydımı okumamışlardı herhalde. Bugünlerde kimse işini doğru düzgün yapma zahmetine girmiyor. Bu ülkede işler nasıl yürüyor, merak ediyorum."

Rover çakmağı elinde tarttı.

"Sekiz sene önce bunlardan iki tane yaptım. Norveç'te kimsenin bundan daha iyi iş çıkaramayacağını söylesem abartmış olmam. Aracının teki bana ulaştı ve müşterisinin asla gizlemek zorunda kalmayacağı, silaha benzemeyen bir silah istediğini söyledi. Ben de bunu yaptım. İnsan aklı tuhaf çalışıyor. İlk görenler haliyle silah sanıyorlar. Ama onlara bunun bir çakmak olduğunu gösterdiğinde silah olma ihtimalini tamamen unutuyorlar. Diş fırçası ya da ne bileyim, tornavida olarak da kullanılabileceği akıllarının bir köşesinde oluyor. Ama silah olabileceği, asla. Senin anlayacağın..."

Rover kabzanın altındaki bir vidayı döndürdü.

"İçine 9 milimetrelik iki mermi alıyor. Ben buna Mutlu Çift Öldüren diyorum." Namluyu genç adama çevirdi. "Biri senin için, hayatım..." Ardından kendi şakağına dayadı. "Biri de benim..." Rover'ın garip kahkahası küçük hücreyi doldurdu.

"Her neyse. Sadece bir tane yapmam gerekiyordu çünkü müşteri bu küçük icadımın arkasındaki sırrı başka kimsenin bilmesini istemiyordu. Ama ben bir tane daha yaptım. İçerideyken Nestor beni öldürtmeye karar verirse diye kendimi korumak için yanıma aldım. Ama yarın çıkacağıma göre buna artık ihtiyacım kalmayacak. Senin olsun. Şunu da al..."

Rover diğer cebinden bir sigara paketi çıkardı. "Çakmağın varken sigaranın olmaması tuhaf görünür, değil mi?" Üzerinde "Rover'ın Motosiklet Tamirhanesi" yazan sararmış bir kartvizit çıkarıp sigara paketinin içine koydu.

"Bu da benim adresim. Belki bir gün motosikletini tamir ettirmen gerekir. Ya da çok iyi bir Uzi almak istersin. Dediğim gibi, elimde hâlâ..."

Kapı dışarı doğru açıldı ve bir bağırtı duyuldu: "Dışarı çık, Rover!"

Rover döndü. Kapıdaki gardiyanın pantolonu, kemerinden sallanan kocaman anahtarlık yüzünden yamuk duruyordu. Gerçi kabarık bir hamur gibi aşağı dökülen göbeği yüzünden kemerini görebilmek zordu. "Hazretlerinin bir ziyaretçisi var. Yakın akrabası sayılır." Neşeli bir kahkaha atıp arkasındaki adama döndü. "Gücenmek yok, değil mi, Per?"

Rover silahı ve sigara paketini çocuğun yatağındaki yorganın altına soktu. Ona son kez baktı.

Ve hızla oradan çıktı.

Hapishane papazı, bol gelen yakasını istemsizce düzeltirken gülümsemeye çalıştı. *Yakın akraba. Gücenmek yok.* Gardiyanın sırıtan tombul suratına tükürmek istemiş ama onun yerine hücreden çıkan mahkûma başıyla selam vererek onu tanıyormuş gibi davranmıştı. Gözü kollarındaki dövmelere takılmıştı. Meryem Ana ve katedral. Ama hayır, yıllar içinde o kadar çok yüz ve dövme görmüştü ki artık onları ayırt edemiyordu.

Papaz içeri girdi. Tütsü kokusu aldı. Ya da ona tütsüyü anımsatan bir şeyin kokusu. Pişirilmiş uyuşturucu gibi.

"Merhaba Sonny."

Yatağında oturan genç adam başını kaldırıp ona bakmadı, yavaşça başını sallamakla yetindi. Per Vollan bunu varlığının kabulü olarak anladı. Onayı.

Sandalyeye oturunca az önceki mahkûmun bıraktığı sıcaklığı hissetti ve biraz rahatsız oldu. Yanında getirdiği Kutsal Kitap'ı yatağa, çocuğun yanına koydu.

"Bugün anne babanın mezarına çiçek bıraktım" dedi. "Benden böyle bir şey istemediğini biliyorum ama..." Per Vollan çocukla göz göze gelmeye çalıştı. Onun da iki oğlu vardı ve ikisi de büyümüş, aile evinden ayrılmıştı. Tıpkı Volan gibi. Tek fark, oğullarına daima kapının açık olmasıydı.

Mahkemede sanık lehine tanıklık eden bir öğretmen Sonny'nin yıldız bir öğrenci, yetenekli bir güreşçi, gözde ve yardımsever bir çocuk olduğunu, hatta babası gibi polis memuru olmak istediğini söylediğini belirtmişti. Ama babası yaptığı yolsuzlukları itiraf eden bir intihar notunun yanında ölü bulunduğundan beri Sonny okulda bir daha görülmemişti. Papaz on beş yaşındaki bir delikanlının utancını hayal etmeye çalıştı. Babalarının ne yaptığını öğrenirlerse kendi oğullarının yaşayacağı utancı düşündü. Yakasını tekrar düzeltti.

"Teşekkür ederim" dedi Sonny.

Per, Sonny'nin yaşına göre ne kadar küçük göründüğünü düşündü. Çünkü artık otuzuna yaklaşmış olmalıydı. Evet. Sonny on iki yıldır hapisteydi ve içeri girdiğinde on sekizindeydi. Belki de onu yaşlanmaktan koruyan, saçları ve sakalları uzarken o bebeksi masum gözlerinin dünyaya –hem de berbat bir dünyaya– merakla bakmaya devam etmesini sağlayan uyuşturucuydu. Tanrı dünyanın ne kadar kötü bir yer olduğunu biliyordu. Per Vollan kırk yılı aşkın süredir hapishane papazıydı ve tek gördüğü, dünyanın giderek daha da günahkâr hale geldiğiydi. Kötülük bir kanser gibi yayılıyor, vampir dişleriyle sağlıklı hücreleri bozup zehirliyor, ahlaksızlık işlerini yaptırmak için onları kendi safına katıyordu. Ve bir kere ısırılan asla ondan kurtulamıyordu. Hiç kimse.

"Nasılsın, Sonny? İzin günün nasıl geçti? Denizi görmeye gittin mi?"

Yanıt yoktu.

Per Vollan boğazını temizledi. "Hapishane memuru denizi görmeye götürüldüğünü söyledi. Ertesi gün bir kadının senin olduğun yerin yakınında ölü bulunduğunu gazetelerde görmüşsündür belki. Kendi evinde, yatağında ölü bulunmuş. Başı... şey. Ayrıntılar burada yazıyor..." Parmağıyla Kutsal Kitap'a hafifçe vurdu. "Memurun yazdığı rapora göre denize

gittiğinizde kaçmışsın ve seni bir saat sonra yol kenarında bulmuş. Nerede dolaştığını açıklamayı reddetmişsin. Onun ifadesiyle çelişen bir şey söylememen çok önemli, anlıyor musun? Her zamanki gibi mümkün olduğunca az konuşacaksın. Tamam mı, Sonny?"

Per Vollan nihayet çocukla göz teması kurmayı başardı. İfadesi Per'e kafasının içinde dönenlere dair çok az şey söylüyordu fakat Sonny Lofthus'un talimatlara uyacağından ve polise ya da savcıya gereksiz hiçbir şey söylemeyeceğinden fazlasıyla emindi. Tek yapması gereken, savunması istendiğinde hafif, yumuşak bir tonda "Suçluyum" demekti. Kulağa mantıksız gelse de Vollan arada bir bu çocukta onu bir çukurun içine battıkça batan, başka hiçbir planı olmayan diğer keşlerden ayıran bir irade gücü, bir hayatta kalma güdüsü olduğunu sezerdi. Bu irade bazen kendisini beklenmedik bir kavrayış anı, çevresine en başından beri dikkat ettiğini ve her şeyi görüp dinlediğini gösteren bir soruyla belli ederdi. Bazen de başka hiçbir bir uyuşturucu bağımlısında göremeyeceğiniz kadar düzgün, dengeli ve esnek bir halde aniden ayağa kalkmasıyla. Bunlar dışında ise, şimdiki gibi, hiçbir şeyin farkına değilmiş gibi görünürdü.

Vollan sandalyesinde kıvrandı.

"Tabii ki bu bir süreliğine dışarıda gezemeyeceğin anlamına geliyor. Ama zaten dışarıyı sevmiyorsun, değil mi? Hem denizi de gördün."

"Deniz değil, nehirdi. Kocası mı yapmış?"

Papaz yerinden sıçradı. Sanki önündeki karanlık sulardan hiç beklemediği bir şey çıkmış gibi. "Bilmem. Önemli mi?"

Cevap yoktu. Vollan iç çekti. Yine midesi bulandı. Son zamanlarda sık sık böyle hissediyordu. Belki de doktordan bir randevu alıp kontrole gitmeliydi.

"Sen bunları düşünme, Sonny. Dışarıda senin gibi insanların bir doz uyuşturucu için bütün gün çöp karıştırdığını

unutma. Burada ise her ihtiyacın karşılanıyor. Zamanın geçtiğini de unutma. Eski suçlarının cezası tamamlandığında burada kimsenin işine yaramayacaksın ama bu cinayetle istersen cezanı uzatabilirsin."

"Demek kocası yaptı. Zengin biri mi?"

Vollan Kutsal Kitap'ı işaret etti. "Burada girdiğin evin bir tasvirini bulacaksın. Büyük ve şık döşenmiş bir ev. Ama tüm bu serveti korumak için takılan alarm açık değildi, ön kapı kilitlenmemiş bile. Ailenin soyadı Morsand. Hani şu göz bantlı armatör. Belki gazetelerde görmüşsündür?"

"Evet."

"Sahiden mi? Görmüş olabileceğini-"

"Evet, onu ben öldürdüm. Nasıl yaptığımı buradan okurum."

Per Vollan derin bir oh çekti. "Güzel. Kadının nasıl öldürüldüğü ayrıntılı olarak açıklanıyor. Bunları ezberlemen gerek."

"Tamam."

"Şey... başının üstü kesilmiş. Testere kullanarak yaptın. Anladın mı?"

Bu kelimelerin ardından gelen uzun sessizlikte Per Vollan midesinin ağzına geldiğini hissetti. Çocuktan bu şekilde faydalanmaktansa kusmayı tercih ederdi. Ona baktı. Hayatın gidişatını ne belirliyordu? Hiçbir etkimizin olmadığı gelişigüzel olaylar silsilesi mi yoksa her şeyi zaten gideceği yöne doğru çeken kozmik bir yerçekimi mi? Rahatsızlık veren yakasını gevşetti, bulantısını bastırdı ve kendini toparladı. Kaybedeceklerini hatırladı.

Ayağa kalktı. "Bana ulaşmak istersen şu sıralar Alexander Kiellands Meydanı'ndaki Ila Bakımevi'nde kalıyorum."

Çocuğun meraklı bakışını gördü.

"Sadece şimdilik, anlarsın ya." Kısacık güldü. "Karım beni evden attı ve orayı işletenleri tanıyorum. Beni..."

Aniden durdu. Neden bu kadar çok mahkûmun konuşmak için bu delikanlının yanına geldiğini birden anladı. Sessizlik

yüzündendi. Hiçbir tepkide ya da yargıda bulunmadan öylece dinleyen birinin yarattığı çekim gücüydü. Kelimelerinizi ve sırlarınızı hiçbir çaba sarf etmeden sizden söküp alıyordu. Per Vollan'ın papaz olarak hayatı boyunca sahip olmak istediği bir yetenekti bu. Ne var ki mahkûmlar daima onun gizli bir amacı olduğunu seziyordu. Bunun adını koyamasalar da onların sırlarını öğrenme isteğinde farklı bir niyet olduğunu biliyorlardı. Belki de ruhlarına erişecek ve bu sayede cennette yerini ayırtacaktı.

Papaz, çocuğun Kutsal Kitap'ı açtığını gördü. Çok basit, hatta gülünç bir numaraydı. Sayfalar kesilerek kitabın içinde bir bölme açılmıştı. Bölmenin içinde Sonny'nin itiraf etmesi için gereken bilgilerin olduğu katlanmış kâğıtlar vardı. Üç küçük torba da eroin.

2

Arild Franck gözlerini masasındaki belgeden ayırmadan "Gir!" diye bağırdı.

Kapının açıldığını duydu. Ön bürodaki sekreteri Ina bir ziyaretçisi olduğunu önceden haber vermişti. Arild Franck bir saniyeliğine ondan papaza meşgul olduğunu söylemesini istemeyi düşündü. Yalan da sayılmazdı, yarım saat sonra Politihuset'te yani Oslo Emniyet Müdürlüğü'nde emniyet müdürüyle bir toplantısı vardı. Ne var ki son zamanlarda Per Vollan ondan beklenen metaneti gösteremiyordu ve kafasının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmekten zarar gelmezdi. Böyle bir ortamda çürük yumurtalara yer yoktu. Tek birine bile.

"Hiç oturma" dedi Arild Franck, belgeyi imzalayıp ayağa kalkarak. "Yürürken konuşuruz."

Kapıya gitti, portmantodan şapkasını aldı ve papazın arkadan ayaklarını sürüyerek geldiğini işitti. Ina'ya yarım saat, bir saat içinde döneceğini söyledi ve işaretparmağını merdiven boşluğuna açılan kapının sensörüne koydu. Cezaevi iki katlıydı ve asansör yoktu. Ne kadar asansör o kadar asansör boşluğu demekti ve hem kaçış yolu olarak kullanılabilir, hem de yangın durumunda kapatılmaları gerekirdi. Üstelik yangın ve sonrasındaki tahliyede yaşanacak arbede, becerikli mahkûmların diğer hapishanelerden kaçmak için kul-

landığı çok sayıda yöntemden sadece biriydi. Aynı sebepten tüm elektrik kabloları, sigorta kutuları ve su boruları da mahkûmların ulaşamayacağı yerlerde, binanın dışında ya da duvarların içinde bulunuyordu. Burada hiçbir iş şansa bırakılmamıştı. Daha doğrusu *o* hiçbir işi şansa bırakmamıştı. Staten'in planını çizerlerken mimarlarla ve uluslararası cezaevi uzmanlarıyla o da görüşmüştü. Açık olmak gerekirse İsviçre'nin Aargau kantonundaki Lenzburg Hapishanesi'nden ilham alınmıştı: rahatlıktan ziyade güvenli ve etkili olmaya önem veren, son derece modern ama aynı zamanda basit bir bina. Ama neticede burası onun, Arild Franck'in eseriydi. Staten, Arild Franck demekti. Arild Franck de Staten. Öyleyse bilgeliğinden sual olunmayan idare heyeti ki hepsinin canı cehenneme, neden onu hapishanenin müdür yardımcısı yaparken Haldern Cezaevi'nden gelen o beyinsizi müdürlüğe getirmişti ki? Evet, Franck biraz kaba saba olabilirdi ama hayır, bir önceki reformlar henüz uygulanmazken hapishane sistemini değiştirecek her parlak yeni fikre hevesle atlayıp siyasetçilere yağ çekecek bir adam değildi o. Fakat işini yapmayı iyi bilirdi. Yani insanları, hastalanmadan, ölmeden ya da eskisinden gözle görülür biçimde daha kötü kişilere dönüşmeden hapiste tutmayı. Sadakatini hak edenlere karşı sadıktı, kendi adamlarını da gözetirdi. Sadece politikayla yönetilen, baştan aşağı çürümüş olan bu hiyerarşide üstleri için aynısı söylenemezdi gerçi. Yeni müdür seçiminde kasıtlı olarak göz ardı edilmeden önce Arild Franck emekli olduğunda –karısı kalın boynu, buldoga benzeyen yüzü ve kelini kapatmak için taradığı seyrek saçlarının büste uygun olmadığını söylese de– anısına yaptırılmış küçük bir büstün giriş salonuna yerleştirilmesini umuyordu. Madem insanlar başarılarınızı ödüllendirmiyordu, kendi menfaatinizi düşünmeniz gerekiyordu artık.

Koridorda yürürlerken "Bunu artık yapamıyorum, Arild" dedi arkadan gelen Per Vollan.

"Neyi yapamıyorsun?"

"Ben bir papazım. Çocuğa yaptığımız şeyden bahsediyorum. İşlemediği bir suçu onun üzerine yıkmak. Karısını öldüren bir kocanın yerine..."

"Şşş."

Kumanda odası ya da Franck'in tabiriyle "kaptan köşkü" kapısının önünde yeri silmeyi bırakıp Franck'i dostça selamlayan ihtiyar bir adamın yanından geçtiler. Johannes hapishanenin en yaşlısıydı ve tam Franck'in istediği gibi bir mahkûmdu. Bir önceki yüzyılda neredeyse tesadüf eseri sayılacak bir şekilde uyuşturucu kaçakçılığından yakalanmış olsa da o günden beri karıncayı bile incitmemiş efendi bir adamdı. Yıllar içinde o kadar ehlileşip uysallaşmıştı ki artık sadece serbest kalacağı günden korkar hale gelmişti. Onun gibi mahkûmlar ne yazık ki Staten gibi hapishanelere uygun değildi.

"Vicdanın mı seni rahatsız ediyor Vollan?"

"Evet, evet, öyle, Arild."

Franck, çalışanlarının tam olarak ne zaman üstlerine adlarıyla hitap etmeye başladığını hatırlamıyordu. Hapishane müdürlerinin ne zaman üniformayı bırakıp sivil giyinmeye başladığını da. Bazı cezaevlerinde gardiyanlar bile sivil giyiniyordu. Sao Paulo'daki Francisco de Mar Hapishanesi'nde çıkan ayaklanmada gardiyanlar biber gazı dumanının içinde mahkûmları çalışanlardan ayıramadıkları için kendi iş arkadaşlarını vurmuştu.

"Bırakmak istiyorum" dedi papaz.

"Ciddi misin?" Franck merdivenleri koşarak iniyordu. Emekliliğine on sene bile kalmamış biri için hayli zindeydi; çünkü spor yapıyordu. Şişmanlığın istisna olmaktan çıkıp bir şart haline geldiği bu meslekte unutulmuş bir değerdi spor yapmak. Kızı turnuvalara katılırken yerel yüzme takımına koçluk da yapmamış mıydı? Boş vakitlerinde üzerine düşen gö-

revi yerine getirmemiş, zamanında halkına çok şey vermiş olan bu ülkeye borcunu ödememiş miydi? Ne cüretle onu görmezden gelmişlerdi? "Peki istismar ettiğine dair elimizde kanıt bulunan oğlanlar konusunda vicdanın nasıl, Vollan?" Franck işaret parmağını bir sonraki kapının sensörüne bastırdı. Bu kapı onları batı tarafında hücrelere, doğu tarafında giyinme odalarına ve otopark çıkışına götüren bir koridora çıkardı.

"Yerinde olsam Sonny Lofthus'un senin günahlarını da üstlendiğini düşünürdüm, Vollan."

Başka bir kapı, başka bir sensör. Franck parmağını tekrar sensöre koydu. Kuşiro, Japonya'daki Obihiro Hapishanesi'nden kopyaladığı bu yeni teknolojiye bayılıyordu. Çalınma, kopyalanma, kötüye kullanılma gibi tehlikeleri olan anahtarlar hazırlamak yerine kapılardan geçme yetkisi olan kişilerin parmak izleri veritabanına giriliyordu. Böylece anahtarların korunamama riskini ortadan kaldırmakla kalmıyor, kimin hangi kapıdan ne zaman geçtiğinin kaydını da tutabiliyorlardı. Tabii ki güvenlik kameraları da vardı ama sonuçta yüzler gizlenebilirdi. Parmak izleri ise asla. Kapı inleyerek açıldıktan sonra her iki ucunda birinin açılması için diğerinin kapatılması gereken parmaklıklı birer metal kapının bulunduğu küçük bir güvenlik bölmesine girdiler.

"Sana artık bunu yapamadığımı söylüyorum Arild."

Franck parmağını dudaklarına götürdü. Hapishanenin tamamını çeken güvenlik kameralarına ek olarak kilitler de iki yönlü bir iletişim sistemine sahipti. Böylece herhangi bir nedenden mahsur kaldığınızda kumanda odasıyla temas kurulabiliyordu. Güvenlik bölmesinden çıkıp giyinme odalarına yöneldiler. Burada duşlar ve çalışanların giysi ve kişisel eşyalarını koydukları özel dolapları vardı. Müdür yardımcısında tüm dolapları açan bir maymuncuk bulunduğunu çalışanlara söylememe fikri Franck'e aitti. Bunu bilmelerine gerek yoktu, hatta bilmemeleri daha iyiydi.

"Burada kimlerle muhatap olduğunu bildiğini sanıyordum" dedi Franck. "Öylece bırakıp gidemezsin. Bu insanlar için bağlılık hayat memat meselesidir."

"Biliyorum" dedi Per Vollan. Çirkin bir hırıltıyla nefes almaya başlamıştı. "Ama ben ebedi hayatı önemsiyorum."

Franck çıkış kapısının önünde durdu ve yalnız olduklarından emin olmak için hızlıca solundaki dolaplara bir bakış attı.

"Aldığın riskin farkındasın, değil mi?"

"Tanrı şahidim olsun ki kimseye tek kelime etmeyeceğim. Onlara aynen böyle söyle, Arild. Mezara kadar ağzımı açmayacağımı söyle. Sadece gitmek istiyorum. Lütfen bana yardım et."

Franck aşağı baktı. Sensöre. Dışarıya. Buradan çıkmanın sadece iki yolu vardı. Bu, yani arka yol ve danışmadan ulaşılan ön giriş. Onun dışında ne bir havalandırma kanalı, ne bir yangın çıkışı, ne de bir insanın sığabileceği genişlikte bir lağım borusu vardı.

"Olabilir" dedi ve parmağını sensöre koydu. Kapı kolunun yukarısında veritabanının arandığını gösteren küçük kırmızı bir ışık yanıp söndü. Az sonra ışık söndü ve aynı yerde küçük yeşil bir ışık belirdi. Kapıyı açtı. Parlak günışığı ikisinin de gözlerini kamaştırınca güneş gözlüklerini takıp geniş otoparktan geçtiler. Franck "Onlara bırakmak istediğini söylerim" dedi ve arabanın anahtarını cebinden çıkartırken güvenlik kulübesine baktı. İçinde yedi gün yirmi dört saat nöbet tutan iki silahlı muhafız bekliyordu ve hem giriş hem çıkış yolu Franck'in yeni Porsche Cayenne'inin bile aşamayacağı çelik bariyerlerle kapatılmıştı. Muhtemelen asıl hayallerini süsleyen Hummer H1'i olan biri bunu başarabilirdi fakat girişi büyük araçların geçemeyeceği kadar dar yaptıkları için o araba buraya fazla geniş kalırdı. Tüm hapishaneyi çevreleyen altı metre yüksekliğindeki çitlerin içine çelik barikatlar koydurması da yine büyük araçlar içindi. Franck bun-

lara elektrik de vermek istemiş ama imar kurumu Staten'in Oslo'nun merkezinde bulunduğu ve masum sivillerin de bundan zarar görebileceği gerekçesiyle başvurusunu reddetmişti. Masum, ha? Sokaktan geçen biri çite dokunmak isterse önce tepesinde dikenli tellerin olduğu beş metrelik bir duvarı geçmesi gerekecekti.

"Nereye gidiyorsun, bu arada?"

"Alexander Kiellands Meydanı" dedi Per Vollan umutlanarak.

"Üzgünüm" dedi Arild. "O taraftan geçmeyeceğim."

"Sorun değil, hemen dışarıda otobüs durağı var."

"Güzel. Sana haber veririm."

Hapishane müdür yardımcısı arabasına bindi ve güvenlik kulübesine doğru sürdü. Kurallara göre kendisininki de dahil, tüm araçlar durdurulup yolcular kontrol edilmeliydi. Ama muhafızlar onun cezaevi binasından çıkıp arabasına bindiğini gördükleri için bariyeri kaldırıp geçmesine müsaade ettiler. Franck muhafızların selamına karşılık verdi. Anayolda trafik lambalarına gelince durdu. Dikiz aynasından sevgili Staten'ine baktı. Belki mükemmel değildi ama mükemmele yakındı. Kusurlar için planlama komitesini, bakanlığın yeni çıkardığı aptal yasaları ve hafif yozlaşmış insan kaynaklarını suçluyordu. O sadece herkes için, güvenli bir yaşam ve belirli bir hayat standardını hak eden Oslo'nun emektar ve namuslu vatandaşları için en iyisini istemişti. Evet, bazı şeyler farklı olabilirdi. Bu yolu seçmiş olmaktan o da mutlu değildi. Ama havuzdaki öğrencilerine hep dediği gibi, ya batar ya çıkardınız, kimse size iyilik yapmazdı. Kafasını toplayıp az sonra yapacağı şeye odaklandı. İletmesi gereken bir mesaj vardı. Ve bundan çıkacak sonuçtan adı gibi emindi.

Lamba yeşile dönünce gaza bastı.

3

Per Vollan, Alexander Kiellands Meydanı'ndaki parkta yürüyordu. Temmuz ayı ıslak ve mevsim değerlerinden daha soğuk geçse de nihayet güneş açmıştı ve park bir bahar gününü anımsatacak kadar yeşildi. Yaz geri gelmişti, etrafta oturan insanlar yüzlerini göğe kaldırıp gözlerini yumarak günışığını her an bitebilirmiş gibi içlerine çekiyorlardı. Kulağına kaykayların gürültüsü, şehrin yeşil alanları ve balkonlarındaki barbekülere taşınan altılı bira kutularının tıkırtıları geliyordu. Havanın ısınması bazılarını daha da mest etmiş olmalıydı. Parkın çevresindeki araç trafiğinin dumanıyla sarılmışa benzeyen insanlar, eski püskü giysileriyle banklara ve süs havuzunun etrafına kıvrılmış, martıların cıyaklamasını andıran boğuk ve mutlu seslerle papaza laf atıyorlardı. Per Vollan, Uelandsgate ile Waldemar Thranes Caddesi'nin kesiştiği kavşakta kamyonlar ve otobüsler önünden geçerken yeşil ışığı bekledi. Caddenin karşısında sıralanan, trafikteki boşluklarda bir görünüp bir kaybolan binalara baktı. 1921'de inşa edildiğinden bu yana şehrin en çok susayan sakinlerinin susuzluğunu gideren kötü şöhretli Tranen barının pencereleri muşambayla kaplıydı. Son otuz yıldır yaşlı kör bir piyanist ile tef ve araba kornası çalan Taylandlı bir kadından oluşan grubuyla kovboy kostümü giyip tek tekerli bir bisikletin tepesinde gitar çalıp şarkı söyleyen Arnie Norse, namı diğer

"Skiffle[1] Joe"nun sahne aldığı bardı bu. Per Vollan'ın gözleri ön cephesinde betonla çakılmış demirden harflerle "Ila Pansiyonu" yazan binanın dışına kaydı. Savaş sırasında bu bina bekâr annelere ev sahipliği yapıyordu. Şimdiyse şehrin en umutsuz bağımlılarının kaldığı bir bakımeviydi. Kurtulmak istemeyenler için sondan bir önceki durak.

Per Vollan caddenin karşısına geçti, binanın girişinin önünde durdu, zili çaldı ve kameranın merceğine baktı. Kapının açıldığını duyunca içeri girdi. Bakımevi eski günlerin hatırına ona iki haftalığına bir oda vermişti. Ve bunun üzerinden bir ay geçmişti.

Merdivenlerin demir parmaklıklı kapısını açmaya gelen kahverengi gözlü genç kadın "Selam, Per" dedi. Birisi kilide zarar verdiği için anahtarlar artık kapıyı dışarıdan açamıyordu. "Kafeterya kapandı ama acele edersen akşam yemeğine yetişirsin."

"Sağ ol Martha, aç değilim."

"Yorulmuş gibisin."

"Staten'den buraya kadar yürüdüm."

"Ciddi misin? Otobüs yok muydu?"

Per Vollan genç kadının peşinden ayaklarını sürüyerek basamakları tırmandı.

"Biraz düşünmeye ihtiyacım vardı" dedi.

"Bugün birileri gelip seni sordu."

Per donakaldı. "Kim?"

"Sormadım. Ama polislerdi galiba."

"Onu nereden anladın?"

"Seni bulmaya bayağı istekli görünüyorlardı, o yüzden belki tanıdığın bir mahkûmla ilgilidir diye düşündüm. Ya da öyle bir şey işte."

Evet, diye geçirdi aklından Per, beni aramaya başladılar bile.

1. 1950'lerde popüler olan, blues ve cazdan etkilenmiş bir folk müzik türü (ç.n.)

"Herhangi bir şeye inanıyor musun Martha?"

Kadın merdivende ona doğru döndü ve gülümsedi. Per genç bir erkeğin bu gülümsemeye kolaylıkla âşık olabileceğini düşündü.

"Tanrı ya da İsa'ya mı mesela?" diye sordu Martha, duvardaki bir kapağı andıran resepsiyon kapısını açıp içerideki büroya girerek.

"Kadere mesela. Kozmik çekim yerine şansa inanmak gibi."

"Ben Deli Greta'ya inanıyorum" diye mırıldandı Gertha kâğıtları karıştırırken.

"Hayaletler..."

"Inger dün bir bebek ağlaması duyduğunu söyledi."

"Inger çok hassas biri, Martha."

Martha başını kapıdan çıkardı. "Konuşmamız gerek, Per..."

Per iç çekti. "Biliyorum. Yeriniz yok ve..."

"Bugün Sporveisgata'daki merkezden aradılar ve yangın yüzünden en az iki ay daha kapalı kalacaklarını söylediler. Şu anda misafirlerimizin kırktan fazlası ortak odalarda kalıyor. Bunu böyle sürdüremeyiz. Birbirlerinden bir şeyler çalıp kavgaya tutuşuyorlar. Birisinin yaralanması an meselesi."

"Sorun değil, burada uzun süre kalmayacağım."

Martha başını yana eğdi ve meraklı gözlerle ona baktı. "Neden evde uyumana izin vermiyor ki? Kaç senedir evliydiniz siz? Kırk mı?"

"Otuz sekiz. Ev onun evi ve durum biraz... karışık." Per bıkkın bir ifadeyle gülümsedi.

Martha'nın yanından ayrılıp koridorda yürüdü. Kapılarının ikisinin arkasından müzik sesi geliyordu. Amfetamin. Günlerden pazartesiydi, yardım bürosu hafta sonundan sonra açıktı ve her yer bela kaynıyordu. Kapısının kilidini açtı. Tek bir yatak ve gardırobun olduğu bu ufak, yıkık dökük odaya haftada altı bin kron veriyordu. Oslo'nun dışında bu parayla koca bir apartman dairesi tutabilirdiniz.

Yatağa oturup tozlu pencereden dışarı baktı. Dışarıda sakin bir trafik uğultusu vardı. Uyduruk perdelerden içeri güneş giriyordu. Denizlikte canıyla boğuşan bir sinek vardı. Yakında ölürdü. Hayat böyleydi işte. Ölüm değil, hayat. Ölüm hiçbir şey demekti. Bu fikre varalı kaç sene olmuştu acaba? Ölüm dışında her şeyin, vaaz ettiği tüm öğütlerin insanların ölüm korkusuna karşılık olarak yarattığı bir savunma olduğu fikrine. İnandığı hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. Bildiğimizi sandığımız şeyler, korku ve acıyı dindirmek için inanmak zorunda olduklarımızın yanında hiçbir şeydi. Ne var ki dönüp dolaşıp aynı yere gelmişti. Bağışlayıcı bir Tanrı'ya ve ölümden sonra yaşama yeniden inanmıştı. Artık imanı eskisinden de güçlüydü. Bir gazetenin altından defter çıkardı ve yazmaya başladı.

Per Vollan'ın yazacak pek bir şeyi yoktu. Tek bir sayfaya birkaç cümle yazdı, hepsi bu. Kullanılmış bir zarfın üzerinde yazan adını karaladı. Alma'nın avukatının mal paylaşımında Per'e ne kadar bir pay lütfetmeyi düşündüklerini belirten kısa yazısı bu zarfın içinde gelmişti. Fazla bir şey değildi.

Papaz aynaya baktı, yakasını düzeltti, pardösüsünü giydi ve çıktı.

Martha resepsiyonda yoktu. Inger mektubu aldı ve sahibine ulaştıracağına söz verdi.

Güneş artık alçalmıştı, gün sona eriyordu. Parkta yürürken göz ucuyla herkesin ve her şeyin nasıl da kendi üzerlerine düşen rolü bariz bir hata yapmadan oynadığını fark etti. Kimse yanından geçtiği banklardan biraz daha hızlı kalkmıyordu, fikrini değiştirip Sannergata'dan nehre yürümeye karar verdiğinde hiçbir araba yola daha temkinli çıkmıyordu. Ama oradaydılar işte. Huzur dolu bir yaz akşamüstünün vurduğu pencerelerin arkasında, yanından geçen birinin anlık bakışında, evlerin doğu cephesinden sessizce sıvışıp alanlarını genişleterek güneşi defeden gölgelerin serinliğindeydi-

ler. Per Vollan tüm hayatının böyle olduğunu düşündü. Karanlıkla aydınlık arasında sürüp giden, hiçbir tarafın kazanacak gibi durmadığı, sürekli, amaçsız, kararsız bir mücadele gibi. Yoksa kazanan var mıydı? Her geçen gün karanlık biraz daha bastırıyordu sanki. Uzun bir geceye doğru yol alıyorlardı.

Adımlarını hızlandırdı.

4

Simon Kefas kahve fincanını ağzına götürdü. Mutfak masasından Disen, Fagerliveien'de bulunan evlerinin önündeki küçük bahçeyi görebiliyordu. Gece yağmur yağmıştı ve çimler sabah güneşinde hâlâ parlıyordu. Gerçekten de büyüdüklerini görüyordu sanki. Çim biçme makinesiyle küçük bir gezi bekliyordu kendisini demek ki. Gürültülü, zahmetli, terli ve küfürlü bir işti belki ama seviyordu. Else ona bir keresinde neden tüm komşuları gibi elektrikli bir makine almadığını sormuştu. Cevabı basitti: para. Bu evde ve bu mahallede büyürken çoğu tartışmayı sona erdiren cevaptı bu. Ne var ki o zamanlar burada sıradan insanlar yaşardı. Öğretmenler, berberler, taksi şoförleri, kamu çalışanları. Ya da kendisi gibi polis memurları. Şimdiki sakinlerin de özel bir tarafı yoktu ama reklam veya bilişim sektöründe çalışanlar, gazeteciler ve doktorlardı. Ya moda ürünler satan bir firmaya sahiplerdi ya da bu küçük kır evlerinden birini satın alıp fiyatları yükseltmeye ve mahalleye sınıf atlatmaya yetecek kadar mirasa konmuşlardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Else, Simon'ın sandalyesinin arkasında dikilip saçlarını okşayarak. Saçları gözle görülür bir biçimde seyrelmişti, öyle ki ışık tepeden vurduğunda kafa derisi seçiliyordu. Ama Else bundan hoşlandığını iddia ediyordu. Artık gerçekte olduğu kişi, yani emekliliğine az

kalmış bir polis memuru gibi görünmesi hoşuna gidiyordu. Kendisinin de bir gün yaşlanacağı fikri de. Gerçi Simon yaşlanma konusunda ondan yirmi sene öndeydi. Yeni komşularından biri olan yarı ünlü bir film yapımcısı Else'yi onun kızı sanmıştı. Neyse ki Simon bundan rahatsız olmamıştı.

"Ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum" dedi. "Çünkü sana sahibim. Çünkü tüm bunlara sahibim."

Else onu başının üstünden öptü. Simon dudaklarını tenin-de hissetti. Dün gece rüyasında onun için gözlerini feda ettiğini görmüştü. Uyanıp sahiden de bir şey göremeyince bir an için mutlu olmuş, ama çok geçmeden yazın erkenden doğan güneşi, uyku bandı yüzünden göremediğini anlamıştı.

Kapı zili çaldı.

"Edith olmalı" dedi Else. "Ben gidip üzerimi değiştireyim."

Kapıyı kız kardeşine açtı ve üst kata çıktı.

"Selam Simon Amca!"

"Aman aman, kimler gelmiş" dedi Simon, çocuğun sevinçle parlayan yüzüne bakarak.

Edith mutfağa geldi. "Kusura bakma Simon, erken gelelim diye tutturdu. Şapkanı takacakmış."

"Olur tabii" dedi Simon. "Bugün neden okula gitmedin, Mats?"

"Öğretmenlerin eğitim günüymüş" diyerek iç geçirdi Edith. "Okullar bunun bekâr anneler için nasıl bir kâbus olduğunu bilmiyor."

"Else'yi arabayla götürdüğün için çok naziksin."

"Hiç önemli değil. Anladığım kadarıyla adam sadece bugün ve yarın Oslo'daymış."

"Hangi adam?" diye sordu Mats, amcasını sandalyeden kaldırmak için kolundan çekerek.

"Göz ameliyatlarında çok başarılı bir Amerikalı doktor" dedi Simon. Kendini daha da kasıyormuş gibi yapıp Mats'in ayağından çekiştirmesine izin verdi. "Haydi gel bakalım, po-

lis şapkasını bulabilecek miyiz? Sen de kendine kahve koy, Edith."

Simon ve Mats hole gittiler. Çocuk amcasının gardırop rafından indirdiği siyah beyaz polis şapkasını görünce sevinçle bağırdı. Ama Simon şapkayı kafasına takınca susup ciddileşti. Aynanın önünde dikildiler. Çocuk amcasının yansımasına nişan alarak ağzıyla silah sesi yaptı.

"Kime ateş ediyorsun?" diye sordu amcası.

"Kötülere" dedi çocuk öfkeyle. "Bam! Bam!"

"Biz buna atış talimi diyelim" dedi Simon. "Polis bile izin olmadan kötüleri vuramaz."

"Hayır, vurur! Bam! Bam!"

"Bunu yaparsak hapse gireriz, Mats."

"Öyle mi?" Çocuk durdu ve amcasına şaşkın gözlerle baktı. "Ama neden? Biz polisiz."

"Çünkü birisini vurursak tutuklanırız, bu da bizi kötü biri yapar."

"Ama... Onları yakaladığımızda vurabiliriz, değil mi?"

Simon güldü. "Hayır. Hâkim ne kadar hapiste kalacaklarına karar verir."

"Sen karar veriyorsun sanıyordum Simon Amca."

Simon küçük çocuğun gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. "Sana şöyle söyleyeyim, Mats. İyi ki buna ben karar vermek zorunda değilim. İyi ki tek yapmam gereken suçluları yakalamak. Çünkü işin eğlenceli kısmı o."

Mats tek gözünü kıstı, şapka geriye kaydı. "Simon Amca..."

"Efendim?"

"Neden Else Teyze'yle senin çocuğunuz yok."

Simon çocuğun arkasına geçti, ellerini omuzlarına koydu ve aynadan ona gülümsedi.

"Çocuğa ihtiyacımız yok, sen varsın ya. Öyle değil mi?"

Mats amcasına birkaç saniye boş boş baktı. Sonra birden yüzü parladı. "Evet!"

Simon cebinde çalmaya başlayan telefonu çıkarıp cevap verdi. Bir polis arkadaşı arıyordu. Dinledi.

"Aker Nehri'nin neresinde?"

"Kuba'yı geçince, sanat okulunun orada. Yaya köprüsünün olduğu..."

"Nerede olduğunu biliyorum. Otuz dakikaya oradayım."

Ayakkabılarını giydi, bağcıkları bağladı ve montunu üzerine geçirdi.

"Else!" diye seslendi.

"Efendim?" Else'nin yüzü merdivenin tepesinde belirdi. Simon onun ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark etti. Uzun saçları narin yüzünün iki yanından kızıl bir nehir gibi dökülüyordu. Minik burnunun üzerinde ve etrafında çiller vardı. Öldüğünde o çillerin hâlâ orada olacağını düşündü Simon. Derken hiç istemediği o ikinci düşünce belirdi aklında: Onunla o zaman kim ilgilenecekti? Else'nin dikildiği yerden aslında onu göremediğini, sadece görüyormuş gibi yaptığını biliyordu. Boğazını temizledi.

"Benim gitmem gerek, hayatım. Doktordan çıkınca telefon açıp ne dediğini söyler misin?"

"Olur. Dikkatli sür."

İki orta yaşlı adam, Kuba olarak bilinen parkta yürüyordu. Sık sık siyasi toplantılara ev sahipliği yaptığı ve Grünerlökka bir zamanlar işçi mahallesi olduğu için çoğu insan bu adın Küba'dan geldiğini sanırdı. Oysa uzun yıllardır burada yaşıyor olanlar burada eskiden kocaman bir gaz deposunun durduğunu ve yapının iskeletinin küp biçiminde olduğunu bilirdi. İki adam, günümüzde bir sanat okulu olan eski fabrikaya giden yaya köprüsünden geçti. Sevgililer köprünün korkuluklarına tarih ve baş harflerin yazılı olduğu asma kilitler takmıştı. Simon durup bir tanesine baktı. Else'ye on senedir âşıktı. Beraber oldukları üç bin beş yüzden fazla günün her

birinde sevmişti onu. Hayatında hiç başka bir kadın olmamıştı ve bunu bilmek için sembolik bir asma kilide ihtiyacı yoktu. Else'nin de öyle. Neyse ki Simon'dan sonra uzun yıllar daha yaşayacaktı ve hayatına yeni erkeklerin girmesi için zamanı olacaktı. İyi bir şeydi bu.

Durdukları yerden Amodt Bro'yu, gösterişsiz küçük bir nehrin üzerinden geçerek bu gösterişsiz küçük başkenti doğu ve batı olmak üzere ikiye ayıran gösterişsiz küçük köprüyü görebiliyorlardı. Bir zamanlar, bundan uzun yıllar önce Simon genç ve aptal bir delikanlıyken bu köprüden nehre atlamıştı. Üç sarhoştan oluşan arkadaş grubunda iki çocuk kendilerinden hayli emindi ve başarılı olacaklarına yürekten inanıyordu. İkisi, kendilerinin üçü arasında en iyisi olduğundan emindi. Üçüncü çocuk, yani Simon ise arkadaşlarıyla zekâ, güç, sosyal beceriler ya da kadın tavlama konusunda yarışamayacağını çok önceden anlamıştı. Ama en cesurları oydu. Ya da daha doğru ifade etmek gerekirse, risk almaya en istekli olan oydu. Ve kirli suya atlamak ne zekâ ne fiziksel beceri, sadece gözü kara olmayı gerektiriyordu. Simon Kefas sıklıkla onu çok fazla değer vermediği bir geleceğin üzerine kumar oynamaya iten şeyin karamsarlık olduğunu düşünürdü. Diğer insanlara göre kaybedecek daha az şeyi olduğunu içten içe biliyordu. Korkulukların üzerinde dengede durmaya çalışırken arkadaşları bunu yapmaması için seslenmiş, bunun düpedüz delilik olduğunu söylemişlerdi. Sonra da Simon atlamıştı. Köprüden, yani yaşamdan, adına kader denen muhteşem bir rulet tekerleğine. Beyaz köpüklerden yüzeyi görünmeyen suya dalınca buz gibi bir şey kucaklamıştı onu. Ve o kucakta sessizlik, ilgi ve huzur bulmuştu. Sudan sapasağlam çıktığında arkadaşları sevinçle bağırmıştı. Simon da öyle. Ne var ki hayata döndüğü için belli belirsiz bir hayal kırıklığı da hissetmişti. Kırık bir kalp genç bir adama neler yaptırabiliyordu.

Simon hatıralarını bir kenara bırakıp iki köprü arasındaki şelaleye odaklandı. Özellikle de düşerken çekilmiş bir fotoğraf gibi orada öylece duran silüete.

Yanında dikilen olay görevlisi uzmanı "Akıntıdan aşağı sürüklendiğini düşünüyoruz" dedi. "Sonra da giysileri sudan çıkan bir şeye takılmış olmalı. Nehrin o kısmı genelde yürüyecek kadar sığ olur."

"Anladım" dedi Simon, ağzındaki tütünü emip başını eğerek. Silüet kollarını yana açmış bir şekilde baş aşağı asılı duruyordu ve basamaklar halinde akan sular başının ve vücudunun etrafında beyaz bir hale oluşturuyordu. Bu görüntü ona Else'nin saçlarını hatırlattı. Diğer olay yeri görevlileri nihayet botlarını suya indirmeyi başarmış, cesedi takıldığı yerden kurtarmakla uğraşıyordu.

"İntihar olduğuna bir birasına bahse girerim."

Simon "Bence yanılıyorsun, Elias" dedi ve *snus*'ü[2] çıkarmak için parmağını üst dudağının altına soktu. Suya atmak üzerken son anda kendini durdurdu. Artık devir değişmişti. Etrafta çöp kutusu bakındı.

"Yani bahse girmeyeceksin, öyle mi?"

"Hayır, Elias, girmeyeceğim."

"Ah, affedersin, unuttum..." Olay yeri görevlisi utanmış gibiydi.

Simon "Sorun değil" diyerek yanından ayrıldı. Siyah etek ve kısa ceket giymiş uzun boylu sarışın bir kadının yanından geçerken selam verdi. Boynundan sarkan polis kartı olmasa onu bir banka memuru sanırdı. Snus'ü köprünün sonundaki yeşil çöp kutusuna fırlattı ve gözleriyle yeri tarayarak nehir yatağına indi.

"Başkomiser Kefas?"

2. İskandinav ülkelerinde yaygın olarak tüketilen, üst dudak ve dişlerin arasına sıkıştırılarak emilen tütün torbacığı (ç.n.)

Elias başını kaldırdı. Karşısındaki kişi tam da yabancıların kafasındaki tipik İskandinav kadınıydı. Hafif kambur durmasına ve topuksuz ayakkabılar giymesine bakılırsa kendisi de uzun olduğunun farkındaydı.

"Hayır, ben değilim. Siz kimsiniz?"

"Kari Adel." Kadın boynunda asılı duran kimlik kartını gösterdi. "Cinayet Masası'na yeni katıldım. Onu burada bulabileceğimi söylediler."

"Hoş geldiniz. Simon'dan ne isteyecektiniz?"

"Bana o akıl hocalığı yapacakmış."

Elias "Şanslısınız" dedi ve nehrin kenarında yürüyen adamı işaret etti. "İşte orada."

"Ne arıyor?"

"Delil."

"Ama delil varsa bile cesedin olduğu yerde, yani nehrin içindedir. Aşağısında değil."

"Evet. Demek ki orayı zaten aradığımızı tahmin etmiş ki aradık."

"Diğer olay yeri çalışanları intihara benzediğini söylüyor."

"Evet, onunla olayın intihar olduğuna birasına bahse gireceğimi söyleme gafletime düştüm."

"Gaflet mi?"

"Bir sorunu var" dedi Elias. "Daha doğrusu eskiden vardı." Kadının kalkan kaşlarını fark etti. "Sır falan değil. Beraber çalışacaksanız bunu bilmeniz iyi olur."

"Kimse bana bir alkolikle çalışacağımı söylemedi."

"Alkolik değil" dedi Elias. "Kumar bağımlısı."

Kadın sarı saçlarını bir kulağının arkasına attı ve yüzünü güneşe çevirdi. "Ne tür bir kumar?"

"Anladığım kadarıyla kaybettiren türden. Yeni ortağı sizseniz kendiniz de sorabilirsiniz. Nereden geliyorsunuz?"

"Narkotik."

"Öyleyse bu nehri iyi biliyor olmalısınız."

"Evet." Kadın gözlerini kısarak cesede baktı. "Uyuşturucu cinayeti de olabilir elbette ama mekân bunun için çok yanlış. Ağır uyuşturucuların ticaretini nehrin bu kadar yukarısında yapmazlar. Bunun için Schous Meydanı ve Nybrua'ya inmek gerekir. Ve insanlar genelde esrar için cinayet işlemezler."

"Ah, güzel" dedi Elias başıyla botu işaret ederek. "Sonunda onu almayı başardılar. Üzerinden kimlik çıkarsa yakında kim olduğunu..."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Kari Adel. "Per Vollan, hapishane papazı."

Elias onu baştan aşağı süzdü. Tahminine göre çok geçmeden Amerikan televizyon dizilerinde gördüğü kadın dedektifler gibi şık kıyafetler giymeyi bırakacaktı. Ama yine de onu farklı kılan bir yanı vardı sanki. Belki işi sonuna kadar götürenlerden biriydi. Belki o eşine ender rastlanan türdendi. Ama bunu daha önce başkaları için de düşünmüştü.

5

Sorgu odası soluk renklerle döşenmişti; mobilya çam ağacındandı. Kırmızı perdeler kumanda odasına bakan pencereyi kapatıyordu. Buskerud Polis Merkezi'nden Dedektif Henrik Westad burasının güzel bir oda olduğunu düşündü. Daha önce Drammen'den Oslo'ya gelmiş ve tam da bu odada oturmuştu. Bir cinsel saldırı davasında çocuklarla görüşmüşlerdi ve saldırıyı onlar üzerinde göstersinler diye anatomik oyuncak bebekler kullanmışlardı. Şimdiyse bir cinayet soruşturmasındaydı. Masanın diğer ucunda oturan uzun saçlı, sakallı adamı inceledi. Sonny Lofthus. Dosyada yazan yaştan daha genç gösteriyordu. Uyuşturucu etkisindeymiş gibi değildi, gözbebekleri normal büyüklükteydi. Gerçi yüksek uyuşturucu toleransına sahip kişilerin gözbebekleri nadiren büyürdü. Westad boğazını temizledi.

"Demek onu bağladın, sıradan bir demir testeresiyle kestin ve sonra da gittin, öyle mi?"

"Evet" dedi adam. Avukat isteme hakkını kullanmamış, istisnasız her soruya tek kelimeyle cevap vermişti. Westad da sonunda evet ya da hayır diyebileceği sorularla devam etmişti. İşe yarıyordu da. Tabii ki yarayacaktı, bu sayede ona suçunu itiraf ettiriyorlardı. Ama içinde bunun yanlış olduğuna dair bir his vardı. Westad önündeki fotoğraflara baktı. Kadının başının tepesi neredeyse kopacak kadar kesilip ya-

na açılmıştı, öyle ki kafatasına sadece deriyle tutunuyordu ve beyninin yüzeyi görünüyordu. Westad, insanlara bakarak onların ne derece kötü olduğunun anlaşılabileceği fikrinden vazgeçeli çok olmuştu. Ama bu adam... Westad'ın diğer soğukkanlı katillerde tespit edebildiğini düşündüğü soğukluk, saldırganlık ya da aptallığı bir nebze olsun göstermiyordu.

Westad sandalyesine yaslandı. "Neden bunu itiraf ediyorsun?"

Adam omuz silkti. "Olay yerindeki DNA örnekleri."

"Örnek bulduğumuzu nereden biliyorsun?"

Adam hapishane yönetiminin istese kestirebileceği uzun, gür saçlarına dokundu. "Saçım dökülüyor. Uzun süreli uyuşturucu kullanımının yan etkisi. Artık gidebilir miyim?"

Westad iç geçirdi. İtiraf. Olay yerindeki teknik deliller. Neden hâlâ şüpheleri vardı ki?

Aralarında duran mikrofona doğru eğildi. "Şüpheli Sonny Lofthus ile yapılan görüşme 13.04'te sona erdi."

Kırmızı lambanın söndüğünü görünce dışarıda bekleyen gardiyanın kayıt cihazını kapattığını anladı. Ayağa kalktı, gardiyanın içeri girip Lofthus'un kelepçesini açması ve onu Staten'e geri götürmesi için kapıyı açtı.

Westad kumanda odasına gelince "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu gardiyan.

"Düşünmek mi?" Westad montunu giydi ve sinirli, sert bir hareketle fermuarını çekti. "Bana düşünecek hiçbir şey vermiyor ki."

"Ya bugünkü diğer görüşme?"

Westad omuz silkti. Maktulün bir arkadaşı konuşmak istemişti. Maktul ona, kocası Yngve Morsand'ın kendisini aldatmakla suçladığını ve öldürmekle tehdit ettiğini söylemişti. Kjersti Morsand korkmuştu. Özellikle de kocasının şüphelenmek için bir sebebi olduğundan korkmuştu. *Gerçekten de* biriyle tanışmıştı ve kocasını bırakmayı düşünüyordu. Cina-

yet için bundan daha klasik bir sebep olamazdı. Peki ya çocuğun sebebi neydi? Kadın tecavüze uğramamıştı, evden hiçbir şey çalınmamıştı. Banyodaki ecza dolabı zorla açılmıştı ve kocanın iddiasına göre içinden uyku hapları alınmıştı. Peki kolundaki şırınga izlerine bakılırsa ağır uyuşturuculara bu kadar kolay ulaşabilen bir adam neden birkaç değersiz uyku hapına tenezzül ederdi ki?

Aklına hemen yeni bir soru geldi: Elinde imzalı itiraf olan bir dedektif neden böyle küçük şeyleri kafasına takardı?

Johannes Halden iki gardiyanı aralarında çocukla yaklaşırken gördüğünde A Koğuşu'ndaki hücrelerin önünde yerleri paspaslıyordu.

Çocuk gülümsüyordu, elleri kelepçeli olmasına rağmen iki dostuyla güzel bir yere gidiyormuş gibiydi. Johannes durdu ve sağ kolunu kaldırdı. "Bak, Sonny! Omzum artık daha iyi. Teşekkür ederim."

Çocuk başparmağını havaya dikmek için iki elini de kaldırmak zorunda kaldı. Gardiyanlar hücre kapılarından birinin önünde durup kelepçeyi açtı. Tüm hücre kapıları otomatik olarak her sabah sekizde açılıp gece ona kadar açık kaldığı için kapının kilidini açmak zorunda değillerdi. Kumanda odasında çalışanlar Johannes'e tüm kapı kilitlerini tek bir tuşa basarak nasıl açıp kapayacağını göstermişti. Kumanda odasını severdi. O yüzden burada yerleri temizlerken asla acele etmezdi. Bu odada çalışmak dev bir tankeri sürmeye benziyordu. İleride olması gereken yer burasıydı sanki.

"Malum olaydan" önce tahsilli bir gemici olarak çalışıyordu ve denizcilik bilimi okumuştu. Amacı günün birinde güverte zabiti olmaktı. Ardından muavin, ikinci kaptan ve kaptan olmak. En sonunda da Farsund'un dışındaki evde karısı ve kızıyla beraber bir hayat sürüp limanda kılavuz kaptanlık yapmak. Peki neden bunu yapmıştı? Neden her şeyi mahvet-

mişti? Tayland'daki Songkhla Limanı'ndan o iki büyük çuvalı neden gizlice gemiye sokmayı kabul etmişti? İçlerinde eroin olduğunu bilmediği için değildi. O sıralar uyuşturucu kaçakçılığını cinayetle eşdeğer gören histerik Norveç hukuk sisteminden ve ceza kanunundan haberdar olmadığı için de. Hatta çuvalları Oslo'daki bir adrese teslim etmesi için teklif edilen eşek yüküyle para bile değildi. Neydi öyleyse? Heyecan mı? Yoksa onu, ipek elbise giyen uzun, parlak ve siyah saçlı Taylandlı kızı bir kez daha görme, onun badem gözlerine bakma, tatlı kiraz dudaklarıyla hayli zor İngilizce kelimeleri fısıldarkenki yumuşak sesini duyma umudu mu? Kız bu işi onun için, Chiang Rai'deki ailesi için yapması gerektiğini, kurtuluşlarının onun elinde olduğunu söylemişti. Johannes bu hikâyeye hiç inanmasa da kızın kondurduğu öpücüğe inanmıştı. Ve o öpücük onu okyanusların ötesine, gümrük kapısına, gözaltı hücresine, mahkemeye, neredeyse bir yetişkin olan kızının oturup artık onunla ailecek işlerinin bittiğini söylediği ziyaretçi salonuna, boşanmaya ve Ila Hapishanesi'ndeki hücreye götürmüştü. Tek istediği şey o öpücüktü ve elinde o öpücüğün vaadinden başka bir şey kalmamıştı.

Hapisten çıktığında dışarıda onu bekleyen kimse yoktu. Ailesi onu reddetmişti, arkadaşları uzaklaşmıştı ve bir daha hiçbir gemide iş bulamayacaktı. O yüzden onu kabul etmek isteyecek insanlara gitmişti. Suçlulara. Ve eski işine devam etmişti. Yani kaçakçılığa. Ukraynalı Nestor onu yanına almıştı. Kuzey Tayland'dan aldıkları eroini eski uyuşturucu rotasını kullanarak Türkiye ve Balkanlar üzerinden kamyonlarla kaçırıyorlardı. Mal Almanya'da İskandinav ülkelerine dağıtılıyordu ve Johannes'in işi yolun son kısmında sevkiyatı taşımaktı. Ama daha sonraları gizli bir muhbir olmuştu.

Bunun için de iyi bir sebebi yoktu. Sadece içindeki bir şeye, sahip olduğunu bilmediği bir şeye dokunan bir polis memuru yüzünden. Bu ihtimal, yani vicdanen rahat olabilmek,

güzel bir kadının öpücüğünden daha değersiz olsa da o polise gerçekten de inanmıştı. Gözlerinde bir şey vardı. Johannes pis işleri bırakıp doğru yolu bulacaktı belki de, kim bilir? Ne var ki bir sonbahar akşamı polis öldürülmüştü. Ve Johannes korku ve huşu içerisinde fısıldanan o ismi hayatında ilk ve son kez duymuştu. İkiz.

O günden sonra Johannes'in aynı yere dönmesi çok sürmemişti. Gittikçe daha büyük riskler almış, daha hacimli mallar taşımıştı. Yakalanmak, yaptıklarının kefaretini ödemek istiyordu. Gümrük polisleri onu İsveç sınırında kenara çektiğinde rahatlamıştı o yüzden. Kamyonun arkasındaki mobilyaların içi tıka basa eroin doluydu. Hâkim jüriye ele geçirilen malın miktarını hatırlatmış ve bunun Johannes'in ilk suçu olmadığını söylemişti. Şimdiyse aradan on sene geçmişti. Son dört yıldır, yani hapishane açıldığından beridir buradaydı. Gelip giden çok fazla mahkûm ve gardiyan görmüş, hepsine ne kadar hak ediyorlarsa o kadar saygı göstermişti. Bunun karşılığında o da hak ettiği saygıyı görmüştü. Bir başka deyişle, ihtiyarlara gösterilen hürmetin tadını çıkarmıştı. Artık bir tehdit değildi. Çünkü hiçbiri sırrını, hüküm giydiği ihaneti ve bu cezayı kendi rızasıyla çekme sebebini bilmiyordu. Artık umurunda olan bir iki şeye kavuşma hayalinden de vazgeçmişti. Unutulmuş bir kadının vaat ettiği öpücük ya da ölü bir polis memurunun vaat ettiği vicdan rahatlığı. Ta ki A Koğuşu'na sevk edilene ve söylentiye göre insanları iyileştirebilen o çocukla tanışana dek. Johannes soyadını duyduğunda irkilmiş ama hiçbir şey söylememişti. Başını eğerek, gülümseyerek ve böyle bir yerde yaşamayı katlanır kılan küçük iyiliklerden faydalanarak yerleri paspaslamaya devam etmişti. Böylece günler, haftalar, aylar ve yıllar geçip gitmiş, elinde çok yakında sona erecek bir hayat kalmıştı. Kanser. Akciğer kanseri. Küçük hücreli, demişti doktor. Erken teşhis edilmezse en kötü, en saldırgan kanser türü.

Ne yazık ki erken teşhis edilmemişti.

Artık kimsenin yapacak bir şeyi yoktu. Bilhassa Sonny'nin. Johannes nesi olduğunu sorduğunda doğru bir tahmin bile yürütememişti, ihtiyarın kasıklarını ima ederek göz kırpıp dirseğiyle dürtmüştü. Omzu da doğruyu söylemek gerekirse kendi kendine iyileşmişti. Sonny'nin normal, otuz yedi dereceden daha sıcak değil, aksine daha soğuk olan eli sayesinde değil. Ama yine de Sonny iyi bir delikanlıydı ve ellerinin şifalı olduğunu sanıyorsa Johannes'in ona bu hayalden uyandırmaya hiç niyeti yoktu.

Johannes bu yüzden hastalığını da, ihanetini de kendine saklamıştı. Ama vaktinin azaldığını biliyordu. Bu sırrı mezara götüremeyeceğini de. Bedeni kurtlar tarafından yenmiş, sonsuz bir işkenceye esir edilmiş bir zombi gibi uyanmaktansa huzur içinde yatmak istiyordu. Kimlerin neden ebediyete kadar ıstırap çekmeye mahkûm edildiğini bilecek kadar dini inancı yoktu ama hayatı boyunca o kadar çok konuda yanılmıştı ki.

"O kadar çok..." diye mırıldandı Johannes Halden kendi kendine.

Ardından paspası bir kenara koydu, Sonny'nin hücresine yürüdü ve kapıyı tıklattı. Cevap yoktu. Tekrar tıklattı.

Bekledi.

Sonra kapıyı açtı.

Sonny dirseğinin aşağısına bağlanmış, bir ucu dişlerinin arasında duran lastik bir kayışla oturuyordu. Kabarık bir damarın hemen üstünde bir şırınga tutuyordu. İğnenin en iyi şekilde girmesi için gereken otuz derecelik açıyı ayarlamıştı.

Sonny sakince başını kaldırıp gülümsedi. "Evet?"

"Affedersin, ben... sonra geleyim."

"Emin misin?"

"Evet, şey... acelesi yok." Johannes güldü. "Bir saat bekleyebilirim."

"Dört saat olur mu?"

"Tamam, dört olsun."

Yaşlı adam iğnenin damara girişini gördü. Çocuk şırınganın arkasını bastırdı. Sessizlik ve karanlık, odayı kapkara bir su gibi doldurdu. Johannes sessizce odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

6

Simon ayağını masaya dayamış, kulağında cep telefonuyla sandalyesini arkaya doğru yatırıyordu. Gençken üç kafadar bu konuda o kadar ustalaşmışlardı ki en uzun süre dengede kimin duracağını görmek için aralarında yarış yaparlardı.

"Demek Amerikalı doktor sana fikrini söylemek istemiyor, öyle mi?" dedi kısık bir sesle, hem Cinayet Masası'nın diğer üyelerini özel hayatına dahil etmek istemediği, hem de karısıyla telefonda daima bu ses tonuyla konuştuğu için. Yumuşak ve samimi. Yatakta birbirlerine sarılırlarmış gibi.

"Ah, hayır, istiyor" dedi Else. "Ama henüz erkenmiş. Önce test sonuçlarına ve tomografiye bakacakmış. Yarın daha fazla bilgi verecek."

"Anladım. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi."

"Ne kadar iyi?"

Else güldü. "Bu kadar meraklanma, hayatım. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Peki. Kardeşin, hâlâ?.."

"Evet, hâlâ yanımda, beni eve bırakacak. Evham yapmayı bırak da telefonu kapat, iştesin!"

Simon hiç istemese de telefonu kapattı. Ona gözlerini verdiği rüyasını düşündü.

"Başkomiser Kefas?"

Başını kaldırdı. Sonra biraz daha kaldırdı. Masasının önünde dikilen kadın uzundu. Çok uzun. Ve de cılız. Bacakları bir örümceğinkiler gibi şık eteğinin altında çıkıyordu.

"Ben Kari Adel. Size artık ben yardımcı olacakmışım. Olay yerinde sizi aradım ama gitmiştiniz."

Gençti de. Çok genç. Bir polisten çok hevesli bir bankacıyı andırıyordu. Simon sandalyesini daha da yatırdı. "Hangi olay yeri?"

"Kuba."

"Orasının olay yeri olduğunu nereden biliyorsun?"

Ağırlığını diğer bacağına verdiğini gördü. Sanki kaçacak bir yer arıyordu. Ama öyle bir yer yoktu.

"Olası olay yeri" dedi kadın.

"Peki yardıma ihtiyacım olduğunu kim söylüyor?"

Kadın emrin nereden geldiğini göstermek için başparmağıyla arkasını işaret etti. "Ama sanırım yardıma ihtiyacı olan benim. Buraya yeni geldim."

"Okulun yeni mi bitti?"

"Narkotik'te on sekiz ay çalıştım."

"Yeni mezun sayılırsın. Ve bu yaşta Cinayet Masası'na geldin, ha? Tebrikler, Adel. Ya gerçekten şanslısın ya çok iyi bağlantıların var, ya da..." Simon sandalyesine yaslandı ve kot pantolonunun cebinden güç de olsa teneke bir *snus* kutusu çıkardı.

"Ya da kadın olduğum için, öyle mi?"

"Ya da akıllısın, diyecektim."

Kadının yüzü kızardı. Simon gözlerindeki huzursuzluğu görebiliyordu.

"Akıllı mısındır?" diye sordu, üst dudağının altına bir *snus* sokarken.

"Mezun olduğum dönemde okul ikincisiydim."

"Peki Cinayet Masası'nda ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Uyuşturucular ilgini çekmediyse cinayetler neden çeksin?"

Kadın ağırlığını tekrar diğer ayağına verdi. Simon haklı olduğunu anladı. Cinayet Masası'nda kısa bir misafirliğin ardından binanın yüksek katlarına ve yüksek makamlarına doğru yol alacak türden biriydi. Akıllıydı. Muhtemelen polis teşkilatından tamamen ayrılacaktı. Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'ndaki zeki heriflerin yaptığı gibi. Tüm hünerlerini yanlarında götürüp Simon'ı yüzüstü bırakanlar. Polis teşkilatı kafası çalışanlar, yetenekliler, hırslılar ve bir hayat isteyenler için kalınacak yer değildi.

"Olay yerinden gittim çünkü orada bulunacak bir şey yoktu" dedi Simon. "Söylesene, sen olsan nereden başlardın?"

"Yakınıyla konuşurdum" dedi Kari Adel bir sandalye bakınarak. "Nehre gelmeden önceki hareketlerinin haritasını çıkarırdım."

Telaffuzuna bakılırsa yanlış aksanla konuştuğunda hor görüleceğinden korkan insanların yaşadığı Batı Oslo'nun doğusundan geliyordu.

"Güzel, Adel. Peki yakını derken..."

"... karısı. Daha doğrusu adam ölmeseymiş eski karısı olacakmış. Kadınla konuştum. Kocasını evden atmış. Adam uyuşturucu bağımlıların yaşadığı Ila Bakımevi'nde kalıyormuş. Oturmamın bir mahsuru..."

Akıllıydı. Kesinlikle akıllıydı.

"Oturmana gerek yok" dedi Simon ayağa kalkarak. Tahminine göre kadın ondan en az on beş santim kadar uzundu. Buna rağmen Simon'ın bir adımına karşılık iki adım atıyordu. Eteği dardı. Sorun değildi, zaten çok yakında başka şeyler giymeye başlardı. Suçlar etekle değil, kot pantolonla çözülürdü.

"Buraya giriş izniniz yok, biliyorsunuz."

Martha, Ila Bakımevi'nin kapısının önünde dikilerek önündeki iki kişiye baktı. Kadını daha önce bir yerden görmüş gibiydi. Uzun boyunu ve zayıflığını unutmak zordu. Narkotik'ten miydi? Sarışındı, saçları cansızdı, neredeyse hiç makyaj yapmamıştı ve yüzünde, zengin bir adamın zorla iş yaptırılan kızıymış gibi, hafif acılı bir ifade vardı.

Adamsa onun tam tersiydi. Hemen hemen tam tersi. 1,70 boylarında, altmış yaşlarındaydı. Yüzünde kırışıklıklar vardı. Gülümsemeyle oluşan çizgiler de. Seyrelmiş kır saçlarının altında Martha'nın "kibar", "komik" ve "inatçı" bir mizaç gördüğü bir çift göz duruyordu. İnsanları okumak, çalışanların ne tür bir tavır ve belayla baş edeceğini anlamak için bakımevine yeni gelenlerle yaptığı zorunlu mülakatta kendiliğinden olan bir şeydi. Bazen yanıldığı olurdu. Ama çoğu zaman yanılmazdı.

"İçeri girmemize gerek yok" dedi, kendini Başkomiser Kefas olarak tanıtan adam. Cinayet Masası'ndan geliyoruz. Per Vollan hakkında görüşmek için. Burada yaşıyordu, değil mi?"

"Yaşıyordu?"

"Evet, artık hayatta değil."

Martha'nın nefesi kesildi. Ne zaman birinin öldüğünü duysa ilk tepkisi bu olurdu. Belki de halen yaşadığını görüp kendisini rahatlamak içindi. Asıl şaşkınlık anı sonra gelirdi. Daha doğrusu, şaşırmadığı an. Fakat Per Vollan bir bağımlı değildi, ölümün bekleme salonunda diğerleriyle birlikte oturmuyordu. Yoksa oturuyor muydu? Yoksa böyle olacağını görüyor, içten içe biliyor muydu? O yüzden mi her zamanki gibi nefesi kesildikten sonra zihni o bilindik tepkiyi vermeyi, "Tabii ya" deyip geçmeyi seçmişti? Hayır, öyle değildi. Bu seferki farklıydı.

"Aker Nehri'nde bulundu." Konuşma işini adam yapıyordu. Kadının ise adeta alnında STAJYER yazıyordu.

"Peki" dedi Martha.

"Şaşırmamış gibisiniz?"

"Evet, evet, galiba. Böyle haberler duymak her seferinde şok ediyor elbette ama..."

"...ama bu da işinizin bir parçası, değil mi?" Adam yan binadaki pencereleri işaret etti. "Tranen'in kapandığını bilmiyordum."

"Lüks bir pastane olacakmış" dedi Martha üşümüş gibi kendine sarılarak. "Latte içen zengin ve alımlı anneler için."

"Demek buraya da geldiler. Vay canına." Titrek bacaklarıyla yanlarından geçen bir ihtiyara baş selamı verince yaşlı eroinman da ona temkinli bir selam verdi. "Burada bir sürü tanıdık yüz var. Ama Vollan bir hapishane papazıydı. Otopsi raporu henüz hazır olmasa da vücudunda iğne izi bulamadık."

"Uyuşturucu kullandığı için kalmıyordu. Burada yaşayan eski suçlularla sorun yaşadığımızda bize yardım ederdi. Ona güvenirlerdi. Evinden taşınmak zorunda kalınca ona geçici olarak bir oda verdik."

"Haberimiz var. Asıl öğrenmek istediğim, bağımlı olmadığını bildiğiniz halde ölümüne neden hiç şaşırmadığınız. Kaza sonucu ölmüş de olabilir."

"Öyle mi öldü?"

Simon uzun boylu cılız kadına baktı. Kadın Simon'dan onay alana kadar tereddüt etti. Ardından nihayet ağzını ilk kez açtı. "Henüz bir saldırı izine rastlamadık ama nehrin o bölgesi sık cinayet işlenmesiyle meşhurdur."

Martha kadın polisin aksanını duyunca bunun küçük bir kızken katı bir anne tarafından yemek masasında düzeltildiği kanaatine vardı. Kızına bir tezgâhtar gibi konuşursa asla düzgün bir koca bulamayacağını söyleyen bir anne.

Başkomiser başını yana eğdi. "Ne düşünüyorsun, Martha?"

Martha onu sevmişti. Anlayışlı birine benziyordu.

"Bence öleceğini biliyordu."

Adam tek kaşını havaya kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü bana bir mektup yazmış."

Martha ilk kattaki resepsiyon bölümünün karşısında bulunan toplantı odasındaki masanın etrafını dolaştı. Gotik havayı korumayı başardıkları bu oda, binanın açık ara en güzel odasıydı. Zaten rakibi de yoktu. Martha, Per Vollan'ın resepsiyona onun için bıraktığı mektubu okuyan başkomisere bir fincan kahve doldurdu. Ortağı ise yanında bir sandalyenin ucuna tünemiş, cep telefonunda mesaj yazıyordu. Buradaki musluk suyunun bile mikroplu olacağından şüphelenmiş gibi Martha'nın kahve, çay ve su teklifini nazikçe geri çevirmişti. Kefas mektubu ona doğru itti. "Tüm mal varlığını hostele bıraktığını yazmış."

Meslektaşı mesajı gönderdi ve boğazını temizledi. Başkomiser ona doğru döndü. "Evet, Adel?"

"Artık buraya hostel dememelisiniz, burası bir bakımevi olarak geçiyor."

Kefas gerçekten şaşırmış gibi sordu: "Neden?"

"Çünkü sosyal hizmet görevlilerimiz ve bir revirimiz var" diye açıkladı Martha. "Bu da burayı bir hostelden fazlası yapıyor. Tabii asıl sebep, 'hostel' kelimesinin yaptığı tatsız çağrışımlar. İçki, kavga ve pis yaşam koşulları. O yüzden yeni bir isim vererek görüntüyü kurtarıyorlar."

"Ama yine de..." dedi başkomiser, "Vollan sahip olduğu her şeyi buraya bırakmış, değil mi?"

Martha omuz silkti. "Çok bir şeyi olduğunu sanmıyorum. İmzanın altındaki tarihe dikkat ettiniz mi?"

"Mektubu dün yazmış. Sence öleceğini bildiği için mi bunu yaptı? İntihar ettiğini mi söylüyorsun?"

Martha bu soruyu biraz düşündü. "Bilmiyorum."

Uzun boylu cılız kadın boğazını tekrar temizledi. "Sona eren evlilikler, bildiğim kadarıyla kırk yaşından büyük erkekler için sık görülen bir intihar nedeni."

Martha suskun kadının sadece bildiklerine değil, parmaklarının ucundaki istatistiklere de güvendiğini hissetti.

"Bunalımda gibi mi görünüyordu?" diye sordu Simon.

"Bunalımlı değil de moralsizdi bence."

"İntihara meyilli kişilerin bunalımdan çıktıktan sonra kendilerini öldürmeleri ender görülen bir durum değil" dedi kadın. Bunları bir kitaptan okuyordu sanki. Diğer ikisi ona baktı. "Bunalım genellikle hissizlikle beraber baş gösterir ve intihar etmek belli bir miktar kararlılık gerektirir." Telefonuna mesaj geldiğini gösteren bir bip sesi duyuldu.

Kefas, Martha'ya döndü. "Orta yaşlı bir adam karısı tarafından evden atılıyor ve sana elveda notuna benzeyen bir şey yazıyor. Neden intihar etmiş olmasın ki?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Ama?"

"Korkmuş gibiydi."

"Neden korkuyordu?"

Martha omuz silkti. Başına durduk yere iş mi açtığını düşündü.

"Per, karanlık tarafı olan bir adamdı. Bu konuda oldukça dürüsttü de. Bağışlanmaya her şeyden çok ihtiyacı olduğu için papazlık yaptığını söylerdi."

"Yani herkesin affedemeyeceği şeyler mi yaptığını söylüyorsun?"

"*Kimsenin* affedemeyeceği şeyler."

"Anlıyorum. Rahiplerin sıklıkla birlikte anıldığı türden günahlardan mı bahsediyoruz?"

Martha cevap vermedi.

"Karısı onu bu yüzden mi evden attı?"

Martha tereddüt etti. Bu adam tanıştığı diğer polislerden daha zekiydi. Ama ona güvenebilir miydi?

"Benim işimde affedilmeyenleri affetme sanatını öğrenirsiniz, başkomiser. Per kendini affedememiş ve bu yolu ter-

cih etmiş olabilir tabii ki. Ama diğer bir ihtimal de..."

"...birisi, diyelim ki istismar ettiği bir çocuğun babası, dava açıp kurbanın adını lekelemek istemedi. Ayrıca Per Vollan'ın ceza alacağından emin olamadı, zaten her halükârda ceza yetersiz kalacaktı. Dolayısıyla hâkim, jüri ve infazcı rolünü kendisi üstlenmeye karar verdi."

Martha onu onayladı. "Biri çocuğunuza zarar verirse bunu yapmaktan doğal bir şey olamaz herhalde. Siz de işinizde adaletin yetersiz kaldığı vakalarla karşılaşmadınız mı?"

Simon Kefas başını iki yana salladı. "Polis bu tür durumlarda şeytana uysaydı adaletin anlamı kalmazdı. Ben hukukun üstünlüğüne gerçekten inananlardanım. Adaletin gözleri bağlı olmalıdır. Şüphelendiğiniz kimse var mı?"

"Hayır."

"Uyuşturucu borcu olabilir mi?"

Martha başını hayır dercesine salladı. "Kullansaydı bilirdim."

"Bunu sormak istedim çünkü az önce Narkotik'ten bir polise Per Vollan'la ilgili mesaj yazdım. Dedi ki..." Kadın dar ceket cebinden cep telefonunu çıkardı ve telefonla birlikte bir mermer top pat diye yere düşüp doğuya doğru yuvarlanmaya başladı. "*Onu bazen Nestor'ın torbacılarından biriyle konuşurken görürdüm.*" Mesajı yüksek sesle okurken ayağa kalkıp mermere baktı. "*Her seferinde bir torba mal alırdı ama para vermezdi.*" Kari Adel telefonu cebine koydu ve topu duvara çarpmadan yakaladı.

"Bundan ne anlam çıkarıyorsun?" diye sordu Simon.

"Bu binanın Alexander Kiellands Meydanı'na doğru eğik olduğunu. Muhtemelen o tarafta daha çok kil ve daha az granit kullanılmış."

Martha kıkırdadı.

Uzun boylu cılız kadın kısacık gülümsedi. "Bir de tabii, Vollan'ın birilerine borçlu olduğunu. Bir torba eroin üç yüz

krona satılıyor. Üstelik tam bir torba da değil, sadece 0,2 gram. Günde iki torba kullansa..."

"Biraz yavaş gidelim" diyerek araya girdi Simon. "Eroinmanlara kimse veresiye mal vermez, değil mi?"

"Genellikle öyle. Ama belki de birilerine iyilik yapıyordu ve karşılığını eroinle alıyordu."

Martha ellerini havaya kaldırdı. "Size kullanmıyordu diyorum! İşim gereği kimin kullanıp kullanmadığını bilirim ben. Anlamıyor musunuz?"

"Haklısınız elbette, Bayan Lian" dedi Simon, çenesini kaşıyarak. "Belki de eroini kendine almıyordu." Ayağa kalktı. "Neyse, bekleyip adli tıp uzmanının ne söyleyeceğini görelim."

Uelandsgate'den şehir merkezine doğru arabayı sürerken "Narkotik'e mesaj atman iyi fikirdi" dedi Simon.

"Teşekkürler" dedi Kari.

"Martha Lian iyi bir kız. Onunla daha önce karşılaşmış mıydın?"

"Hayır ama yatağıma gelmek istese geri çevirmezdim."

"Ne?"

"Affedersiniz, kötü bir espriydi. Onu Narkotik'te çalıştığım dönemden tanıyıp tanımadığımı sordunuz sanırım. Evet, tanıyorum. Hoş bir kızdır. Neden Ila Bakımevi'nde çalıştığını hep merak etmişimdir."

"Güzel olduğu için mi?"

"Güzelliğin sadece ortalama zekâya ve beceriye sahip insanların kariyerlerine katkı sağladığı bilinen bir gerçek. Ila Bakımevi'nde çalışmak, gördüğüm kadarıyla kimse için bir sıçrama tahtası olamaz."

"Belki de yapmaya değer bir iş olduğunu düşünüyordur."

"Yapmaya değer mi? Ne kadar kazandıklarından haberiniz..."

"Para açısından değil. Polisler de ona bakarsan yüksek maaş almıyor."

"Doğru."

"Ama hukuk eğitimiyle birleştirirsen kariyerine başlamak için iyi bir yerdir" dedi Simon. "İkinci basamağı ne zaman geçeceksin?"

Başkomiser, Kari'nin boynunun yine kızardığını fark etti ve hassas bir noktaya dokunduğunu anladı. "Neyse" dedi, "senden kısa süreli de olsa faydalanmak güzel. Yakında zaten amirim olursun. Ya da özel sektörde bizim becerilerimize sahip insanların ortalama olarak kazandığının bir buçuk katına bir iş bulursun."

"Belki de" dedi Kari. "Ama sizin amiriniz olacağımı sanmıyorum. Önümüzdeki mart emekliye ayrılıyorsunuz."

Simon gülse mi ağlasa mı, bilemedi. Grönlandsleiret'te sola, Emniyet Müdürlüğü'ne doğru döndü.

"Yeni bir eve çıkmak istiyorsan bir buçuk kat maaş epey işini görür. Apartman dairesi mi yoksa müstakil ev mi?"

"Müstakil ev" dedi Kari. "İki çocuk yapmayı düşünüyoruz ve daha çok alana ihtiyacımız var. Oslo'nun merkezindeki metrekare fiyatlarına bakılırsa mirasa falan konmadıysanız bakım gerektirmeyen bir ev almanız mümkün değil. Benim de Sam'in de anne babalarımız hayatta ve sağlıklılar. Ayrıca ikimiz de yardım almanın insanı bozduğunu düşünüyoruz."

"Bozduğunu mu? Sahiden mi?"

"Evet."

Simon içeride sıcaktan bunaldıkları için kapı önünde laflayan, sigara içen ve arabaları izleyen Pakistanlı dükkân sahiplerine baktı.

"Ev aradığını nereden bildiğimi merak etmiyor musun?"

"Mermer toptan" dedi Kari. "Sadece çocuksuz yetişkinler cebinde böyle bir şey taşır. Eski evlere ya da dairelere bakar-

larken yerler eğimli mi yoksa tamir gerektirecek kadar çökük mü, onu görmek isterler."

Gerçekten de akıllıydı.

"Aklında bulunsun" dedi Simon. "Bir ev yüz yirmi yıllıksa yerleri biraz yamuk olmalıdır."

"Belki de" dedi Kari, Grönland Kilisesi'nin kulesine bakmak için öne yaslanarak. "Ama ben yine de düz yer seviyorum."

Simon gülmeye başladı. Bu kıza kanı kaynıyordu galiba. O da düz yer severdi.

7

"Babanı tanırdım" dedi Johannes Halden.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Sıcak, güneşli bir gün olmuştu; ufukta bulutlar toplanmış ve ince bir yaz yağmuru şehri ıslatmaya başlamıştı. Johannes hayatı mahvolmadan önce bunun nasıl bir his olduğunu hatırladı. Minik yağmur damlalarının güneşten yanan tenine düştüğü anda nasıl ısındığını. Asfalttan nasıl bir toz kokusunun kalktığını. Çiçeklerin, çimenlerin ve yaprakların rayihasının onu nasıl da çılgına çevirdiğini, başını döndürüp içini gıdıkladığını. Ah, tekrar genç olmak...

"Ben onun gizli muhbiriydim" dedi Johannes.

Sonny karanlıkta duvara yakın oturuyordu, yüzünü görmek imkânsızdı. Johannes'in fazla vakti yoktu, birazdan hücreler gece için kilitlenecekti. Derin bir nefes aldı. Zamanı gelmişti işte. Söylemesi gereken ama sonuçlarından ürktüğü o cümlenin zamanı. Bu kelimeler o kadar uzun zamandır göğsünde oturuyordu ki oraya kök saldıklarından korkuyordu.

"Baban kendini vurmadı Sonny."

İşte olmuştu. Nihayet söylemişti.

Hücreye bir sessizlik çöktü.

"Uyumuyorsun, değil mi, Sonny?"

Johannes çocuğun vücudunun karanlıkta kıpırdadığını gördü.

"Bunun senin ve annen için nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Babanı ölü bulmak. Polis teşkilatında köstebeklik yaptığını, uyuşturucu satıcılarına ve kaçakçılara yardım ettiğini söyleyen bir notu okumak. Onları tüm baskınlardan, delillerden ve şüphelilerden haberdar ettiğini öğrenmek..."

Kapanıp açılan bir çift gözün akını gördü.

"Ama durum tam tersiydi, Sonny. Baban köstebeğin kim olduğunu bulmuştu. Nestor'ın telefonda patronuyla konuşmasına şahit oldum. Tüm işlerini altüst etmeden önce Lofthus denen polisten nasıl kurtulacaklarını konuşuyorlardı. Babana bu konuşmadan bahsettim. Tehlikede olduğunu, emniyetin çabuk hareket etmesi gerektiğini söyledim. Ama baban diğerlerini dahil edemeyeceğini, bu işi kendi başına halletmesi gerektiğini söyledi. Çünkü başka polislerin de Nestor'a çalıştığını biliyordu. O yüzden bana çenemi açmayacağıma ve kimseye tek kelime etmeyeceğime dair söz verdirdi. Ben de bu sözü bugüne kadar tuttum."

Sonny dediklerini anlıyor muydu? Muhtemelen hayır ama önemli olan ne Sonny'nin dinlemesi ne de bunun yol açacağı sonuçlardı. Johannes'in bu ağırlığı göğsünden söküp atmasıydı. Sonunda söylemişti ona. Mesajı gerçek sahibine iletmişti.

"Baban o hafta sonu yalnızdı, annenle sen şehrin dışındaki bir güreş müsabakasına gitmiştiniz. Onu öldürmeye geleceklerini biliyordu, o yüzden Berg'deki sarı evinizin içinde siper aldı."

Johannes karanlıkta bir şey hissettiğini sandı. Nabızda ya da nefes alıp verişte bir farklılık.

"Ama Nestor ve adamları içeri girmeyi başardı. Bir polis memurunu öldürerek başlarına bela almak istemedikleri için babana zorla o intihar notunu yazdırdılar." Johannes yutkundu. "Sana ve annene dokunmayacaklarının sözünü vermeleri karşılığında. Sonra da onu kendi silahıyla yakın mesafeden vurdular."

Johannes gözlerini yumdu. İçerisi çok sessiz olmasına rağmen biri kulağına bağırıyordu sanki. Göğsü ve boğazı yıllardır hiç hissetmediği kadar sıkışmıştı. Tanrım, en son ne zaman ağlamıştı acaba? Kızı doğduğunda mı? Ama artık duramazdı, başladığı şeyi bitirmeliydi.

"Nestor'ın eve nasıl girdiğini merak ediyor olmalısın."

Johannes nefesini tuttu. Sanki çocuk da nefes alıp vermeyi bırakmıştı, tek duyabildiği kulaklarına dolan kanın gümbürtüsüydü.

"Birisi beni babanla konuşurken görmüştü ve Nestor polisin son zamanlarda durdurduğu kamyonlar konusunda fazla şanslı olduğunu düşünüyordu. Onları ispiyonlamadığımı söyledim, babanı biraz tanıdığımı ve benden bilgi almaya çalıştığını anlattım. Nestor da baban onun gizli muhbiri olabileceğime inanıyorsa evine gidip ona kapıyı açtırabileceğimi söyledi. Böylece ona olan bağlılığımı ispatlayabilecektim."

Johannes çocuğun tekrar nefes almaya başladığını duydu. Hızlı ve sertçe.

"Baban kapıyı açtı. Çünkü kim olsa muhbirine güvenir, değil mi?"

Bir hareket sezdi ama yumruğu yiyene kadar ne bir şey duydu, ne de gördü. Ağzında kanın metalik tadıyla yerde yatarken boğazından aşağı kayan bir diş hissetti. Çocuğun feryadını, hücre kapısının açılmasını, gardiyanların bağıra çağıra onu yakalayıp kelepçelemesini dinlerken bu eroinmanın kendisinden beklenmeyecek kadar hızlı, isabetli ve güçlü yumruk atabildiğini düşündü. Bir de bağışlanmayı. Hiç yaşayamadığı o affedilme duygusunu. Zamanı. Geçen saniyeleri. Ve yaklaşan geceyi.

8

Arild Franck, Porsche Cayenne'inin en çok sesini seviyordu. Daha doğrusu sessizliğini. 4,8 litrelik V8 motorun uğultusu, ona çocukluğunu geçirdiği Hamar'ın dışındaki Stange kasabasında annesinin kullandığı dikiş makinesini hatırlatıyordu. O da böyleydi, sessizliğin sesi. Sessizliğin, sakinliğin ve bir işe odaklanmanın sesi.

Yolcu kapısı açıldı, Einar Harnes arabaya bindi. Franck, Oslo'daki genç avukatların bu takım elbiseleri nereden aldığını bilmiyordu ama onun uğradığı dükkânlara gitmedikleri kesindi. Bir insan neden açık renk takım elbise giyerdi ki? Takım elbise dediğin koyu renk olurdu. Ve beş bin krondan az tutardı. Kendisinin ve Harnes'in takım elbiseleri arasındaki fiyat farkıyla bir yatırım hesabı açılıp ileride ailelerine bakabilecek ve Norveç'i inşa etmek için çalışmaya devam edecek genç nesiller yetiştirilebilirdi. Erken ve rahat bir emekliliğe yatırım yapılabilirdi. Ya da bir Porsche Cayenne'in taksidi ödenebilirdi.

Araba Harnes & Fallbakken hukuk bürosunun grafitilerle dolu kapısının dışında kaldırım kenarından ayrılıp yola çıkarken "Çocuğun tecritte olduğunu duydum" dedi Harnes.

"Mahkûmlardan birine saldırdı" dedi Franck.

Harnes bakımlı kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Sizin Gandhi yumruk mu attı yani?"

"Eroinmanların ne yapacağını asla kestiremezsin. Ama dört gündür kullanmıyor, o yüzden artık işbirliği yapmaya hazırdır diye tahmin ediyorum."

"Evet, duyduğuma göre bu aileden gelme bir şey."

"Ne duydun?" Franck yavaş giden bir Corolla'ya korna çaldı.

"Herkesin bildiği şeyleri. Dahası da mı var?"

"Yok."

Arild Franck üstü açılır bir Mercedes'i solladı. Tecrit hücresini dün ziyaret etmişti. Hapishane personeli kusmukları temizlemeyi yeni bitirmişti ve çocuk köşede yün bir battaniyenin altına kıvrılmış, oturuyordu.

Franck, Ab Lofthus'la hiç tanışmamıştı ama çocuğun babasının izinden gittiğini biliyordu. Babası gibi o da güreşçi olmuştu ve on beş yaşında öyle büyük bir potansiyel göstermişti ki *Aftenposten* gazetesi onun ulusal lige çıkmaya aday olduğunu yazmıştı. Şimdiyse pis kokulu bir hücrede yaprak gibi titreyip kız çocuğu gibi ağlıyordu. İşin içine yoksunluk girince herkes eşitti.

Güvenlik kulübesinin önünde durdular. Einar Harnes kimliğini gösterdi ve çelik bariyer havaya kalktı. Franck, Cayenne'i her zamanki yerine park etti; Harnes'le birlikte ana girişe çıkıp Harnes'in adını deftere işletti. Franck çoğu zaman bu faslı geçmek için Harnes'i giyinme odalarının bulunduğu arka kapıdan içeri sokardı. Kimseye Harnes gibi adı çıkmış bir avukatın neden ikide bir Staten'e geldiğini düşündürecek sebep vermek istemiyordu.

Yeni bir adli vakaya karışmış olan mahkûmlar genellikle Emniyet Müdürlüğü'nde sorgulanırdı ama Franck, Sonny Lofthus'un halen hücre hapsinde olduğunu öne sürerek bu sorgunun Staten'de yapılmasını istemişti.

Boş bir hücre temizlenip sorguya hazır hale getirilmişti. Sade giysiler giymiş bir erkek ve bir kadın polis masanın bir tarafında oturuyordu. Franck onları daha önce görmüştü

ama isimlerini hatırlayamadı. Masanın diğer ucundaki kişinin teni öyle solgundu ki arkasındaki süt beyazı duvarla bir gibi görünüyordu. Başı öne eğikti ve elleri oda dönüyormuş gibi sımsıkı masanın kenarına tutunmuştu.

"Eee, Sonny" dedi Harnes neşeli bir sesle elini çocuğun omzuna koyarak, "hazır mısın?"

Kadın polis boğazını temizledi. "Bitirdin mi diye sorsanız daha iyi olurdu."

Harnes ona hafifçe gülümseyip kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz? Umarım avukatı burada değilken müvekkilimi sorgulamaya başlamamışsınızdır."

"Sizi beklemesine gerek olmadığını söyledi" dedi erkek polis.

Franck çocuğa baktı. Bir sorun olduğunu sezdi.

"Yani itiraf etti bile, öyle mi?" Harnes iç geçirdi, evrak çantasını açtı ve birbirine zımbalanmış üç kâğıt çıkardı. "Yazılı olarak istiyorsanız..."

"Aksine" dedi kadın polis. "Cinayetle ilgili hiçbir ilgisinin olmadığını iddia etti."

Oda öyle sessizleşti ki Franck dışarıda öten kuşların sesini duydu.

"Ne yaptı?" Harnes'in kaşları saçlarına kadar kalkmıştı. Franck onu avukatın yolunmuş kaşlarının mı yoksa göstere göstere gelen felaketi görmekteki yavaşlığının mı daha çok sinirlendirdiğine karar veremedi.

"Başka bir şey dedi mi?" diye sordu Franck.

Kadın polis önce hapishane müdür yardımcısına, ardından avukata baktı.

"Hiç sorun değil" dedi Harnes. "Lofthus'un izin günüyle ilgili daha fazla bilgi almak istersiniz diye onu ben buraya çağırdım."

"İznini bizzat ben onaylamıştım" dedi Franck. "Böyle trajik sonuçlara yol açacağını bilmemin imkânı yoktu."

"Yol açıp açmadığını bilmiyoruz" dedi kadın polis. "Sonuçta elimizde bir itiraf yok."

Arild Franck "Evet ama deliller..." diyerek söze girdi ama sonra kendini durdurdu.

"Deliller hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu erkek polis.

"Sadece elinizde birkaç delil vardır diye tahmin ediyorum" dedi Franck. "Lofthus zanlı olduğuna göre. Haksız sayılmam, değil mi Bay...?"

"Dedektif Henrik Westad" dedi erkek polis. "Lofthus'u ilk sorgulayan bendim ama şimdi ifadesini değiştirdi. Hatta cinayet saatinde orada olmadığını kanıtlayabileceğini söylüyor. Görgü tanığı varmış."

"Demek görgü tanığı varmış" dedi Harnes sessiz müvekkiline bakarak. "İzin günü ona refakat eden hapishane memurunu söylüyor olmalı. Kendisi Lofthus'un bir ara gözden kaybolduğunu..."

"Başka bir tanık" dedi Westad.

"Kim olabilir ki?" diye sordu Franck dudak bükerek.

"Lofthus, Leif adınla bir adamla tanıştığını söylüyor."

"Ne Leif'i? Soyadı ne?"

Herkes uzaklara dalmış ve kendi varlığını tamamen unutmuş gibi görünen uzun saçlı mahkûma baktı.

"Bilmiyor" dedi Westad. "Bir yol cebinde kısaca lafladıklarını söylüyor. Görgü tanığı 'I ☒ Drammen' etiketli mavi bir Volvo sürüyormuş. Dediğine göre hastaymış ya da bir kalp rahatsızlığı yaşıyor olabilirmiş."

Franck sesli bir kahkaha patlattı.

"Bence" dedi Einar Harnes, zorlama bir soğukkanlılıkla kâğıtları evrak çantasına geri koyarken, "şimdilik burada bitirelim ki talimatlarını duymak için müvekkilimle konuşabileyim."

Franck'in sinirlendiğinde sırıtmak gibi bir huyu vardı. Öfkesi kaynayan bir su ısıtıcısı gibi kafasının içinde fokurdu-

yordu ve bir kahkaha daha atmamak için kendini zor tutuyordu. Harnes'in sözde müvekkiline baktı. Sonny Lofthus delirmiş olmalıydı. Önce ihtiyar Halden'a saldırması, şimdi de bu. Eroin en sonunda beynini çürütmüştü herhalde. Ancak Sonny'nin bu işi batırmasına müsaade edilemezdi, konu fazlasıyla mühimdi. Franck derin bir nefes aldı ve su ısıtıcısının atan düğmesine benzeyen hayali bir tık sesi duydu. Tek yapması gereken sakin kalıp beklemekti. Ona bir süre daha uyuşturucu vermemek.

Simon Sannerbrua'da dikilmiş, sekiz metre aşağılarında akan suya bakıyordu. Saat akşamın altısıydı ve Kari Adel az önce Cinayet Masası'ndaki fazla mesai kurallarını sormuştu.

"Hiçbir fikrim yok" dedi Simon. "İnsan Kaynakları'yla konuş."

"Aşağıda bir şey görebiliyor musunuz?"

Simon başını iki yana salladı. Nehrin doğu yakasındaki yeşilliklerin arkasında suyu takip ederek Oslo Fiyordu'ndaki yeni Opera Binası'na inen nehir yolunu seçebiliyordu. Bir adam bankta güvercinleri yemliyordu. Emekli olduğunu düşündü Simon. İnsanlar emekli olduğunda bunu yapardı. Batı yakasında, pencereleri ve balkonları hem nehri hem köprüyü gören modern bir apartman yükseliyordu.

"O zaman burada ne yapıyoruz?" diye sordu Kari, asfalta sabırsızca ayağını vurarak.

Simon "Bir yere mi yetişmen gerekiyordu?" diyerek etrafına bakındı. Bir araba miskin miskin yoldan geçti, bir dilenci sırıtarak iki yüz kronluk banknotunu bozup bozamayacaklarını sordu, bebek arabalarının alt rafında tek kullanımlık barbekü duran şık güneş gözlüklü bir çift yürürken bir şeye bakıp güldü. Şehrin insanlardan kurtulup yeniden onun olduğu yaz tatillerinde Oslo'yu seviyordu. Çok bir şeyin olmadığı, olan şeylerin de bir anlam ifade ettiği çocukluk kasaba-

sının biraz daha büyümüş haline dönüyordu böyle anlarda. Anlayabildiği bir şehre.

"Arkadaşlar Sam'le beni akşam yemeğine davet etti."

Arkadaşlar, diye düşündü Simon. Onun da arkadaşları vardı. Sahi, ne olmuştu onlara? Belki onlar da aynı soruyu soruyordu. Sahi, ne olmuştu Simon'a? Onlara düzgün bir cevap verebileceğinden emin değildi.

Nehrin derinliği en fazla bir buçuk metre olmalıydı. Bazı yerlerde sudan kayalar çıkıyordu. Otopsi raporunda yaraların belirli bir yükseklikten düşmeyle uyumlu olduğu, asıl ölüm nedeni olan boyun kırılmasının da böyle gerçekleşmiş olabileceği yazıyordu.

"Buradayız çünkü Aker Nehri'ni boydan boya yürüdük ve maktulün kayalara o kadar sert çarpmasına sebep olacak köprü yüksekliğine ve su derinliğine sahip olan tek yer burası. Ayrıca hostele en yakın köprü de burası."

"Bakım merkezi" diyerek onu düzeltti Kari.

"Sen olsan burada intihar eder miydin?"

"Hayır."

"Yani demek istediğim, kendini gerçekten öldürecek olsan."

Kari ayaklarını sürümeyi bıraktı. Korkuluğun üzerinden aşağı baktı. "Sanırım daha yüksek bir yer seçerdim. Burada hayatta kalma riski çok fazla. Tekerlekli sandalyeye mahkûm yaşama riski çok büyük..."

"Ama birini öldürmek isteseydin onu bu köprüden atmazdın da, değil mi?"

"Evet, galiba" dedi Kari esneyerek.

"O halde Per Vollan'ın boynunu kırıp onu buradan nehre atan birini arıyoruz demektir."

"Benim teorim bu diyorsanız, neden olmasın?"

"Hayır, benim değil, *bizim* teorimiz. Şu senin akşam yemeği..."

"Evet?"

"Eşini ara ve yemeğin iptal olduğunu söyle."

"Ne?"

"Görgü tanıkları bulmak için kapı kapı gezmeye başlıyoruz. Balkonu nehre bakan evlerin zillerine basarak işe başlayabilirsin. Ardından boyun kırabilecek kişiler için arşivleri didik didik etmeliyiz." Simon gözlerini yumdu ve havayı içine çekti. "Sen de yazları Oslo'ya âşık olmuyor musun?"

9

Einar Harnes'in dünyayı kurtarmak gibi bir tutkusu hiç olmamıştı. Sadece küçük bir kısmını kurtarmak isterdi. Daha doğrusu, kendine ait olan kısmını. Bu yüzden hukuk okumuştu. Ama hukukun küçük bir kısmını. Sınavı geçmek için ihtiyacı olan kadarını. Oslo hukuk sisteminin şüphesiz en dibinde faaliyet gösteren bir avukatlık şirketinde iş bulmuş, ruhsatını almaya yetecek kadar yanlarında çalışmış, alkolizmin eşiğinde yaşı geçkin bir adam olan Erik Fallbakken'le kendi firmalarını kurup dip seviyesine yeni bir tanım getirmişlerdi. En umutsuz davaları alıp hepsini kaybetmişler ama bu süreçte toplumun en alt katmanındaki insanların savunucuları olarak şöhret elde etmişlerdi. Müvekkillerinin böyle kişiler olması, Harnes & Fallbakken ortaklık şirketinin kestiği faturaların –ki o da fatura kestilerse– sosyal yardımların hesaba yattığı gün ödenmesini sağlıyordu. Einar Harnes çok geçmeden işinin adalet sağlamak değil, ihtiyacı olanlara borç tahsildarları, sosyal hizmetler ve falcılardan biraz daha pahalı bir alternatif sunmak olduğunu anlamıştı. Para karşılığında insanları dava açmakla tehdit ederdi, şehrin en işe yaramaz adamlarını asgari ücretle işe alırdı ve potansiyel müşterilerine mahkemede kazanma garantisi verirdi. Yine de Harnes'in halen bu işi yapmasının asıl sebebi tek bir müvekkildi. Bu müvekkilin dosya sisteminde kaydı yoktu,

tabii dosya dolaplarında neredeyse her gün hastalık izninde-ki bir sekreter tarafından yönetilen o karmaşaya sistem de-nirse. Bu müvekkil ödemelerini zamanında ve genellikle na-kit yapar, nadiren fatura isterdi. Harnes'in ondan tahsil ede-ceği fazladan saatler için de muhtemelen istemeyecekti.

Sonny Lofthus gözlerinden yayılan saf bir umarsızlıkla yatakta bağdaş kurarak oturuyordu. O berbat sorgunun üze-rinden altı gün geçmişti ve çocuk zor zamanlar geçiriyordu, ne var ki beklediklerinden daha uzun dayanmıştı. Harnes'in iletişim kurduğu diğer mahkûmlardan duydukları ilginçti. Sonny hiç uyuşturucu almaya çalışmamış, aksine amfetamin ve esrar tekliflerini geri çevirmişti. Spor salonunda iki saat aralıksız koşu bandında koşarken ve ardından iki saat ağır-lık kaldırırken görülmüştü. Geceleri hücresinden bağırışlar duyuluyordu. Ama direniyordu. Tam on iki yıldır bilfiil ero-in kullanmasına rağmen direniyordu. Harnes'in bildiği kada-rıyla bunu daha önce başarabilen insanların hepsi, uyuşturu-cuyu en az onun kadar bağımlılık yaratan, onları bir doz ero-inin kafası kadar uyarıp motive edecek başka bir şeyle de-ğiştiren kişilerdi. Ve bu liste hayli kısaydı. Ya Tanrı'yı bulu-yor, ya âşık oluyor ya da çocuk sahibi oluyorlardı. Hepsi bu. Özetle, hayatlarına yeni ve farklı bir amaç katacak şeyi bu-luyorlardı. Yoksa boğulan bir adamın suya gömülmeden ön-ce son kez yüzeye çıkma çabasından ibaret miydi bu? Einar Harnes'in emin olduğu tek şey, işvereninin ondan bir cevap istemesiydi. Hayır. Cevap değil. Sonuç.

"Ellerinde DNA delili var, dolayısıyla itiraf etsen de et-mesen de suçlu bulunacaksın. Neden bu çileyi sebepsiz yere uzatıyorsun?"

Cevap yoktu.

Harnes elini geriye doğru taranmış saçlarında öyle sert gezdirdi ki saç kökleri sızladı. "Bir saat içinde buraya bir tor-ba dolusu Superboy getirtebileceğimi biliyorsun, öyleyse so-

run ne? Tek istediğim şey şuraya imza atman." Kucağındaki evrak çantasının üzerinde duran üç adet A4 kâğıda parmaklarıyla hafifçe vurdu.

Çocuk çatlamış kuru duraklarını Harnes'e tuz salgılayıp salgılamadığını düşündürecek kadar beyaz olan diliyle ıslatmaya çalıştı.

"Teşekkürler, dikkate alacağım."

Teşekkürler, dikkate alacağım mı? Yoksunluk çeken zavallı bir bağımlıya uyuşturucu teklif ediyordu ve karşılığında bu cevabı mı alıyordu? Çocuk yerçekimi kanununa karşı mı geliyordu?

"Bak, Sonny..."

"Ziyaretin için de teşekkür ederim."

Harnes başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. Çocuk daha fazla dayanamazdı. Harnes'in sadece bir gün daha beklemesi gerekiyordu. Mucizeler çağı geçene kadar.

Bir gardiyan eşliğinde tüm kilitli kapılardan geçip danışmaya döndüğünde Harnes bir taksi çağrılmasını istedi ve o sırada müvekkilinin ne söyleyeceğini, Harnes dünyayı kurtaramazsa ne yapacağını düşündü.

Daha doğrusu, kendi kısmını kurtaramazsa.

Geir Goldsrud sandalyesinde öne eğilip monitöre baktı.

"Derdi ne bunun?"

"Görünüşe bakılırsa dikkat çekmeye çalışıyor" dedi kumanda odasındaki başka bir gardiyan.

Goldsrud çocuğa baktı. Uzun sakalı çıplak göğsüne kadar uzanıyordu. Gözetleme kameralarından birinin önünde sandalyeye çıkmış, anlaşılmaz sözler söyleyerek işaretparmağıyla merceği tıklatıyordu.

"Finstad, benimle gel" diyerek ayağa kalktı Goldsrud.

Koridorda yerleri paspaslayan Johannes'in yanından geçtiler. Manzara Goldsrud'a bir filmden hatırladığı belli belir-

siz bir kareyi çağrıştırdı. Zemin kata inip içeri girdiler, ortak mutfağı geçtiler ve koridorda ilerleyince Sonny'i az önce dikildiği sandalyede otururken buldular.

Goldsrud gövdesinin üst kısmına ve kollarına bakarak çocuğun son zamanlarda spor yaptığını görebiliyordu. Kasları ve damarları bariz bir şekilde teninin altında belli oluyordu. Bazı azılı eroinmanların kendilerine şırınga vurmadan önce spor salonunda biseps çalıştığını duymuştu. Staten'de amfetamin ve her türlü hap serbestçe dolaşırdı ancak burası Norveç'te içeriye eroin sokulması konusunda kısmen de olsa kontrol sağlayabilen birkaç hapishaneden biriydi, hatta büyük ihtimalle tekti. Yine de Sonny asla mal bulmakta sorun yaşamazdı. Ta ki şimdiye kadar. Goldsrud vücudunun titremesine bakılırsa çocuğun son birkaç gündür yoksunluk çektiğini görebiliyordu. Çaresiz olduğuna şaşmamalıydı.

"Bana yardım edin" diye yalvardı Sonny onların geldiğini görünce.

"Tabii" dedi Goldsrud, Finstad'a göz kırparak. "Torbası sana iki bine olur."

Espri olsun diye söylemişti ama Finstad'ın bundan o kadar emin olmadığını görebiliyordu.

Çocuk başını iki yana salladı. Boynundaki hatta boğazındaki kaslar bile kabarıp sönüyordu. Goldsrud çocuğun eskiden gelecek vaat eden bir güreşçi olduğu söylentisinden haberdardı. Belki de dedikleri doğruydu. On iki yaşından önce geliştirilen kasları yetişkinken birkaç haftada geri kazanmak mümkündü.

"Beni hücreme kilitleyin."

"Akşam ona kadar kilitleyemeyiz, Lotfhus."

"Lütfen."

Goldsrud'un aklı karışmıştı. Birilerinden korktukları için hücrelerine kilitlenmek isteyen mahkûmları daha önce görmüştü. Her zaman olmasa da bazen bu korkunun haklı bir

sebebi de olurdu. Korku suç dünyasının en bilinen yan ürünüydü ne de olsa. Ya da tam tersi. Ne var ki Sonny, Staten'de hiçbir düşmanı olmayan belki de tek mahkûmdu. Aksine diğer mahkûmlar ona kutsal bir inekmiş gibi davranırdı. Kaldı ki bu delikanlı şimdiye dek en ufak bir korku belirtisi göstermemişti ve açık bir biçimde bağımlılıkla çoğundan daha iyi başa çıkabilecek fiziksel ve ruhsal dayanıklılığa sahipti. Öyleyse neden?..

Çocuk kolundaki iğne izinden bir kabuk koparınca Goldsrud *tüm* izlerin kabuk bağladığını fark etti. Hiç yeni iz yoktu. Çocuk bırakmıştı. O yüzden kapatılmak istiyordu. Yoksunluk çekiyordu ve şu anda ne verilirse verilsin kullanmaya hazır olduğunu herkes iyi biliyordu.

"Haydi" dedi Goldsrud.

"Bacaklarını kaldırır mısın, Simon?"

Simon başını kaldırdı. Yaşlı temizlikçi öyle küçüktü ve iki büklümdü ki temizlik arabasına zor yetişiyordu. Emniyet Müdürlüğü'nde buraya bir önceki bin yılda gelen Simon'dan bile daha eskiydi. Güçlü fikirleri olan bir kadındı ve kendinden –aynı zamanda cinsiyet fark etmeksizin diğer meslektaşlarından– her zaman "temizlikçi hanım" olarak bahsederdi.

"Selam, Sissel, vakit geldi mi?" Simon saatine baktı. Dördü geçmişti. Norveç'te çalışma gününün resmi bitiş saati. Aslında iş kanunu kral ve ülkenin iyiliği için tam zamanında işten çıkılması gerektiğini söylüyordu. Eskiden zamanında çıkmak umurunda bile olmazdı ama o günler geride kalmıştı. Else'nin onu beklediğini biliyordu. Akşam yemeğini hazırlamaya saatler öncesinden başladığını ve Simon eve geldiğinde yemeği aceleyle bir şeyler yapmış gibi davranıp ortalığın dağınıklığını, sağa sola dökülen yemekleri ve görme yetisinin biraz daha kötüleştiğini belli edecek diğer işaretleri görmemesini umacağını da.

"Seninle karşılıklı tüttürmeyeli uzun zaman oldu, Simon."

"Artık *snus* kullanıyorum."

"Bahse varım ki genç karın bıraktırmıştır. Hâlâ çocuğun yok mu?"

"Hâlâ emekli olmadın mı, Sissel?"

"Bence kesin bir yerlerde çocuğun var, o yüzden bir tane daha istemiyorsun."

Simon gülümsedi, paspası bacaklarının altında gezdirirken ona baktı ve bir kez daha Sissel Thou'nun minicik bedeniyle nasıl bu kadar çocuk doğurabildiğini düşündü. Rosemary'nin Bebeği. Önündeki kâğıtları topladı. Vollan vakası rafa kaldırılmıştı. Sannerbrua'daki ev sakinlerinin hiçbiri bir şey görmemişti, başka bir görgü tanığı da çıkmamıştı. Müdürü ortada bir suç olduğunu gösterecek herhangi bir kanıt bulununcaya dek davanın önem derecesinin düşürüldüğünü söylemiş ve Simon'dan önümüzdeki birkaç gününü savcının "Yeterince kalın değil" diyerek onları azarladığı çözülmüş iki davanın raporlarını şişirmeye ayırmasını istemişti. Savcı raporlarda gerçek bir hata bulamamıştı, sadece "ayrıntı seviyesinin kesin bir şekilde artırılmasını" istiyordu.

Simon bilgisayarını kapattı, montunu üzerine geçirip kapıya yürüdü. Halen yaz mevsiminde oldukları için tatilde olmayan personelin çoğu saat üçte gitmişti ve güneşte ısınan eski bölme duvarlarından tutkal kokusu yayılan açık planlı ofiste dağınık klavye seslerinden başka bir şey duymuyordu. Bölmelerden birinin arkasında Kari'yi fark etti. Ayaklarını masaya koymuş, bir kitap okuyordu. Yanına uğradı.

"Bu akşam arkadaşlarla yemek yok mu?"

Kari kitabı hızla kapattı ve ona kızgınlıkla suçluluk karışımı bir ifadeyle baktı. Simon kitabın adına göz attı: *Şirketler Hukuku*. Kimse ona bir iş vermediği için mesai saatlerinde ders çalışmasında bir sakınca olmadığını bildiğinin farkındaydı. Cinayet Masası'nda olağan bir durumdu bu, cinayet yoksa

iş de olmazdı. O yüzden Simon, genç kadının kızaran yüzünden, onun bu hukuk eğitimiyle eninde sonunda bu departmandan ayrılacağını bildiği ve kendini bir nevi hainlik yapıyormuş gibi hissettiği sonucunu çıkardı. Kızgınlığı ise vaktini bu şekilde kullanmasının kabul edilebilir olduğuna kendini inandırmış olmasına rağmen Simon'ı gördüğünde içgüdüsel olarak kitabı kapatmasından kaynaklanıyor olmalıydı.

"Sam bu hafta sonu Vestlandet'te sörf yapacak. Evde okumaktansa burada okumak daha iyi olur diye düşündüm."

Simon başını salladı. "Polislik bazen sıkıcı olabiliyor. Cinayet Masası'nda bile."

Kari ona baktı.

Simon omuz silkti. "Özellikle de Cinayet Masası'nda."

"O zaman neden cinayet dedektifi oldunuz?"

Ayakkabılarını çıkarmış, çıplak ayaklarını kendine çekip sandalyenin ucuna koymuştu. Simon daha uzun bir cevap beklediğini düşündü. Muhtemelen her türlü arkadaşı yalnızlığa yeğleyen, huzur ve sessizlik garantili evinin salonundansa konuşacak birini bulabileceği neredeyse bomboş bir açık planlı ofiste oturmayı tercih eden o insanlardandı.

"İster inan ister inanma ama benimki bir başkaldırıydı" dedi masanın kenarına oturarak. "Babam bir saatçiydi ve işini devralmamı istiyordu. Babamın kötü bir kopyası olmak istemedim."

Kari kollarını örümceğimsi uzun bacaklarına doladı. "Hiç pişman oldunuz mu?"

Simon pencereye doğru baktı. Dışarıdaki hava sıcaktan titriyordu.

"Saatçiler iyi para kazanıyor."

"Babam hariç" dedi Simon. "Sahte saatleri hiç sevmezdi. Modayı takip edip markalı saatlerin ucuz kopyalarını ya da plastik dijital saatler yapmayı reddederdi. Bunun kolay yolu seçmek olduğunu düşünürdü. Bir güzel iflas etti."

"Bu neden saatçi olmak istemediğinizi gayet iyi açıklıyor."

"Hayır, aslında ben de sonunda bir saatçi oldum."

"Nasıl?"

"Olay yeri teknisyenliği. Balistik uzmanlığı. Mermi yolu hesaplama ve benzeri işler. Saat tamir etmekle neredeyse aynı. Anne babalarımıza sandığımızdan daha fazla benziyoruz."

"Sonra ne oldu?" diyerek gülümsedi Kari. "Siz de mi iflas ettiniz?"

"Şey." Simon saatine baktı. "Sanırım işin 'nasıl' kısmından çok 'neden' kısmına ilgi duymaya başladım. Dedektif olmak doğru bir karar mıydı, bilmiyorum. Kurşun yaraları insan beyninden daha tahmin edilebilir."

"Bu yüzden Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nda çalışmaya başladınız, değil mi?"

"Özgeçmişimi okumuşsun."

"Birlikte çalıştığım kişileri daima araştırırım. Vahşet görmeye doymuş muydunuz?"

"Hayır ama karım Else'nin doymuş olmasından korkuyordum. Evlendiğimizde ona daha düzenli mesai saatleri olan vardiyasız bir işte çalışacağıma söz vermiştim. Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nu seviyordum, yine bir nebze saatlerle çalışmaya benziyordu. Karım demişken..." Masadan kalktı.

"Madem bu kadar memnundunuz, oradan neden ayrıldınız?"

Simon bitkince gülümsedi. Evet, özgeçmişte bunlar yazmazdı, değil mi?

"Lazanya. Galiba bu akşam lazanya yapıyor. Yarın görüşürüz."

"Bu arada, eski bir iş arkadaşınız aradı. Rahip yakalı bir uyuşturucu bağımlısını etrafta gezinirken gördüğünü söyledi."

"Rahip yakalı mı?"

"Per Vollan'ınki gibi."

"Peki sen ne yaptın?"

Kari kitabı yeniden açtı. "Hiçbir şey. Ona davanın rafa kaldırıldığını söyledim."

"Rafa kaldırılmadı, önem derecesi düşürüldü. Yeni bir delil bulunana kadar. Bağımlının adını neymiş? Onu nerede bulabiliriz?"

"Gilbert. Hosteldeymiş."

"Bakımevi. Kitaba biraz ara vermek ister misin?"

Kari iç çekti ve kitabını kapattı. "Lazanyaya ne oldu?"

Simon omuz silkti. "Sorun değil. Else'ye telefon açarım, beni anlar. Ayrıca lazanyanın tadı tekrar ısıtıldığında daha güzel oluyor."

10

Johannes kirli suyu lavaboya boşalttı ve kovayla paspası süpürge dolabına geri koydu. Birinci kattaki tüm koridorları ve kumanda odasını temizlemişti. Şimdi bir an önce hücresinde onu bekleyen kitabı okumak istiyordu. *Kilimanjaro'nun Karları*. İçinde birden fazla kısa öykü olmasına rağmen dönüp dönüp aynısını okuyordu. Ayağı kangren olan ve öleceğini bilen bir adamla ilgili öyküyü. Bunu bilmek hikâyede adamı daha iyi ya da daha kötü biri yapmıyor, onu sadece daha anlayışlı, daha dürüst ve daha sabırsız bir adama dönüştürüyordu. Johannes kitap okuyan biri değildi, bu kitabı da ona hapishanenin kütüphanecisi önermişti. Johannes gemiyle Liberya ve Fildişi Sahili'ne gittiğinden beri Afrika'ya ilgi duyuyordu ve bir savandaki çadırda ölümü bekleyen bu masum görünümlü adamla ilgili sayfaları bir çırpıda okumuştu. Artık öyküyü ilk seferki gibi hızlıca değil, ne olduğunu bilmese de bir şeyi arıyormuş gibi tane tane, yavaşça okuyordu.

"Selam."

Johannes sesin geldiği yöne döndü.

Sonny'nin selamı bir fısıltıdan farksızdı ve çökük yanakları, çıldırmış gibi bakan gözleriyle önünde dikilen siluetin rengi şeffaf sayılacak kadar solgundu. Bir melek gibi, diye geçirdi aklından Johannes.

"Selam, Sonny. Tecritte olduğunu duydum. Şimdi nasılsın?"

Sonny omuz silkmekle yetindi.

"Sol kroşen iyiymiş, evlat." Johannes sırıttı ve ön dişlerindeki boşluğu gösterdi.

"Umarım beni bağışlarsın."

Johannes yutkundu. "Asıl bağışlanması gereken benim Sonny."

İkisi bir süre birbirine baktı. Johannes çocuğun koridora göz attığını gördü. Bir anlık duraksadılar.

"Benim için hapisten kaçar mısın, Johannes?"

Johannes ağzını açmak için acele etmedi ve bu sorudan daha anlamlı bir cümle çıkarabilir mi diye kelimelerin yerini değiştirmeyi denedi. "Ne demek istiyorsun? Ben kaçmak falan istemiyorum. Zaten gidecek bir yerim de yok. Beni hemen bulurlar ve geri getirirler."

Sonny cevap vermedi ama gözleri karanlık bir çaresizlikle parlayınca Johannes anladı.

"Sana... sana Superboy bulmam için mi kaçmamı istiyorsun?"

Sonny susmaya devam etti ancak çılgın ve güçlü bakışlarını yaşlı adamın gözlerinden ayırmamayı sürdürdü. Zavallı çocuk, diye düşündü Johannes. Şu eroin ne lanet şey!

"Neden ben?"

"Çünkü kumanda odasına erişimi olan tek kişi sensin ve bunu sadece sen yapabilirsin."

"Yanlış. Kumanda odasına erişimi olan tek kişi benim ve bu yüzden bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Kapılar sadece veritabanında kayıtlı parmak izleriyle açılabiliyor ve benimki kayıtlı değil, dostum. Dört başvuru nüshası gönderip yüksek mevkidekilere onaylatmadan da eklenemem. Gözlerimle gör..."

"Tüm kapılar kumanda odasından kilitlenip açılabiliyor."

Johannes başını iki yana salladı ve hâlâ koridorda yalnız olduklarından emin olmak için etrafa bakındı. "Dışarı çıka-

bilsen bile otoparkın güvenlik kulübesinde muhafızlar var. Giren ve çıkan herkesin kimliğini kontrol ediyorlar."

"Herkesin mi?"

"Evet. Sadece vardiya değişimlerinde tanıdıkları araçlara ve kişilere müsaade ediyorlar."

"Bu tanıdıkları kişilere gardiyan üniformalı olanlar da dahil değil midir?"

"Kesinlikle."

"O halde kendine bir üniforma bulup muhafızlar vardiya değiştirirken kaçabilirsin, öyle mi?"

Johannes işaret ve başparmağını çenesinin altına koydu. Çenesi hâlâ ağrıyordu.

"Üniformayı nereden bulacağım?"

"Sörensen'in giyinme odasındaki dolabından. Tornavidayla zorlarsan açılır."

Sörensen yaklaşık iki aydır hastalık izninde olan bir gardiyandı. Sinir krizi. Johannes bugünlerde ona farklı bir ad taktıklarını biliyordu ama sonuçta hepsi aynı şeydi işte. Duyguların karman çorman olması. Kendisi de daha önce yaşamıştı.

Başını tekrar iki yana salladı. "Giyinme odası vardiya değişiminde gardiyanla dolu oluyor. Birileri beni tanır."

"Görüntünü değiştir."

Johannes güldü. "Tamam. Diyelim ki üniforma bulabildim, bir grup gardiyanı beni dışarı salmaları için nasıl tehdit edeceğim?"

Sonny uzun beyaz gömleğini kaldırdı ve pantolon cebinden bir sigara paketi çıkardı. Kuru dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip tabancaya benzeyen bir çakmakla yaktı. Johannes yavaşça başını iki yana salladı.

"Bunun uyuşturucuyla bir ilgisi yok. Benden dışarıda yapmamı istediğin bir şey var, değil mi?"

Sonny çakmağın alevini sigaranın içine çekti ve dumanı üfledi. Gözlerini kıstı.

"Yapacak mısın?" Sesi sıcak ve yumuşaktı.

"Benim günahlarımı bağışlayacak mısın?" diye sordu Johannes.

Arild Franck onları köşeyi dönünce fark etti. Sonny Lofthus gözleri kapalı, başı öne eğik halde önünde dikilen Johannes'in alnına elini koymuştu. Bu halleriyle homo bir çifti andırıyorlardı. Onları kumanda odasındaki monitörden görmüştü, bir süre konuşmuşlardı. Bazen her kameraya mikrofon taktırmadığına pişman oluyordu çünkü iki adamın göz ucuyla attığı temkinli bakışlara bakılırsa önümüzdeki haftanın spor toto kuponunu tartışmadıkları açıktı. Daha sonra Sonny cebinden bir şey çıkarmıştı. Çocuk sırtı kameraya dönük durduğu için başının üzerinde yükselen sigara dumanını görene kadar elinde ne tuttuğunu anlayamamıştı.

"Hey! Sadece belirli alanlarda sigara içebileceğini biliyorsun."

Johannes'in kır saçlı başı öne düştü ve Sonny elini çekti.

Franck onların yanına yürüdü. Başparmağıyla omzunun üzerinden arkayı gösterdi. "Sen git, bir yerleri paspasla, Johannes." Franck yaşlı adamın duyma mesafesinden çıkmasını bekledi. "Ne konuşuyordunuz?"

Sonny omuzlarını kaldırdı.

"Neyse, söyleme, itirafın kutsallığı bozulmasın." Arild Franck bir kahkaha patlattı. Sesi çıplak koridor duvarlarında yankılandı. "Eee, Sonny, düşünmeye vaktin oldu mu?"

Çocuk sigarasını paketin üzerinde söndürdü, cebine koydu ve koltuk altını kaşıdı.

"Kaşınıyor musun?"

Çocuk hiçbir şey söylemedi.

"Bana kalırsa kaşınmaktan daha kötü şeyler olmalı. Uyuşturucuyu bırakmaktan daha kötü şeyler. 317'deki adamı duydun mu? Tavan lambasına kendini astığını düşünüyorlar.

Ama altındaki sandalyeyi tekmeledikten sonra fikrini değiştirmiş. O yüzden tırnaklarıyla boynunu parçalamış. Sahi, neydi adı? Gomez mi? Diaz mı? Eskiden Nestor için çalışıyormuş. Ötmek üzere olabileceğinden endişeleniyorlardı. Ortada bir kanıt yoktu, sadece endişe. Ama bu bile yeterliydi. Gece bir hapishanede kendi yatağında yatarken seni en çok korkutan şeyin hücre kapısının *kilitli olmama* ihtimali olması tuhaf, değil mi? Kumanda odasında birilerinin tek bir düğmeye dokunarak bir hapishane dolusu katile sana ulaşma imkânı verebilmesi?"

Çocuk başını eğmiş olsa da Franck alnındaki ter damlalarını görebiliyordu. Çocuğun aklı başına geliyordu. Gelmeliydi de. Franck, hapishanesinde hücrelerinde ölen mahkûmlar olmasını sevmezdi; ne kadar makul görünürse görünsün böyle olaylar daima şüphe uyandırırdı.

"Evet."

Ses öyle hafifti ki Franck istemsizce öne doğru eğildi. "Evet mi?" diye sordu.

"Yarın. Yarın itirafı alacaksınız."

Franck kollarını göğsünün önünde bağladı ve topuklarının üzerinde yaylandı. "Güzel. O zaman yarın sabah erkenden Bay Harnes'i buraya getiriyorum. Ama bu kez saçmalık istemiyorum. Bu gece yatağında uzanırken tavandaki lambaya bir daha bakmanı öneririm. Anladın mı?"

Çocuk başını kaldırdı ve hapishane müdür yardımcısıyla göz göze geldi. Franck gözlerin ruhun aynası olduğuna inanmayı uzun zaman önce bırakmıştı, bir sürü mahkûmun masum masmavi gözlerinin içine bakıp ağızlarından dökülen yalanları dinlemişti. Zaten başlı başına tuhaf bir ifadeydi. Ruhun aynası... Mantıksal olarak kendi ruhunuzu başka birinin gözlerinde gördüğünüz anlamına geliyordu. O yüzden mi çocuğun gözlerine bakmak bu denli rahatsız ediciydi? Franck başını çevirdi. Önemli olan dikkati elden bırak-

mamaktı. Ve kendinizi hiçbir yere varmayan düşüncelerle oyalamamak.

"Orası hayaletli, diyorum size."

Lars Gilberg kömür renkli parmaklarıyla dudaklarına ince bir sarma sigara götürdü ve tepesinde dikilen iki polis memuruna kısık gözlerle baktı.

Simon ve Kari üç saatlik çabanın sonunda onu nihayet Grünerbrua'nın altında bulmuştu. Aramaya Ila Bakımevi'nde başlayıp kimsenin onu bir haftadır orada görmediğini öğrenmişler, ardından Skippergata'daki Bymisjonen'in[3] kafeteryasına, halen uyuşturucu pazarı olarak kullanılan Oslo Merkez Garı'ndaki Plata'ya ve son olarak Urtegata'daki Kurtuluş Ordu'nun pansiyonuna gitmişlerdi. Oradan edindikleri bilgi de onları Elgen, yani amfetamin ile eroin arasındaki sınırı çizen heykelin yakınındaki nehre götürmüştü.

Kari yolda Simon'a nehrin Elgen'in güneyinde kalan bölümünde ve Vaterland Köprüsü'nün aşağısındaki amfetamin ve metamfetamin satışının şu anda Arnavutların ve Kuzey Afrikalıların elinde olduğunu açıklamıştı. Kapüşonlarını yüzlerine kadar çekmiş dört Somalili akşam güneşinde bir bankın etrafında gezinerek oyalanıyordu. İçlerinden biri Kari'nin gösterdiği fotoğrafı görünce kafasını sallamış, onlara kuzeydeki eroin bölgesini işaret etmiş ve yolluk bir gram kristal isteyip istemediklerini sorar gibi gözünü kırpmıştı. Simon ile Kari Grünerbrua'ya giden yürüyüş yolunda ilerlerken arkadan gülüşme sesleri gelmişti.

"Hayaletli olduğunu düşündüğün için artık Ila Bakımevi'nde kalmak istemiyorsun, öyle mi?" diye sordu Simon.

"Bu sadece bir düşünce değil, dostum. Gerçek. Oradaki odaların hiçbirinde uyuyamazsın, hepsinde biri kalıyor gibi-

3. Norveç'te alkolikler, uyuşturucu bağımlıları ve evsizler gibi kimselere yardım eden dinî yardım kuruluşu (ç.n.)

dir. İçeri girdiğin anda bir şeyin varlığını hissedersin. Bazen gecenin ortasında kalkardım ve kimse olmamasına rağmen birinin yüzüme soluduğunu hissederdim. Üstelik sadece benim odamda olmuyordu, oradaki herkese sorabilirsiniz." Gilberg biten sigaraya canı sıkılarak baktı.

"O yüzden mi dışarıda yatmayı tercih ediyorsun?" diye sordu Simon ona kendi tütün kutusunu uzatarak.

"Hayaletli olsun ya da olmasın, doğruyu söylemem gerekirse küçük yerlerde rahat edemiyorum, kapana kısılmış gibi hissediyorum. Hem burası..." Gilberg gazetelerden yapılmış yatağını ve yanında duran pejmürde haldeki uyku tulumunu gösterdi. "Gözde bir tatil yeri, ha?" Köprüyü işaret etti. "Sızdırmayan bir tavan. Deniz manzarası. Masrafsız, toplu taşımaya ve mağazalara yakın. Bir insan daha ne isteyebilir?" Simon'ın teneke kutusundan üç parça *snus* aldı ve birini üst dudağının altına, diğer ikisini cebine koydu.

"Bilmem, papaz olarak çalışmayı mı?" diye sordu Kari.

Gilberg başını yana eğdi ve dikkatle Simon'a baktı.

"Şu üzerindeki rahip yakası" dedi Simon. "Senin gazetelerden birinde nehrin hemen yukarısında bir rahibin ölü bulunduğunu okumuşsundur belki."

"O konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Gilberg cebindeki iki tütün torbasını çıkarıp kutuya geri koydu ve Simon'a verdi.

"Adli tıbbın yakanın rahibe ait olup olmadığını bulması yirmi dakika sürer, Lars. Sen de bu cinayetten dolayı yirmi yıl hapis yatarsın."

"Cinayet mi? Haberde öyle bir şey..."

"Suç haberlerini okuyorsun demek? Nehre atılmadan önce öldürülmüş. Derisindeki çürüklerden anlaşılıyor. Düşerken kayalara çarpmış. Öldüğünde çürükler farklı görünür. Buraya kadar anlayabildin mi?"

"Hayır."

"Senin için hecelememi ister misin? Yoksa sana hapishane hücrelerinin ne kadar boğucu olduğunu mu anlatayım?"

"Ama ben bir şey..."

"Şüpheli olarak bile haftalarca gözaltında tutulabilirsin. Ve gözaltı hücreleri hapishane hücrelerinden çok daha küçüktür."

Gilberg endişeli görünüyordu. *Snus*'ü birkaç kez sertçe emdi.

"Ne istiyorsunuz?"

Simon, Gilberg'in önünde çömeldi. Evsiz adamın nefesi sadece kokmuyordu, sanki bir tadı vardı. Ağaçtan düşmüş meyve ve ölüm karışımı şekerli, çürük bir tat.

"Bize olanları anlatmanı istiyoruz."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Size dedim ya."

"Bize hiçbir şey söylemedin, Lars. Ama senin için önemliye benziyor. Yani, bize bir şey anlatmaman. Neden?"

"Ben sadece bu yakayı buldum. Kıyıya vurmuştu ve..."

Simon ayağa kalkıp onu kolundan tuttu. "Yürü, gidiyoruz."

"Durun!"

Simon onu bıraktı.

Gilberg başını öne eğdi. Derin bir nefes aldı. "Nestor'ın adamları yaptı. Ama daha fazlasını söyleyemem. Biliyorsunuz, Nestor konuşan kişilere..."

"Evet, ne yaptığını biliyorum. Ama sen de Emniyet Müdürlüğü'ndeki sorgu kayıtlarında adın görünürse onun bundan haberinin olacağını biliyorsun. O yüzden bize bildiklerini hemen anlatmanı tavsiye ediyorum, ben de bu konuyu burada kapatıp kapatmayacağımıza karar vereceğim."

Gilberg başını yavaşça iki yana salladı.

"Hemen şimdi, Lars!"

"Sannerbrua'ya giden yürüyüş yolunda ağaçların altındaki bankta oturuyordum. Sadece on metre uzaktaydım, o yüzde köprüde onları görebiliyordum ama sanırım onlar beni görmüyordu. Yaprakların arasına gizlenmiştim, anlarsınız ya?

İki kişilerdi. Biri papazı tutuyordu, diğeri de kolunu başına dolamıştı. O kadar yakındım ki papazın gözlerinin akını görebiliyordum. Bembeyazlardı, hatta göz yuvarları ters dönmüş gibiydi, anlarsınız ya? Ama adamın gıkı çıkmıyordu. Fayda etmeyeceğini biliyordu sanki. Biraz sonra ikinci adam papazın başını lanet bir masör gibi sertçe geriye doğru çekti. Kırıldığını duydum, şaka yapmıyorum, biri ormanda kuru bir dalın üzerine basmış gibi ses geldi." Gilberg işaretparmağını üst dudağına bastırdı, iki kere göz kırptı ve uzaklara daldı. "Şöyle bir etrafa baktılar. Tanrım, Sannerbrua'nın orta yerinde birini öldürmüşlerdi ve hiçbir şey yokmuş gibi sakin görünüyorlardı. Gerçi Oslo'da yazın ortasında bile yollarda in cin top oynayabiliyor, anlarsınız ya? Adamlar daha sonra onu korkulukların bittiği yerde tuğla duvarın üzerinden aşağı attılar."

"Kayaların olduğu yere denk geliyor" dedi Kari.

"Kısa bir süre kayaların üzerinde kaldı, sonra akıntıya kapılıp sürüklendi. Yerimden kıpırdamadım. O herifler onları gördüğümü fark etselerdi..."

"Ama sonuçta gördün" dedi Simon. "Ve o kadar yakındın ki onları yeniden görsen tanıyabilirsin."

Gilberg başını hayır dercesine salladı. "Mümkün değil. Yüzlerini unuttum bile. Elinize hangi mal geçerse onunla kafa olmanın kötü yanı da bu işte. Aklınız allak bullak oluyor."

"Sanırım iyi yanı demek istedin" dedi Simon yüzünü ovuşturarak.

Kari huzursuzca ayaklarını salladı. "Peki Nestor için çalıştıklarını nereden anladın?"

"Takım elbiselerinden" dedi Gilberg. "Norveç Cenaze Levazımatçıları Derneği'ne giden siyah takım elbise sevkiyatını çalmış gibi tıpatıp aynı giyinmişlerdi." *Snus*'ü diliyle ağzının içinde çevirdi. "Anlarsınız ya?"

* * *

Emniyet Müdürlüğü'ne dönerlerken Simon Kari'ye "Davaya öncelik veriyoruz" dedi. "Vollan'ın öldürülmeden önce son kırk sekiz saatindeki hareketlerini incelemeni ve iletişim kurduğu herkesin ama herkesin listesini bana vermeni istiyorum."

"Peki" dedi Kari.

Bla'yı geçtiler ve genç bir yaya kafilesine yol vermek için durdular. Hipsterlar konsere gidiyor, diye düşündü Simon. Kuba'ya göz gezdirdi. Kari babasını arayıp akşam yemeğine gelemeyeceğini söylerken o da açıkhava sahnesinde yükselen büyük ekrana baktı. Siyah beyaz bir film oynuyordu. Oslo görüntüleri. Ellilerde çekilmişe benziyordu. Simon'ın çocukluğundan hatırladığı bir dönem. Hipsterlar içinse büyük ihtimalle geçmişe ait, masum ve muhtemelen büyüleyici bir merak unsurundan ibaretti. Gülüşmeleri duyabiliyordu.

"Merak ettiğim bir şey var" diyerek söze başladı Kari. "Gilberg'i sorguya götürürsek Nestor'ın bundan haberinin olacağını söylediniz. Ciddi miydiniz?"

Simon "Sence?" diyerek Hausmannsgate'ye doğru hızlandı.

"Bilmiyorum ama öyle gibiydiniz."

"Nasıldım, bilmiyorum. Bu uzun bir hikâye. Yıllarca polis teşkilatında Oslo'daki uyuşturucu ve fuhuş trafiğinin büyük bölümünü yöneten adama bilgi sızdıran bir köstebek olduğuna dair söylentiler vardı. Ama üzerinden zaman geçti ve o sıralar çok fazla söylenti dolaşmasına rağmen kimse bu köstebeğin ya da kişinin gerçekten var olduğunu gösterecek bir kanıt bulamadı."

"Kimdi bu adam?"

Simon pencereden dışarı baktı. "Biz ona İkiz derdik."

"Haa, İkiz" dedi Kari. "Narkotik'te ondan Gilberg'in Ila Bakımevi'ndeki hayaletler gibi bahsederlerdi. Gerçek miydi?"

"Ah, evet, İkiz gerçek."

"Peki ya köstebek?"

"Ab Lofthus adında bir polis köstebeğin kendisi olduğunu söyleyen bir not bırakıp intihar etti."

"Bu kanıt yeterli sayılmaz mı?"

"Bana göre hayır."

"Neden?"

"Çünkü Ab Lofthus, Oslo polis teşkilatında çalışmış en ahlaklı polis memuruydu."

"Nereden biliyorsunuz?"

Simon, Storgata'da kırmızı ışıkta durdu. Karanlık etraftaki binalardan dışarı akıyor gibiydi ve karanlıkla birlikte gecenin yaratıkları da ortaya çıkıyordu. Ayaklarını sürüyerek oradan oraya yürüyorlar, bangır bangır müziğin çaldığı kapı diplerinde duvarlara yığılıyor ya da pencereden kollarını sarkıtarak arabalarda oturuyorlardı. Arayan, aç bakışları vardı. Hepsi birer avcıydı.

"Çünkü o benim en iyi arkadaşımdı."

Johannes saati kontrol etti. Onu on geçiyordu. Kapılar kilitleneli on dakika olmuştu. Diğer mahkûmlar artık hücrelerine kapatılmıştı, saat on birde son temizlik turunu tamamlayınca o kendini hücresine kapatacaktı. Tuhaftı. Uzun süre hapishanede kalınca günler dakikalar kadar hızlı tükenmeye başlıyordu ve hücre duvarındaki takvim kızları geçip giden aylara yetişemiyordu. Ne var ki son bir saati bir yıl kadar uzun geçmişti sanki. Upuzun, korkunç bir yıl.

Kumanda odasına girdi.

Görev başında gündüz vardiyasından bir eksik, yani üç kişi vardı. İçlerinden biri başını ekranlardan kaldırırken sandalyesindeki yaylar gıcırdadı.

"İyi akşamlar Johannes."

Geir Goldsrud'du bu. Masanın altındaki çöp kovasını ayağıyla dışarı itti. Otomatik bir tepkiydi. Beli tutulan ihtiyar temizlikçiye yardım eden genç vardiya amiri. Johannes onu

hep sevmişti. Cebinden tabancayı çıkardı ve Goldsrud'un yüzüne doğrulttu.

"Güzelmiş. Nereden buldun?" diye sordu diğer gardiyanlardan biri. Üçüncü ligdeki Hasle-Lören takımında futbol oynayan sarışın bir adamdı.

Johannes cevap vermedi, başını çevirmeden Goldsrud'un gözlerinin arasındaki bir noktaya nişan almaya devam etti.

"Şunu benim için yakar mısın?" Üçüncü gardiyan dudaklarının arasına yanmamış bir sigara koymuştu.

"Bırak onu elinden, Johannes." Goldsrud'un gözlerini kırpmadan sakince konuştuğunu görünce Johannes anladığını fark etti. Bunun sadece tuhaf bir çakmak olmadığını anladığını.

"Tam bir James Bond zamazingosu, dostum. Bunun için kaç para istiyorsun?" Futbolcu ayağa kalkmış, yakından bakmak için Johannes'e doğru geliyordu.

Johannes küçük tabancayı tavanın altındaki monitörlerden birine doğrulttu ve tetiği çekti. Neyi beklediğini bilmiyordu, silah ateşlenip ekran patladığında ve camı tuzla buz olduğunda o da diğerleri kadar irkildi.

Futbolcu olduğu yerde donakaldı.

"Yere çökün!" Johannes'e gür ve bariton bir ses bahşedilmişti ancak şimdi sesi tiz çıkıyor, sinir hastası yaşlı bir kadın gibi ciyaklıyordu. Yine de işe yaradı. Önünüzde ölümcül bir silahla dikilen çaresiz bir adamın olduğunu bilmek tüm otoriter seslerden daha etkiliydi. Üç adam da bir tatbikattalarmış, silahla tehdit edilmek alıştırmasını yaptıkları bir şeymiş gibi dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini başlarının arkasına koymuştu. Belki de gerçekten başlarına gelmişti. Mutlak teslimiyetin tek uygun tepki olduğunu öğrenmişlerdi. Ya da bu maaşla yapabilecekleri tek makul şeyin bu olduğunu.

"Herkes yatsın. Yere uzanın!"

Söyleneni yaptılar. Mucize gibi.

Johannes önündeki kumanda paneline baktı. Hücrelerin kapılarını açıp kapatan düğmeyi buldu. Ardından, kilitleri ve iki giriş kapısını yöneten düğmeyi. Son olarak da sadece yangın durumunda kullanılacak olan o tek kapıyı açan büyük, kırmızı düğmeyi. Düğmeye bastı. Hapishanenin artık açık olduğunu gösteren uzun ve uğultulu bir ses yükseldi. O an aklından garip bir düşünce geçti. Kendini bildi bileli bu olmayı istemişti. Bir geminin kaptan köşkünde kaptan olmayı.

"Gözlerinizi yerden ayırmayın" dedi. Sesi güçlenmeye başlamıştı bile. "İçinizden biri beni durdurmaya çalışırsa arkadaşlarımla birlikte sizin ve ailelerinizin peşine düşeriz. Unutmayın, hakkınızda her şeyi biliyorum, çocuklar. Trine, Valborg..." Monitörlere bakmaya devam ederken her birinin karısının ve çocuklarının adlarını, gittikleri okulları, hobilerini, Oslo'nun neresinde yaşadıklarını, yıllardır edindiği tüm bilgileri bir çırpıda saydı. Konuşması bitince onları orada bıraktı. Kapıdan çıkıp koşmaya başladı. Koridoru geçti, merdivenle alt kata indi. Ön kapıyı çekti. Açıktı. Bir sonraki koridordan devam etti. Kalbi şimdiden ağzında atmaya başlamıştı. Yıllardır gerektiği kadar spor yapmamıştı, vücudunu formda tutmamıştı. Artık çalışmaya başlamalıydı. İkinci kapı da açıldı. Bacakları bu kadar hızlı hareket etmeye direniyordu. Belki de kanser yüzündendi. Kanser kaslarına ulaştığı ve onu zayıflattığı içindi. Üçüncü kapı onu ara bölmeye çıkardı. İlk kapının alçak bir uğultuyla arkasından kilitlenmesini beklerken saniyeleri saydı. Personelin giyinme odasına giden koridora baktı. Nihayet kapının kapandığını duydu ve önündeki kapının kolunu kavradı. Kolu bastırıp kendine doğru çekti.

Kilitliydi.

Kahretsin! Tekrar çekti. Kapı yerinden bile kımıldamadı.

Kapının yanındaki beyaz sensör plakasına baktı. İşaretparmağını üzerine bastırdı. Bir gösterge lambası iki kez sarı

renkte yandı, ardından sarı ışık söndü ve kırmızı yandı. Johannes bunun parmak izinin tanınmadığı anlamına geldiğini bilse de kapıyı açmayı denedi. Kapana kısılmıştı. Yenilmişti. Kapının önünde dizlerinin üzerine yığıldı.

O sırada Geir Goldsrud'un sesini duydu:

"Üzgünüm, Johannes."

Ses duvarın tepesindeki hoparlörden geliyordu ve sakin, hatta yatıştırıcıydı.

"Biz sadece işimizi yapıyoruz Johannes. Her ailemiz tehdit edildiğinde pes etseydik Norveç'te tek bir tane gardiyan kalmazdı. Sakin ol, oraya gelip seni alacağız. Tabancayı parmaklıkların arasından iter misin, yoksa sana önce gaz mı verelim?"

Johannes kameraya baktı. Yüzündeki çaresizliği görüyorlar mıydı acaba? Ya da rahatlamayı? Kaçma macerası burada sona erdiği ve hayatı eskisi gibi devam edeceği için yaşadığı rahatlamayı? Tabii, aşağı yukarı eskisi gibi. Üst katın yerlerini paspaslamayı artık rüyasında görürdü herhalde.

Altın kaplamalı tabancayı parmaklıkların arasından ileri itti. Yere uzanıp ellerini başının arkasına koydu ve tek sokma şansını az önce kullanmış bir arı gibi büzüldü. Ama gözlerini yumduğunda ne sırtlanları duyuyordu, ne de Kilimanjaro Dağı'nın zirvesine giden bir uçaktaydı. Hâlâ bir hiçliğin ortasındaydı ve hayattaydı. Buradaydı.

11

Saat yedi buçuğu az önce geçmişti ve Staten'in otoparkına sabah yağmuru yağıyordu.

Arild Franck "Zaten kabul etmesi an meselesiydi" dedi ve arka girişin kapısını açık tuttu. "Bağımlıların hepsi özünde zayıf karakterlerdir. Bunu söylemek hoş olmayabilir ama inan bana, onları çok iyi tanıyorum."

"Şu itirafı imzalasın, benim tek umursadığım bu." Einar Harnes tam içeri girecekken kapıdan çıkan üç gardiyanı görünce kenara çekilmek zorunda kaldı. "Bu gece birkaç kadeh şampanyayla kutlama yapmayı düşünüyorum."

"Ah, sana iyi para veriyorlar demek?"

"Arabanı görünce ücretimi yükseltmem gerektiğini anladım." Otoparktaki Porsche Cayenne'i başıyla işaret ederek sırıttı. "Riskli işler için ek ücret talep ettim. Nestor dedi ki..."

"Şşş!" Franck sonradan gelen diğer gardiyanlar da kapıdan çıksın diye Harnes'i koluyla durdurdu. Adamların çoğu sivil kıyafetlerini giymişti ama bazıları gece vardiyasından sonra eve gitmeye o kadar hevesliydi ki üzerlerindeki yeşil Staten üniformasını bile değiştirmeden resmen arabalarına koşuyordu. Harnes üniformasının üzerine uzun palto geçirmiş bir adamın sert bakışına maruz kaldı. Bu yüzü daha önce gördüğünden emindi. Yüzüne bakarak adını çıkaramasa da adam onun kim olduğunu biliyor olmalıydı: şaibeli da-

valarla ilgili evrak işlerinde ortaya çıkan şaibeli avukat. Belki de bu adam ve onun gibiler, Harnes'in Staten'in arka girişinde ne yaptığını merak etmeye başlamıştı. Hele bir de Nestor'dan bahsettiğini işitirlerse itibarını bir daha toparlayamazdı.

Franck avukatla birlikte birkaç kapıdan geçerek birinci kata çıkan merdivene ulaştı.

Nestor bugün itirafı imzalatmaları gerektiğini açıkça belirtmişti. Yngve Morsand'ın soruşturulması bir an önce bitmezse polis Sonny'nin itirafının inandırıcılığını zedeleyecek yeni deliller bulabilirdi. Harnes, Nestor'ın bu bilgiyi nasıl edindiğini bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

Hapishane müdürü haliyle en büyük odaya sahipti ama müdür yardımcısının odası da en azından camiyi ve Ekebergasen'i görüyordu. Koridorun en sonunda bulunan oda, çiçek resimleri yapma ve libidosunu magazin basınıyla tartışma konularında uzmanlaşmış genç bir kadın sanatçının çirkin tablolarıyla süslenmişti.

Franck diyafonun düğmesine bastı ve 317. hücredeki mahkûmun odasına getirilmesini istedi.

"O araba bana 1,2 milyon krona mal oldu" dedi.

"Bahse varım, o paranın yarısı kaportadaki Porsche amblemi içindir" dedi Harnes.

"Hı hı. Diğer yarısı da vergi olarak devlete gitti." Franck iç çekti ve sırtlığı gereğinden fazla yüksek olan ofis sandalyesine oturdu. Tahta benziyor, diye düşündü Harnes.

Kapı çalındı.

"Gel" diye seslendi Franck.

Kapıda bir gardiyan belirdi. Kolunun altına sıkıştırdığı şapkasıyla gönülsüz bir selam verdi. Harnes bazen Franck'in modern bir iş yerinde çalışanlarına askeri selamlaşma ritüellerini nasıl kabul ettirdiğini merak ediyordu. Ve adamların başka hangi kurallara uymak zorunda olduğunu.

"Evet, Goldsrud?"

"Mesaim bitti ancak gitmeden önce dün geceki vardiya raporuyla ilgili bir sorunuz var mı, bilmek istedim."

"Henüz bakmaya fırsatım olmadı. Buraya geldiğine göre bilmem gereken bir şey mi var?"

"Önemli bir olay yok, sadece bir firar girişimi dışında. Sanırım böyle adlandırabiliriz."

Franck avuçlarını birleştirerek gülümsedi. "Mahkûmlarımızın bu tür girişimlerde bulunmasını duymak hoşuma gidiyor. Kim ve nasıl?"

"Johannes Halden. Hücre numarası 2..."

"238. Bizim ihtiyar, ha? Gerçekten mi?"

"Nasıl olduysa bir yerden tabanca bulmuş. Sanırım düşünmeden verdiği bir karardı. Size olayın raporda göründüğünden çok daha önemsiz olduğunu söylemek için uğradım. Benim fikrimi soracak olursanız, küçük bir ceza vermek yeterli olur. Adam yıllardır bize hiçbir sorun çıkarmadı ve..."

"Birilerine pusu kurmak istiyorsan önce onları güvenini kazanmak akıllıca bir harekettir. Çünkü tam olarak bunu yapmış gibi duruyor, değil mi?"

"Şey, yani..."

"Kandırılmaya razı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, Goldsrud? Nereye kadar gidebildi?"

Harnes işaretparmağını terli üst dudağında gezdiren gardiyanın hislerini anladığını hissetti. Zor durumdakilerle daima empati kurardı. Kendini kolaylıkla onların yerine koyabilirdi.

"Ara bölmeye kadar. Ama dışarı çıksaydı da muhafızları geçmek için hiçbir şansı olmayacaktı. Güvenlik kulübesinde kurşun geçirmez camla nişan alma delikleri var ve..."

"Söylediğin için teşekkürler ama bu hapishaneyi gerçek anlamıyla ben tasarladım, Goldsrud. Sanırım bu adamla biraz fazla samimi olmuşsun ve ona karşı zaafın var. Raporu okuyana kadar herhangi bir şey söylemekten kaçınacağım

ancak vardiya ekibinin tamamı zorlu sorulara hazırlıklı olsun. Johannes'e gelirsek, ona yumuşak davranamayız. Yoksa misafirlerimiz en ufak bir zayıflık belirtisinden bile faydalanırlar. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Telefon çaldı.

Franck "Çıkabilirsin" dedi ve ahizeyi kaldırdı.

Harnes bir selam daha bekledi. Bir asker gibi arkaya dönüp tören adımıyla çıkmasını. Ama Goldsrud odayı bir sivil gibi terk etti. Avukat onu izlerken Arild Franck'in kükremesiyle yerinden sıçradı: "Ne demek 'gitmiş'?"

Franck gözlerini 317. hücredeki toplanmış yatağa dikmişti. Yatağın önünde bir çift sandalet duruyordu. Komodinde bir Kutsal Kitap, masada plastik poşetin içinde duran tek kullanımlık bir şırınga ve sandalyede beyaz bir gömlek vardı. Hepsi bu kadar. Yine de Franck'in arkasındaki gardiyan, zaten açık olan durumu dile getirdi:

"Burada yok."

Franck saatine baktı. Hücre kapıları on dört dakika daha kapalı kalacaktı, demek ki kayıp mahkûm ortak odalardan birinde olamazdı.

"Johannes dün gece kumanda odasından tüm kapıları açtığında hücresinden çıkmış olmalı." Goldsrud kapı ağzında dikiliyordu.

Harnes "Yüce Tanrım" diye fısıldadı ve gözlük taktığı dönemden kalma bir alışkanlıkla elini burnunun kemerine bastırdı. Geçen sene Tayland'da on beş bin kron ödeyerek lazer ameliyatı olmuştu. "Eğer firar ettiyse..."

"Sus" diye tısladı Franck. "Muhafızları atlatmış olamaz. Hâlâ burada bir yerdedir. Goldsrud, alarmı çalıştır. Tüm kapıları kilitle. Kimse girip çıkmayacak."

"Ama çocuklarımı götürmem..."

"Sen dahil."

"Peki ya polis?" dedi gardiyanlardan biri. "Haber vermemiz gerekmiyor mu?"

"Hayır!" diye bağırdı Franck. "Lofthus hâlâ Staten'in içinde, bana güvenin. Kimseye tek kelime etmek yok!"

Arild Franck yaşlı adama öfkeyle bakıyordu. Arkasındaki kapıyı kilitlemişti ve dışarıda hiçbir gardiyanın dikilmediğinden emin olmuştu.

"Sonny nerede?"

Johannes yatağında yatıyordu. Uykulu gözlerini ovuşturdu. "Hücresinde değil mi?"

"Orada olmadığını adın gibi biliyorsun."

"O zaman kaçmış olmalı."

Franck eğildi, yaşlı adamın tişörtünün yakasına yapıştı ve onu kendine çekti.

"Sırıtmayı kes, Johannes. Dışarıdaki muhafızların hiçbir şey görmediğini biliyorum, o yüzden burada olmalı. Bana onun yerini söylemezsen kanser tedavine elveda diyebilirsin." Franck ihtiyarın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. "Ah, doktor hasta mahremiyetini unut gitsin; benim her yerde gözüm ve kulağım var. Eee, ne diyorsun?" Yakasını tutmayı bırakınca Johannes'in başı yastığa düştü.

Yaşlı adam seyrek saçlarını düzeltti ve ellerini başının arkasında bağladı. Boğazını temizledi. "Size bir şey söyleyeyim mi, müdür bey? Bana kalırsa yeterince uzun yaşadım. Dışarıda beni bekleyen kimsem yok. Günahlarım da bağışlanmış olabilir. O yüzden ilk defa göğe yükselme şansını yakalamış gibiyim. Belki de bu fırsat hâlâ elimdeyken kullanmalıyım. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Arild Franck dişlerini o kadar sıktı ki dolgularını çatlatmış olabileceğini hissetti.

"Oraya yükseldiğinde günahlarının tek birinin bile bağış-

lanmadığını göreceğini düşünüyorum, Johannes. Çünkü burada Tanrı benim ve istersem senin kanser yüzünden yavaş ve acılı bir şekilde ölmeni sağlayabilirim. Kanser seni bir an bile rahat nefes aldırmadan yiyip bitirirken hücrenden dışarı çıkmana izin vermem. Ve inan bana, benim için ilk olmazsın."

"Sen hangi cehenneme gidiyorsan, oraya gitmekten iyidir, müdür bey."

Franck yaşlı adamın gırtlağından gelen gurultuların can çekişme sesleri mi yoksa kahkaha mı olduğunu anlayamadı.

317. hücreye dönerken telsizini tekrar kontrol etti. Sonny Lofthus'tan hâlâ haber yoktu. Bu gidişle yakında bir arama bildirisi yayınlamak zorunda kalacaklarının farkındaydı.

Hücreye girdi, yavaşça yatağa oturdu ve zemini, duvarları, tavanı gözleriyle taradı. Buna hâlâ inanamıyordu. Komodinde duran Kutsal Kitap'ı kaptığı gibi duvara savurdu. Kitap açılarak yere düştü. Vollan'ın içeriye eroin sokmak için Kutsal Kitap'ı kullandığını biliyordu. Kesik sayfalara baktı. Hasarlı ayetler ve bir anlam ifade etmeyen yarım cümlelerden başka bir şey yoktu.

Küfredip yastığı duvara fırlattı. Yastığın yere düşüşünü izledi. İçinden dökülenlere baktı. Sakal tutamlarına benzeyen kızılımsı kıllar ve uzun saç telleriydi bunlar. Franck yastığa bir tekme attı. İçinden daha çok birbirine dolaşmış kirli sarı saç döküldü.

Kısa saç. Sinekkaydı tıraş.

Nihayet o an anladı.

"Gece vardiyası!" diye bağırdı telsize. "Gece vardiyasının bitiminde binadan çıkan tüm gardiyanları kontrol edin!"

Franck saatine göz attı. 8.10'du. Artık ne olduğunu biliyordu. Bir şey yapmak için çok geç olduğunu da. Ayağa kalktı ve tekmelediği sandalye kapının yanındaki kırılmaz camlı aynaya çarpıp paramparça oldu.

* * *

Otobüs şoförü yüz kronluk banknotu karşılığında verilen elli kron para üstüne ve bilete hayretler içinde bakan gardiyana göz attı. Uzun paltosunun altına giydiği üniformaya ve ona hiç benzemeyen bir fotoğrafla birlikte "Sörensen" yazan kimlik kartına bakılırsa adam bir hapishane memuruydu.

"Otobüse binmeyeli epey oldu sanırım, değil mi?" diye sordu şoför.

Kötü saç tıraşlı adam başını aşağı yukarı salladı.

"Önceden seyahat kartı alırsanız sadece yirmi altı kron" dedi şoför. Ne var ki yolcunun yüz ifadesinden onun için bu fiyatın bile ateş pahası olduğunu görebiliyordu. Oslo'da yıllardır otobüse binmemiş olanlar genelde böyle tepki verirdi.

"Yardımınız için teşekkür ederim" dedi adam.

Otobüs şoförü duraktan ayrılırken dikiz aynasından gardiyanın arkasına baktı. Nedenini bilmiyordu, belki de sesi yüzündendi. Ona gerçekten tüm kalbiyle teşekkür ediyormuş gibi sıcak ve samimiydi. Adam oturduğunu ve ara sıra otobüse binen yabancı turistlerden biri gibi pencereden dışarıyı izlemeye koyulduğunu gördü. Paltosunun cebinden bir anahtarlık çıkarıp daha önce hiç görmemiş gibi inceleyişini izledi. Diğer cebinden bir paket sakız çıkarışını.

Ve önündeki trafiğe odaklanmak zorunda kaldı.

II

12

Arild Franck odasında pencerenin başında dikiliyordu. Saatine baktı. Firar eden mahkûmların çoğu ilk on iki saat içinde yakalanıp geri getirilirdi. Basına on iki saat olmasa bile ilk yirmi dört saatin de hızlı bir çözüm olarak kabul edileceğini söylemişti. Fakat artık yirmi beş saat dolmak üzereydi ve ellerinde halen hiçbir ipucu yoktu.

Hapishane müdürünün geniş odasından henüz ayrılmıştı. Manzarasız olandan. Ve manzarası olmayan adam ondan açıklama istemişti. Reykjavik'teki yıllık İskandinav hapishaneleri konferansından erken dönmek zorunda kaldığı için müdürün aksiliği üzerindeydi. Dün İzlanda'dan aradığında basınla konuşacağını söylemişti. Patronu medyada görünmeyi seviyordu. Franck, Lofthus'u bulana kadar yirmi dört saat medya yasağı istemişti ama patronu bu öneriyi hiç düşünmeden reddederek bunun gizli tutulacak bir olay olmadığını söylemişti. Birincisi, Sonny Lofthus bir katildi ve halkın uyarılması gerekiyordu. İkincisi, onun daha kolay bulunması için resminin medyada dönmesi şarttı.

Üçüncüsü de gazetelere fotoğrafın çıksın istiyorsun, dedi içinden Franck. Böylece siyasetteki dostların mavi bir lagünde yüzüp Svartadaudir likörü yudumlamak yerine çalıştığını görebilir.

Franck müdüre medyada resimlerin dönmesinin fazla bir yararı olmayacağını açıklamıştı. Ellerindeki Sonny Lofthus'a ait tüm fotoğraflar on iki sene önce ilk hapse girdiği dönemden kalmaydı ve o zaman bile uzun saçlı ve sakallıydı. Saçlarını kestikten sonraki güvenlik kameraları görüntüleri de kullanılmayacak kadar bulanıktı. Müdür her şeye rağmen Staten'in adını çamura batırmakta kararlıydı.

"Polis her yerde onu arıyor, Arild. Firarın neden kamuya duyurulmadığını merak edecek ve Staten'in bundan önce de örtbas ettiği bir firar olup olmadığını soracak bir gazeteci tarafından aranmam an meselesi, sen de biliyorsun. Benim tercihim durumu kontrol etmekten yana, Arild."

Hapishane müdürü daha sonrasında Franck'e göre hangi prosedürlerin sıkılaştırılması gerektiğini sormuştu. Franck sebebini biliyordu, böylece müdür hükümetteki arkadaşlarına gidip yardımcısının fikirlerini kendi fikirleriymiş gibi aktaracaktı. Manzarası olan bir adamın fikirlerini. Yine de Franck bu aptalla görüşlerini paylaşmıştı. Parmak izi okuma yerine ses tanıma ve yok edilemez GPS çipleriyle elektronik takip sistemi. Ne de olsa kendinden daha çok değer verdiği şeyler vardı ve Staten Hapishanesi bunlardan biriydi.

Arild Franck sabah güneşinin altında uzanan Ekebergasen'e baktı. Bir zamanlar orası işçi mahallesinin hoş yüzüydü. Hatta oradan kendine küçük bir ev almak isterdi. Şimdiyse Oslo'nun daha pahalı bir bölgesinde daha büyük bir eve sahipti. Yine de hâlâ o küçük evin hayalini kurardı.

Nestor firar haberlerine soğukkanlılıkla tepki vermiş gibi görünse de Nestor ve onun gibilerde Franck'i endişelendiren şey fevrilikleri değildi. Aksine, onların kan donduran korkunç kararları en sakin hallerinde verdiklerinden şüpheleniyordu. Öte yandan, Franck onların bu basit, berrak ve pratik zekâsına hayranlık duymaktan da kendini alamıyordu.

"Bulun onu" demişti Nestor. "Ya da kimsenin bulmamasını sağlayın."

Lofthus'u bulurlarsa onu başka kimse ulaşmadan önce Bayan Morsand'ın cinayetini itiraf etmeye ikna edebilirlerdi. Bunun için kendilerine has yöntemleri vardı. Lofthus'u öldürürlerse de çocuğun olay yerinde cinayeti onun işlediğini gösteren teknik delillere bir açıklama getirmesine mâni olurlardı ama onu bundan sonraki davalarda kullanamazlardı. Durum bundan ibaretti. Eksiler ve artılar. Yine de iş dönüp dolaşıp mantığa dayanıyordu.

"Simon Kefas adında biri arıyor" dedi Ina'nın diyafondan gelen sesi.

Arild Franck homurdandı.

Simon Kefas.

Her zaman kazanmak isteyen bir adamdı. Kumar bağımlılığı yüzünden kim bilir kaç cesedi boş verip oyununa devam etmiş omurgasız bir ezikti. Şu anda birlikte olduğu kadınla tanıştığından beri değiştiğini söylemişlerdi. Ama insanların değişmediğini kimse bir hapishane müdür yardımcısından iyi bilemezdi. Ve Franck bu adamı yeterince tanıyordu.

"Burada olmadığımı söyle."

"Sizinle bugün görüşmek istiyor. Per Vollan'la ilgiliymiş."

Vollan mı? Franck polisin Vollan'ın ölümünü intihar olarak açıkladığını sanıyordu. Derin bir nefes alıp masasındaki gazeteye baktı. Firarın haberi yapılmıştı ama en azından ön sayfada değildi. Tahminine göre kaçan mahkûmun haber merkezinde iyi bir fotoğrafı olmadığı içindi. Büyük olasılıkla bu akbabalar katilin canavara benzeyen bir robot resmine ulaşana kadar beklemeyi tercih edecekti. Ve hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

"Arild?"

Yanlarında başka kimse olmadığında Ina'nın ona adıyla hitap edebileceğine dair dile getirilmemiş bir anlaşmaları vardı.

"Ajandamda bir boşluğa sıkıştır, Ina. Ona otuz dakikadan fazla verme."

Franck camiye baktı. Birazdan yirmi beş saat dolacaktı.

Lars Gilberg bir adım yaklaştı.

Çocuk yassı bir mukavva parçasının üzerinde yatıyordu, üzerine uzun bir palto örtmüştü. Buraya bir gün önce gelmiş ve yol kenarında büyüyen çalılarla arkadaki binaların arasında kendine gizlenebileceği bir yer bulmuştu. Saklambaç oynuyormuş gibi sessizce ve hareketsizce öylece oturmuştu. Bölgeye iki üniformalı polis uğramış, bir Gilberg'e bir ellerinde tuttukları fotoğrafa baktıktan sonra gitmişti. Gilberg bir şey söylememişti. O günün akşamında yağmur yağmaya başlayınca çocuk yerinden çıkarak köprünün altına yatmıştı. İzin istemeden. İzin istese verilmeyeceği için değildi ama sormamıştı bile. Bir konu daha vardı. Üniforma giyiyordu. Lars Gilberg bunun ne üniforması olduğunu bilmiyordu, asker alma subaylarının yeşil üniformalarından başka bir kıyafet görmeden ordudan ret yemişti. "Uygunsuz" gibi yuvarlak bir tabiri gerekçe göstermişlerdi. Lars Gilberg bazen bu hayatta uygun olduğu herhangi bir şey var mı diye düşünürdü. Varsa bile onun ne olduğunu öğrenebilecek miydi? Belki de uygun olduğu şey buydu: Uyuşturucu için para bulmak ve bir köprünün altında yaşamak.

Şimdi olduğu gibi.

Çocuk uyuyordu ve nefesi düzenliydi. Lars Gilberg bir adım daha attı. Hareketlerinden ve teninin renginden Gilberg onun bir bağımlı olduğunu anlamıştı. Bu da demek oluyor ki yanında hâlâ mal olabilirdi.

Gilberg artık o kadar yakınındaydı ki çocuğun gözkapaklarının altındaki gözyuvarları dönüyormuş gibi titrediğini görebiliyordu. Yere çömelip dikkatlice paltoyu kaldırdı. Parmaklarını üniformanın göğüs cebine uzattı.

Her şey öyle hızlı oldu ki Lars göremedi bile. Çocuğun eli bileğini kavradı; Lars kendini dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü ıslak toprağa bastırılmış ve kolu arkaya kıvrılmış halde buldu.

Kulağına bir ses fısıldadı:

"Ne istiyorsun?"

Ses öfkeli ya da saldırgan değildi, hatta korkmuş bile sayılmazdı. Çocuk ona nasıl yardımcı olabileceğini bilmek istermiş gibi kibardı. Lars Gilberg her yenildiğini anladığında yaptığı şeyi yaptı. İş daha kötüye gitmeden itiraf etti.

"Zulanı çalmak istedim. Zulan yoksa da paranı."

Çocuk onu en bilindik teknikle tutmuştu. Bileği kolunun içine doğru kıvrılmıştı ve dirseğinin arkasına baskı uygulanıyordu. Polis tutuşu. Ancak Gilberg polislerin nasıl yürüdüğünü, konuştuğunu, baktığını, koktuğunu bilirdi ve bu çocuk onlardan değildi.

"Ne kullanıyorsun?"

"Morfin" diye sızlandı Gilberg.

"Elli krona ne kadar alabilirsin?"

"Az. Çok değil."

Çocuğun elleri gevşedi ve Gilberg hemen kolunu geri çekti.

Çocuğu süzdü. Uzattığı banknota hayretle baktı.

"Üzgünüm, tüm param bu kadar."

"Satacak bir şeyim yok, dostum" dedi Gilberg.

"Bu para senin için. Ben kullanmayı bıraktım."

Gilberg tek gözünü kıstı. Az önce ne söylemişti öyle? Bir şey kulağa doğru olamayacak kadar iyi geliyorsa genelde doğru olmazdı. Gerçi çocuk manyağın teki de olabilirdi.

Elli kronu kapıp cebine soktu.

"Burada uyuman için kira parası olarak kabul et."

"Dün polislerin gezindiğini gördüm" dedi çocuk. "Buraya sık uğrarlar mı?"

"Arada sırada. Ama bu aralar çok gelmeye başladılar."

"Gelmedikleri bir yer biliyor musun?"

Gilberg başını eğdi ve çocuğu tepeden tırnağa inceledi.

"Polislerden tamamen kurtulmak istiyorsan kendine bir hostelden oda tutmalısın. Ila Bakımevi'ni dene. Oraya polis sokmazlar."

Çocuk dalgın gözlerle nehri izledikten sonra yavaşça başını salladı. "Yardımın için teşekkür ederim, dostum."

Gilberg "Lafı bile olmaz" diye mırıldandı şaşırarak. Kesinlikle deliydi.

Çocuk onun bu tahminini doğrularmış gibi soyunmaya başladı. Gilberg ne olur ne olmaz diye birkaç adım geriledi. Çocuk külotuyla kalınca üniformasını ayakkabılarına sardı. Gilberg'den bir naylon poşet isteyip dertop ettiği giysilerini ve ayakkabılarını içine doldurdu. Poşeti önceki günü geçirdiği çalıların arasındaki bir kayanın altına koydu.

"Kimseyi oraya yaklaştırmam" dedi Gilberg.

"Teşekkür ederim, sana güveniyorum" dedi çocuk gülümseyerek. Çıplak göğsünün görünmemesi için paltosunu sonuna kadar iliklediği.

Ardından yola koyuldu. Gilberg arkasından baktı. Asfalttaki birikintilere bastıkça çıplak ayak tabanlarından sıçrayan sulara baktı.

Sana güveniyorum mu?

Tam bir zırdeliydi.

Martha resepsiyonda Ila Bakımevi'nin güvenlik kamerası görüntülerinin döndüğü bilgisayar ekranına bakıyordu. Daha doğrusu, giriş kapısının dışında kameraya bakarak dikilen adama. Zili henüz çalmamıştı çünkü zili koruyan pleksiglastaki küçük deliği keşfedememişti. İçeri alınmayan insanların zili yumruklaması sık karşılaşılan bir tepki olduğundan zili pleksiglasla korumak zorunda kalmışlardı. Martha mikrofonun düğmesine bastı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Çocuk cevap vermedi. Martha onun an itibarıyla bakımevinde kalan yetmiş altı kişiden biri olmadığını çoktan anlamıştı. Son dört ayda yüz farklı kişiyi ağırlamış olmalarına rağmen her birinin yüzü aklındaydı. Yine de onun Ila'nın "hedef kitlesine" ait biri olduğu belliydi. Yani bir uyuşturucu bağımlısı. Kafası iyi olduğundan değil, cılız yüzüne bakarak varmıştı bu sonuca. Ağzının kenarındaki çizgiler. Berbat saç tıraşı. İç geçirdi.

"Odaya mı ihtiyacın var?"

Çocuk başıyla onaylayınca Martha alt kattaki kapı kilidini açan düğmenin anahtarını çevirdi. Mutfakta misafirlerden birine sandviç hazırlayan Stine'ye resepsiyona bakması için seslendi. Ardından koşar adımlarla merdiveni indi ve istenmeyen bir misafirin giriş kapısını aşmayı başarması durumunda resepsiyona erişimi engelleyecek olan demir kapıdan geçti. Çocuk kapının iç tarafında dikilerek etrafına bakıyordu.

Paltosu boynuna kadar ilikliydi ve neredeyse ayak bileklerine geliyordu. Ayakları çıplaktı ve Martha giriş kapısının dibindeki ıslak bir ayak izinde kan görüyordu. Ama şimdiye dek çok şeye şahit olduğu için dikkatini asıl çeken gözleri oldu. Gözlerindeki bakış. Başka türlü nasıl ifade edebilirdi, bilmiyordu. Çocuk gözlerini ona dikmişti ve gözlerinde Martha'nın bıraktığı ilk görsel izlenimi işlediği görülebiliyordu. O kadar önemli değildi belki ama Martha'nın Ila Bakımevi'nde görmeye alışkın olmadığı bir şeydi bu. Kısacık bir an için çocuğun bağımlı olmayabileceğini düşündü ama bu fikri aklından hemen çıkardı.

"Merhaba. İçeri buyur."

Martha arkasında çocukla ilk kata çıktı ve resepsiyondan geçip toplantı odasına geldi. Stine ve diğerleri onları görebilsinler diye her zamanki gibi kapıyı açık bıraktı, çocuğa otur-

masını söyledi ve zorunlu mülakat için gerekli olan formları çıkardı.

"İsim?" diye sordu.

Çocuk tereddüt etti.

Martha "Bu forma bir isim yazmam gerek" diyerek ona buraya gelen çoğu insanın ihtiyacı olan özgürlüğü tanıdı.

"Stig" dedi çocuk çekinerek.

"Stig olur" dedi Martha. "Devamı var mı?"

"Berger?"

"O zaman buraya bunu yazıyoruz. Doğum tarihi?"

Çocuğun söylediği tarih ve yıldan Martha onun otuz yaşında olduğunu çıkardı. Çok daha genç gösteriyordu. Bağımlıların garip özelliklerinden biriydi bu. Yaşlarını daha küçük ya da daha büyük zannetmek kolaydı.

"Seni buraya birisi mi yönlendirdi?"

Çocuk başını iki yana salladı.

"Dün gece nerede uyudun?"

"Bir köprünün altında."

"O halde sabit bir meskeninin olmadığını ve hangi Sosyal Hizmetler bürosuna bağlı olduğunu bilmediğini tahmin ediyorum. O yüzden doğum günün olan on bir rakamını dikkate alacağım ve böylece senin büron..." Martha listeyi kontrol etti. "Alna Sosyal Hizmetler. Sana sonsuz bir merhametle maddi yardım sağlamaya karar vereceklerini umuyorum. Hangi uyuşturucuları kullanıyorsun?"

Martha kalemini havada tutuyordu ama çocuktan cevap gelmedi.

"En sevdiğin maddeleri söyle."

"Kullanmayı bıraktım."

Martha kalemi masaya koydu. "Ila Bakımevi aktif uyuşturucu kullananlar içindir. Dilersen Sporveisgata'yı arayıp sana uygun bir odaları olup olmadığını sorabilirim. Orası çok daha iyi bir yerdir."

"Yani demek istediğiniz...?"

"Evet, burada kalabilmek için düzenli kullanıcı olman gerekiyor." Martha'nın yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi.

"Peki size uyuşturucuyu bıraktığımı söylediğimde burada oda bulmamın daha kolay olacağını düşündüğüm için yalan attım desem?"

"Bu soruya doğru cevap vermiş olursun. Ama başka yanlış cevap hakkın kalmadı, dostum."

"Eroin" dedi çocuk.

"Başka?"

"Sadece eroin."

Martha formdaki kutuyu işaretledi ama doğruluğundan şüphe etti. Oslo'da artık sadece eroin kullanan bir bağımlı bulmak imkânsıza yakındı. Bugünlerde herkes maddeleri birbirine karıştırıyordu çünkü eroini Rohypnol gibi bir benzodiazepinle birleştirdiğinizde hem daha ağır bir kafa yaşadığınız hem de dozun süresini uzattığınız için paranızın karşılığını daha iyi alıyordunuz.

"Neden buraya geldin?"

Çocuk omuz silkti. "Başımın üstünde bir çatı olsun istedim."

"Herhangi bir hastalığın ya da zorunlu olarak kullandığın bir ilaç var mı?"

"Hayır."

"Gelecek için bir planın var mı?"

Çocuk ona baktı. Martha'nın babası bir insanın geçmişinin gözlerine yazıldığını ve yazılanı okumayı öğrenmenin değerli olduğunu söylerdi. Ama gelecek oradan öğrenilmezdi. Gelecek bilinemezdi. Yine de Martha ileride bu anı hatırlayacak ve kendini Stig Berger olarak tanıtan adamın gelecek planlarıyla ilgili herhangi bir şey okuyabilir miydi, merak edecekti. Ya da okuması gerekli miydi?

Çocuk başını iki yana salladı ve iş, eğitim, geçmişte yaşa-

dığı aşırı dozlar, somatik hastalıklar, kan enfeksiyonları ve akıl sağlığı sorunlarıyla ilgili diğer sorulara da aynı kayıtsızlığı verdi. Martha sonunda bakımevinin mutlak bir gizlilik politikası olduğunu ve burada kaldığını kimseye söylemeyecekleri-ni, ama aksini istemesi halinde görüştüklerinde bilgi verilebilecek kişilerin adlarını içeren bir onay formu doldurabileceğini belirtti.

"Mesela ailen, arkadaşların ya da kız arkadaşın seninle böylece irtibat kurabilir."

Çocuk hüzünle gülümsedi. "Bende hiçbiri yok."

Martha Lian bu cevabı daha önce defalarca kez duymuştu. Öyle çok duymuştu ki artık onda herhangi bir etki yaratmıyordu. Terapisti buna merhamet yorgunluğu diyordu ve onun mesleğini yapan çoğu kişinin bir yerden sonra bundan mustarip olduğunu söylemişti. Martha'yı endişelendiren ise durumun hiç iyiye gidiyormuş gibi görünmemesiydi. Kötülüğünden şüphe duyan birinin çok kötü olamayacağının o da farkındaydı ama kendini bildi bileli anlayışlı biri olmuştu. Şefkat dolu. Sevgi dolu. Şimdiyse içinde bunların neredeyse hiçbiri kalmamıştı. *Bende hiçbiri yok* cümlesinin kalbine dokunduğunu hissettiğinde bu yüzden irkilmişti. Körelmiş bir kası bir iğnenin batışıyla seğirmişti sanki.

Evrakı toplayıp bir klasöre koydu ve klasörü resepsiyona bırakıp yeni misafiri zemin kattaki küçük bir depoya götürdü.

"Umarım ikinci el kıyafet giyemeyen paranoyaklardan değilsindir" dedi ve çocuk paltosunu çıkarıp Martha'nın seçtiği giysileri ve spor ayakkabıları giyerken arkasını döndü.

Çocuk öksürene dek bekledi. Döndü. Soluk mavi kazak ve kotun içinde nedense daha uzun ve dik duruyordu. Paltoyla göründüğü kadar cılız da değildi. Çocuk mavi renkli düz spor ayakkabılarına baktı.

"Evet" dedi Martha. "Evsizlerin tercih ettiği ayakkabı."

1980'lerde Norveç ordusunun fazlalık mal deposundan

hak eden bazı kuruluşlara büyük miktarda mavi spor ayakkabı hibe edilmişti ve bu ayakkabılar zaman içinde uyuşturucu bağımlıları ve evsizlerle özdeşleşmişti.

"Teşekkür ederim" dedi çocuk sessizce.

Martha'nın terapiste gitmesi ona teşekkür etmeyen bir misafirle başlamıştı. Ayık oldukları zamanın çoğunu onlara söylenerek geçirseler de varlıklarını çeşitli sosyal yardım kuruluşları ve refah devleti sayesinde halen bir nebze de olsa sürdürebilen, kendi kendini yok etmeye meyilli keşlerden alışkın olduğu "teşekkürsüzlük" silsilesine eklenen son bir "teşekkürsüzlük" haliydi alt tarafı. Ama Martha'nın bu defa gözü kararmıştı. Mahalledeki bisikletleri çalarak edindiği uyuşturucuyu her ay Sosyal Hizmetler'e altı bin krona mal olan odasında içmesi için ücretsiz olarak verilen tek kullanımlık şırınganın boyunu beğenmeyen adama cehenneme kadar yolu olduğunu söylemişti. Misafir dört sayfa uzunluğundaki acıklı hikâyesiyle şikâyette bulununca Martha ondan özür dilemeye zorlanmıştı.

"Seni odana çıkarayım" dedi.

İkinci kata çıkarlarken çocuğa banyoların ve tuvaletlerin yerini gösterdi. Kafası iyi birkaç adam canlı adımlarla yanlarından geçti.

"Oslo'nun en iyi uyuşturucu pazarına hoş geldin" dedi Martha.

"Burası mı?" diye sordu çocuk. "Satışa izin veriyor musunuz?"

"Kurallara göre hayır ama kullanıyorsan belli ki yanında taşıyacaksın. Bilmende fayda var diye söylüyorum, bir gram ya da bir kilo taşısan da kontrol etmiyoruz. Odalarda alınan ve satılan şeyleri denetlemiyoruz. Sadece silah sakladığını şüphelenirsek odana gireriz."

"Saklayanlar var mı?"

Martha ona göz ucuyla baktı. "Neden soruyorsun?"

"Burada kalmanın ne kadar tehlikeli olacağını bilmek istiyorum."

"Buradaki tüm torbacıların tahsilatçı olarak çalışan ayakçıları vardır ve misafirlerden alacakları toplamak için beyzbol sopasından ateşli silahlara kadar her şeyi kullanırlar. Geçen hafta bir odaya baskın yaptım ve yatağın altında zıpkın tüfeği buldum.

"Zıpkın tüfeği mi?"

"Hı hı. Dolu bir Sting 65."

Martha gülünce kendine şaşırdı. Çocuk da ona gülümsedi. Hoş bir gülümsemesi vardı. Çoğunda olduğu gibi.

323 numaralı odanın kapısını tıklattıktan sonra kilidini açtı.

"Yangın tahribatı nedeniyle birçok odayı kapatmak zorunda kaldık. O yüzden insanlar tahribat giderilene kadar odaları paylaşmak zorunda kalıyorlar. Oda arkadaşının adı Johnny, diğerleri ona Johnny Puma diyor. Kronik yorgunluk hastalığı var ve gününün çoğunu yatakta geçiriyor. Ama sessiz, kibar biridir. Sorun yaşayacağınızı sanmıyorum."

Kapıyı açtı. Perdeler kapalıydı ve içerisi karanlıktı. Işığı yaktı. Tavandaki floresanlar birkaç kez göz kırptıktan sonra yandı.

"Güzelmiş" dedi çocuk.

Martha odaya göz gezdirdi. Daha önce alay etme maksadı dışında Ila Bakımevi'ndeki odalara güzel diyen kimseyi duymamıştı. Ama çocuk haksız sayılmazdı. Evet, muşamba döşemeler eskimişti, duvarlar göçükler ve çamaşır suyuyla bile çıkmayan resim ve yazılarla doluydu ama yine de oda temiz ve aydınlıktı. Mobilya bir ranza, bir komodin ve üzeri çizikli alçak bir masadan ibaret olmasına rağmen sağlamdı ve iş görüyordu. Alt yatakta yatan adam odayı kokutmuştu. Çocuk daha önce hiç aşırı doz almadığını söylediği için Martha ona üst yatağı uygun görmüştü. Sedyeye taşımak daha kolay

olduğu için aşırı doza yatkın misafirlere genelde alttaki yatakları verirlerdi.

"İşte burası" dedi Martha ona odanın anahtarlığını uzatarak. "Buradaki muhatabın benim. O yüzden herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana gelirsin, tamam mı?"

Çocuk mavi plastik anahtarlığı aldı ve inceleyerek "Teşekkür ederim" dedi. "Çok teşekkür ederim."

13

Sekreter kadın, gün doğumuna benzeyen devasa bir tablonun altındaki deri koltukta oturan Simon ve Kari'ye "Birazdan geliyor" diye seslendi.

"On dakika önce de böyle demişti" diye fısıldadı Kari.

Simon "Cennette saatin kaç olduğuna Tanrı karar verir" dedi ve üst dudağının altına bir parça *snus* sıkıştırdı. "Sence böyle bir tablo kaç paradır? Ve kim neden bu tabloyu alır?"

"Kamu sanatı denen eserlerin alınması, ülkemizin vasat sanatçılarına gizliden gizliye yapılan yardımdan başka bir şey değildir" dedi Kari. "Alıcılar mobilyalarına ve bütçelerine uygun olduğu müddetçe duvarlarında neyin asılı olduğunu umursamazlar."

Simon ona göz ucuyla baktı. "Bazen ezberden alıntılar okur gibi konuştuğunu daha önce söyleyen oldu mu?"

Kari'nin yüzünce alaycı bir tebessüm belirdi. "Ayrıca *snus* de sigaranın kötü bir muadilidir. Sağlığınıza zarar verir. Karınız kıyafetlerine sigara kokusu sindiği için sizi *snus*'e geçirmiş olmalı."

Simon gülerek başını iki yana salladı. Şu sıralar gençlerin mizah anlayışı böyleydi demek ki. "İyi denemeydi ama yanılıyorsun. Beni mümkün olduğunca yanında görmek istediği için sigarayı bırakmamı istedi. Tütün emdiğimi de bilmiyor. Ofiste saklıyorum."

"Gelebilirler Anne" diye kükredi bir ses.

Simon sesin geldiği güvenlik bölmesine baktı. Belarus cumhurbaşkanının övgüsünü kazanabilecek türden üniforma ve şapka giymiş bir adam, parmaklarını metal çubukların üzerinde tıkırdatıyordu.

Simon ayağa kalktı.

"Tabii çıkabilecekler mi, bakacağız" dedi Arild Franck.

Simon sekreterin neredeyse fark edilmez bir şekilde devirdiği gözlerine bakınca bunun aralarındaki eski, bayat bir espri olduğunu anladı.

"Eee, tekrar dibe vurmak nasıl bir duygu?" diye sordu Franck, onları güvenlik bölmesinden üst kata çıkartırken. "Artık Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'ndasın sanırım. Ah, kusura bakma, bunuyorum galiba. Seni oradan kovduklarını tamamen unutmuşum."

Simon bu kasıtlı hakarete hiç gülmedi.

"Per Vollan için geldik."

"Duydum. O dava kapandı sanıyordum."

"Hiçbir davayı çözmeden kapatmayız."

"Bu yeni mi çıktı?"

Simon dudaklarını dişlerine bastırarak zoraki gülümsedi. "Per Vollan öldüğü gün mahkûmları ziyaret etmek için buraya gelmiş. Doğru mu?"

Franck odasının kapısını açtı. "Vollan bir hapishane papazı olduğuna göre herhalde işini yapıyordu. Dilerseniz ziyaretçi kayıtlarına bakarım."

"Evet, lütfen. Ayrıca bize konuştuğu kişilerin listesini de verir misin?"

"Ne yazık ki buradayken irtibat kurduğu herkesin ismini bilmeme imkân yok."

"En azından o gün görüştüğü birini biliyoruz" dedi Kari.

"Öyle mi?" dedi Franck, meslek hayatı boyunca yanında taşıdığı masasının arkasında sandalyeye oturarak. "Kalma-

ya niyetliyseniz, genç bayan, ben ziyaretçi kayıtlarını kontrol ederken siz de şuradaki dolaptan kahve fincanlarını çıkarır mısınız?"

"Teşekkürler ama ben kafein tüketmiyorum" dedi Kari. "İsmi Sonny Lofthus."

Franck ona boş bir ifadeyle baktı.

"Onu ziyaret etmemiz mümkün mü, sormak istedik" dedi Simon. Buyur edilmemesine rağmen çoktan bir sandalyeye oturmuştu. Franck'in kızarmaya başlayan yüzüne baktı. "Ah, kusura bakma, bunuyorum galiba. Hapishaneden kaçtı, değil mi?"

Simon müdür yardımcısının bir cevaba hazırlandığını görünce ondan erken davrandı.

"Onunla ilgileniyoruz çünkü Vollan'ın ziyaretiyle Lofthus'un firarının üst üste gelmiş olması Vollan'ın ölümünü daha da şüpheli hale getiriyor."

Franck gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Görüştüklerini nereden biliyorsunuz?"

"Tüm polis sorguları ortak bir veritabanında saklanıyor" dedi ayakta kalan Kari. "Per Vollan'ı arattığımda adının Lofthus'un firarıyla bağlantılı olan bir sorguda geçtiğini gördüm. Gustav Rover adlı bir mahkûm bahsetmiş."

"Rover yakın zaman önce tahliye edildi. Sorgulanmasının sebebi kaçmadan önce Sonny Lofthus'la konuşmuş olmasıydı. Lotfhus'un neyin peşinde olduğuna dair herhangi bir şey söyledi mi, bilmek istedik."

"*İstedik* mi?" Simon kırlaşan kaşlarından tekini kaldırdı. "Açıkçası kaçan mahkûmları yakalamak sadece polisin, yani bizim işimiz. Senin değil."

"Lofthus benim mahkûmumdu, Kefas."

"Rover belli ki sana pek yardımcı olamamış" dedi Simon. "Ama sorgusu esnasında hücresinden ayrılırken Per Vollan'ın Lofthus'la konuşmaya geldiğini gördüğünden bahsetmiş."

Franck omuzlarını kaldırdı. "Ne var bunda?"

"Dolayısıyla bu ikisinin ne konuştuğunu merak ediyoruz. Ve konuşmalarından kısa süre sonra neden birinin öldürüldüğünü ve diğerinin firar ettiğini."

"Tesadüf olabilir."

"Elbette. Hugo Nestor adında birini tanıyor musun, Franck? Ukraynalı da derler?"

"Adını duydum."

"Evet diyorsun yani. Nestor'ın bu firarla ilişkili olabileceğini gösteren herhangi bir şey var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Lofthus'un kaçmasına yardım ederek ya da onu hapishanede tehdit ederek bir şekilde bu olaya dahil olmuş olabilir mi?"

Franck elindeki kalemi masanın üzerinde tıkırdattı. Düşüncelere dalmış gibiydi.

Simon göz ucuyla Kari'nin telefonda mesajları kontrol ettiğini gördü.

"Bir an önce sonuca ulaşmayı ne kadar çok istediğinizi biliyorum ama buradan size iş çıkmaz" dedi Franck. "Sonny Lofthus tamamen kendi kararıyla kaçtı."

Simon sandalyesine yaslanıp parmak uçlarını birleştirerek "Vay be" dedi. "Amatörün teki olan uyuşturucu bağımlısı bir delikanlı Staten gibi bir hapishaneden hiç kimsenin yardımı olmadan kaçıyor, ha?"

Franck gülümsedi. "Amatör olduğuna dair bahse girmek ister misin, Kefas?" Simon cevap veremeyince daha çok sırıttı. "Ah, bunuyorum galiba, sen artık kumar oynamıyordun. Gelin de size şu amatörü göstereyim."

"Bunlar güvenlik kameralarının kayıtları" dedi Franck, yirmi dört inçlik bilgisayar ekranını göstererek. "Bu noktada kumanda odasındaki tüm gardiyanlar yerde yüzüstü yatıyor ve Johannes hapishanedeki tüm kapıların kilidini açmış durumda."

Ekran her kamera için bir ekran olmak üzere toplamda on altı pencereye bölünmüştü ve her birinde hapishanenin farklı bir bölümü gösteriliyordu.

Franck hapishane koridorlarından birini gösteren pencereyi işaret ederek "İşte geliyor" dedi.

Simon ve Kari genç bir adamın hücreden çıkıp doğruca kameraya doğru koştuğunu gördü. Neredeyse dizlerine kadar gelen beyaz bir gömlek giyiyordu. Simon adamın berberinin kendi berberinden bile daha kötü olduğunu düşündü. Çünkü saçları tıraş edilmekten çok kırpılmış gibiydi.

Genç adam kadrajdan çıktı. Ve başka bir ekranda yeniden belirdi.

"Burada Lotfhus güvenlik bölmesine gidiyor" dedi Franck. "O oradayken Johannes de herhangi biri onu durdurmaya çalışırsa gardiyanların ailesine ne yapacağına dair uzun bir nutuk atıyor. Asıl ilginç kısım çalışanların giyinme odasında yaşanıyor."

Lofthus'un dolaplarla dolu bir odaya girdiğini ama oradan doğruca çıkışa ilerlemek yerine sola dönüp bir sıra dolabın arkasında gözden kaybolduğunu gördüler. Franck işaretparmağıyla tuşlardan birine öfkeyle basınca ekranın altındaki saat durdu.

Franck imleci saatin üzerine getirdi ve 07.20'yi tuşladı. Ardından kaydı normalin dört katı hızda oynatmaya başladı. Ekrandaki pencerelerden birinde üniformalı adamlar belirdi. Giyinme odasına girip çıkıyorlardı ve kapı sürekli açılıp kapanıyordu. Franck tuşa tekrar basıp ekranı dondurmasa onu ayırt etmeleri imkânsız olacaktı.

"İşte orada" dedi Kari. "Şimdi üzerinde üniforma ve palto var."

"Sörensen'in üniforması ve paltosu" dedi Franck. "Giysilerini değiştirip giyinme odasında beklemiş olmalı. Diğerleri odaya girip çıkarken muhtemelen banka oturup başını öne eğdi.

bağcıklarını bağlıyor ya da başka bir şeyle uğraşıyor gibi yaptı. Burada personel sirkülasyonu o kadar fazladır ki kimse biraz yavaş giyinen yeni bir çocuğa dönüp ikinci kez bakmaz. Sabah hareketliliği doruk noktasına ulaşınca diğerleriyle birlikte odadan çıktı. Sakalını ve uzun saçlarını hücresinde kesip yastığına doldurduğu için kimse Sonny'yi tanıyamadı. Ben bile..."

Franck tuşa tekrar basıp görüntüyü bu kez normal hızda oynattı. Arild Franck saçları geriye taranmış gri takım elbiseli bir adamla arka kapıdan içeri girmek üzereyken paltolu ve üniformalı genç bir adam dışarı çıkıyordu.

"Peki dışarıdaki muhafızlar onu durdurmadı mı?"

Franck ekranın sağ alt köşesindeki görüntüyü işaret etti.

"Bu kayıt güvenlik kulübesinden. Gördüğünüz gibi dışarı çıkan araçlara ve insanlara kimlik sormuyoruz. Her vardiya değişiminde güvenlik prosedürlerini harfiyen uygulasaydık müthiş bir iş yükümüz olurdu. Ama bundan sonra vardiya değişimlerinde de kimlik kontrolü yapacağız."

"Evet, zaten içeri girmek için kimsenin sıra olduğunu sanmıyorum" diyerek takıldı Simon.

Sonrasında gelen sessizlikte Franck'in karşılama esprisinden aşağı kalmayan bu şaka karşısında Kari'nin esnememek için kendini zor tuttuğunu duydular.

"İşte sizin amatör" dedi Franck.

Simon Kefas cevap vermedi, sadece hapishane muhafızlarının önünden öylece yürüyüp geçen silüetin arkasına baktı. Nedense gülümsemeye başladı. Onu gülümseten şeyin Lofthus'un yürüyüşü olduğunu fark etti. Bu yürüyüşü tanıyordu.

Martha kollarını göğsünde kavuşturmuş, önünde duran iki adamı süzüyordu. Narkotik'ten olamazlardı, Narkotik'teki polislerin çoğunu tanıdığını düşünüyordu ve bu ikisini daha önce hiç görmemişti.

"Biz şeyi arıyoruz..." diye başladı biri ama cümlenin gerisi

Waldemar Thranes Caddesi'nde arkalarından geçen bir ambulansın inleyen sirenine karıştı.

"Kimi?" diye bağırdı Martha. Bunun gibi siyah takım elbiseleri en son nerede gördüğünü merak etti. Bir reklamda mı?

"Sonny Lofthus'u" diye tekrarladı daha ufak olan adam. Saçları sarıydı ve burnu daha önce birkaç kez kırılmış gibiydi. Martha böyle burunları her gün görürdü ama bu burnun dövüş sporlarıyla bu hale geldiğini düşündü.

"Misafirlerimizin isimlerini asla açıklamayız" dedi.

Uzun boyuna rağmen kalın vücutlu olan diğer adam ona bir fotoğraf gösterdi. Siyah bukleleri başının etrafında tuhaf bir yarım daire biçiminde dağılıyordu.

"Staten Hapishanesi'nden kaçtı ve tehlikeli olduğu düşünülüyor." Başka bir ambulans daha geçince Martha'ya doğru eğilip yüzüne bağırdı. "Yani burada kalıyorsa ve bize söylemiyorsanız başınıza geleceklerden siz sorumlu olursunuz. Anlıyor musunuz?"

Belli ki Narkotik'ten değillerdi, bu en azından onları daha önce neden görmediğini açıklıyordu. Martha başını sallayarak fotoğrafı inceledi. Adamlara tekrar baktı. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki ani bir esinti siyah kâkülünü yüzüne düşürdü. Bir kez daha denemek üzereyken arkadan gelen bir bağırtı duydu. Toy'un merdivenden gelen sesiydi bu.

"Hey, Martha, Burre gidip kendini kesmiş. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kafeteryada şimdi."

"Yazın çok fazla gelip giden oluyor" dedi Martha. "Bu dönemde misafirlerimizin çoğu parklarda yatmayı tercih ediyor ve bu yüzden yeni gelenlere yer açılıyor. Her birinin yüzünü hatırlamak zor..."

"Dediğim gibi, adı Sonny Lofthus."

"-ve herkes gerçek adıyla kaydolmak istemiyor. Misafirlerimizden pasaport ya da başka kimlikler istemediğimiz için bize hangi ismi söylerlerse onu kabul ediyoruz."

"Peki Sosyal Hizmetler'in onların kim olduğunu bilmesi gerekmiyor mu?" diye sordu sarışın olan.

Martha alt dudağını ısırdı.

"Hey, Martha! Burre, şey, deli gibi kanıyor!"

Bukleli adam Martha'nın çıplak koluna iri ve kıllı elini koydu. "İçeri girip etrafa bakmamıza izin verseniz olmaz mı? Belki onu buluruz." Genç kadının gözlerindeki bakışı fark edince elini çekti.

"Kimlik demişken" dedi Martha, "ben de sizin kimliklerinizi görebilir miyim?"

Sarışın adamın gözlerinde bir karanlık gördü. Ve bukleli adamın kıllı elini yeniden hisseti. Bu kez dokunmakla kalmıyor, kolunu kavrıyordu.

"Burre kan kaybından ölmek üzere." Toy yanlarına gelmişti. Sallanarak bulanık gözlerini iki adama dikti. "Burada ne oluyor?"

Martha adamdan kurtuldu ve Toy'un omzuna elini koydu. "O zaman gidip hayatını kurtarsak iyi olur. Beyler, dilerseniz bekleyebilirsiniz."

Martha ve Toy kafeteryaya doğru yürümeye başladı. Caddeden hızla bir ambulans daha geçti. Üç ambulans olmuştu. Martha istemeden ürperdi.

Kafeteryanın kapısına varınca arkaya döndü.

İki adam gitmişti.

"Demek Harnes'le ikiniz Sonny'yi *o kadar* yakından gördünüz?" diye sordu Simon, Franck'in eşliğinde Kari'yle birlikte zemin kata dönerken.

Franck saatine göz attı. "Biz sadece üniforma giymiş kısa saçlı ve sakalsız bir genç adam gördük. Tanıdığımız Sonny ise kirli gömlekli, saçı sakalı birbirine karışmış bir çocuktu."

"Yani şu anki haliyle onu bulmanın zor olacağını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Kari.

"Güvenlik kameralarından alınan görüntülerin kalitesi sizin de tahmin edeceğiniz üzere çok kötü." Arild Franck döndü ve onunla göz göze geldi. "Ama onu bulacağız."

"Şu Halden denen adamla konuşamıyor olmamız kötü oldu" dedi Simon.

"Evet. Dediğim gibi, hastalığı ilerledi" diye yanıtladı Franck onları danışmaya geri götürürken. "Ziyaretçi kabul edecek kadar iyileşirse size haber veririm."

"Lofthus'un Per Vollan'la ne konuşmuş olabileceği hakkında da fikrin yok, değil mi?"

Franck başını iki yana salladı. "Her zamanki günah çıkarma ve ruhani rehberlik olaylarıdır herhalde. Gerçi Lofthus'un kendisi de bu işi yapardı."

"Öyle mi?"

"Lofthus kendini diğer mahkûmlardan ayrı tutardı. Tarafsızdı, bu hapishanede görebileceğiniz hiçbir gruba ait değildi. Ve asla konuşmazdı. İyi dinleyici dediğin böyle olur, değil mi? Zamanla diğer mahkûmlar onu sırlarını açabilecekleri, her konuda güvenebilecekleri biri gibi görmeye başlamıştı. Kime anlatacaktı ki? Hiç dostu yoktu ve yakın gelecekte hapishaneden çıkmayacağı kesindi."

"Ne tür cinayetlerden hüküm giymişti?" diye sordu Kari.

"İnsan cinayetlerinden" dedi Franck soğuk bir sesle.

"Demek istediğim..."

"Acımasız türden cinayetlerden. Asyalı bir kızı vurdu ve bir Kosovalı Arnavut'u boğarak öldürdü." Franck çıkış kapısını onlar için açtı.

"Ve bu kadar tehlikeli bir suçlu şu anda sokaklarda geziyor" dedi Simon yarayı deştiğini bilerek. Sadist biri değildi ama konu Arild Franck olduğunda her zaman istisnada bulunmaya hazırdı. Franck'in sevmesi zor biri olması değildi bunun sebebi, aslına bakılırsa kişiliği ondan nefret etmemek için hafifletici bir sebep bile sayılırdı. İşini yapmaması

da değildi. Emniyet Müdürlüğü'nde herkes Staten'in gerçek patronunun hapishane müdürü unvanına sahip olan kişi değil, Franck olduğunu bilirdi. Hayır, diğer meseleydi. Bir araya geldiklerinde Simon'ın aklını kemiren bir şüpheye dönüşen ve onu bilginin en sinir bozucu haline, kanıtlanamayan bilgiye doğru götüren bu bariz tesadüfler: Arild Franck'in birilerinden rüşvet yediği bilgisine.

"Ona kırk sekiz saat veriyorum, başkomiser" dedi Franck. "Ne parası, ne akrabası, ne de arkadaşı var. On sekiz yaşından beri hapiste yatan, yalnız biri. Yani on iki yıldır. Dışarıdaki hayat hakkında hiçbir şey bilmiyor. Gidecek ya da saklanacak bir yeri yok."

Arabaya dönüş yolunda Kari ona yetişmeye çalışırken Simon kırk sekiz saati ve bu bir bahis olsa ona severek para yatıracağını düşündü. Çünkü çocukta tanıdık gelen bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordu, belki sadece yürüme biçimiydi. Belki de o yürüyüşten daha fazlasını miras almıştı.

14

Johnny Puma yatağında döndü ve yeni oda arkadaşını süzdü. Oda arkadaşı terimini kimin bulduğunu bilmiyordu ama Ila Bakımevi'nde bundan daha yanlış bir isim olamazdı. Oda düşmanı daha doğru bir ifadeydi. Henüz onu alenen soymaya çalışmayan biriyle oda paylaşmamıştı. Ya da kendisinin soymaya çalışmadığı biriyle. Bu nedenle üç yüz kron para sakladığı su geçirmez bir cüzdandan ve içlerinde üçer gram amfetamin bulunan bir çift plastik torbadan oluşan tüm mal varlığını, onu herhangi bir sökme girişiminde en derin uykusundan bile uyandıracak kadar kıllı olan bacağına bantla tutturmuştu.

Johnny Puma'nın hayatı son yirmi yıldır bunlardan ibaretti: amfetamin ve uyku. Doktorlar yetmişlerde ve sonrasında genç bir adamın neden çalışmak yerine eğlendiğini, bir ev alıp aile kurmak yerine kavga edip serserilik yaptığını, ayık kafayla aşırı sıkıcı bir hayat yaşamak yerine kafası güzel dolaştığını açıklamak için bildikleri çoğu teşhisi ona koymuşlardı. Ama son teşhis üzerine yapışmıştı. ME. Miyaljik ensefalomiyelit. Yani kronik yorgunluk. Ne yani, Johnny Puma mı yorgundu? Duyan herkes gülmüştü buna. Halterci, ortamların neşe kaynağı, Lillesand'ın bir piyanoyu tek eliyle taşıyabilen en gözde hamalı mı? Her şey kalçasının ağrımasıyla başlamış, ilk denediği ağrı kesiciler işe yaramamıştı.

Sonra da işe yarayanlara bağımlı olup çıkmıştı. Artık hayatı, arada bir uyuşturucu kullanmak için tüm enerjisini harcadığı yoğun hareketlilik anlarını saymazsa bütün gün yatakta dinlenmekten ibaretti. Tabii bakımevinin uyuşturucu baronu olan, cinsiyet değiştirme ameliyatlarında yolu yarılamış Coco adında Litvanyalı bir transseksüele olan korkutucu derecede büyük borcunu ödemek için para bulma çabalarını saymazsa.

Johnny pencerenin başında dikilen genç adamın uyuşturucuya ihtiyacı olduğunu bir bakışta anlayabiliyordu. Hummalı ve sürekli bir arayış hali. Dayanılmaz bir istek karşısında zorlanma. Bitmeyen bir savaş.

"Lütfen şu perdeleri kapatır mısın, dostum?"

Genç adam söyleneni yaptı ve oda tekrar hoş bir karanlığa büründü.

"Ne kullanıyorsun, dostum?"

"Eroin."

Eroin mi? Bakımevinde insanlar eroinden toz olarak bahsederdi. Tezek, mal, beyaz şeker, pudra. Boy. Ya da Nybrua'da *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler*'deki Uykucu'ya benzeyen bir adamdan alabileceğiniz yeni mucize uyuşturucuyu kastediyorsanız Superboy. Eroin hapishanedekilerin kullandığı bir kelimeydi. Bir de çömezlerin elbette. Gerçi gerçek bir çömezseniz Çin Beyazı, Meksika Çamuru ya da filmlerden öğrendiğiniz diğer saçma terimleri kullanırdınız.

"Sana güzel ve ucuz eroin bulabilirim. Dışarı çıkmana gerek yok."

Johnny karanlıktaki siluete bir şeyler olduğunu gördü. Gerçekten çaresiz durumda olan keşlerin uyuşturucu lafı geçtiğinde bile kafa olabildiğini görmüştü. Doz alımından birkaç saniye önce beynin zevk merkezinde değişiklikler kaydeden testler ona inandırıcı geliyordu. 36 numaralı odadaki Hövdingen'den alacağı mala yüzde kırk kâr marjı koyarsa

kendine de üç ya da dört torba amfetamin alabilirdi. Tanıdıklarını kazıklamaktansa böylesi daha iyiydi.

"Teşekkür ederim, kalsın. Uyumak istiyorsan gidebilirim."

Pencereden gelen ses öyle yumuşak ve kısıktı ki Ila'nın hiç durmayan eğlence, bağırış çağırış, müzik, kavga ve trafik gürültüsü arasında bu sesin kulağına kadar nasıl gelmeyi başardığını anlayamadı Johnny. Demek çocuk Johnny'nin uyuyup uyumayacağını bilmek istiyordu, ha? Böylece üzerini arayabilecekti. Belki de Jonny'nin bacağına bantladığı paketi bulacaktı.

"Ben asla uyumam, sadece gözlerimi kaparım. Anladın mı, dostum?"

Genç adam başıyla onayladı. "Dışarı çıkıyorum."

Kapı yeni oda düşmanının arkasından kapanınca Johnny Puma yataktan kalktı. Çocuğun gardırobunu ve yatağını araması iki dakikasını aldı. Hiçbir şey yoktu. Sıfır. Oda düşmanı göründüğü kadar temiz olamazdı, her şeyini yanında taşıyordu.

Markus Engseth korkuyordu.

"Korktun mu?" diye sordu, yolunu kesen iki çocuktan iri olanı.

Markus başını iki yana salladı ve yutkundu.

"Evet, o kadar korktun ki terlemeye başladın bile; şişman domuz seni. Hey, kokusunu alıyor musun?"

"Şuna bak, ağlayacak" diyerek güldü diğer çocuk.

Belki on beş, belki on altı yaşındalardı. Hatta on yedi. Markus bilmiyordu. Tek bildiği şey, ondan daha iri ve daha büyük olduklarıydı.

İri çocuk "Sadece şunu ödünç almak istiyoruz" dedi ve Markus'un bisikletinin gidonuna yapıştı. "Sana geri vereceğiz."

"Bir ara" diyerek güldü diğeri.

Markus sessiz caddedeki evlerin pencerelerine baktı. Si-

yah, karanlık, cam yüzeylere. Normalde izlenmeyi sevmezdi. Bahçe kapısından gizlice geçip metruk sarı eve gidebilmek için görünmez olmayı severdi. Ama şu anda bir yerlerden bir pencerenin açılmasını ve bir yetişkinin çocuklara def olmasını söylemesini umuyordu. Tasen'e, Nydalen'e ya da bunun gibi serserilerin ait olduğu başka bir mahalleye. Ne var ki koca caddede in cin top oynuyordu. Yaz sessizliği. Tatil dönemiydi ve caddedeki diğer çocukların hepsi ya yazlıklara, ya sahillere ya da başka şehirlere gitmişti. Oyun konusunda değişen bir şey yoktu, Markus kendini bildi bileli yalnız oynardı. Yine de küçük olmak etrafınız kalabalık değilken daha tehlikeliydi.

İri çocuk bisikleti ellerinden kapınca Markus artık gözyaşlarını saklayacak gücünün kalmadığını fark etti. Annesi bu yaz bir yerlere gitmek için harcayabilecekleri parayla ona bu bisikleti almıştı.

"Babam evde" dedi, parmağını caddeye doğrultup az önce çıktığı sarı boş evin karşısında duran kırmızı evi işaret ederek.

"O zaman neden seslenmedin?" Çocuk denemek için Markus'un bisikletine oturdu. Bisiklet yalpaladı ve çocuk lastiklerin yeterince şişik olmamasına kızdı.

"Baba!" diye seslendi Markus ama sesinin ne kadar gönülsüz ve yapmacık çıktığını daha o anda anladı.

Büyük çocuklar kahkahaya boğuldu. Diğeri bisikletin arka oturağına oturmuştu ve Markus lastiklerin jantların içinde nasıl bükülmeye başladığını görebiliyordu.

Çocuk "Bir baban olduğunu sanmıyorum" dedi ve yere tükürdü. "Haydi, Herman, sür!"

"Deniyorum ama beni durduruyorsun."

"Hayır, ben yapmıyorum."

Üç çocuk da arkaya döndü.

Bir adam bisikletin arkasında dikilerek oturağı tutuyordu. Bisikletin arkasını kaldırınca teker havada dönmeye baş-

ladı ve iki çocuk da öne yığıldı. Sendeleyerek indiler ve adama dik dik baktılar.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye hırladı iri olan.

Adam cevap vermedi, öylece ona baktı. Markus garip saç tıraşını, tişörtündeki Kurtuluş Ordusu amblemini ve kollarındaki yaraları fark etti. Etraf öyle sessizdi ki Berg'de ötüşen her kuşu duyabildiğini düşündü. Diğer iki çocuk da adamın yaralarını görmüş gibiydi.

"Sadece ödünç alacaktık." İri çocuğun sesi farklı bir tona bürünmüştü, artık boğuk ve güçsüz çıkıyordu.

"Ama isterseniz siz alabilirsiniz" diye ekledi diğeri.

Adam onlara bakmaya devam etti. Markus'a bisikletini almasını işaret etti. İki çocuk geri çekilmeye başladı.

"Nerede oturuyorsunuz?"

"Tasen. Siz... siz babası mısınız?"

"Olabilir. O zaman doğru Tasen'e, anlaşıldı mı?"

Çocuklar hep birlikte kafa salladı. Emir almış gibi arkalarına dönüp uzaklaştılar.

Markus başını kaldırıp ona gülümseyen adama baktı. Arkadan çocuklardan birinin diğerine söylediği cümle duyuldu: "Babası bağımlı, kollarını gördün mü?"

"Adın ne?" diye sordu adam.

"Markus."

Adam "İyi bir yaz geçirmeni dilerim, Markus" dedi, ona bisikletini geri verdi ve sarı evin bahçe kapısına doğru yürüdü. Markus nefesini tuttu. Bu ev de caddedeki her ev gibiydi: bir kutu gibi kare biçiminde, fazla büyük değil ve etrafı küçük bir bahçeyle çevrili. Ama evin ve bahçesinin biraz boyaya ve çim biçme makinesiyle bir tur gezilmeye ihtiyacı vardı. Yine de *Ev*'di işte. Adam doğruca bodrum merdivenine gitti. Markus'un gördüğü pazarlamacılar ve Yehova Şahitleri'nin yaptığı gibi ön kapıya yönelmedi. Bodrum kapısının üstündeki kirişe gizlenen, Markus'un her seferinde

dikkatle geri koyduğu anahtardan haberi var mıydı yoksa?

Bodrum kapısının açıldığını ve tekrar kapandığını duyunca cevabını almış oldu.

Markus'un ağzı açık kaldı. Hatırladığı kadarıyla bu eve daha önce hiç giren olmamıştı. Gerçi hatıraları en fazla beş yaşına, yani bundan yedi sene öncesine dayanıyordu ama evin boş olması gayet normal geliyordu. Kim içinde birinin kendini öldürdüğü bir evde yaşamak isterdi ki?

Aslında yılda en az iki kez eve uğrayan biri vardı. Markus onu sadece bir kez görmüştü ve tahminine göre kıştan önce kaloriferi kısık ayarda yakan, bahar gelince de kapatan oydu. Faturaları ödeyen de o olmalıydı. Annesi elektriği kesilmiş olsaydı evin şimdiye dek oturulamayacak kadar hasar görmüş olacağını söylemişti ama adamın kim olduğunu o da bilmiyordu. Yine de Markus adamın şu an evin içinde olan kişiye hiç benzemediğinden adı gibi emindi.

Markus yeni gelen adamın yüzünü mutfak penceresinde görebiliyordu. Evde perde olmadığından Markus her içeri girdiğinde görünmemek için pencerelerden uzak dururdu. Adam buraya kaloriferi açmak için gelmiş gibi durmuyordu. O zaman evde ne işi vardı? Markus bunu nasıl öğrenecekti? Birden aklına teleskobu geldi.

Markus bisikletini kırmızı evin bahçe kapısından içeri sokup odasına çıktı. Ayaklı sıradan bir dürbünden ibaret olan teleskobu babasının evden ayrılırken yanında götürmediği tek şeydi. En azından annesi öyle demişti. Markus dürbünü sarı eve doğrultup yakınlaştırdı. Adam gitmişti. Daire biçimindeki kadrajı evin duvarlarında ve pencerelerde gezdirdi. Oradaydı işte. Çocuğun odasında. Eroinmanın yaşadığı yerde. Markus evi keşfe çıkmıştı ve her yerini karış karış biliyordu. Ebeveyn odasının gevşek döşeme tahtası altındaki gizli saklama yerini bile. Ama burada daha önce intihar et-

miş biri olmasaydı bile sarı evde oturmayı asla istemezdi. Temelli terk edilmeden önce orada ölü adamın oğlunun yaşadığını duymuştu. Dediklerine göre çocuk uyuşturucu bağımlısıydı ve ortalığı dağıtıp hiç toplamıyordu. Evde tamir işlerine de elini sürmediğinden her yağmur yağdığında çatıdan su sızıyordu. Markus doğduktan kısa bir zaman sonra çocuk ortadan kaybolmuştu. Hapse girdiğini söylemişti annesi. Birini öldürdüğü için. Markus o an, evde yaşayanların üzerinde onlara kendilerini ya da başkalarını öldürten bir lanet olup olmadığını merak etmişti. Markus'un tüyleri ürperdi. Evle ilgili en sevdiği şey onun biraz tekinsiz olması, içeride ne olup bittiğine dair kafasında hikâyeler uydurmasıydı. Oysa bugün hiçbir şey uydurmasına gerek yoktu, bugün içeride kendiliğinden bir şeyler oluyordu.

Adam odanın penceresini açmıştı. Belli ki içerisinin havalandırılmaya ihtiyacı vardı. Yine de nevresimin kötü ve kirli, yerlerin şırınga dolu olmasına rağmen Markus en çok bu odayı severdi. Adam sırtı pencereye dönük bir halde dikiliyor, Markus'un çok sevdiği resimlere bakıyordu. Üçünün de gülümsediği ve mutlu göründüğü aile fotoğrafına. Güreş mayolu bir oğlan çocuğunun eşofman giyen babasıyla birlikte şampiyonluk kupası kaldırdığı fotoğrafa. Ve polis üniformalı babanın fotoğrafına.

Adam gardırobu açtı, gri bir kapüşonlu sweatshirt ve üzerinde beyaz harflerle *Oslo Güreş Kulübü* yazan kırmızı bir spor çantası çıkardı. Çantaya birkaç şey koydu ama Markus ne olduklarını göremedi. Ardından odadan çıktı ve gözden kayboldu. Bu defa pencereye dayanmış bir masanın olduğu küçük çalışma odasında belirdi. Annesi cesedin bu odada bulunduğunu söylerdi. Adam pencerenin yakınında bir şey arıyordu. Markus aradığının ne olduğunu ve doğru yere bakmazsa onu asla bulamayacağını biliyordu. Adam az sonra masanın çekmecesini açtı ve spor çantasını masanın

üzerine koyduğu için Markus daha fazlasını göremedi.

Adam ya aradığı şeyi bulmuştu ya da pes etmişti çünkü çantayla birlikte oradan çıktı. Ebeveyn odasına uğradıktan sonra alt kata indi ve Markus onu gözden kaybetti.

On dakika sonra bodrum kapısı açıldı, adam basamakları tırmandı. Sweatshirti giyip kapüşonunu başına geçirmiş, çantayı omzuna asmıştı. Bahçe kapsından çıktı ve geldiği yoldan geri döndü.

Markus yerinden sıçrayıp dışarı fırladı. Kapüşonun arkasını gördü, sarı evin çitinden atladı, çimleri koşarak geçti ve bodrum merdiveninden indi. Nefes nefese kalmış ve titriyorken parmaklarını kirişte gezdirdi. Anahtar geri konulmuştu! Derin bir oh çekti ve içeri girdi. Burası onun eviymiş gibi hiç mi hiç korkmuyordu. Eve asıl izinsiz giren o yabancıydı. Tabii bir ihtimal dışında...

Çalışma odasına koştu. Doğruca kitaplarla dolu olan kitaplığa yöneldi. İkinci rafta *Sineklerin Tanrısı* ile *İnce Memed*'in ikinci cildi arasına. Parmaklarını aralığa soktu. Çalışma masasının çekmecesinin anahtarı oradaydı. Adam da bulmuş ve kullanmış mıydı yoksa? Çalışma masasına döndü, anahtarı deliğe sokup çevirdi. Ahşabın üzerinde koyu bir leke vardı. Yılların kullanımından kaynaklanan bir yağ lekesi olabilirdi ama Markus'un zihninde hiç şüphe yok ki tıpkı filmlerde gördüğü gibi etrafında kan birikintisi ve duvarda kan serpintileriyle tam oraya konmuş bir kafanın iziydi.

Markus gözlerini çekmeceye dikti. Nefesini tuttu. Yoktu! Demek ki onundu. Oğulun. Geri dönmüştü. Masa çekmecesinin anahtarının nerede saklandığını başka kimsenin bilmesine imkân yoktu. Üstelik kollarında iğne izleri de vardı.

Markus çocuk odasına gitti. Onun odasına. Etrafa göz gezdirince nelerin eksik olduğunu hemen fark etti. Polis üniformalı babanın fotoğrafı. Diskçalar. Ve dört CD'den biri. Diğer üçüne baktı. Depeche Mode'dan *Violator* eksikti. Mar-

kus bu albümü dinlemişti ama çok da ilgisini çekmemişti.

Caddeden görünmediğinden emin olmak için odanın ortasına oturdu. Dışarıdan gelen yaz sessizliğini dinledi. Oğul geri dönmüştü. Markus fotoğraftaki çocuk için kafasında koca bir hayat uydurmuştu. Ama insanların yaşlandığını unutmuştu. Şimdi de geri gelmişti işte. Çekmecedeki şeyi almaya gelmişti.

Derken Markus sessizliği bozan bir araba sesi duydu.

"Numaraların diğer yöne doğru artmadığından emin misiniz?" diye sordu Kari, ipucu verecek bir ev numarası bulma umuduyla gösterişsiz ahşap evlere bakarken. "Belki de şuradaki adama sormalıyız."

Kaldırımda başını öne eğerek onlara doğru yürüyen, omzunda kırmızı çanta asılı kapüşonlu bir adamı işaret etti.

"Ev hemen şu tepede" diyerek hızlandı Simon. "Güven bana."

"Demek babasını tanıyorsunuz?"

"Evet. Çocuk hakkında ne öğrendin?"

"Staten'de benimle konuşan herkes onun sessiz biri olduğunu, fazla konuşmadığını ama çok sevildiğini söyledi. Gerçek bir dostu yokmuş ve genellikle tek başınaymış. Akrabalarını araştırdım ama bulamadım. Burası onun son bilinen adresiymiş."

"Evin anahtarlarını aldın mı?"

"Hapishanede saklanan eşyalarının arasındaydı. Yeni bir izin çıkarmama gerek kalmadı. Firarıyla ilgili olarak zaten bir arama emri çıkartılmıştı."

"Yani polis zaten evini ziyaret etti mi?"

"Sadece Sonny'nin eve gidip gitmediğine bakmak için. Gerçi kimse o kadar aptal olabileceğini düşünmüyor."

"Arkadaşı yok, akrabası yok, parası yok. Bu durumda çok fazla seçeneği kalmıyor. Mahkûmların son derece aptal olduklarını yakında öğrenirsin."

"Biliyorum ama o firar olayı bir aptalın yapacağı iş değildi."

"Belki de değildir" dedi Simon.

"Hem de hiç değil" dedi Kari sertçe. "Sonny Lofthus notları yüksek bir öğrenciydi. Kendi yaş grubunda Norveç'in en iyi güreşçilerinden biriydi. En güçlü olduğu için değil, zeki bir taktisyen olduğu için."

"Ödevine iyi çalışmışsın."

"Hayır" dedi Kari. "Sadece adını Google'da arattım, eski gazetelerin PDF'lerine baktım ve birkaç telefon görüşmesi yaptım. Atla deve değil."

"İşte şu ev" dedi Simon.

Simon arabayı park etti. İndiler. Kari bahçe kapısını açtı.

"Harabeye dönmüş" dedi Simon.

Silahını doğrultarak eve giren ilk kişi o oldu. Koridorda durup etrafı dinledi. Işık düğmesine bastı. Bir duvar lambası yandı.

"Vay canına" diye fısıldadı. "Boş bir evde elektrik olması alışılmadık bir durum. Belli ki yakın zaman önce birisi..."

"Hayır" dedi Kari. "Kontrol ettim. Lofthus hapse girdiğinden beri faturalar kime ait olduğu bulunamayan Cayman Adaları'ndaki bir hesap tarafından ödeniyormuş. Tutarlar büyük değil ama yine de..."

"...gizemli" dedi Simon. "Bizim için hava hoş. Biz dedektifler zorlu gizemleri severiz, değil mi?"

Simon koridorda ilerleyerek mutfağa gitti. Buzdolabını açtı. Fişi takılı olmamasına rağmen içinde bir kutu süt duruyordu. Kari'ye başını salladı. Genç kadın bir süre ona şaşkın gözlerle baksa da az sonra ne istediğini anladı. Açık duran süt kutusunu burnuna götürdü. Kokmuyordu. Karton kutuyu sallayınca bir zamanlar süt olan topakların kutunun içinde tıkırdadığını duydular. Kari, Simon'ın peşinden yürüyüp oturma odasından geçti. Merdivenden birinci kata çıktılar. Tüm odaları kontrol etmeyi bitirince çocuğun odası olduğu

belli olan son odaya geldiler. Simon içerideki havayı kokladı.

"Ailesi" dedi Kari duvardaki fotoğraflardan birini işaret ederek.

"Evet" dedi Simon.

"Annesi bir şarkıcıya ya da aktrise benziyor, değil mi?"

Simon cevap vermedi, diğer fotoğrafa bakıyordu. Kayıp olana. Daha doğrusu, fotoğraf olmayınca duvar kâğıdında açığa çıkan soluk dikdörtgene. Tekrar havayı kokladı.

"Sonny'nin eski öğretmenlerinden biriyle konuşmayı başardım" dedi Kari. "Sonny'nin babası gibi polis olmak istediğini ama babası ölünce yoldan çıktığını söyledi. Okulda başını belaya sokmaya, insanları kendinden uzaklaştırmaya, kasten kendini soyutlamaya ve kendine zarar vermeye başlamış. İntihardan sonra da annesi dağılmış. Kadıncağız..."

"Helene" dedi Simon.

"Pardon?"

"Adı Helene'di. Çok sayıda uyku hapı alarak intihar etti." Simon odayı taradı. Gözleri tozlu komodine takılırken Kari'nin arka plandan gelen sesini dinledi.

"Sonny on sekiz yaşındayken iki cinayet için itirafta bulunmuş ve hapse gönderilmiş."

Tozun üzerinde bir çizgi vardı.

"O zamana kadar polis soruşturmaları tamamen farklı bir yönde ilerliyormuş."

Simon pencereye doğru iki hızlı adım attı. İkindi güneşi kırmızı evin önünde yerde yatan bisikletin üzerine düşüyordu. Geldikleri yola baktı. Şimdi bomboştu.

"İşler her zaman göründüğü gibi değildir" dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Simon gözlerini yumdu. Her şeyi baştan anlatmaya gücü var mıydı? Derin bir nefes aldı.

"Emniyette herkes Ab Lofthus'un köstebek olduğunu düşünüyordu. Ab öldüğünde köstebeğin faaliyeti de sona erdi.

Garip biçimde başarısız olan baskınlar ya da bir anda ortadan kaybolan deliller, tanıklar, şüpheliler; hepsi bitti. Tüm bunlar kanıt olarak kabul edildi."

"Ama?"

Simon omuzlarını kaldırdı. "Ab işiyle ve polisliğiyle gurur duyan bir adamdı. Zengin olmakta gözü yoktu, tek önemsediği şey ailesiydi. Ama kesinlikle bir köstebek vardı."

"Yani?"

"Yani birisi hâlâ o köstebeğin kim olduğunu bulmak zorunda."

Simon havayı yeniden kokladı. Ter kokusu alıyordu. Birisi yakınlarda buraya gelmişti.

"Peki bunu kim yapabilir?" diye sordu Kari.

"Genç ve becerikli biri." Simon ona baktı. Sonra da onun arkasına. Gardırop kapağına. Ter. Korku.

"Burada kimse yok" dedi yüksek bir sesle. "Peki o zaman. Alt kata inelim."

Simon merdivenin ortasında durdu ve Kari'ye inmeye devam etmesini işaret etti. Olduğu yerde kalıp bekledi. Kulaklarını dört açarak tabancasının kabzasını sımsıkı kavradı.

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Kari'yi takip etti.

Mutfağa döndü, bir kalem buldu ve yapışkanlı not kâğıdı destesine bir şey yazdı.

Kari boğazını temizledi. "Franck Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'ndan kovulduğunuzu söylerken tam olarak neyi kastetti?"

Simon "Konuşmasak daha iyi olur" dedi, en üstteki sarı not kâğıdını kopardı ve buzdolabının kapağına yapıştırdı.

"Kumarla bir ilgisi var mıydı?"

Simon ona sert bir bakış attı. Sonra da gitti.

Kari bıraktığı notu okudu.

Babanı tanırdım. İyi bir adamdı ve eminim ki o da benim için aynısını söylerdi. Bana ulaş, seni en güvenli ve en düzgün şekilde gözaltına alacağıma söz veriyorum.

Simon Kefas, tel. 550106573, simon.kefas@oslopol.no

Ardından başkomiserin peşinden koştu.

Markus Engseth arabanın çalıştığını duyunca rahatladı. Sırtı gardıroba dayalı halde, askıdaki kıyafetlerin altına çömelmişti. Hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı, terden üzerine yapışan tişörtünün kokusu burnuna geliyordu. Ama içi aynı zamanda neşeyle doluydu. Frognerbadet'in dalış havuzundaki sıçrama tahtasından on metre aşağıdaki suya atladığı o an gibi. Düşerken başına gelebilecek en kötü şeyin ölmek olduğunu düşünmüştü. Ve bu o kadar da kötü sayılmazdı.

15

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim, beyefendi?" diye sordu Tor Jonasson.

Müşterilerine genelde böyle hitap ederdi. Tor yirmi yaşındaydı; müşterilerinin yaş ortalaması yirmi beş, dükkândaki ürünlerinse beşten azdı. Tor Jonasson'a göre bu demode hitap şekli komikti bu yüzden. Ne var ki mizah anlayışı müşterilerine pek geçmiyor gibiydi. Hele hele kapüşonunu yüzü gölgede kalıncaya dek indirmiş olan bu adama. Konuşurken sesi sanki bir gölgeler diyarından geliyordu.

"Arayanın izinin sürülemediği cep telefonlarından istiyorum."

Torbacıydı. Tabii ya. Böyle telefonları soran tek müşteriler onlardı.

"Bu iPhone'da gönderenin bilgilerini bloke edebiliyorsunuz" dedi Tor ve küçük dükkândaki rafların birinden beyaz bir telefon aldı. "Numaranız aradığınız kişinin ekranında görünmüyor. Sözleşme şartları da harikadır."

Müşteri adayı ağırlığını diğer ayağına verdi. Omzundaki kırmızı spor çantanın kayışını düzeltti. Tor dükkândan tamamen çıkana kadar gözlerini ondan ayırmamaya karar verdi.

"Hayır, sözleşmeli telefon istemiyorum" dedi adam. "Kimsenin sahibinin izini süremeyeceği bir telefon istiyorum. Operatörün bile."

Ya da polisin, diye düşündü Tor Jonasson. "Sanırım kullan at telefon istiyorsunuz. *The Wire*'da kullanılanlar gibi."

"Pardon?"

"*The Wire*. Televizyon dizisi. Böylece Narkotik telefonun sahibini bulamıyor."

Tor söyledikleri hakkında müşterinin hiçbir fikrinin olmadığını fark etti. Aman Tanrım. *Pardon* diyen ve *The Wire*'ı hiç izlememiş bir torbacı.

"O telefonlar Amerika'da var, Norveç'te onları kullanamıyoruz. 2005'ten itibaren kontörlü SIM kartla telefon alsanız bile kimlik göstermek zorundasınız. Birinin adına kayıt yapılması gerekiyor."

"Biri mi?"

"Evet, adınıza kaydedilmesi gerek. Ya da ailenizden birine alıyorsanız o kişinin adına."

"Tamam" dedi adam. "Bana elinizdeki en ucuz telefonu verin. SIM kartı kontörlü olsun."

Tezgâhtar *beyefendi* kelimesini es geçerek sadece "Elbette" dedi, iPhone'u geri koydu ve daha küçük bir cep telefonu çıkardı. "Bu en ucuzu sayılmaz ama internet erişimi var. SIM kartla birlikte 1200 kron."

"İnternet erişimi mi?"

Tor adama tekrar baktı. Yaşı ondan çok da büyük olamazdı ama kafası sahiden karışmış gibiydi. Tor omzuna gelen saçlarını iki parmağıyla kulağının arkasına itti. *Sons of Anarchy*'nin ilk sezonunu izledikten sonra edindiği bir huydu.

"SIM kart size cep telefonunuzla internette gezinme imkânı sağlıyor."

"Bu işi internet kafede yapamaz mıyım?"

Tor Jonasson güldü. Belki de biraz mizah anlayışları vardı. "Patronum da bana bu dükkânın birkaç sene önce bir internet kafe olduğunu söylüyordu. Muhtemelen Oslo'daki son internet kafe..."

Adam arada kalmış gibiydi. Biraz sonra başını salladı. "Bunu alıyorum." Tezgâhın üzerine bir deste banknot koydu.

Tor paraları aldı. Banknotlar uzun süre bir yerde saklanmışlar gibi sert ve tozlulardı. "Dediğim gibi, bir kimlik görmek zorundayım."

Adam cebinden bir kimlik kartı çıkarıp uzattı. Tor karta bakınca yanıldığını anladı. Tamamen yanıldığını. Bu adamın bir torbacı olmasına imkân yoktu, hatta tam tersiydi. Adını bilgisayarına girdi. Helge Sörensen. Adresi buldu. Kartı para üstüyle birlikte artık gardiyan olduğunu bildiği adama verdi.

"Bunun için pil satıyor musunuz?" diye sordu adam, gümüş renkli bir cihazı havaya kaldırarak.

"Nedir o?" diye sordu Tor.

"Bir diskçalar. Bunlar için kulaklık sattığınızı görebiliyorum."

Tor, iPod'ların üzerindeki kulaklık vitrinine boş gözlerle baktı. "Satıyor muyuz?"

Müzelik eserin arkasını açıp eski pilleri çıkardı. Şarj edilebilir iki Sanyo kalem pil bulup taktı ve çalma düğmesine bastı. Kulaklıklardan tiz bir uğultu yükseldi.

"Bu piller tekrar şarj edilebilir."

"Yani eskileri gibi ölmezler, öyle mi?"

"Evet, ölseler de tekrar dirilirler."

Tor gölgenin içinde bir tebessüm gördüğünü düşündü. Ardından adam kapüşonunu çıkardı ve kulaklığını taktı.

Kocaman bir gülümsemeyle "Depeche Mode" dedi ve pillerin parasını ödedi.

Sonra da arkasını dönüp dükkândan ayrıldı.

Tor Jonasson kapüşonun altından çıkan sevimli yüzü görünce şaşırdığını fark etti. Yeni bir müşteriye gidip beyefendiye bugün nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Tor bu yüzün onda neden bu kadar etki bıraktığını nihayet öğle molasına

çıktığında anladı. Sevimli olduğu için değildi. Kimlik kartındaki fotoğrafa hiç benzemediği içindi.

Bir yüz neden sevimli görünürdü? Martha resepsiyon kapısının arkasındaki genç adama bakarken kendine bu soruyu sordu. Belki de ağzından çıkan kelimelerdi sadece. Çoğu kişi resepsiyona sandviç veya bir fincan kahve istemeye ya da kimisi gerçek, kimisi hayali sorunları hakkında laflamaya gelirdi. Öyle değilse de bir kap dolusu kullanılmış şırınga verip karşılığında steril şırıngalar alabilmek için uğrarlardı. Bu misafir ise mülakattaki "Gelecek için planın var mı?" sorusu üzerine uzun uzun düşündüğünü ve evet, artık bir planı olduğunu söylemeye gelmişti. Kendine bir iş arayacaktı. Ama bunu yapabilmesi için profesyonel bir görünüme, yani bir takım elbiseye ihtiyacı vardı. Ve kıyafet deposunda bir tane görmüştü. Acaba onu ödünç alabilir miydi?

"Tabii ki" dedi Martha ayağa kalkıp onu depoya götürürken. Adımları uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemişti sanki. Doğru, bir anlık hevese kapılmış, adamın bu denli erken uyuşturucuyu bırakabileceğine inanmış olabilirdi ama bu da en azından bir şeydi. Bir umut ışığı, dibe doğru inen tek yönlü acımasız bir gidişata sokulmuş bir çomaktı.

Dar depo odasının kapısının yanında bir sandalyeye oturdu ve adam duvara dayalı bir aynanın önünde kumaş pantolonu giyerken onu izledi. Bu denediği üçüncü takım elbiseydi. Bir keresinde Belediye Meclisi'nden bir grup siyasetçi Ila'yı ziyarete gelmişti. Amaçları Oslo'daki bakım evlerinde sağlanan hayat standartlarının gereğinden bile iyi olduğunu kendilerine kanıtlamaktı. Depoda içlerinden biri neden bu kadar çok takım elbise tuttuklarını sormuş, bu tür giysilerin bakımevinin müşterileri için hiç de uygun olmadığını söylemişti. Siyasetçilerin gülüşmeleri Martha onlara gülümseyerek şu cevabı verdiğinde son bulmuştu: "Çünkü misafirle-

rimiz sizin gittiğinizden çok daha fazla cenazeye gidiyor."

Genç adam zayıftı ama Martha'nın sandığı kadar çelimsiz değildi. Martha'nın bulduğu gömleklerden birini giymek için kollarını kaldırdığında Martha teninin altında kıvrılan kasları görmüştü. Dövmesi yoktu ama soluk derisi iğne izleriyle doluydu. Dizlerinin arkası, uyluklarının içi, bacaklarının alt kısmı, hatta boynunun yanı bile.

Adam ceketi giyip kendine baktıktan sonra Martha'ya döndü. Önceki sahibinin moda değişmeden önce neredeyse hiç giymediği ve hem nezaketten hem de zevkinden ötürü geçen senenin gardırobundan kalanlarla birlikte bakımevine bağışladığı ince çizgili bir takım elbiseydi. Genç adama sadece biraz büyük gelmişti.

Martha "Harika" diyerek güldü ve ellerini çırptı.

Genç adam gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine ulaştığında sanki içinde bir soba yandı. Kasılan kaslarını yumuşatan ve incinen duygularını yatıştıran bir gülümsemeydi bu. Merhamet yorgunluğundan mustarip birinin fena halde ihtiyaç duyduğu bir gülümseme. Ama o an kendini buna kaptırmaması gerektiği fikri geldi aklına. Martha onunla bakışmayı bıraktı ve onu baştan ayağa süzdü.

"Ne yazık ki sana verebileceğim bir klasik ayakkabı yok."

"Bunlar iyi." Genç adam mavi spor ayakkabısının topuğuyla yere vurdu.

Martha gülümsedi ama bu kez başını kaldırmadı. "Saç tıraşına da ihtiyacın var. Haydi gel."

Onunla birlikte merdiveni çıkıp resepsiyona döndü. Adamı bir sandalyeye oturttu, iki havluyla omuzlarını örttü ve bir mutfak makası buldu. Saçlarını mutfak musluğundan akan suyla ıslattı ve kendi tarağıyla saçlarını taradı. Resepsiyondaki diğer kızların yorumları ve önerileri eşliğinde yere saç tutamları düşmeye başladı. Birkaç misafir resepsiyon kapısının dışında durup söylendi. Kendilerine bir kez bile saç

tıraşı teklif edilmemişken neden yeni gelen çocuğa böyle özel bir muamele gösteriliyordu ki?

Martha onları eliyle savuşturdu ve önündeki işe odaklandı.

"Nerede iş bakacaksın?" diye sordu ve ensesindeki ince beyaz tüylere baktı. Bunları almak elektrik bir tıraş makinesine ihtiyacı vardı. Ya da tek kullanımlık bir tıraş bıçağına.

"Birkaç tanıdığım var ama nerede oturduklarını bilmiyorum, o yüzden onlara telefon rehberinden bakarım diye düşündüm."

"Telefon rehberi mi?" dedi kızlardan biri burun kıvırarak. "İnternetten baksan da olur."

"Bunu yapabilir miyim?" diye sordu genç adam.

"Sen gerçek misin?" diyerek güldü kız. Sesi biraz yüksekti. Martha gözlerinin parladığını fark etti.

"İnternetli bir cep telefonu aldım" dedi adam. "Ama nasıl kullanacağımı..."

"Ben gösteririm!" Kız ona yaklaştı ve elini uzattı.

Adamdan telefonunu aldı. Tuşlara hiç zorlanmadan bastı. "Google'da aratacaksın. İsim ne?"

"İsim mi?"

"Evet. Aratacağın kişinin ismi. Benimki Maria mesela."

Martha ona hafiften uyarırcasına baktı. Kız gençti, onlarla yeni çalışmaya başlamıştı. Sosyal bilimler okumuştu ama pratik deneyimi pek yoktu. Profesyonel ilgi göstermekle misafirlerle sosyalleşmek arasındaki görünmez çizginin nerede olduğunu size öğreten deneyim de işte buydu.

"Iversen" dedi genç adam.

"Böyle aratırsak çok fazla sonuç çıkar. İlk adını biliyor musun?"

"Bana nasıl arama yapıldığını göster, gerisini ben hallederim."

"Peki." Maria birkaç düğmeye bastı ve telefonu geri verdi. "İsmini buraya yazman yeterli."

"Çok teşekkür ederim."

Martha işini bitirmiş, sadece ensesindeki ince tüyler kalmıştı. O gün temizlediği odalardan birinde pencereye sıkıştırılmış bir jilet bulduğunu hatırladı. Jilet kuşkusuz daha önce kokain ufalamak için kullanılmıştı ve onu resepsiyona getirilen ilk kirli şırınga kabının içinde atmak üzere mutfak tezgâhına koymuştu. Martha bir kibrit yaktı ve jileti birkaç saniye ateşin üzerinde tuttu. Ardından jileti musluğun altında ıslattı ve başparmağıyla işaretparmağı arasına sıkıştırdı.

"Şimdi hiç kıpırdamadan oturmalısın" dedi.

"Hımm" dedi cep telefonunun düğmelerine basmakla meşgul olan genç adam.

Martha incecik çelik jiletin ensedeki yumuşak deride kayışına bakarken ürperdi. Kesilen saçların düşüşünü izledi. O anda aklında bir düşünce belirdi: Ne kadar azdı. Yaşamla ölümü ayıran şey ne kadar küçüktü. Mutlulukla trajediyi. Anlamlıyla anlamsızı. Tıraş tamamlanınca adamın omzunun üzerinden baktı. Telefona yazdığı ismi ve ekranda dönen beyaz arama simgesini gördü.

"Bitti" dedi.

Genç adam başını arkaya yasladı ve ona baktı.

"Teşekkür ederim."

Martha kesilen saçların her yere saçılmaması için havluları alıp hızlıca çamaşır odasına gitti.

Johnny Puma oda düşmanının içeri girip kapıyı sessizce kapattığını duyduğunda yüzü duvara dönük halde karanlıkta yatıyordu. Çocuk parmak uçlarına basarak odada yürüyordu. Neyse ki Johnny tetikteydi. Olur da zulasını araklamaya çalışırsa Puma'nın demir yumruğunun tadına bakardı.

Fakat oda düşmanı ona yaklaşmak için hiçbir hamlede bulunmadı. Onun yerine Johnny gardırop kapağının açıldığını duydu.

Yatağında döndü. Bu gardırop oda düşmanına aitti.

Sorun yoktu. Johnny'nin tahminine göre çocuk o uyurken gardırobunu çoktan karıştırmış ve içinde değerli bir şeyin saklanmadığını görmüştü.

Perdelerle genç adamın arasına bir günışığı huzmesi düştü. Puma irkildi.

Çocuk kırmızı spor çantasından bir şey çıkarmıştı ve Johnny şimdi onun ne olduğunu görebiliyordu. Çocuk nesneyi ayakkabılarıyla birlikte verilen boş kutuya koydu ve kutuyu en üst tarafa kaldırdı.

Gardırobu kapatıp arkasını dönünce Johnny hemen gözlerini yumdu. Tanrım, dedi içinden. Gözlerini kapalı tutmaya dikkat etti. Ancak uyuyamayacağını biliyordu.

Markus esnedi. Gözlerini dürbüne bastırdı ve sarı evin tepesinde asılı duran ayı inceledi. Sonra dürbünü eve doğrulttu. Artık tamamen durağandı. Başka hiçbir şey olmamıştı. Ama çocuk geri dönecek miydi? Markus öyle olmasını umuyordu. Belki o zaman çekmecede duran, yağ ve metal kokan o eski ve parlak "şey" ile ne yapmak istediğini öğrenebilirdi. Bir zamanlar babasının malum olay için kullanmış olabileceği şeyi...

Markus yeniden esnedi. Macera dolu bir gün olmuştu. Bu gece kütük gibi uyuyacağını biliyordu.

16

Agnete Iversen kırk dokuz yaşındaydı ama pürüzsüz tenine, parlak gözlerine ve ince fiziğine bakıldığında otuz beş gösteriyordu. Yine de çoğu insan kırlaşan saçları; muhafazakâr, klasik, değişmeyen giyim tarzı ve kulağa demode gelen tahsilli konuşma biçimi yüzünden onun gerçekte olduğundan daha yaşlı olduğunu sanırdı. Bir de elbette Iversen ailesinin Holmenkollasen'in tepesinde sürdürdüğü yaşam yüzünden. Ev ve bahçe işlerinde yardımcı olmanın yanı sıra, Agnete'nin her türlü ihtiyacına karşılık veren iki hizmetçi, kocası Iver ve oğulları Iver Junior ile birlikte, ev hanımı olduğu bu evde farklı ve eski kuşaklara ait bir hayat yaşıyordu sanki.

Iversen'lerin evi mahalledeki gösterişli evlerle kıyaslandığında bile etkileyici sayılırdı. Fakat ev işleriyle başa çıkmak mümkün olduğu için hizmetçilerin (ya da final sınavlarını tamamlayıp yeni ve daha sosyal demokrat bir bakış açısına kavuşan Iver Junior'ın hafif bir alaycılıkla ifade ettiği şekliyle "personel"in) öğlen on ikiye kadar çalışmasına gerek kalmazdı. Böylece Agnete Iversen evde herkesten önce kalkar, evlerinin bitişiğindeki ormanda kısa bir sabah yürüyüşüne çıkıp bir demet papatya topladıktan sonra hayatının iki erkeğine kahvaltı hazırlardı. Çay fincanıyla oturup ofiste uzun ve yorucu bir güne başlamadan önce elleriyle hazırladığı sağlıklı ve besleyici öğünü yemelerini izlerdi. Kahvaltıyı bitirdikle-

rinde Iver Junior nesillerdir Iversen ailesinde gelenek olduğu üzere annesine elini sıkarak teşekkür eder, Agnete masayı siler ve ellerini beyaz önlükle kuruladıktan sonra önlüğü hemen çamaşır sepetine bırakırdı. Ardından onlarla beraber ön kapının merdivenine kadar gelir, ikisinin de yanağına minik birer öpücük kondurur ve onların geniş garajdaki yaşlı ama bakımlı Mercedes'e binip parlak günışığında evden ayrılışlarını izlerdi. Sıkıcı çalışmanın ne demek olduğunu öğrenmesi, hiçbir şeyin bedava olmadığını görmesi ve aile serveti yönetmenin ayrıcalıklarla birlikte bir dizi yükümlülük de getirdiğini kavraması umuduyla Iver Junior okul tatillerini aile şirketinde çalışarak geçirirdi.

Baba ve oğul garaj yolundaki çakılların gıcırtıları eşliğinde yola çıkarken Agnete de onlara merdivenden el salladı. Birisi ona bu manzaranın 1950'lerdeki reklam filmlerine benzediğini söylese gülüp o kişiye hak verirdi ve üzerinde pek de düşünmezdi. Agnete Iversen istediği hayatı yaşıyordu çünkü. Günlerini âşık olduğu iki erkekle ilgilenerek geçiriyor, bu sayede onlar da malvarlıklarını ailenin ve toplumun yararına en iyi şekilde yönetiyordu. Bundan daha tatmin edici ne olabilirdi?

Mutfaktaki radyodan Oslo'daki aşırı doz uyuşturucudan ölüm rakamlarının ani yükselişi, fuhuşun giderek artması ve iki gündür dışarıda olan kaçak bir mahkûmla ilgili bir şeyler söyleyen haber spikerinin sesi geliyordu. Aşağıdaki dünyada ne çok tatsızlık oluyordu. Her insanın ulaşmak için daima gayret etmesi gereken denge ve düzenden yoksun, yolunda gitmeyen ne çok şey. Merdivende durmuş, hayatının, ailesinin, evinin ve bu güzel günün kusursuz dengesini düşünürken genellikle ev personelinin kullandığı, düzgünce budanmış iki metre yüksekliğindeki çalıdan çitin arasındaki yan bahçe kapısının açıldığını fark etti.

Gözlerini güneşten korumak için elini alnına götürdü.

Döşeme taşlı dar patikadan gelen çocuk Iver Junior'la aynı yaşlarda görünüyordu ve Agnete ilk olarak ikisinin arkadaş olabileceğini düşündü. Önlüğünü düzeltti. Ama çocuk yaklaştıkça onun oğlundan birkaç yaş büyük olabileceğini ve üzerinde ne Iver Junior'ın ne de arkadaşlarının asla giymeyeceği kıyafetler olduğunu gördü: modası geçmiş, ince çizgili, kahverengi bir takım elbise ve mavi spor ayakkabılar. Omzuna da kırmızı bir spor çantası asmıştı. Agnete Iversen bir an Yehova Şahitleri'nden geldiğinden şüphelendi ama sonra onların daima ikişer kişi gezdiğini hatırladı. Kapı kapı dolaşan pazarlamacılara da hiç benzemiyordu. Çocuk merdivenin başına kadar geldi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Agnete nazik bir biçimde.

"Iversen ailesi burada mı yaşıyor?"

"Evet, öyle. Ama Iver Junior'la ya da eşimle görüşmek istiyorsanız ne yazık ki onları az önce kaçırdınız." Yolun olduğu yönü işaret etti.

Çocuk başını salladı, sol elini spor çantasına daldırdı ve bir şey çıkardı. Ona doğrultup sola doğru bir küçük adım attı. Agnete daha önce hayatında böyle bir şey yaşamamıştı. Ama gözleri şimdiye dek asla yanılmamıştı, tüm ailenin gözleri sapasağlamdı. O yüzden gördüğü şey karşısında bir saniye bile kuşkuya düşmedi, sadece nefesi kesildi ve istemsizce arkasındaki açık kapıya doğru bir adım geriledi.

Bir tabancaydı bu.

Çocuğa bakarak geri çekilmeye devam etti ama silahın arkasında kalan gözlerini göremiyordu.

Bir patlama sesi duyuldu ve biri yumruk atmış, göğsünü sertçe itmiş gibi hissetti. Geriye doğru sendeleyerek kapıdan içeri girdi. Uyuşmuştu, kollarına ve bacaklarına hükmedemiyordu ama yine de ayakta kalarak koridorda ilerledi, dengesini korumak için kollarını öne savurdu ve elinin duvardaki re-

simlerden birine çarptığını hissetti. Yığılmak üzereyken son bir gayretle mutfak kapısının aralığından geçti ve başını mutfak tezgâhına vurup orada duran cam vazoyu devirdiğini anlamadı bile. Kafası alt çekmeceye dayalı, boynu kendini görebileceği kadar öne düşmüş bir halde yerde uzanırken çiçekleri gördü. Sabah topladığı papatyalar cam kırıklarının arasında yatıyordu. Ve beyaz önlüğünde kırmızı güle benzeyen bir şey büyüyordu. Ön kapıya doğru baktı. Dışarıda çocuğun başının karaltısını gördü. Döşeme taşlı patikanın solundaki akçaağaçlara doğru dönüyordu. Ardından çocuk yere eğilip kalktı ve gitti. Agnete gitmiş olması için Tanrı'ya dua etti.

Ayağa kalkmaya çalıştı fakat kımıldayamıyordu, bedeninin beyniyle bağlantısı kopmuştu sanki. Gözlerini yumdu ve acıyı hissetti. Daha önce hiç tatmadığı türden bir acıydı. Onu ortadan ikiye ayıracakmış gibi her yerini sarıyordu ama aynı zamanda hissiz, neredeyse soğuktu. Haberler bitmişti, radyoda yeniden klasik müzik çalıyordu. Schubert. "Ihlamur Ağacı."

Yumuşak ayak sesleri duydu.

Taş zemine basan spor ayakkabılar.

Gözlerini açtı.

Çocuk ona doğru geliyordu ama gözleri parmaklarının arasında tuttuğu bir şeye kilitlenmişti. Bir mermi kovanına. Agnete sonbaharda ailece Hardangervidda'daki kulübelerine avlanmaya gittiklerinde bunlardan görmüştü. Çocuk kovanı kırmızı çantaya attı, bir çift sarı bulaşık eldiveni ve yüz havlusu çıkardı. Yere oturdu, eldivenleri taktı ve yerden bir şey sildi. Kan. Onun kanı. Ardından tabanlarını da aynı havluya sildi. Agnete parmak izlerini ortadan kaldırdığını ve ayakkabılarını temizlediğini fark etti. Profesyonel bir katilin yapacağı gibi. Arkasında hiçbir delil bırakmak istemeyen birinin. Ya da bir tanık. Agnete korkmalıydı. Ama korkmuyordu, hiçbir duygu hissetmiyordu. Tek yapabildiği izlemek, aklına kazımak ve anlamaktı.

Çocuk üzerinden atladı ve koridora geri dönüp banyoları ve odaları gezmeye başladı. Kapıyı açık bırakmıştı. Agnete zor da olsa başını çevirdi. Şehir merkezinde Ferner Jacobsen'den etek almaya gitmeyi planladığı için yatağın üzerinde bıraktığı çantası açılmıştı. Çocuk çantanın içinden çıkardığı cüzdanı açtı, paraları aldı ve diğer her şeyi bir kenara fırlattı. Daha sonra şifoniyerin başına gitti. Önce en üstteki çekmeceyi, ardından mücevher kutusunun durduğu ikinci çekmeceyi açtı. Agnete'nin büyükannesinden kalan güzel ve paha biçilmez inci küpeleri vardı orada. Aslında paha biçilmez değillerdi, kocası onlara 280.000 kron değer biçmişti.

Mücevherlerin spor çantaya konduğunu duydu.

Çocuk evin ana banyosuna giderek gözden kayboldu. Geri döndüğünde elinde Agnete'nin, Iver'in ve Iver Junior'ın diş fırçalarını tutuyordu. Ya fena halde fakir ya da fena halde deli olmalıydı. Belki de ikisi de. Agnete'nin yanına gelip eğildi. Elini onun omzuna koydu.

"Acıyor mu?"

Agnete başını iki yana sallamayı başardı. Ona bu zevki yaşatmayacaktı.

Çocuk elini oynatınca Agnete lastik eldiveni boynunda hissetti. Başparmağı ve işaretparmağını şahdamarına bastırdı. Onu boğacak mıydı? Hayır, o kadar sert bastırmıyordu.

"Kalbin birazdan atmayı bırakacak" dedi.

Ardından ayağa kalktı ve ön kapıya yürüdü. Havluyla kapı kolunu sildi. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Agnete Iversen biraz sonra bahçe kapısının kapandığını duydu. Ve geldiğini hissetti. Soğukluğun geldiğini. Önce ayaklarında ve ellerinde başladı. Sonra başına ve kafa derisinin tepesine çıktı. Dört bir koldan ilerleyerek kalbini sardı. Ve en sonunda karanlık çöktü.

Sara, Holmenkollen İstasyonu'nda metroya binen adama

baktı. Beyzbol şapkalarını ters takmış üç genç Voksenlia'dan binince Sara'nın rahatsız olup ayrıldığı vagonda oturdu. Yaz tatillerinde sabah yoğunluğu bittikten hemen sonra trenlerde tek tük insan oluyordu ve Sara vagondaki tek kişiydi. Gençler bu sefer de adama sataşmaya başlamıştı. Sara içlerinden en ufak tefeği ve belli ki liderleri olan gencin adama "ezik" diye seslendiğini, ayakkabılarına güldüğünü, ona vagondan gitmesini söylediğini duydu ve önündeki yere tükürdüğünü gördü. Aptal gangster özentileri. Muhtemelen ailesi tarafından ihmal edilmiş yakışıklı, sarışın bir zengin çocuğu olan başka bir delikanlı cebinden sustalı bir bıçak çıkardı. Tanrım, sahiden de bunu yapacaklar mıydı? Elini adamın önüne doğru savurdu. Sara az kalsın çığlık atacaktı. Diğer vagondan gürültülü kahkahalar yükseldi. Bıçağı adamın dizlerinin arasına, koltuğa saplamıştı. Grubun lideri bir şeyler söyledi ve adama def olması için beş saniye verdi. Adam ayağa kalktı. Sanki bir an için karşılık verip vermemeyi düşünüyormuş gibi durdu. Evet, sahiden de bunu düşündü. Ama sonra kırmızı spor çantasını kendine doğru çekti ve vagondan ayrıldı.

MTV Norveççesiyle arkasından "Korkak piç!" diye bağırdılar. Sonra yine kahkahaya boğuldular.

Trende yalnızca Sara, o ve üç genç vardı. İki vagonu birbirine bağlayan kapıda adam toparlanmak için birkaç saniye durdu ve göz göze geldiler. Sara gözlerinde bir korku göremese de onun orada olduğunu biliyordu. Daima boyun eğen, kuyruğunu kıstıran ve dişlerini gösterip fiziksel şiddetle korku salan herkese meydanı boş bırakan güçsüzlerin ve dejenerelerin korkusu. Sara onu hor gördü, zayıflığını hor gördü. Bir kabuk gibi içine gizlendiği o iyi niyetli nezaketi de. Hatta keşke onu dövselerdi, diye düşündü. Ona biraz nefret etmeyi öğretselerdi. Gözlerindeki aşağılayan bakışı adamın görmüş olmasını diledi. Onun kancadaki solucan gibi eğilip bükülmesini görmek istedi.

Ama adam onun yerine Sara'ya gülümsedi, alçakgönüllü bir "merhaba" ile onu selamladı ve iki sıra uzağına otura-rak hiçbir şey olmamış gibi pencereden dışarısını seyre daldı. Tanrım, nasıl insanlar olmuştuk biz böyle? Kendinden utan-ma edebinden bile âciz, bir avuç zavallı koca karıdan farkları yoktu. Öyle ki Sara yere tükürmemek için kendini zor tuttu.

17

"Bir de Norveç'te üst tabaka yok derler" dedi Simon Kefas, Kari Adel'in da altından geçebilmesi için turuncu beyaz polis şeridini havaya kaldırarak.

Alnı terden parlayan nefes nefese kalmış bir üniformalı polis memuru onları geniş garajın önünde durdurdu. Ona polis kimliklerini gösterdiler. Memur fotoğraflara baktı ve Simon'dan güneş gözlüğünü çıkarmasını istedi.

"Kadını kim bulmuş?" diye sordu Simon keskin günışığında gözlerini kısarak.

"Temizlikçiler" diye cevap verdi polis memuru. "On ikide işbaşı yapmak üzere eve gelmişler ve ambulansı aramışlar."

"Herhangi bir şey gören ya da duyan bir tanık var mı?"

"Kimse bir şey görmemiş" dedi polis. "Ama görüştüğümüz komşulardan biri gürültülü bir patlama sesi duyduğunu söylüyor. Önce bir yerde lastik patladı sanmış. Böyle bir muhitte silah sesini tanımamaları gayet doğal."

"Teşekkürler" dedi Simon. Güneş gözlüğünü taktı ve Kari'nin önünden basamakları çıktı. Beyaz tulumlu bir olay yeri inceleme uzmanı siyah kıllı küçük bir fırçayla ön kapıyı eski usul bir yöntemle inceliyordu. Olay yeri ekibinin temizlediği yol minik bayraklarla işaretlenmişti ve doğruca mutfakta yatan cesede gidiyordu. Pencereden sızan ışık huzmesi taş zemin boyunca uzanarak papatyaların çevresindeki su bi-

rikintilerine ve cam kırıklarına vuruyordu. Cesedin yanında takım elbiseli bir adam çömelmişti, Simon'ın tanıdığı bir adli tabiple görüşüyordu.

Simon "Affedersiniz" deyince takım elbiseli adam başını kaldırdı. Birçok farklı ürünle parlattığı saçları ve özenle taradığı ince favorileri Simon'a adamın İtalyan olabileceğini düşündürdü. "Siz kimsiniz?"

"Ben de size aynı soruyu soracaktım" dedi adam doğrulmak için hiçbir hamlede bulunmayarak. Simon otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin etti.

"Başkomiser Kefas, Cinayet Masası."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Asmund Björnstad. Kripos müfettişi. Size bu davayı bizim devraldığımızı bildirmemişler sanırım."

"Bunu kim söylüyor?"

"Aslına bakarsanız kendi üstünüz."

"Emniyet amiri mi?"

Takım elbiseli başını iki yana salladı ve tavanı işaret etti. Simon, Björnstad'ın tırnaklarını fark etti. Manikürlü olduklarına hiç şüphe yoktu.

"Emniyet müdürü mü?"

Björnstad başıyla onayladı. "Kripos'u aradı ve bizim de hemen buraya gelmemizi rica etti."

"Neden?"

"Sanırım eninde sonunda bizden yardım istemek zorunda kalacağını düşündü."

"Sen de buraya gelip kontrolü elime alayım mı dedin?"

Asmund Björnstad kısacık gülümsedi. "Bak, bu benim kararım değil. Kripos'tan ne zaman bir cinayet soruşturması için yardım istense araştırmanın teknik olduğu kadar taktik olarak da tüm sorumluluğunun bize verilmesini şart koşarız."

Simon başını salladı. Her şeyin farkındaydı, Oslo Emni-

yet Müdürlüğü'nün Cinayet Masası ile Ulusal Suç Araştırma Servisi Kripos ilk kez birbirinin işine burnunu sokmuyordu. Yapması gerekenin teşekkür etmek, bir tane daha az davayla ilgilenecekleri için minnet duymak ve ofisine geri dönüp bu dava yerine Vollan'ın ölümünü incelemeye odaklanmak olduğunu biliyordu.

"Neyse, madem buraya kadar geldik, biz de şöyle bir etrafa bakabiliriz" dedi Simon.

"Neden?" Björnstad rahatsızlığını gizlemek için hiç çaba göstermedi.

"Her şeyin kontrolün altında olduğundan eminim, Björnstad; ama yanımda işe yeni başlayan bir dedektif var ve gerçek bir olay yerini nasıl incelediğimizi görmek onun için faydalı olur. Buna ne dersin?"

Kripos müfettişi Kari'ye gönülsüzce baktı. Ardından omuz silkti.

Simon "Harika" diyerek çömeldi.

Cesede o ana kadar hiç bakmamıştı. Kasten gözlerini kaçırmış ve ona tüm dikkatini verebileceği zamana kadar beklemişti. İlk izlenimlerde tek bir şansınız olurdu. Beyaz önlüğün ortasında neredeyse simetrik bir şekilde yayılmış kandan çember ona kısa bir an için Japonya bayrağını anımsattı. Asla alışamadığı o ölü bakışla tavana bakan kadın için güneş batmıştı ve bir daha doğmayacaktı elbette. Simon bu görüntünün bir insan bedeni ile insanlıktan tamamen çıkmış bir ifadenin, yok olmuş bir canın, nesneye dönmüş bir insanın karışımı olduğu fikrine varmıştı. Kurbanın adının Agnete Iversen olduğu söylenmişti ona. Emin olduğu bir şey varsa o da kadının göğsünden silahla vurulduğuydu. Tek bir atış yapılmıştı ya da en azından öyle görünüyordu. Ellerine baktı. Tırnaklarının hiçbiri kırılmamıştı ve ellerinde boğuşmaya dair bir iz yoktu. Sol elinin ortaparmağının ojesi kazınmıştı ama bu yere düşerken de meydana gelmiş olabilirdi.

"Haneye tecavüz izi var mı?" diye sordu ve adli tabibe cesedi çevirmesini işaret etti.

Björnstad başını iki yana salladı. "Kapı kilitlenmemiş olmalı. Kurbanın kocası ve oğlu işe gitmek üzere evden yeni ayrılmış. Kapı kolunda parmak izi de bulamadık."

"Kimsenin mi?" Simon gözlerini tezgâhın kenarı boyunca gezdirdi.

"Hayır. Görebileceğin üzere çok titiz bir kadınmış."

Simon kurbanın sırtında merminin çıkarken açtığı yarayı inceledi. "Mermi dümdüz girip çıkmış. Belli ki sadece yumuşak dokudan geçmiş."

Adli tabip dudaklarını birbirine bastırdı ve Simon'a tahmininin mantıksız olmadığını söylercesine dudaklarını öne çıkarıp omuz silkti.

"Ya mermi?" diye sordu Simon tezgâhın üzerindeki duvara bakınarak.

Asmund Björnstad isteksiz bir ifadeyle daha yukarıyı işaret etti.

"Teşekkürler" dedi Simon. "Kovan?"

Müfettiş "Henüz bulunamadı" dedi ve kasası altın renkli bir cep telefonu çıkardı.

"Anladım. Peki Kripos'un burada olanlarla ilgili ilk teorisi nedir?"

"Teori mi?" Björnstad gülümsedi, telefonunu kulağına bastırdı. "Her şey apaçık ortada. Hırsız eve girmiş, kurbanı burada vurmuş, bulabildiği değerli eşyaları almış ve olay yerinden tüymüş. Plansız bir cinayetle sona eren planlı bir soygun olduğunu düşünüyorum. Belki de kadın direndi ya da bağırmaya başladı."

"Peki bu fikre nasıl..."

Björnstad karşı tarafın telefonu açtığını göstermek için elini kaldırdı. "Selam, benim. Bana soygun suçundan hüküm giyip serbest kalmış kişilerin listesini çıkartır mısın?

Oslo'dan kimse var mı, hızlıca bak. Ateşli silah kullanmış olanlara öncelik ver. Teşekkürler." Telefonu ceketinin cebine soktu. "Dinle, ihtiyar, burada yapacak çok işimiz var. O yüzden korkarım sizden gitmenizi..."

"Sorun değil" dedi Simon en güleç halini takınarak. "Peki ayak altında olmayacağımıza söz versek evi biraz dolaşabilir miyiz?"

Kripos müfettişi yaşlı meslektaşına kuşkuyla baktı.

"Bayrakların dışına çıkmamaya da söz veriyoruz."

Björnstad ağırbaşlı bir edayla bu isteği onayladı.

"Ne aradığını biliyormuş" dedi Kari, ebeveyn odasında duvardan duvara döşenmiş kalın halının üzerindeki yatağın başında dikilirlerken. Yatak örtüsünde bir kadın çantası, içi boşaltılmış açık bir cüzdan ve kırmızı kadifeyle kaplı, kapağı açık bir mücevher kutusu duruyordu.

"Belki de" dedi Simon, bayrağı umursamayıp yatağın yanında çömelerek.

"Çantayı ve mücevher kutusunu boşaltırken aşağı yukarı burada dikiliyormuş. Sence?

"Evet, her şey yatakta durduğuna göre."

Simon halıyı inceledi. Tam ayağa kalkacakken durdu ve öne eğildi.

"Ne o?"

"Kan" dedi Simon.

"Katilin kanı halıya mı damlamış?"

"Düşük bir ihtimal. Dikdörtgen biçiminde, yani muhtemelen bir ayakkabı izi. Böyle bir zengin semtinde ev soyuyorsun diyelim. Kasanın nerede olduğunu düşünürsün?"

Kari gardırobu işaret etti.

"Kesinlikle" dedi Simon. Doğruldu ve gardırobun kapağını açtı.

Kasa duvarın ortasında duruyordu ve bir mikrodalga fırın

büyüklüğündeydi. Simon kolu aşağı bastırdı. Kilitliydi.

"Hırsız evden çıkarken kasayı tekrar kilitlemediyse, ki mücevher kutusu ve cüzdanı yatağa atmasına bakılırsa bunu yapmış olması epey garip, kasaya hiç dokunmamış demektir" dedi Simon. "Bakalım cesetle işleri bitmiş mi?"

Mutfağa dönerlerken Simon banyoya girdi. Çıktığında kaşları çatıktı.

"Ne oldu?" diye sordu Kari.

"Fransa'da kırk kişiye bir diş fırçası düştüğünü biliyor muydun?"

"Bu bir şehir efsanesi ve o istatistikler eski."

"Ama ben de yaşlı bir adamım" dedi Simon. "Her halükârda, Iversen ailesinin tek bir diş fırçası kullanmadığı kesin."

Mutfağa geldiklerinde Agnete Iversen'in cesedinin geçici olarak yalnız bırakıldığını gördüler. Simon sonunda onu özgürce inceleyebildi. Kadının ellerine baktı, merminin girdiği ve çıktığı yerlerdeki yaraların açısını yakından inceledi. Ayağa kalktı ve Kari'den sırtını tezgâha dönerek kurbanın ayaklarının hemen önünde dikilmesini istedi.

"Şimdiden özür dilerim" diyerek yanına yürüdü, bir parmağını genç dedektifin küçük göğüslerinin arasına, Agnete Iversen'in vurulduğu yere bastırdı. Diğer bir parmağını da kürekkemiklerinin arasında merminin çıktığı yere karşılık gelen noktaya koydu. İki nokta arasındaki açıyı bir süre inceledikten sonra gözlerini duvardaki mermi deliğine doğru kaydırdı. Ardından yere eğilip papatyalardan birini aldı, tezgâha dizini koydu, yukarı uzandı ve çiçeği mermi deliğine soktu.

Tezgâhtan inerken "Gelsene" dedi ve koridora çıkıp ön kapıya doğru yürüdü. Duvarda yamuk duran bir resmin önünde durdu, tabloya yaklaştı ve çerçevenin kenarındaki kırmızı şeyi gösterdi.

"Kan mı?" diye sordu Kari.

"Oje" dedi Simon ve sol elinin tersini resmin üzerine koyarak uzaktaki cesede baktı. Sonra kapıya yürümeye devam etti. Eşiğe gelince durup çömeldi. Bayrakla işaretlenmiş bir toprak öbeğinin üzerine eğildi.

"Sakın ona dokunayım deme!" dedi arkadan bir ses.

İkisi de başını kaldırıp baktı.

Beyaz kıyafetli adam "Demek sendin, Simon" dedi ve kızıl sakallarının arasına gömülmüş ıslak dudaklarının üzerinde parmağını gezdirdi.

"Selam, Nils. Uzun zamandır görüşmedik. Sana Kripos'ta iyi davranıyorlar mı?"

Adam omuz silkti. "Ah, evet. Ama muhtemelen işe yaramayan bir yaşlı olduğum için bana acıdıklarından öyle davranıyorlar."

"Öyle mi hissediyorsun?"

"Elbette" diyerek iç çekti olay yeri teknisyeni. "Artık her şey DNA ile alakalı, Simon. Bizim gibilerin kafasının basmadığı DNA ve bilgisayar modelleriyle. Devir değişti.

"Henüz o kadar da işe yaramaz olduğumuzu düşünmüyorum" dedi Simon ön kapının mandalını incelerken. "Eşine selamlarımı ilet, Nils."

Sakallı adam yerinden kımıldamadı. "Hâlâ bir eşim..."

"O zaman köpeğine."

"Köpeğim öldü, Simon."

"O halde selam faslını geçebiliriz, Nils." Simon dışarı yürüdü. "Kari, üçe kadar say ve olabildiğince yüksek sesle bağır. Sonra dışarı çıkıp merdivene gel ve burada dur. Olur mu?

Kari kabul etti ve Simon kapıyı kapattı.

Kari başını iki yana sallayıp uzaklaşan Nils'e baktı. Ardından avazı çıktığı kadar bağırdı. Golfte nadiren de olsa vuruş sonrası topun yönü değiştiğinde diğerlerini uyarmak için kullanıldığını öğrendiği "Fore!" kelimesini haykırmıştı.

Sonra kapıyı açtı.

Simon işaretparmağını ona doğrultmuş halde merdivenin aşağısında dikiliyordu.

"Şimdi yürü" dedi.

Kari söyleneni yaptı ve başkomiserin hafif sola kayarak tek gözünü kıstığını gördü.

"Burada dikilmiş olmalı" dedi Simon parmağıyla ona doğru nişan almaya devam ederek. Kari döndü ve mutfak duvarındaki beyaz papatyayı gördü.

Simon sağına baktı. Akçaağaçların olduğu yere yürüdü. Dalları ayırarak gezindi. Kari neyi aradığını biliyordu. Kovanı.

Simon "Aha" diye mırıldandı, cep telefonunu çıkarıp gözünün önüne tuttu ve deklanşör sesine benzer dijital bir ses duyuldu. Başparmağı ve işaretparmağıyla bir tutam toprak alıp dağıttı. Ardından basamaklara geri dönüp çektiği fotoğrafı gösterdi.

"Bir ayakkabı izi" dedi Kari.

"Katile ait"

"Sahiden mi?"

"Bu kadar ders yeter Kefas."

Dönüp baktılar. Bunu söyleyen Björnstad'dı. Kızgın görünüyordu. Yanında üç olay yeri görevlisi dikiliyordu ve içlerinden biri kızıl sakallı Nils'ti.

"Bitti sayılır" dedi Simon eve girmeye çalışarak. "Düşünüyordum da..."

"Bence sizinle işimiz bitti" dedi Björnstad. Kapı ağzında bacaklarını açarak kollarını göğsünde bağladı. "Mermi deliğimde bir çiçek buldum. Fazla ileri gitmişsiniz. Bugünlük bu kadarı yeterli."

Simon omuzlarını kaldırdı. "Peki, zaten bir sonuca varmak için yeterince şey gördük. Umarım suikastçınızı bulursunuz, beyler."

Björnstad alay edercesine dudak büktü. "Genç öğrencini etkilemeye çalışmak için buna bir suikast diyorsun, ha?" Kari'ye

döndü. "Üzgünüm ama gerçek hayat bu ihtiyarın arzuladığı kadar heyecan verici değil. Bu sadece sıradan bir cinayet."

"Yanılıyorsun" dedi Simon.

Björnstad elini beline koydu. "Ailem bana yaşlılara saygı göstermeyi öğretti. Sana sırf saygımdan on saniye mühlet veriyorum, sonra da gidiyorsun." Olay yeri görevlilerinden biri kıs kıs güldü.

"Ne iyi bir ailen varmış" dedi Simon.

"Dokuz saniye."

"Komşu bir silah sesi duyduğunu söylemiş."

"Evet, ne var bunda?"

"Buradaki mülkler geniş ve aralarında çok fazla mesafe var. Binalar da oldukça yalıtımlı. Ses evin içinden gelmiş olsaydı komşu bunu yüksek bir patlama sesi olarak tanımlamazdı. Fakat dışarıdan geldiyse..."

Björnstad, Simon'ı başka bir açıdan incelemek istermiş gibi başını geriye attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bayan Iversen yanımdaki Kari kadar uzun boylu bir kadındı. Vurulduğunda ayakta durması ve merminin buradan girip..." Kari'nin göğsünü işaret etti "...sırtından çıkarak duvarda çiçeği koyduğum deliğe saplanması için katilin onu daha aşağıdan gelen bir açıyla ve aynı zamanda mutfak duvarından hayli uzakta bir yerden vurmuş olması gerekiyor. Bir başka deyişle, kurban şu an dikildiğimiz yerde dikiliyordu, ateş edense merdivenin aşağısında, döşeme taşlarının oradaydı. Komşu bu sayede silah sesini duyabildi. Gelgelelim öncesinde boğuşma ya da direnmeyi işaret edecek herhangi bir çığlık ya da gürültü duymadığı için benim tahminime göre her şey çok çabuk gelişti."

Björnstad ekip arkadaşlarına göz atmaktan kendini alamadı. Ağırlığını diğer ayağına verdi. "O halde onu vurduktan sonra içeri taşıdı. Bunu mu söylüyorsun?"

Simon başını iki yana salladı. "Hayır, bence kurban geriye doğru sendeledi."

"Sana bunu düşündüren nedir?"

"Bayan Iversen'in titiz olduğu konusunda haklısın. Ve evde yamuk duran tek şey şuradaki resim." Diğerleri Simon'ın işaret ettiği yere dönüp baktı. "Ayrıca çerçevenin kapıya yakın olan kenarında bir oje izi var. Bu da demek oluyor ki sendeleyerek eve girdi. Sol işaretparmağında kazınmış olan oje de bunu doğruluyor."

Björnstad başını sağa sola salladı. "Kapıda vurulduysa ve tekrar eve girdiyse merminin çıktığı yaradan koridora kan akardı."

"Aktı da" dedi Simon. "Ama katil tüm kan lekelerini temizledi. Senin de söylediğin gibi kapı kolunda hiç parmak izi yok. Aileden birinin bile. Bunun sebebi Agnete Iversen'in kocası ve oğlu kapı koluna dokunup evden çıktıktan saniyeler sonra bahar temizliğine girişmesi değil, katilin bize hiçbir delil bırakmak istememesiydi. Kendisi de kana bastığı ve arkasında ayakkabı izi bırakmak istemediği için lekeleri temizlediğinden eminim. Ayakkabılarının tabanlarını da silmeyi ihmal etmedi."

"Bu doğru mu?" diye sordu Björnstad. Başını hâlâ geriye eğiyordu ama sırıtması azalmıştı. "Ve tüm bunları hayal gücünle mi tahmin ediyorsun?"

"Ayakkabılarının altını kurularken tabandaki girintilerin arasında kalan kanı çıkaramazsın" dedi Simon saatine bakarak. "Ama örneğin lifleri girintilerin içine kadar girerek oradaki kanı emen kalın bir halının üzerine basarsan o kan oradan temizlenmiş olur. Yatak odasındaki halıda dikdörtgen bir kan lekesi göreceksin. Bence kan uzmanın da söylediklerime katılacak, Björnstad."

Sonrasında gelen sessizlikte Kari yolun ilerisinde bir arabanın polisler tarafından durdurulduğunu duydu. Telaşlı sesler geliyordu ve biri genç bir adama aitti. Kurbanın kocasıyla oğlu olmalıydılar.

"Her neyse" dedi Björnstad zorlama bir umursamazlıkla. "Sonuçta kurbanın nerede vurulduğunun bir önemi yok ve bu bir suikast değil, sadece planlandığı gibi gitmemiş bir soygun. Zaten birazdan birileri gelip mücevher kutusundaki mücevherlerin eksik olduğunu doğrular."

"Mücevherde bir sorun yok" dedi Simon, "ama ben hırsız olsaydım Agnete Iversen'i içeri sokar ve asıl değerli şeylerin nerede saklandığını ona zorla göstertirdim. En aptal hırsız bile böyle bir evde kasa olduğunu bilir ve ben de ondan kasanın şifresini isterdim. Ama katil onun yerine onu burada, komşuların duyabileceği bir yerde vurmuş. Paniklediği için yapmış olamaz çünkü delilleri ortadan kaldırma şekli ne kadar serinkanlı olduğunu gösteriyor. Evet, onu burada vurdu çünkü evde fazla vakit harcamayacağını ve polisler gelmeden çoktan gitmiş olacağını biliyordu. Çünkü buraya çok fazla bir şey çalmaya gelmedi. Aile terbiyesi almış tecrübesiz bir müfettişin bunun planlandığı gibi gitmeyen bir soygun olduğuna çabucak karar vereceği ve asıl cinayet sebebine odaklanmayacağı kadar şey çalsa yeterdi."

Simon bu sessizlikten ve Björnstad'ın aniden kızaran yüzünü görmekten zevk aldığını itiraf etmeliydi. Simon Kefas özünde basit biri olabilirdi ama asla kinci değildi. Bunu yapmayı çok istese de genç meslektaşına sallayacağı son yumruğu kendine sakladı: *Bu kadar ders yeter, Björsntad.*

Önündeki zamana ve deneyime bakılırsa Asmund Björnstad'ın günün birinde iyi bir dedektif olma ihtimali her zaman vardı. Ama tevazu da iyi dedektiflerin öğrenmesi gereken bir şeydi.

"Çok eğlenceli bir teori Kefas" dedi Björnstad. "Aklımda tutacağım. Ama zaman geçiyor ve..." Kısacık gülümsedi. "... belki de artık gitseniz iyi olur?"

"Neden ona her şeyi anlatmadınız?" diye sordu Kari. Si-

mon arabayı büyük bir dikkatle Holmenkollasen'in keskin virajlarından aşağı sürerken.

"Her şeyi mi?" dedi Simon aptala yatarak. Kari gülmek zorunda kaldı. Simon o her zamanki eksantrik ihtiyar adam rolünü yapıyordu.

"Mermi kovanının çiçekliğin orada bir yerde olduğunu biliyordunuz. Kovanı bulamadınız ama bir ayakkabı izi buldunuz. Fotoğrafını çektiniz. Oradaki toprak holdeki toprakla da uyuşuyordu, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse neden ona bu bilgiyi vermediniz?"

"Çünkü egosu takım ruhundan daha büyük olan hırslı bir dedektif, o yüzden kendisinin keşfetmesi daha iyi. Kırk iki numara ayakkabı giyen ve o çiçeklikten boş bir mermi kovanı alan adamı aramaya başlamalarını sağlayacak delili benim değil, kendisinin bulduğunu hissederse daha çok motive olur."

Stasjonsveien'de bir kırmızı ışıkta durdular. Kari esnememek için çabaladı. "Peki Björnstad gibi bir dedektifin nasıl düşündüğüyle ilgili bu fikri nereden edindiniz?"

Simon güldü. "Kolay oldu. Ben de bir zamanlar genç ve hırslıydım."

"Ama hırs zamanla bitiyor, değil mi?"

"Evet, birazı bitiyor." Simon gülümsedi. Bunun efkârlı bir gülümseme olduğunu düşündü Kari.

"Bu yüzden mi Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nda çalışmayı bıraktınız?"

"Bunu neden sordun?"

"Yönetimdeydiniz. Büyük bir ekipten sorumlu olan başkomiserdiniz. Cinayet Masası'nda sizden unvanınızı almadılar ama artık sorumlu olduğunuz tek kişi benim."

"Hı hı" dedi Simon, kavşağı geçip Smestad'a devam ederek. "Fazla maaş alıyordum. Fazla niteliktiydim. Ya da sadece fazlaydım işte."

"Sonra ne oldu?"

"Bilmek isteyeceğini san..."

"Evet, istiyorum."

Arabada bir süre sessizce ilerlemelerini Kari bir avantaj olarak gördü çünkü bu sayede çenesini kapalı tuttu. Simon konuşmaya başladığında Majorstua'ya varmak üzereydiler.

"Bir para aklama operasyonunu ortaya çıkarmıştım. Ciddi paralar söz konusuydu. Yüksek mevkilerdeki insanlar. Kıdemli iş arkadaşlarım bu soruşturmanın ve benim tehlike altında olduğumu düşünüyordu. Onlara göre elimde yeterli kanıt yoktu, soruşturmayı sürdürürsek ve suçlu olduklarını ispatlayamazsak hepimizin başı belaya girecekti. Sıradan suçlulardan bahsetmiyorum, şüpheliler güçlü insanlardı ve polisin kullandığı sistemin aynısıyla bize saldırıda bulunacaklardı. Arkadaşlarım kazansak bile bunun bedelini ileride ödeyeceğimizden, bir karşılık göreceğimizden korkuyordu."

Yine bir sessizlik oldu. Frogner Parkı'nda vardıklarında Kari'nin sabrı tükendi.

"Yani sizi tartışmalı bir soruşturma başlattığınız için mi kovdular?"

Simon başını iki yana salladı. "Bir sorunum vardı. Kumar. Teknik tabiriyle konuşacak olursam, ludomania. Hisse alıp satıyordum. Büyük rakamlar değildi. Ama Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nda çalışıyorsan..."

"...gizli bilgilere de ulaşabiliyorsun demektir."

"Edindiğim bilgilerle asla hisse alıp satmadım ama sonuçta kuralları çiğniyordum. Onlar da haliyle buna sarıldı."

Kari başını salladı. Şehir merkezine ve Ibsen Tüneli'ne doğru gidiyorlardı. "Ya sonra?"

"Artık kumar oynamıyorum. Kimsenin başına dert de açmıyorum." Yüzünde yine o üzgün, kabullenmiş tebessüm belirdi.

Kari bu akşamki planlarını düşündü. Spor salonuna git-

mek. Eşinin ailesiyle akşam yemeği. Fagerborg'da bir ev gezmesi. Ve belli ki zihninin bilinçaltına yakın olan başka bir yerinden gelen şu soruyu sorduğunu duydu: "Katil neden kovanı yanına aldı?"

"Her kovanın bir seri numarası olur ama nadiren bu numara bizi katile götürür" dedi Simon. "Kovanda parmak izlerinin kalacağından korkmuş olabilir ama bence katil bunu zaten düşünmüştü ve silahı doldururken eldiven takmıştı. Sanırım bu silahın son birkaç yılda üretilmiş görece yeni bir silah olduğu sonucuna varabiliriz."

"Öyle mi?"

"Son on senedir tabanca üreticilerinin silahın ateşleme iğnesine bir seri numarası işlemesi zorunlu. Bu sayede iğne kovandaki kapağa çarptığında onda bir nevi benzersiz bir parmak izi bırakıyor. Yani silahın sahibini tespit etmek için tek ihtiyacımız olan şey boş bir kovan ve silah ruhsatı."

Kari alt dudağını çıkararak başını yavaşça salladı. "Pekâlâ, anlıyorum. Ama bunu neden bir soygun gibi göstermek istediğini anlamıyorum."

"Kovandaki delilden korktuğu gibi gerçek cinayet sebebini bilirsek onu bulacağımızdan da korkuyor."

"Hımm, o halde durum ortada" dedi Kari ama o an asıl düşündüğü Fagerborg'daki evin ilanıydı. Dairenin biri doğuya, diğeri batıya bakan iki balkonu olduğu yazıyordu.

"Neymiş?" dedi Simon.

"Kocası" dedi Kari. "Karısını öldüren her koca, birinci şüphelinin kendisi olacağını bilir. Tabii onu daha farklı bir sebeple öldürülmüş gibi göstermedikçe. Mesela soygun."

"Neden daha farklı bir sebep?"

"Kıskançlıktan. Aşktan. Nefretten. Başka bir sebep var mı ki?"

"Yok" dedi Simon. "Başka bir sebep yok."

18

O gün öğleden sonra erken saatlerde havayı pek de soğutmayan sağanak bir yağmurla ıslanmıştı Oslo. Güneş bulut katmanlarının arasından yüzünü gösterdiğinde kaybolan vakti telafi etmeye çalışırmış gibi şehri beyaz bir ışıkla kavurmuş ve çatılarla sokakların üzerinden buharlar tütmeye başlamıştı.

Louis uyandığında güneş gökyüzünde o kadar alçaktaydı ki ışığı gözlerine vuruyordu. Dünyaya baktı. Kendisinin ve dilenci kâsesinin önünden geçip giden insanlara ve arabalara. Yaptığı iş oldukça kazançlı sayılırdı. Ta ki birkaç sene önce Romen çingeneleri Norveç'e gelmeye başlayana kadar. Önce birkaç kişilerdi, sonra çoğalmışlardı. Sonra da bir sürüye dönüşmüşlerdi. Çalan, dilenen, dolandıran bir çekirge sürüsüne. Ve tüm haşereler gibi ellerindeki tüm imkânlarla savaşıyorlardı. Louis'in bu konuda basit bir fikri vardı, o da Norveçli dilencilerin –tüm Norveçli nakliyat şirketleri gibi– yabancılarla rekabete karşı devlet koruması altında olmayı hak ettiğiydi. Şu aralar hırsızlığa bel bağlamak zorunda kalmıştı ve bu sadece yorucu değil, bir o kadar gurur kırıcıydı da.

İç geçirdi ve kirli parmağıyla dilenci kâsesini dürttü. Kâseden bir ses geldiğini duydu. Bozuk para değildi. Kâğıt para mıydı? Eğer öyleyse çingenenin biri yürütmeden cebine koyması iyi olurdu. Kâseye baktı. İki kez gözlerini kırp-

tı. İçindekini aldı. Bir kol saatiydi bu. Kadın saatine benziyordu. Rolex marka. Kesin sahteydi. Ama ağırdı. Çok ağır. İnsanlar bileklerine bu kadar ağır eşyalar takmayı gerçekten seviyor muydu? Böyle saatlerin elli metreye kadar su geçirmez olduğunu duymuştu. Bunun gibi bir saat takarken yüzmeye gittiğinizde işe yarar bir özellik olduğuna hiç şüphe yoktu. Gerçek olabilir miydi? Sonuçta ortalıkta bir sürü manyak dolaşıyordu. Louis başını kaldırıp caddeye baktı. Stortingsgata'nın köşesindeki saatçiyi tanıyordu, okula birlikte gitmişlerdi. Belki o...

Louis sallanarak ayağa kalktı.

Kine market arabasının yanında sigara içiyordu. Yeşil adam yanıp etrafındaki yayalar yürümeye başladığında yerinden kımıldamadı. Fikrini değiştirmişti. Bugün caddenin karşısına geçmeyecekti. Olduğu yerde dikilip sigarasını içmeye devam etti. Bu market arabasını uzun, çok uzun zaman önce IKEA'dan çalmıştı. Tek yapması gereken mağazadan dışarı çıkarıp otoparktaki minibüse yüklemek olmuştu. Bir Hemnes yatak, bir Hemnes masa ve birkaç Billy kitaplığı geleceklerini kuracaklarını düşündüğü yere götürmüştü. Onun geleceği. Mobilyaları kurduktan sonra kendisi ve onun için birer doz eroin hazırlamıştı. O artık yaşamıyordu ama Kine hayattaydı. Ve artık bir bağımlı değildi. İyi durumdaydı. Yine de Hemnes yatakta uyumayalı epey olmuştu. Sigarayı ayağıyla söndürdü ve IKEA arabasının tutamağını kavradı. Birinin –muhtemelen yayalardan biri– arabadaki kirli yün battaniyenin üzerine naylon bir torba bıraktığını fark etti. Sinirlenerek torbayı kaptı. Tüm malvarlığını taşıdığı market arabasının çöp kutusu sanılması başına ilk kez gelen bir şey değildi. Etrafına baktı, Oslo'daki tüm çöp kutularının yerlerini gözü kapalı söyleyebilirdi ve hemen arkasında bir tane olduğunu biliyordu. Ama sonra durdu. Torbanın ağırlığı

ilgisini çekti. Açtı. Elini daldırdı ve içindekileri öğleden sonra güneşine çıkardı. Parlayıp ışıldıyorlardı. Mücevherdi bunlar. Birkaç kolye ve bir yüzük. Kolyeler elmastan, yüzük som altındandı. Gerçek altın, gerçek elmas. Kine kesinlikle emindi, daha önce altın ve elmas görmüştü. Sonuçta çocukluğunu geçirdiğini evdeki mobilyalar kendin kurduğun türden değildi.

Johnny Puma gözlerini açtı, içinin korkuyla kaplandığını hissetti ve yatağında döndü. Odaya birinin girdiğini duymamıştı ama şimdi derin derin nefes alıp verişini ve inlemelerini duyabiliyordu. Coco mu gelmişti? Hayır, bu hızlı nefes sesi borç toplamaya gelen birinden çok sevişen birine aitmiş gibi geliyordu. Bir keresinde bakımevinde bir çiftin kalmasına müsaade edilmişti. Yönetim çiftin birbirlerine muhtaç olduğunu düşünmüş olacak ki misafirlerin erkek olması gerektiği kuralını bir kereliğine çiğnemişti. Adamın kadına muhtaç olduğu açıktı, kadın eroin ihtiyaçlarını oda oda dolaşıp milletle yatarak temin etmeye başlayınca yönetimin canına tak etmiş ve onu bakımevinden atmıştı.

Yeni gelen çocuktu bu. Yüzü Johnny'ye dönük halde yerde yatıyordu ve Johnny başındaki kulaklığından gelen elektronik ritmik müziği ve robotumsu monoton vokali güç de olsa duyabiliyordu. Çocuk şınav çekiyordu. Johnny sağlığı yerindeyken sadece tek koluyla yüz tane çekebilirdi. Çocuğun kuvvetli olduğuna şüphe yoktu ama gücü azalmış olacak ki şimdiden beli bükülmeye başlamıştı. Perdelerin arasından sızarak duvara vuran ışıkta Johnny çocuğun astığını tahmin ettiği bir fotoğraf gördü. Polis üniformalı bir adam. Pencerenin pervazında bir şey daha gördü. Bir çift küpe. Pahalı duruyorlardı. Kim bilir onları nereden çalmıştı?

Göründükleri kadar pahalılarsa Johnny'nin sorununu çözebilirlerdi. Söylentiye göre Coco yarın bakımevinden çıkıyordu ve ayakçıları kalan borçlarını toplamakla meşguldü.

Johnny'nin biraz para denkleştirmek için önünde yalnızca birkaç saati vardı. Çoğu insan tatile çıktığı için Bislett'teki evlerden birini soymayı düşünmüştü. Zilleri çalacak ve hangilerinin cevap vermediğine bakacaktı. Ama bunun için önce enerji toplaması gerekiyordu. Küpeler ise çok daha basit ve güvenli bir çözümdü.

Yataktan gizlice çıkıp fark edilmeden küpeleri almayı aklından geçirdi ama sonra vazgeçti. Gücü azalmış olsun ya da olmasın, çocuktan dayak yiyebilirdi. Başlı başına komik bir fikirdi zaten. Ama onun yerine çocuğun dikkatini dağıtmayı başarıp onu odadan dışarı yollayabilir ve işini o zaman halledebilirdi. Birden kendini çocuğun gözlerine bakarken buldu. Çocuk dönmüştü ve mekik çekiyordu. Gülümsedi.

Johnny bir şey söylemek istiyormuş gibi yapınca çocuk kulaklığını çıkardı. Johnny konuşmaya başlamadan önce şarkıda "...Artık temizim" denildiğini duydu.

"Benimle kafeteryaya iner misin dostum? Spordan sonra bir şeyler yemen gerekecek. Vücut yakacak yağ veya karbonhidrat bulamazsa kaslardan yemeye başlar, biliyorsun. Ve yaptığın onca spor boşa gitmiş olur."

"Tavsiyen için teşekkürler, Johnny. Ama benim önce duşa girmem lazım, sen de bu sırada hazırlanabilirsin." Çocuk kalktı. Küpeleri cebine koydu ve kapıdan çıkıp ortak banyonun olduğu yöne doğru gitti.

Kahretsin! Johnny gözlerini kapadı. Enerjisi var mıydı? Evet, olmak zorundaydı. Sadece iki dakika. Saniyeleri saydı. Yatağın ucuna oturdu. Kendini toparladı. Ayağa kalktı. Sandalyeden pantolonunu kaptı. Tam giyerken kapının çalındığını duydu. Çocuk anahtarını unutmuş olmalıydı. Johnny tek ayakla gidip kapıyı açtı. "Sana daha kaç kere..."

Johnny Puma alnının ortasına isabet eden muştalı bir yumrukla geriye doğru düştü.

Kapı tamamen açıldı ve Coco yanında iki çocukla içeri gir-

di. Çocuklar kollarından tuttu ve Coco öyle bir kafa attı ki Johnny'nin başının arkası üst ranzaya çarptı. Başını tekrar kaldırdığında Coco'nun çirkin, bol rimelli gözlerini ve bir kadın ayakkabısı topuğunun parıltılı ucunu gördü.

"Ben meşgul bir adamım, Johnny" dedi Coco bozuk Norveççesiyle. "Diğerleri paraları olduğu halde ödemiyorlar. Senin paran yok, biliyorum, o yüzden sen emsal olacaksın."

"E-emsal mi?"

"Neyse ki makul bir adamım, Johnny. Bir gözünü sana bırakıyorum."

"Ama... Lütfen, Coco..."

"Kımıldama yoksa gözün çıkarırken zarar görür. Onu diğer şerefsizlere göstereceğim ki gerçek bir göz olduğunu anlasınlar, anlaştık mı?"

Johnny bağırmaya başladı ama ağzının kapatan bir elle çabucak susturuldu.

"Rahatla, Johnny. Gözde fazla sinir yoktur. Azıcık acıyacak, söz veriyorum."

Johnny bu korkunun ona direnmek için güç vermesi gerektiğini biliyordu ama tüm gücü yitip gitmişti sanki. Bir zamanlar arabaları kaldıran Johnny Puma şimdi duygusuzca yüzüne doğru yaklaşan bir ayakkabı topuğunun ucuna bakıyordu.

"Ne kadar?"

Ses neredeyse bir fısıltı kadar yumuşaktı. Kapıya döndüler. Kimse onun geldiğini duymamıştı. Saçları ıslaktı ve üzerinde sadece kot pantolonu vardı.

"Defol" diye tısladı Coco.

Çocuk dikilmeye devam etti. "Ne kadar borcu var?"

"Hemen, şimdi! Yoksa bıçağımın tadına bakmak mı istiyorsun?"

Çocuk hâlâ kımıldamıyordu. Johnny'nin ağzını kapatan ayakçı onu bırakıp çocuğa doğru yürüdü.

"Küpe... küpelerimi çaldı" dedi Johnny. "Ciddiyim! Cebindeler! Sana onlarla ödeme yapacaktım, Coco. İstiyorsan üzerini ara da gör! Lütfen, Coco, lütfen!" Johnny sesinin ağlamaklı çıktığını duysa da umursamadı. Zaten Coco onu duymuyor gibiydi, gözlerini çocuğa dikmişti. İğrenç herifin gördüğü şey hoşuna gitmiş olmalıydı. Coco adamına geri çekilmesini işaret etti ve kıkırdayarak güldü.

"Bizim Johnny doğru mu söylüyor, yakışıklı?"

"Kendin de öğrenmeyi deneyebilirsin" dedi çocuk. "Ama yerinde olsam ne kadar borcunu olduğunu söylerdim ve bu meseleyi sakince çözerdim. Zahmet çıkarmadan."

"On iki bin" dedi Coco. "Neden?.."

Çocuk elini cebine atıp küçük bir tomar para çıkarınca ve en üstten saymaya başlayınca sustu. Çocuk on ikiye gelince parayı Coco'ya uzattı ve kalan banknotları cebine geri koydu.

Coco bir an tereddüt etti. Bu para gerçek olamazmış gibi. Sonra güldü. Ağzını açtı ve bembeyaz sağlık dişlerinin yerine taktırdığı altın dişleri açığa çıktı.

"Vay canına. Vay canına."

Ardından banknotları yeniden saydı. Başını kaldırdı.

"Sorun yok, değil mi?" diye sordu çocuk. Çok fazla film izlemiş genç torbacıların soğuk yüz ifadesiyle sormamıştı bunu. Aksine, gülümsüyordu. Johnny'nin şık restoranlara gittiği dönemlerde yüzüne gülümseyerek yemekten memnun kalıp kalmadığını soran garsonlar gibi gülümsüyordu.

"Yok" dedi Coco sırıtarak.

Johnny yatağa yattı ve gözlerini kapadı. Coco'nun gülüşü adamlarıyla birlikte kapıyı kapatıp koridora çıktıktan sonra bile duyulabiliyordu.

"Merak etme" dedi çocuk. Johnny onu duymamaya çalışsa da sesi hâlâ kulaklarına geliyordu. "Yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım."

Ama sen ben değilsin, dedi içinden Johnny. Boğazıyla göğ-

sü arasında bir yerlerde kalan gözyaşlarının hâlâ orada olduğunu hissediyordu. Sen hiç Johnny Puma olmadın. Ve hiç o olmayı bırakmadın.

"Kafeteryaya inmeyecek miyiz, Johnny?"

Bilgisayar ekranının aydınlığı çalışma odasındaki tek ışıktı. Simon'ın aralık bıraktığı kapının dışından bazı sesler geliyordu. Alt kattaki mutfakta açık duran kısık sesli radyonun ve ev işleriyle uğraşan Else'nin sesi. Else çiftçi bir aileden geliyordu ve böyle evlerde daima temizlenmesi, yıkanması, ayıklanması, taşınması, ekilmesi, dikilmesi, pişirilmesi gereken bir şeyler bulunurdu. İşler asla bitmezdi. Bugün ne kadar çalışırsanız çalışın yarın da tüm gününüz dolu olurdu. Sabit bir tempoda, kendinizi paralayacak kadar acele etmeden çalışmak demekti bu. Rutin işlerde anlam ve keyif bulan birinin huzur veren uğultusu, düzenli bir ritmin ve memnuniyetin sesiydi. Bir nebze de olsa kıskanıyordu onu. Ama bir yandan başka seslere de kulak veriyordu. Sendeleyen adımlar ya da yere düşen şeyler gibi. Olur da duyarsa bekleyecekti. Else'nin kendinde olduğunu duymayı bekleyecekti. Ve iyi olduğunu anlarsa asla daha sonrasında ona ne olduğunu sormayacak, fark etmediğini düşünmesini sağlayacaktı.

Cinayet Masası'nın dahili ağına girmiş ve Per Vollan'la ilgili raporları okumuştu. Kari etkileyici, geniş bir rapor yazmıştı, çalışkan bir kızdı. Yine de Simon onları okurken bir şeylerin eksik olduğunu hissetmişti. En bürokratik, en usule uygun polis raporu bile hevesli bir dedektifin tutkusunu gizleyemezdi. Kari'nin raporları ise bir polis raporunun nasıl olması gerektiğini gösteren birer örnek gibiydi: nesnel ve gerçekçi. Ne taraflı bir iddia ne de yazara ait bir önyargı. Cansız ve soğuk. Vollan'ın temas kurduğu kişiler arasından gözüne çarpan ilginç bir isim bulma umuduyla tanık ifadeleri-

ni okuyordu. Hiçbir şey yoktu. Duvara baktı. Şu üç kelimeyi düşündü. Nestor. Rafa kaldırıldı. Ardından Google'da Agnete Iversen'i arattı.

Cinayetle ilgili manşetler çıktı.

"ÜNLÜ GAYRİMENKUL YATIRIMCISI
VAHŞİCE KATLEDİLDİ."
"KENDİ EVİNDE VURULDU VE SOYULDU."

Manşetlerden birine tıkladı. Müfettiş Asmund Björnstad'ın Bryn'deki Kripos basın toplantısında yaptığı konuşmadan alıntılara yer verilmişti. "Kripos'un soruşturma ekibi, Agnete Iversen'in mutfakta bulunmasına rağmen büyük ihtimalle kapı önünde vurulduğunu tespit etti." Sayfayı aşağı kaydırdı. "Farklı deliller bize bunun bir soygun olduğunu gösteriyor ancak şu an için diğer ihtimalleri de göz önünde bulunduruyoruz."

Simon daha da aşağı inince eski gazete manşetlerine geldi. Neredeyse tamamı ekonomi gazetelerinin haberleriydi. Agnete Iversen Oslo'nun en büyük gayrimenkul sahiplerinden birinin kızıydı, Philadelphia'daki Wharton Üniversitesi'nde ekonomi yüksek lisansı yapmıştı ve genç sayılabilecek bir yaşta aile mülklerinin yönetimini devralmıştı. Ancak kendisi gibi bir ekonomist olan Iver Iversen'le evlendikten sonra işi bırakmıştı. Ekonomi muhabirlerinden biri Agnete'yi aile servetini etkili ve kârlı bir biçimde yönetmeyi başarabilen, ince eleyip sık dokuyan bir idareci olarak tanımlamıştı. Kocası ise aksine daha saldırgan bir strateji benimseyen, sık alım satım yaparak büyük risklere giren ama bu sayede büyük kazançlar sağlayabilen biriydi. İki sene önce yazılmış başka bir haberde oğulları Iver Junior'ın fotoğrafının altına "MİLYONER MİRASÇI İBİZA'DA JET SOSYETE HAYATI YAŞIYOR" manşeti atılmıştı. Bronz teni, göz kamaştıran gülümsemesiyle bakıyordu, kameranın

flaşı yüzünden gözleri kırmızı çıkmıştı. Dans sonrası terlemişti; bir elinde şampanya şişesi, diğerinde yine kendisi kadar terli bir sarışın vardı. Üç sene önce ekonomi köşesinden bir haberde ise baba Iver'in belediye mülklerini satın almak için bir milyar kron harcadığı duyurulmuştu ve Oslo Belediye Meclisi Finans Başkanı ile el sıkışırken çekilmiş bir fotoğrafı yayınlanmıştı.

Simon çalışma odasının kapısının açıldığını duydu. Önüne dumanı tüten bir fincan çay konuldu.

"Bu kadar az ışık sana yetiyor mu?" diye sordu Else, ellerini onun omuzlarına koyarak. Masaj yapmak istemişti. Ya da destek almak.

"Hâlâ ikinci kısmını bekliyorum" dedi Simon.

"Neyin ikinci kısmını?"

"Doktorun söylediklerinin."

"Telefonda anlattım ya... Yoksa hafızan mı zayıflıyor, hayatım?" Else kıkırdayıp dudaklarını başına dayadı. Yumuşak dudaklarıyla kafa derisini öptü. Simon, Else'nin onu gerçekten sevdiğini düşündü.

"Yapacağı çok bir şeyin olmadığını söyledin" dedi Simon.

"Evet."

"Ama?"

"Ne aması?"

"Seni tanıyorum, Else. Sadece bunu söylemiş olamaz."

Else geri çekildi, onu tek omzuyla tutmaya devam etti. Simon bekledi.

"Amerika'da yeni bir ameliyat yönteminin olduğunu söyledi. Benden sonrakilere yardımı dokunabilirmiş."

"Senden sonrakiler mi?"

"Ameliyat ve ekipmanlar standart prosedür haline gelince. Ama bu yıllar alırmış. Şu anki haliyle oldukça karmaşık bir operasyonmuş ve servete mal oluyormuş."

Simon ofis sandalyesinde o kadar hızlı döndü ki Else bir

adım geri gitmek zorunda kaldı. Simon ellerini kenetledi. "Ama bu harika bir haber! Ne kadarmış?"

"Engelli yardımı alan bir kadının ve polis maaşı kazanan bir adamın gücünün yetebileceğinden fazla."

"Else, dinle. Çocuğumuz yok. Ev bize ait, başka bir şeye para harcamıyoruz. Tutumlu insanlarız ve..."

"Kes şunu, Simon. Paramız olmadığını ikimiz de iyi biliyoruz. Ayrıca evin üzerinde ipotek var."

Simon yutkundu. Durumun aslında ne olduğunu söylememişti. Kumar borcu. Hâlâ geçmiş günahlarının bedelini ödediklerini ona hatırlatmamak için her zamanki gibi nazik konuşmuştu. Simon ellerini avucuna alıp sıktı.

"Bir şeyler düşüneceğim. Bize borç verebilecek arkadaşlarım var. Güven bana. Ne kadar?"

"Arkadaşların *vardı*, Simon. Ama artık onlarla hiç konuşmuyorsun. Sana hep söylüyorum, görüşmemeye devam edersen tamamen kopacaksınız."

Simon iç geçirdi. Omuzlarını kaldırdı. "Sen varsın ya."

Else başını iki yana salladı. "Ben yetmem, Simon."

"Evet, yetiyorsun."

"Yetmek istemiyorum." Else eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Yorgunum, gidip yatacağım."

"Tamam ama ne kadar tuttuğunu söylemedin."

Çoktan gitmişti.

Simon arkasından baktı. Bilgisayarını kapatıp cep telefonunu çıkardı. Rehberini açıp isimleri aşağı doğru kaydırdı. Eski arkadaşlar. Eski düşmanlar. Bazıları hâlâ işe yarardı ama çoğu yaramazdı. İkinci gruptan olan numaralardan birine bastı. Bir düşman. Ama işe yarar bir düşman.

Fredrik Ansgar, Simon'ın da beklediği üzere aranmasına şaşırdı ve sahte bir mutlulukla buluşmayı kabul etti. Meşgul rolü bile yapmadı. Simon konuşma sona erince karanlıkta oturup telefonuna baktı. Rüyasını düşündü. Görme yeti-

sini. Ona gözlerini seve seve verirdi. Az sonra ekranda neye baktığını fark etti. Çiçeklikteki bir ayakkabı izinin fotoğrafına bakıyordu.

"Yemek iyiymiş" dedi Johnny ağzını silerek. "Sen bir şey yemeyecek misin?"

Çocuk gülümsedi ve başını hayır dercesine salladı.

Johnny etrafa bakındı. Kafeterya açık mutfaktan, servis tezgâhlarından, self servis bölümünden ve tamamı dolu olan masalardan ibaret bir odaydı. Genellikle öğle yemeğinden sonra kapalı olurdu fakat Buluşma Yeri, yani Skippergatta'daki Bymisjonen'in bağımlılara hizmet veren kafeteryası yenilendiğinden beri çalışma saatlerini uzatmışlardı. Dolayısıyla buraya gelen herkes bakımevinde kalmıyordu. Yine de çoğunun yolu bir zamanlar buraya düştüğü için Johnny tüm yüzleri tanıyordu.

Kahvesinden bir yudum daha alırken kaşları çatık bağımlıları izledi. Her zamanki gibi paranoyakça çevresini kolaçan eden, yerinde duramayan kafalar görüyordu. İnsanların ava ya da avcıya dönüştüğü savanda bir su birikintisi gibiydi burası onlar için. Çocuk hariç. Rahat görünüyordu. En azından şimdiye dek. Johnny baktığı yeri takip edince mutfağın arkasındaki kapıda Martha'yı personel odasından çıkarken gördü. Üzerine palto giymişti ve belli ki evine gidiyordu. Johnny çocuğun büyüyen gözbebeklerini gördü. Başkalarının gözbebeklerini incelemek bir bağımlının neredeyse istemsizce yaptığı bir şeydi. Bu sayede kimin uyuşturucu kullandığını, kimin kafasının iyi olduğunu ya da kimin tehlike saçtığını anlayabilirdi. İnsanların elleriyle ne yaptığını da izlerdi. Sizden bir şey çalacak ya da bıçağa uzanacak eller hemen belli olurdu. Ya da tehditkâr durumlarda içgüdüsel bir şekilde birinin mallarını ya da paralarını sakladığı yeri örter ve korurlardı. Şimdiyse çocuğun eli cebindeydi. Küpeleri koyduğu cebin-

de. Johnny aptal değildi. Ya da evet, aptaldı ama her konuda aptal değil. Martha içeri girince gözbebekleri büyümüştü. Eli küpelere gitmişti. Çocuk heyecanlı gözlerini ona dikerek sandalyeden kalkarken sandalyesi gıcırdadı.

Johnny boğazını temizledi. "Stig..."

Ama artık çok geçti; çocuk sırtını Johnny'ye dönmüş, Martha'ya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Aynı anda ön kapı açıldı ve hemen göze çarpan bir adam içeri girdi. Kısa siyah deri ceketi, kısacık kesilmiş siyah saçları vardı. Omuzları geniş, yüz ifadesi kararlıydı. Kızgın bir hareketle önünde çömelmiş keş pozisyonunda donakalan bir misafiri yana itti. Martha'ya selam verdi, Martha da ona el salladı. Ve Johnny çocuğun durumu fark ettiğini gördü. Martha kapıya yürümeye devam ederken bir anda hızını kaybetmiş gibi nasıl durduğunu. Adamın elini deri ceketinin cebine attığını ve Martha koluna girebilsin diye dirseğini dışarı çıkardığını gördü. Martha'nın da bu teklifi geri çevirmeyerek adamın koluna girdiğini. Uzun süredir beraber olan iki insanın alıştıkları bir hareket gibiydi. Biraz sonra rüzgârlı ve aniden soğuyan akşamın karanlığına adım atıp gözden kayboldular.

Çocuk bu bilgiyi hazmetmek için zamana ihtiyaç duyuyormuş gibi kafeteryanın orta yerinde buz kesti. Johnny tüm kafaların çocuğu tartmak üzere çevrildiğini gördü. Akıllarından ne geçtiğini biliyordu.

Av.

Johnny ağlama sesine uyandı.

Bir anlığına hayaleti düşündü. Bebeği. Burada olduğunu.

Ama sonra sesin üst ranzadan geldiğini anladı. Yana döndü. Yatak sallanmaya başladı. Ağlama sesi hıçkırıklara döndü.

Johnny ayağa kalktı ve ranzanın önünde durdu. Elini bir yaprak gibi titreyen çocuğun omzuna koydu. Tepesindeki du-

varda asılı duran okuma lambasını yaktı. İlk gördüğü şey, yastığı ısıran dişler oldu.

"Canın mı acıyor?" Johnny bunu sormamış, daha çok söylemişti.

Ölü gibi solgun ve terli bir surat çökmüş gözlerle ona baktı.

"Eroin mi?" diye sordu Johnny.

Çocuk onu onayladı.

"Gidip sana biraz bulmamı ister misin?"

Başını sağa sola salladı.

"Bırakmaya çalışıyorsan yanlış bir yerde olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Johnny.

Bu defa başı aşağı yukarı sallandı.

"Öyleyse senin için ne yapabilirim?"

Çocuk dudaklarını beyaz diliyle ıslattı. Fısıldayarak bir şey söyledi.

"Ha?" dedi Johnny ona eğilerek. Çocuğun çürümüş ağır nefesinin kokusunu alabiliyordu. Kelimelerini güçlükle anlıyordu. Doğrulup başını salladı.

"İstediğin gibi olsun."

Johnny yatağına döndü ve gözlerini üzerindeki şiltenin altına dikti. Yatağı misafirlerin vücut sıvılarına karşı korumak için muşambayla kaplanmıştı. Binada bir an olsun bitmeyen gürültüleri, koridorda hiç durmayan kovalamacaları ve koşturan ayak seslerini, küfürleri, müzik gümbürtülerini, kahkahaları, çalan kapıları, çaresiz bağırışları ve kapının hemen dışında cereyan eden heyecanlı bir alışverişin seslerini dinledi. Yine de hiçbiri o sessiz hıçkırıkları ve çocuğun fısıldadığı kelimeleri bastırmaya yetmedi:

"Çıkmaya çalışırsam durdur beni."

19

"Demek artık Cinayet Büro'dasın" dedi Fredrik güneş gözlüğünün arkasından gülümseyerek. Sapındaki tasarımcı logosu öyle küçüktü ki görmek için Simon gibi keskin gözlere sahip olmak gerekiyordu. Ne kadar özel bir gözlük olduğunu anlamak içinse markaları Simon'dan daha iyi bilen biri olmak. Yine de Simon gözlüğün tıpkı Fredrik'in gömleği, kravatı, manikürü ve saç tıraşı gibi pahalı olduğunu tahmin ediyordu. Peki sahiden, açık gri takım elbiseyle kahverengi ayakkabı hiç olmuş muydu? Belki de bugünlerde moda böyleydi.

Simon "Evet" deyip gözlerini kıstı. Güneşe sırtını vererek rüzgâra karşı oturmuştu ama kanalın karşısındaki yeni yapılmış binanın cam pencerelerinden yansıyan güneş gözlerine vuruyordu. Simon'ın isteği üzerine buluşmuş olsalar da Tjuvholmen'deki Japon restoranını Fredrik önermişti. Tjuvholmen "hırsızlar adası" demekti ve Simon bu ismin Fredrik'inki dahil, burada bulunan tüm yatırım şirketleri için geçerli olup olmadığını merak ediyordu. "Sen de paralarına ne olduğunu umursamayacak kadar zengin olan insanlar adına yatırım yapıyorsun, değil mi?"

Fredrik güldü. "Onun gibi bir şey."

Garson her ikisinin de önüne minik denizanalarını andıran bir yemeğin olduğu küçük bir tabak koymuştu. Simon

bunların gerçekten de minik birer denizanası olabileceğinden şüphelendi. Tjuvholmen'de muhtemelen sıradan bir yiyecekti. Suşi üst orta sınıfın pizzası olmuştu.

"Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nu özlediğin oluyor mu?" dedi Simon bardağındaki suyu yudumlayarak. Şişede Voss'tan gelen buzul suyu olduğu yazsa da aslında Amerika'ya gönderilip tekrar Norveç'e ithal edilen, vücudun ihtiyaç duyduğu ve Norveç'in temiz ve lezzetli musluk suyundan ücretsiz olarak alabileceğiniz tüm gerekli minerallerden arındırılan bir suydu. Üstelik şişesi altmış krondu. Simon piyasaların işleyişini, psikolojilerini ve güçlenmek için yapılan tüm o itiş kakışı anlamaya çalışmayı yıllar önce bırakmıştı. Ama Fredrik bırakmamıştı. O anlıyordu. Bu oyunu oynayabiliyordu. Simon eskiden beri böyle olduğundan şüpheleniyordu. Kari'yle epey ortak yönleri vardı. İkisi de iyi eğitim görmüştü, çok hırslıydılar ve polis teşkilatının onları bünyesinde tutabilmesi için fazla değerli olduklarının farkındaydılar.

"İş arkadaşlarımı ve o heyecanı özlüyorum" dedi Fredrik. "Ama yavaş ilerleyen işleri ve bürokrasiyi değil. Belki sen de o sebepten ayrıldın, ha?"

Bardağını dudaklarına çok hızlı götürdüğü için Simon gerçekten bilmiyor mu yoksa rol mü yapıyor, yüzünden anlayamadı. Sonuçta para aklama davasındaki kıyamet, Fredrik çoğu kişinin karanlık taraf olarak gördüğü dünyaya geçmek üzere istifasını açıkladıktan kısa bir süre sonra kopmuştu. Hatta o sırada Fredrik de dava üzerinde çalışanlardan biriydi. Ama belki de sonrasında hiçbir polisle görüşmemişti.

"Onun gibi bir şey" diye mırıldandı Simon.

Fredrik "Cinayet işi tam senlik" dedi ve sahte bir nezaketle saatine göz attı.

"Tam benlik demişken" dedi Simon, "seninle borca ihtiyacım olduğu için görüşmek istedim. Karım için. Göz ameliyatı olması gerekiyor. Else. Onu hatırlıyor musun?"

Fredrik denizanasını çiğnedi ve hem evet hem hayır anlamına gelebilecek bir ses çıkardı.

Simon bitirmesine bekledi.

"Üzgünüm Simon, müşterilerimizin parasını sadece güvenilir şirketlere ya da devlet destekli tahvillere yatırırız, asla şahıslara borç vermeyiz."

"Farkındayım ama bilindik yollardan gidemediğim için sana soruyorum."

Fredrik peçeteyi ağzının kenarlarına dikkatlice dokundurdu ve tabağa bıraktı. "Maalesef sana yardım edemem. Göz ameliyatı, ha? Ciddi bir mesele olmalı."

Biraz sonra garson gelerek Fredrik'in tabağını aldı, Simon'ın yemeğine hiç dokunmadığını görünce ona ne yapması gerektiğini sorar gibi baktı. Simon tabağı götürmesini işaret etti.

"Beğenmedin mi?" diye sordu Fredrik ve kulağa Japonca gibi gelen birkaç kelimeyle hesabı istedi.

"Bilmiyorum, omurgasız canlılara genelde şüpheyle yaklaşıyorum. Çok kayganlar, anlarsın ya. İsrafı sevmem ama özellikle bu hayvan hâlâ yaşıyor gibiydi. Umarım akvaryumda ikinci bir şansı elde eder."

Fredrik bu espriye gereksiz bir içtenlikle güldü. Sohbetin ikinci bölümü sona erdiği için rahatlamış gibiydi. Masaya gelir gelmez hesabı aldı.

"İzin ver, ben..." dedi Simon ama Fredrik kredi kartını garsonun getirdiği pos cihazından çoktan geçirmiş, şifresini tuşluyordu.

Garson gidince "Seni tekrar görmek güzeldi, yardım edemediğim için özür dilerim" dedi Fredrik. Üzerindeki baskının hafiflediği belli oluyordu.

"Dün Iversen'le ilgili haberleri okudun mu?"

"Ah, Tanrım, okudum." Fredrik başını iki yana salladı, güneş gözlüğünü çıkartıp gözlerini ovuşturdu. "Iver Iversen bizim müşterilerimizden biri. Tam bir trajedi."

"Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nda çalışırken de müşterilerinden biriydi, değil mi?"

"Efendim?"

"Yani demek istediğim, şüpheliydi. Senin donanımına sahip insanların polisliği bırakması büyük kayıp. Ekipte senin gibilerin olması sayesinde davayı mahkemeye taşıyabilmiştik. Gayrimenkul sektörünün tümüyle elden geçirilmesi gerekiyor. Hepimiz bu konuda hemfikirdik, hatırlamıyor musun Fredrik?"

Fredrik gözlüğünü tekrar taktı. "Sen daima büyük oynardın Simon."

Simon başıyla onayladı. Fredrik neden onun aniden departman değiştirdiğini biliyordu demek ki.

"Kumardan bahsetmişken" dedi. "Ben maliye tahsili olmayan aptal polisin tekiyim ama Iversen'in hesaplarını her incelediğimde o şirketin nasıl ayakta durduğunu merak ederdim. Gayrimenkul alım satımında berbatlardı, çoğu zaman hatırı sayılır miktarda zarar yazıyorlardı."

"Evet ama gayrimenkul yönetiminde hep iyilerdi."

"Böyle kayıplara can feda. Bu zararlar sayesinde Iversen son birkaç yıldır elde ettiği faaliyet kârları için neredeyse hiç vergi ödememiş."

"Tanrım, Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'na dönmüş gibi konuşuyorsun."

"Parolamla hâlâ eski dosyalara erişebiliyorum. Dün bütün gecemi bilgisayarımda bunları okuyarak geçirdim."

"Ciddi misin? Ama bunun yasadışı hiçbir tarafı yok. Vergi kanunları böyle."

"Evet" dedi Simon, elini çenesine dayayıp mavi gökyüzüne bakarak. "Sonuçta, malum, Iversen'i sen araştırıyordun. Belki de Agnete Iversen kızgın bir vergi tahsildarı tarafından öldürülmüştür."

"Ne?"

Simon kısacık güldü ve ayağa kalktı. "Sadece yaşlı bir adam sana takılıyor işte. Yemek için teşekkürler."

"Simon?"

"Evet?"

"Seni umutlandırmak istemem ama senin şu borç meselesini birilerine soracağım."

Simon "Sevinirim" dedi ve montunu ilikledi. "Hoşça kal."

Arkasını dönmeye gerek yoktu, Fredrik'in onu uzaklaşırken dalgın dalgın izlediğini biliyordu.

Lars Gilberg, 7-Eleven'ın dışındaki çöp kutusunda bulduğu ve bu gece yastık olarak kullanacağı gazeteyi önüne koydu. Oslo'nun batı yakasında oturan şu zengin kadının cinayeti sayfa sayfa anlatılmıştı. Oysa kurban nehir kenarında ya da Skippergata'da aşırı dozdan ölen yoksul bir herif olsaydı gazetede birkaç satır yer kaplayacağı bile garanti değildi. Kripos'un gözdesi olan Björnstad isminde bir adam tüm mevcut kaynakların soruşturmaya tahsis edileceğini açıklıyordu. Ah, sahiden mi? Önce sattıkları uyuşturuculara arsenik ve fare zehri karıştıran toplu katliamcıları yakalasalardı ya? Gilberg gölge kuytusundan dışarı baktı. Yaklaşan kişi kapüşonlu sweatshirt giyiyordu ve koşu güzergâhlarına nehir kenarındaki yürüyüş yolunu da dahil eden düzenli koşuculara benziyordu. Ama Gilbert'i fark etmiş olacak ki yavaşlıyordu. Lars Gilberg önce onun ya polis ya da amfetamin arayan bir zengin çocuğu olduğunu tahmin etti. Ama köprünün altına gelip kapüşonunu açtığında çocuğu tanıdı. Terlemişti ve nefes nefeseydi.

Gilbert muşambasından hevesle, hatta mutlulukla kalktı. "Selam, delikanlı. Senin eşyalara göz kulak oldum. Hâlâ buradalar." Başıyla çalıları işaret etti.

"Teşekkür ederim" dedi çocuk, çömelip nabzını kontrol ederek. "Ama senden bir iyilik daha isteyeceğim."

"Elbette. Ne istersen."

"Teşekkürler. Hangi torbacılar Superboy satıyor?"

Lars Gilberg gözlerini yumdu. Siktir. "Bunu yapma, delikanlı. Superboy olmaz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sana sırf bu yaz bu bok yüzünden ölen üç kişi sayabilirim."

"En saf malı kim satıyor?"

"Saflığından falan anlamam. Ben Superboy kullanmıyorum ama bulmak kolay. Şehirde Superboy satan sadece tek bir kaynak var. Torbacılar daima iki kişi çalışır. Biri malı verir, diğeri parayı alır. Nybrua'nın altında takılırlar."

"Görünümleri nasıl?"

"Sürekli değişir ama genelde parayı kısa saçlı, tıknaz, sivilceli bir herif alır. Patron odur ama sokakta olmayı ve parayı idare etmeyi sever. Kuşkucu bir puşt olduğu için torbacılarına güvenmez."

"Tıknaz ve sivilceli mi?"

"Evet, gözkapaklarından anlarsın zaten. Sürekli yarı kapalıdır, uykuluymuş gibi görünür. Anladın, değil mi?"

"Kalle'yi mi kastediyorsun?"

"Onu tanıyor musun?"

Çocuk yavaşça başını salladı.

"O zaman gözkapaklarına ne olduğunu da biliyorsundur?"

"Hangi saatler arasında çalışıyor, haberin var mı?" diye sordu çocuk.

"Dörtle dokuz arasında orada oluyorlar. Biliyorum çünkü ilk müşteriler yarım saat önceden sıraya girmeye başlar. Sona kalanlarsa onları kaçırmamak için dokuzdan hemen önce koşarak gelirler."

Çocuk kapüşonunu başına geçirdi. "Teşekkür ederim, dostum."

"Lars. Adım Lars."

"Teşekkür ederim, Lars. Bir şeye ihtiyacın var mı? Paraya?"

Lars'ın paraya her zaman ihtiyacı vardı. Başını iki yana salladı. "Senin adın ne?"

Çocuk omuz silkmekle yetindi. "Ne demek istiyorsan onu de" hareketiydi bu. Sonra koşmaya devam etti.

Merdivenden çıkıp yanından geçtiğinde Martha resepsiyonda oturuyordu. Stig!" diye seslendi.

Çocuğun durması biraz uzun sürdü. Ya refleksleri artık zayıflamıştı ya da adı Stig değildi. Terliyordu, koşmuş gibi bir hali vardı. Martha başının belaya girmemiş olmasını umdu.

"Sana bir sürprizim var" dedi. "Bekle!"

Kutuyu aldı, Maria'ya birkaç dakikaya döneceğini söyledi ve çocuğun arkasından koşturdu. Eliyle nazikçe dirseğine dokundu. "Haydi gel, Johnny'yle ikinizin odasına çıkalım."

Odaya girdiklerinde beklemedikleri bir manzarayla karşılaştılar. Perdeler açık olduğundan odaya ışık dolmuştu ve Johnny görünürde yoktu. İçeride temiz hava vardı çünkü pencerelerden biri pencere kilidi elverdiğince açılmıştı. Kaldırımdaki yayaların bakımevinin pencerelerinden sık sık fırlatılan radyo, hoparlör, müzik seti, bazen de televizyon gibi büyük ve ağır eşyalardan kıl payı kurtulduğu birkaç vakanın ardından belediye onlara her odaya pencere kilitleri takmalarını söylemişti. Bakımevinin misafirlerinin elinden çokça elektronik eşya geçerdi ancak belediyenin bu emri vermesine sebep olan organik maddelerdi. Misafirler arasında ileri derecede sosyal fobi yaygın olduğundan genelde ortak tuvaletleri kullanmak istemezlerdi. Dolayısıyla bazılarının odalarında bir kova tutup bu kovayı düzenli olarak, bazen de ne yazık ki düzensiz aralıklarla boşaltmalarına izin verilmişti. Düzensiz boşaltanlardan biri kovasını pencere pervazına koyardı, böylece içerisi kötü koktuğunda camı açıp kötü kokudan kurtulabiliyordu. Bir gün bakımevi çalışanlarından bi-

ri odanın kapısını açmış ve rüzgâr kovayı aşağı düşürmüştü. O sıralar yeni pastanenin tamirat işleri yapılıyordu ve kaderin cilvesine bakın ki pencerenin hemen altında merdivene tırmanmış bir boyacı vardı. Boyacı kalıcı bir hasar görmeden kurtulmuştu ancak olay yerine ilk giden ve şoka uğrayan boyacıya yardım eden Martha, bu kazanın adamın ruh sağlığında derin bir yara açtığını biliyordu.

"Otur" dedi sandalyeyi göstererek. "Ayakkabılarını da çıkar."

Çocuk söyleneni yaptı. Martha kutuyu açtı.

"Diğerlerinin görmesini istemedim" dedi ve kutudan bir çift siyah renkli yumuşak deri ayakkabı çıkardı. "Bunlar babamındı" dedi ayakkabıları çocuğa uzatarak. "Ayak numaralarınız aynı sayılır."

Çocuk o kadar şaşkındı ki Martha yüzünün kızardığını hissetti.

"Seni spor ayakkabılarla iş görüşmesine gönderemeyiz" diye ekledi aceleyle.

Çocuk ayakkabıları giyerken Martha odaya göz gezdirdi. Emin değildi ancak burnuna deterjan kokusu geliyordu sanki. Bildiği kadarıyla temizlikçiler bugün gelmemişti. Raptiyeyle duvara tutturulmuş bir fotoğrafın önüne yürüdü.

"Bu kim?" diye sordu.

"Babam" dedi çocuk.

"Gerçekten mi? Polis miydi?"

"Evet. Baksana."

Martha döndü. Çocuk ayağa kalkmıştı. Yere önce sağ, ardından sol ayağını bastı.

"Eee?"

"Tam oldular" dedi gülümseyerek. "Çok teşekkür ederim, Martha."

Martha adını söyleyince irkildi. Duymaya alışkın olmadığından değildi, misafirler her zaman birbirlerine adlarıyla

hitap ederdi. Ancak soyadları, ev adresleri ve aile fertlerinin isimleri gizliydi, sonuçta çalışanlar her gün uyuşturucu satışına tanık oluyordu. Onu asıl irkilten, çocuğun söyleyiş biçimiydi. Bir dokunuş gibiydi adeta. Dikkatli ve masum ama aynı zamanda somut. Onunla odada yalnız kalmanın uygun olmadığını fark etti. Johnny'nin de burada olacağını ummuştu. Nerede gittiğini merak etti çünkü Johnny'yi yataktan çıkarabilecek tek şey uyuşturucu, tuvalet ve yemekti. Tam da bu sırayla. Yine de olduğu yerden kımıldamadı.

"Ne tür bir iş arıyorsun?" diye sordu. Sesinin biraz nefesi kesilmiş gibi çıktığının farkındaydı.

"Yargı sistemiyle ilgili bir şeyler olabilir" dedi çocuk ciddi bir ifadeyle. Bu halinin şirin bir tarafı da vardı. Büyümüş de küçülmüştü sanki.

"Baban gibi mi?"

"Hayır, polisler yürütme gücünde çalışır. Ben yargı için çalışmak istiyorum."

Martha gülümsedi. Ne kadar farklı biriydi. Belki de o yüzden son günlerde onu düşünür olmuştu. Diğer hiçbir bağımlıya benzemiyordu çünkü. Anders'ten de çok farklıydı. Anders tam bir kontrol manyağıyken bu çocuk dışarıya açık ve savunmasız görünüyordu. Anders kuşkucu ve yeni tanışıp henüz onay mührünü basmadığı insanları önemsemezken Stig cana yakın, kibar, hatta saftı.

"Benim artık gitmem lazım" dedi Martha.

"Olur" dedi çocuk duvara yaslanarak. Kapüşonunun fermuarını açmıştı. Altındaki tişört terden sırılsıklamdı ve vücuduna yapışmıştı.

Bir şey söylemek üzereyken Martha'nın telsizi cızırdadı.

Martha telsizi kulağına götürdü.

Bir ziyaretçisi vardı.

Mesajı aldığını bildirdikten sonra "Ne söyleyecektin?" diye sordu.

"Acelesi yok" dedi çocuk gülümseyerek.

Yine o yaşlı polisti.

Resepsiyonda onu bekliyordu.

"Girmeme izin verdiler" dedi özür diler bir tavırla.

Martha sitemli bir bakış atınca Maria "Ne var bunda?" der gibi ellerini kaldırdı.

"Özel konuşabileceğimiz bir yeriniz..."

Martha onu toplantı odasına götürdü ama kahve teklif etmedi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu polis, cep telefonunu onun görebileceği şekilde havada tutarak.

"Toprak resminin mi?"

"Bu bir ayakkabı izi. Sana çok bir şey ifade etmeyebilir ama bu izin bana neden bu kadar tanıdık geldiğini merak ediyordum. Daha sonra fark ettim ki muhtemel olay yerlerinde bu izden çok fazla gördüğüm için. Ceset bulduğumuz yerlerde, bilirsin işte. Bir konteynır limanında karın üzerinde, bir uyuşturucu batakhanesinin arka bahçesinde torbacının yanında, atış poligonuna dönmüş delik deşik bir İkinci Dünya Savaşı sığınağında. Kısacası..."

"Kısacası, burada yaşayan türden insanların takıldığı yerlerde." Martha iç çekti.

"Aynen öyle. Ölümler genelde intihara bağlı ama sebebi ne olursa olsun bu ayakkabı izi hep karşıma çıkıyor. Bu mavi ordu ayakkabıları Kuruluş Ordusu ve Bymisjonen tarafından dağıtıldığı için tüm Norveç'te uyuşturucu bağımlılarının ve evsizlerin en yaygın kıyafeti haline geldi. Bu yüzden delil olarak hiçbir işe yaramıyorlar. Sabıka kaydı olan o kadar çok insanın ayağında bu ayakkabıdan var ki..."

"Peki buraya neden geldiniz Başkomiser Kefas?"

"Artık bu ayakkabı üretilmiyor, kullanılanlar da eskidi. Ama fotoğrafa dikkatli bakarsanız izin temiz bir desene sa-

hip olduğunu görebilirsiniz. Yani bu ayakkabılar yeni. Kurtuluş Ordusu'yla görüştüm, bana mavi spor ayakkabılarının son partisini bu sene mart ayında size gönderdiklerini söylediler. Dolayısıyla basit bir soru soracağım: Bahardan sonra bu ayakkabıları birine verdin mi? Kırk iki numara?"

"Cevabım elbette evet."

"Kime?"

"Bir sürü kişiye."

"Ama numarası..."

"Kırk iki numara Batı dünyasında erkeklerin en çok giydiği ayakkabı numarasıdır. Haliyle uyuşturucu kullananların da öyle. Sizinle bundan daha fazlasını paylaşamam." Martha dudaklarını sıkarak ona baktı.

Bu defa iç çeken yaşlı polisti. "Misafirlerine gösterdiğin bağlılığa saygı duyuyorum. Ama burada bir gramlık amfetaminden değil, cinayet soruşturmasından bahsediyoruz. Bu ayakkabı izini dün Holmenkollasen'de vurularak öldürülen kadının yakınında buldum. Agnete Iversen'in."

"Iversen mi?" Martha bir anda yine nefessiz kaldığını hissetti. Ne tuhaf. Gerçi ona "merhamet yorgunluğu" teşhisi koyan terapisti stresten uzak durmaya dikkat etmesini söylemişti.

Başkomiser Kefas başını hafifçe yana eğdi. "Evet, Iversen. Basında epey haberi çıktı. Evinin kapısının önünde vuruldu..."

"Evet, evet, manşetleri gördüm. Ama ben genelde öyle haberler okumam, zaten bu işte yeterince moralim bozuluyor. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Anlıyorum. Adı Agnete Iversen'di. Kırk dokuz yaşındaydı. Eskiden iş kadınıydı, sonra ev hanımı olmuştu. Evliydi ve yirmi yaşında bir oğlu vardı. Yerel Kadın Kuruluşları'nın başkanıydı. Norveç Turizm Birliği'ne büyük bağışlar yapmıştı. Yani nüfuzlu bir kimseydi diyebiliriz."

Martha öksürdü. "Ayakkabı izinin katile ait olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?"

"Emin değiliz. Ama yatak odasında kurbanın kanıyla oluşan yarım bir ayakkabı izi bulduk ve izler birbiriyle örtüşebilir."

Martha tekrar öksürdü. Bir doktora görünmesi gerekiyordu.

"Peki diyelim ki kırk iki numara ayakkabı verilenlerin adını hatırladım, hangisinin olay yerindeki ayakkabı olduğunu nereden bileceksiniz?"

"Muhtemelen hemen bilemeyeceğiz fakat görünüşe göre katil kurbanın kanına basmış ve kan tabandaki desenin içine girmiş. Şayet pıhtılaşmışsa girintilerin içinde hâlâ kan izi olabilir.

"Anladım" dedi Martha.

Başkomiser Kefas bekledi.

Martha ayağa kalktı. "Ama korkarım size yardımım dokunamayacak. Diğer çalışanlara da kime kırk iki numara verildiğini hatırlayıp hatırlamadıklarını sorarım tabii."

Polis fikrini değiştirmesi için ona bir şans verir gibi yerinden kalkmadı. Ondan bir şeyler anlatmasını bekliyordu. Biraz sonra ayağa kalkıp kartını uzattı.

"Vakit ayırdığın için teşekkür ederim. Gündüz ya da gece, dilediğin zaman arayabilirsin."

Başkomiser Kefas gittikten sonra Martha oturma odasında kaldı. Alt dudağını ısırdı. Ona gerçeği söylemişti. Erkeklerin en çok giydiği ayakkabı numarası kırk ikiydi.

"Kapattık" diye bağırdı Kalle. Saat dokuz olmuştu ve güneş nehir kenarındaki binaların arkasında alçalmaya başlamıştı. Son yüz kronluk banknotları alıp para kemerine koydu. St. Petersburg'da nakit para taşıyan torbacılar çok sık soyuldukları için mafyanın onlara bellerinde takılıyken lehimlenen çelik para kemerleri verdiğini duymuştu. Kemerin para koyulan ince bir yarığı vardı ve sadece torbacıları yöneten

adamın bildiği bir şifreyle açılıyordu. Böylece torbacılar işkence görseler bile şifreyi hırsızlara söyleyemiyor, parayı çalmaya da yeltenmiyorlardı. Torbacı para kemeri belindeyken uyumak, yemek yemek, tuvalete gitmek ve sevişmek zorundaydı. Ama buna rağmen Kalle bu fikri ciddi ciddi düşünüyordu. Her akşam burada dikilmekten ölesiye sıkılmıştı.

"Lütfen!" Yalvaran kadın, bir deri bir kemik kalmış o keş sürtüklerden biriydi. Kafası dazlaklarınki gibi kazınmıştı.

Kalle "Yarın" dedi ve yürümeye başladı.

"Ama biraz almalıyım!"

"Hiç kalmadı" diyerek yalan söyledi ve torbacısı Pelvis'e yürümesini işaret etti.

Kadın ağlamaya başladı. Kalle ona acımadı, bu insanların dükkânın dokuzda kapandığını ve iki dakika sonra gelmenin bir işe yaramayacağını öğrenmesi gerekiyordu. İstese parayı son anda denkleştirebilenler için on ya da on beş dakika daha durabilirdi elbette. Ama iş ve özel hayatın dengesini iyi tutturmak, ne zaman eve gideceğini bilmek önemliydi. Superboy'da tekel oldukları için daha uzun süre açık kalmaları kâr marjlarını yükseltmeyecekti ne de olsa. Kadın yarın açıldıklarında tekrar gelecekti.

Kadın koluna yapıştıysa da Kalle kendini kadından kurtardı. Kadın sendeleyerek çimlere girdi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Yürüyüş yolunda hızlıca ilerlerlerken "Güzel bir gün oldu" dedi Pelvis. "Sence ne kadardır?"

"*Bence mi?*" diyerek tersledi onu Kalle. Sattıkları torba sayısını bir torbanın fiyatıyla çarpmak bile bu geri zekâlı için imkânsızdı. Ama bugünlerde yeni çalışan bulmak kolay olmuyordu.

Köprüden geçmeden önce takip edilmediklerini kontrol etti. Üzerinde çok fazla nakit taşıyan ve soyulması halinde polise hiçbir şey söyleyemeyecek bir uyuşturucu satıcısı olma-

nın getirdiği acı deneyimle yıllar önce edindiği bir alışkanlıktı. Bir yaz günü nehir kenarında gözlerini daha fazla açık tutamayıp üzerinde Nestor adına satacağı 300.000 kron değerinde eroinle bir bankta uyuyakalarak kazanmıştı bu acı tecrübeyi. Uyandığında haliyle eroin yoktu. Nestor ertesi gün onu bulmuş ve patronun iyilik yaparak Kalle'ye bir seçim şansı tanıdığını söylemişti. Ya beceriksiz olduğu için iki başparmağı ya da çalışırken uyuyakaldığı için gözkapakları gidecekti. Kalle gözkapaklarını seçmişti. Biri siyah, diğeri sarı saçlı iki takım elbiseli adam onu yere yapıştırırken Nestor gözkapaklarını o çirkin ve kıvrık Arap bıçağıyla kesip dilimlemişti. Sonra da patronun talimatıyla Kalle'ye hastaneye gitmesi için taksi parası vermişti. Cerrahlar ona yeni gözkapakları yapabilmek için vücudunun başka bir bölümünden deri nakletmeleri gerektiğini, neyse ki Yahudi olmadığını ve sünnet edilmediğini söylemişlerdi. Çünkü sünnet derisi gözkapaklarına en yakın özelliklere sahip deriydi. Ameliyat şartlar göz ününde bulundurulduğunda başarılı geçmişti ve Kalle'nin o günden sonra gözkapaklarını nasıl kaybettiğini soran kişilere standart cevabı gözlerine kazara asit geldiği ve yeni derinin uyluktan alındığı olmuştu. Soruyu soran kişi yatağında yatan bir kadınsa ve yarayı görmek istediyse derinin başka birinin uyluğundan alındığını söylerdi. Diğer meseleyi merak ediyorsa da yüzde yirmi beş Yahudi olduğunu.

Uzun bir zaman sırrının güvende olduğunu düşünmüştü. Ta ki onun yerine Nestor'ın altında çalışmaya başlayan adam barda yanına gelip sabah gözlerini ovuşturduğunda yüzünün meni kokup kokmadığını yüksek sesle sorana dek. Adam ve arkadaşları kahkahaya boğulmuştu. Kalle bir bira şişesini barda kırıp adamın yüzüne saplamış, şişeyi çekip tekrar saplamış ve adamın ovuşturacak gözleri kalmayıncaya dek devam etmişti. Nestor ertesi gün Kalle'yi ziyaret edip patronun haberleri duyduğunu, artık pozisyon boş olduğu ve

Kalle becerikliliğini ispatladığı için eski işine dönebileceğini söylemişti. O zamandan beri de Kalle her şeyin kontrolü altında olduğu kesinleşmeden bir daha asla gözlerini kapatmamıştı. Ama şu anda tek gördüğü çimlerde yalvaran bir kadın ve tek başına koşan kapüşonlu bir herifti.

"İki yüz bin mi?" diyerek tahminde bulundu Pelvis.

Geri zekâlı.

Oslo'nun doğu merkezinde ve Gamlebyen'in güven vermeyen ama karakterli caddelerinde on beşer dakika yürüdükten sonra açık bir bahçe kapısından terk edilmiş bir fabrika alanına girdiler. Yol toplamda bir saatten az tutmuştu. Onların dışında sadece Elgen'de amfetamin satan Enok ile Tollbugata civarında satış yapan Syff oradaydı. Yarınki mallar için seyreltme, karıştırma ve ambalajlama yapmaları gerekiyordu. Sonrasında nihayet eve, Vera'nın yanına gidebilirdi. Vera'nın yüzü son günlerde asıktı. Söz verdiği Barselona gezisi ilkbahar boyunca mal satmakla meşgul olduğu için iptal olmuştu ve Kalle onun yerine Vera'ya bu ağustos ayında Los Angeles sözü vermişti. Ama ne yazık ki sabıka kaydı yüzünden vize başvurusu reddedilmişti. Kalle, Vera gibi kadınların sabırsız olduğunu, başka seçeneklerinin bulunduğunu biliyordu ve dolayısıyla onu elinden kaçırmamak için sevişmeyi ihmal etmeyip açgözlü badem gözlerinin önünde süslü takılar sallandırması gerekiyordu. Bu da zaman ve enerji gerektiriyordu. Bir de para ve haliyle daha fazla çalışmayı tabii ki. Kendini iki arada kalmış hissediyordu.

Yağ kaplı çakıltaşlarının, uzun çimlerin ve beton bloklarının üzerine kalıcı olarak park edilmiş tekersiz iki kamyonun bulunduğu bir açıklıktan geçerek bir kırmızı tuğla binanın önündeki yükleme rampasına atladılar. Kalle panele dört haneli şifreyi girince kilidin açılma sesi duyuldu. Kapıyı açtıklarında kulakları bateri ve bas sesleriyle doldu. Belediye iki katlı fabrikanın zemin katını genç müzik grupları için prova

odalarına dönüştürmüştü. Kalle de menajerlik ve organizasyon acentesi işletme bahanesiyle sembolik bir ücret karşılığında birinci kattan bir oda kiralamıştı. Henüz herhangi bir gruba tek bir organizasyon düzenlemiş değillerdi fakat herkes bu günlerin sanat için zor zamanlar olduğunu biliyordu.

Sert yaylı kapı arkalarından yavaşça kapanırken Kalle ve Pelvis koridorda asansöre doğru yürüdü. Kalle gürültünün arasında bir an için dışarıdaki çakıllarda birinin koştuğunu duyduğunu sandı.

"Üç yüz mü?" diye sordu Pelvis.

Kalle başını iki yana salladı ve asansörün düğmesine bastı.

Knut Schröder gitarını amplifikatörün üzerine bıraktı.

"Sigara molası" diyerek kapıya yöneldi.

Grup arkadaşlarının birbirlerine göz devirerek baktığını biliyordu. Yine mi sigara molası? Üç gün sonra bir gençlik kulübünde konserleri vardı ve maalesef rezil olmamak için manyaklar gibi prova yapmaları gerekiyordu. Knut'a göre diğer grup üyeleri bir avuç muhallebi çocuğuydu. Sigara nedir bilmezlerdi, nadiren içki içerlerdi ve dokunmak şöyle dursun, hayatlarında esrarı görmemişlerdi bile. Bunun neresi rock 'n roll'du? Kapıyı kapattı ve şarkıyı onsuz en baştan çalmaya başladıklarını duydu. Kulağa kötü gelmiyordu ama hiç ruhu yoktu. Onun tam aksine. Asansörü ve koridordaki iki boş prova odasını geçip çıkışa doğru yürürken bu düşünceyle gülümsedi.

Knut'un yasak aşkı Eagles'ın *Hell Freezes Over* DVD'sindeki en iyi bölüme benziyordu bu durum. Grubun Burbank Filarmoni Orkestrası'yla prova yaptığı ve orkestranın kaşları çatık bir halde "New York Minute" çalmaya odaklandığı esnada Don Henley'in kameraya dönüp burnunu kıvırarak "...Ama onlarda da *blues* ruhu yok..." dediği an gibi.

Knut kilidi hasar gördüğü ve menteşeleri büküldüğü için

kapısı daima açık duran prova odasının önünden geçti. Durdu. İçeride sırtı dönük bir adam vardı. Eskiden kolay paraya çevrilebilecek enstrümanlar ve ekipmanlar bulma umuduyla serseriler sürekli bu binaya girerdi ama organizasyon acentesi birinci kata taşındığından ve şifreli yeni, sağlam bir ön kapı taktırdığından beri böyle şeyler olmuyordu.

"Hey, sen!" dedi Knut.

Adam döndü. Kim olduğunu kestirmek zordu. Koşucu muydu? Hayır. Kapüşonlu sweatshirt ve eşofman altı giymiş olabilirdi ama ayağında klasik siyah deri ayakkabılar vardı. Sadece serseriler bu kadar kötü giyinirdi. Ama Knut korkmuyordu, neden korkacaktı ki? Joey Ramone kadar uzun boyluydu ve onunla aynı deri ceketi giyiyordu. "Burada ne yapıyorsun, adamım?"

Adam gülümsedi. Demek ki motosiklet çetesinden biri değildi. "Sadece biraz ortalığı topluyorum."

Makul bir cevaptı. Ortak prova odalarının kaderi buydu. Her şey ya kırık dökük tü ya da çalınırdı ve kimse bu odaları temiz tutmak gibi bir sorumluluk almazdı. Pencere hâlâ ses geçirmez levhalarla kaplıydı ama içeride tek kalan enstrüman, birilerinin derisine gotik harflerle "The Young Hopeless" yazdığı külüstür bir bas davuldu. Yerlere saçılan sigara izmaritleri, kopmuş gitar telleri, tek bir baget ve yapışkan bantların arasında muhtemelen eskiden bir davulcunun kendini serinletmek için kullandığı bir masa vantilatörü duruyordu. Bir de Knut'un çalışıp çalışmadığını kontrol edebileceği ama kesin bozulmuş olan uzun bir jak kablosu. Jak kablolarının güvenilmez malzeme olduğu su götürmez bir gerçekti çünkü gelecek kablosuzdaydı. Annesi Knut'a sigarayı bırakırsa gitarı için kablosuz bir sistem alacağına söz vermiş, bu teklif Knut'a "Sıkı Pazarlık Yapan Kadın" şarkısını yazması için ilham kaynağı olmuştu.

"Belediye işçilerinin çalışması için geç bir saat değil mi?" diye sordu Knut.

"Yine prova yapmayı düşünüyoruz."

"Siz kimsiniz?"

"The Young Hopeless."

"Ah, sen o gruptan mısın?"

"Eskiden davulcularıydım. Binaya girerken arkadan gördüğüm iki adamı bizimkiler sandım ama asansöre bindiler."

"Hayır, onlar bir menajerlik ve organizasyon acentesi."

"Öyle mi? İşimize yararlar mı bari?"

"Yeni grup kabul ettiklerini sanmıyorum. Bir keresinde kapılarını çaldık ama bize defolmamızı söylediler." Knut sırıttı, paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Belki adam da sigara içiyordu ve dışarıda birlikte bir sigara içebilirlerdi. Müzik hakkında konuşurlardı. Ya da aletler.

"Ben yine de gidip onlara bir soracağım" dedi davulcu.

Adamda davulcudan çok vokalist havası vardı. Knut onun organizasyoncularla konuşmasının iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Bir ışığı... karizması vardı sanki. Hem adamlar ona bir şans verirse belki Knut da ileride yanlarına uğrayabilirdi.

"Seninle gelip yerlerini göstereyim."

Adam önce isteksiz göründü. Ardından başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkür ederim."

Büyük yük asansörü öyle yavaştı ki Knut bu sırada Mesa Boogie'nin amplifikatörlerinin neden muhteşem olduğunu ve ne kadar düzgün bir rock sound'u verdiğini ayrıntılarıyla anlatma fırsatı buldu.

Asansörden inince Knut sola döndü ve koca kattaki tek kapı olan mavi metal kapıyı işaret etti. Adam kapıyı tıklattı. Birkaç saniye sonra baş yüksekliğinde küçük bir kapak açıldı ve kan çanağına dönmüş bir çift göz belirdi. Knut'un da kapılarını çaldığı zaman gördüğü gibi.

"Ne istiyorsun?"

Adam kapıdaki adamın arkasında ne olduğunu görmeye çalışırmış gibi kapağa doğru eğildi.

"Young Hopeless için konser düzenlemeyi düşünür müydünüz? Alt katta prova yapan gruplardan biriyiz."

"Defol ve bir daha sakın buraya geleyim deme. Kapiş?"

Adam yine de kapağın önünde dikilmeye devam etti. Knut gözlerinin etrafı kolaçan ettiğini gördü.

"Ama çok iyi müzik yapıyoruz. Depeche Mode sever misiniz?"

Kan çanağı gözlerin arkasından bir ses yükseldi. "Kim o, Pelvis?"

"Müzik grubu varmış."

"Tanrı aşkına ondan kurtulup işine geri döner misin? On birde evimde olmak istiyorum."

"Patronu duydun."

Kapak sertçe kapandı.

Knut dört adım atarak asansöre geri döndü ve düğmeye bastı. Kapıların gönülsüzce açılmasını bekleyip asansöre bindi. Ama adam yerinden kımıldamadı. Organizasyon acentesinin asansörden inince sağda kalan duvarın tepesine yerleştirdiği aynaya bakıyordu. Aynadan acentenin metal kapısı görünüyordu. Kim bilir nedendi? Sahiden, burası Oslo'nun en nezih semti olmayabilirdi ama bir organizasyon firmasının bu denli paranoyak olması normal miydi? Yoksa ofislerinde konserlerden kazandıkları yüklü miktarda nakit para mı saklıyorlardı? Ünlü Norveçli gruplara büyük festivallerde yarım milyon ödendiğini duymuştu. Prova yapmanın bir sebebi de buydu. Keşke kablosuz sistemi olsaydı. Ve yeni bir grubu. Ruhu olan. Belki de yeni tanıştığı adamla ikisi güçlerini birleştirebilirdi? Adam sonunda asansöre dönmüştü ama kapıların kapanmaması için elini sensörlerin önünde tutuyordu. Az sonra elini çekti ve asansör tavanındaki floresanın yanışını inceledi. Tekrar düşününce Knut bu fikirden vaz-

geçti. Şimdiye kadar psikopatlarla çalışmaya yeterince vakit harcamıştı.

Adam ortalığı toplamak için prova odasına dönerken Knut da sigara içmek için dışarı çıktı. Paslı kamyonlardan birinin kasasında otururken adam yanına geldi.

"Diğerleri gecikecek herhalde. Ama telefonumun şarjı bittiği için arayamıyorum" diyerek yepyeni görünen telefonunu gösterdi. "O yüzden en iyisi gidip sigara alayım."

"Benden al" dedi Knut paketi uzatarak. "Ne tür bir davul setin var? Dur, tahmin edeyim. Sen biraz eski usulcüsün. Ludwig mi?"

Adam gülümsedi. "Teşekkür ederim, çok naziksin. Ama sadece Marlboro içiyorum."

Knut omuz silkti. İster davul ister sigara olsun, markalara bağlılığı olan insanlara saygı duyardı. Ama *Marlboro* mu? Bunun Toyota'dan başka araba sürmediğinizi söylemekten farkı yoktu.

"Kendine iyi bak, adamım" dedi Knut. "Görüşürüz."

"Yardımın için teşekkürler."

Adam çakılların üzerinden bahçe kapısına doğru yürüdü ama yarı yolda durup geri döndü.

"Hatırladım da, kapının şifresi cep telefonumda kayıtlıydı" dedi biraz mahcup bir gülümsemeyle. "Ve telefonumun..."

"Şarjı bitti. 666S. Bu şifreyi ben buldum. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Adam başıyla onayladı. "Arizona'da intihar için kullanılan polis kodu."

Knut gözlerini peş peşe kırptı. "Gerçekten mi?"

"Hı hı. S harfi İngilizce *suicide*'dan geliyor, intihar. Babam öğretmişti."

Knut adamın bahçe kapısından çıkıp aydınlık yaz akşamına adım atışını izledi. Kapının yanındaki uzun çimler, aniden esen rüzgârla duygusal bir şarkıya eşlik eden konser iz-

leyicileri gibi bir ileri bir geri sallandı. *Suicide*, ha? Vay canına, bu 666 *Satan*'dan[4] çok daha havalıydı.

Pelle dikiz aynasına baktı ve ağrıyan ayağını ovuşturdu. İşi, morali, müşterinin verdiği adres, her şey kötüydü. Ila Bakım Merkezi'ne gitmek istemişti. O yüzden Pelle'nin Gamlebyen'de her zaman müşteri beklediği taksi durağında hareketsizce duruyorlardı.

"Pansiyonu mu kastettiniz?" diye sordu Pelle.

"Evet. Ama artık oranın adı... Evet, hosteli."

"Ücreti önden almadan hostele kimseyi götürmüyorum. Üzgünüm, birkaç kötü deneyimim oldu da."

"Tabii ki. Akıl edemedim."

Müşterisi, daha doğrusu müşteri adayı cebini karıştırırken Pelle de onu izledi. Tam on üç saattir taksideydi ve Schweigaards Caddesi'ndeki dairesine girip arabayı park etmesine, koltuğun altında tuttuğu değneklerle güç bela merdiveni tırmanmasına ve kendini yatağa attığı gibi uyumasına birkaç saat daha vardı. Rüya görmemeyi umuyordu. Gerçi rüyasına göre değişirdi bu. Cennet de olabilirdi, cehennem de. Müşteri ona elli kronluk bir banknot ve bir avuç dolusu bozuk para verdi.

"Burada yüzün biraz üzerinde para var. Yeterli değil."

"Yüz kron yetmiyor mu?" diye sordu müşteri gerçekten de şaşırarak.

"Uzun zamandır taksiye binmediniz mi?"

"Öyle de denebilir. Tüm param bu kadar. Yettiği yere kadar götürseniz olmaz mı?"

Pelle "Tabii" dedi, adamın fiş ister gibi bir hali olmadığı için parayı torpido gözüne koydu ve gaza bastı.

Martha 323 numaralı odada yalnızdı.

4. İngilizcede "şeytan" (ç.n.)

Resepsiyona oturmuş ve önce Stig'in, ardından Johnny'nin dışarı çıktığını görmüştü. Stig ona verdiği siyah ayakkabıları giymişti.

Bakımevinin kuralları onlara bir misafirin silah sakladığından şüphelenirlerse odasını herhangi bir uyarı ya da izin olmaksızın aramalarına izin veriyordu. Ama kurallar ayrıca aramaların normalde iki personel tarafından gerçekleştirilmesi gerektiğini de belirtiyordu. Normalde. Normal nasıl tanımlanırdı ki? Martha çekmecelere baktı. Sonra da gardıroba.

Çekmecelerle başladı.

İçlerinde giysiler vardı. Sadece Johnny'nin giysileri. Stig'inkileri biliyordu.

Gardırobun kapağını açtı.

Stig'e verdiği iç çamaşırları düzenli bir şekilde katlanarak raflardan birine konmuştu. Paltosu askıdaydı. En üst rafta bakımevine ilk geldiğinde omzunda gördüğü kırmızı spor çantası vardı. Ona yetişmeye çalışırken gardırobun dibindeki mavi spor ayakkabıları fark etti. Çantayı bıraktı, eğilip ayakkabıları aldı. Derin bir nefes aldı. Tuttu. Pıhtılaşmış kan izleri arıyordu. Ayakkabıları ters çevirdi.

Nefesini verdi ve kalbinin bir anlığına durduğunu hissetti.

Lastik tabanlar tertemizdi. Lekelenmemişlerdi bile.

"Ne yapıyorsun?"

Martha dönerken kalbi yeniden deli gibi atmaya başladı. Elini göğsüne koydu. "Anders!" İki büklüm bir halde güldü. "Ödümü patlattın."

Anders asık suratla "Seni bekliyordum" dedi ve ellerini deri ceketinin ceplerine soktu. "Saat neredeyse dokuz buçuk oldu."

"Özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Biri misafirlerden birinin odasında silah saklıyor olabileceğini söyledi ve kontrol etmek bizim vazifemiz." Martha öyle telaşlıydı ki kolaylıkla yalan söyledi.

"Vazife mi?" dedi Anders burun kıvırarak. "Belki de vazifenin gerçek anlamını düşünmeye başlamanın zamanı gelmiştir. Vazife deyince çoğu insanın aklına ailesi ya da evi gelir, böyle bir yerde çalışmak değil."

Martha iç çekti. "Anders, lütfen yine başlama..."

Ama durmayacağını biliyordu, her zamanki gibi öfkelenmesi yalnızca birkaç saniye sürmüştü. "Dilediğin zaman annemin galerisinde işin hazır. Ayrıca onunla aynı fikirdeyim. Buradaki ezikler yerine daha ilham verici insanlarla kaynaşman kişisel gelişimin açısından çok daha faydalı olacak."

"Anders!" Martha sesini yükseltti ama yorgun ve güçsüz olduğunun farkındaydı. O yüzden ona yaklaşıp elini koluna koydu. "Onlara ezik deme. Hem sana daha önce de söyledim, annenin ve müşterilerinin bana *ihtiyacı* yok."

Anders kolunu çekti. "Buradaki insanların da *ihtiyacı* olan sen değilsin. Devletin artık bunları kurtarmaya çalışmayı bırakması gerek. Bu pislik keşler resmen Norveç'in gözbebeği oldular."

"Bu tartışmayı tekrar yapmaya hazır değilim. Neden bensiz gitmiyorsun? Ben de işim bitince taksi tutarım."

Anders kollarını göğsünde bağladı ve kapının kasasına yaslandı. "Peki hangi tartışmayı yapmaya hazırsın, Martha? Senden bir tarih belirlemeni..."

"Şimdi olmaz."

"Evet, şimdi! Annem yaz planını yapmak istiyor ve..."

"Şimdi olmaz dedim." Martha onu kenara itmeye çalıştı ama Anders oralı olmadı. Geçmemesi için kollarını yana açtı.

"Bu nasıl bir cevap böyle? Burada kazandığın para..."

Martha kolunun altından geçip koridora çıktı ve yürümeye başladı.

"Hey!" Kapının çarparak kapandığını ve Anders'in arkadan gelen ayak seslerini duydu. Anders onu kolundan yakaladı, çevirdi ve kendine doğru çekti. Martha ona annesinin

Noel'de hediye ettiği ve dayanamadığı pahalı tıraş losyonunun kokusunu aldı. Gözlerindeki karanlık boşluğu görünce kalbi duracak gibi oldu.

"Sakın benden kaçmaya kalkma" dedi Anders.

Martha yüzünü korumak için elini istemsizce kaldırınca Anders'in yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Ne bu şimdi?" diye fısıldadı Anders sert bir sesle. "Sana vuracağımı mı sanıyorsun?"

"Ben..."

Anders "İki kez" diye tısladı ve Martha sıcak nefesini yüzünde hissetti. "Dokuz yılda iki kez Martha. Sense bana... karısını döven pislik bir adammışım gibi davranıyorsun."

"Anders, bırak beni, sonra..."

Arkasında bir öksürük sesi duydu. Anders kolunu bıraktı, öfkeli gözlerini arkada bir noktaya sabitledi ve püskürdü:

"Kalıyor musun, gidiyor musun, keş herif?"

Martha döndü. Bu oydu. Stig. Orada öylece dikilip bekliyordu. Sakin gözlerini Anders'ten ayırıp Martha'ya kaydırdı. Sanki bir soru soruyordu. Martha başını evet der gibi salladı; evet, her şey yolundaydı.

Çocuk başını salladı ve yanlarından geçti. İki adam bir an için birbirlerine ters ters baktılar. Boyları aynıydı ama Anders daha kalın, daha erkeksiydi.

Martha, Stig'in koridorda uzaklaşmasını izledi.

Sonra tekrar Anders'e döndü. Anders başını yana eğmişti ve giderek daha sık gösterdiği ama Martha'nın işte hak ettiği değeri görmemesinin getirdiği düş kırıklığından kaynaklandığına karar verdiği o düşmanca yüz ifadesiyle gözlerini dikmişti.

"Bu bok da neyin nesiydi?" diye sordu.

Eskiden küfür de etmezdi.

"Ne?"

"İkiniz sanki... samimi gibiydiniz. Bu adam da kim?"

Martha derin bir oh çekti. Hatta gevşedi. Neyse ki bu alışkın olduğu bir konuydu. Kıskançlık. Ergen sevgililer oldukları zamandan beri değişmemişti ve Martha bununla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Elini onun omzuna koydu.

"Anders, bu kadar aptal olma. Gel benimle, gidip montumu alalım, sonra da eve gidelim. Bu gece bir daha tartışmak yok, birlikte yemek yapacağız."

"Martha, ben..."

"Şşş" dedi Martha. Üstünlüğü ele geçirdiğinin şimdiden farkındaydı. "Sen yemek yaparken ben bir duş alırım, olur mu? Yarın da düğünü konuşuruz. Anlaştık mı?"

Anders'in itiraz etmek istediğini gördü ve parmağını onun dudaklarına koydu. Âşık olduğu o dolgun dudaklarına. Parmağını aşağıya, özenle kesilmiş siyah kirli sakallarına kaydırdı. Yoksa ilk olarak kıskançlığından mı etkilenmişti? Artık hatırlayamıyordu.

Arabaya bindiklerinde Anders sakinleşmişti. BMW'si vardı. Martha özellikle uzun yolda ne kadar rahat olduğunu görüp sever diye istemeye istemeye almıştı. Ve ne kadar güvenilir olduğunu. Anders arabayı çalıştırdığında Martha bir an için yine Stig'i gördü. Kapıdan çıkıp hızla caddeyi geçiyor ve doğu tarafına gidiyordu. Kırmızı spor çantası omzundaydı.

20

Simon oyun sahalarını geçti ve oturdukları sokağa saptı. Komşuları yine barbekü yapıyordu. Güneşe ve biraya doymuş gürültülü kahkahalar mahallenin yaz sessizliğini bozuyordu. Evlerin çoğu boştu ve yola yalnızca tek bir araba park edilmişti.

"İşte eve geldik" dedi Simon ve arabayı garajın önüne çekti.

Neden böyle dediğini bilmiyordu. Else de nereye geldiklerini görmüş olmalıydı.

Else "Beni sinemaya götürdüğün için teşekkür ederim" dedi ve elini Simon'ın vites kolunda duran elinin üzerine koydu. Simon'la kapıya kadar birlikte yürümüş ve vedalaşıp onu orada bırakacakmış gibi. Bunu asla yapmazdım, diye geçirdi aklından Simon gülümseyerek. Filmin ne kadarını görebildiğini merak ediyordu. Sinemaya gitmek Else'nin fikriydi. Simon film boyunca ona kaçamak bakışlar atmış ve en azından doğru yerlerde güldüğünü görmüştü. Gerçi Woody Allen'ın mizahı fiziksel güldürüden çok diyaloglara dayalıydı zaten. Neyse, sonuçta güzel bir akşam geçirmişlerdi. Güzel bir akşam daha.

"Bahse varım ki Mia Farrow'u şimdiden özledin" diyerek sataştı ona Else.

Simon güldü. İkisinin arasında bir şakaydı bu. Else'yi götürdüğü ilk film, Mia Farrow'un şeytanın oğlu olduğu orta-

ya çıkan bir bebek doğurduğu muhteşem Roman Polanski filmi *Rosemary'nin Bebeği*'ydi. Else filmden korkmuştu ve uzun süre, özellikle de Simon filme tekrar gitmeleri için ısrar ettiğinde bunun Simon'ın çocuk istemediğini belli etmek için başvurduğu bir yöntem olduğuna inanmıştı. Ne var ki Woody Allen'ın Mia Farrow'la çektiği dördüncü filme gittiklerinde Simon'ı büyüleyen şeyin şeytanın üremesi değil, Farrow'un kendisi olduğu kafasına dank etmişti.

Arabadan ön kapıya doğru yürürlerken Simon sokakta kısacık yanıp sönen bir ışık gördü. Dönen bir deniz feneri ışığı gibi. Park halindeki arabadan geliyordu.

"O neydi?" diye sordu Else.

Simon "Bilmiyorum" dedi ve kapının kilidini açtı. "Sen bize kahve yapar mısın? Ben hemen döneceğim."

Simon onu bırakıp yolun karşısına geçti. Arabanın komşulardan birine ait olmadığını biliyordu. Ya da yakınlarda oturan birine. Oslo'da limuzinler çoğunlukla büyükelçiliklerde, kraliyet ailesinde ve bakanlarda görülürdü. Bunlar haricinde renkli camlarla, geniş bacak uzatma alanıyla, özel şoförüyle gezen tek bir kişiyi tanıyordu. Ve o şoför araçtan inmiş, Simon'a binmesi için kapıyı tutuyordu.

Simon eğildi ama limuzine binmedi. İçeride oturan ufak tefek adamın sivri uçlu bir burnu ve insanların "neşeli" olarak tanımladığı türden yuvarlak, kanlı canlı bir suratı vardı. 1980'lerde Norveçli bankerler, armatörler ve romantik şarkıcılar arasında popüler olan altın sarısı düğmeli mavi ceketini ne zaman görse, Simon Norveçli erkeklerin derinlerde yatan gemi kaptanı olma fantezisini gizlemek için bu ceketi giydiğini düşünürdü.

"İyi akşamlar, Başkomiser Kefas" dedi ufak adam canlı ve mutlu bir sesle.

"Sokağımda ne arıyorsun Nestor? Burada senin pisliğini almak isteyecek kimse yok."

"Şimdilik. Suçluların korkulu rüyası olmaya devam, ha?"

"Bana seni tutuklamam için tek bir sebep verirsen seni tutuklarım."

"Başı belada olan insanlara yardım etmek yasalara aykırı değilse öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Binsene Kefas, rahat rahat konuşalım?"

"Bunu yapmam için bir neden göremiyorum."

"Demek senin de gözlerin kötü, öyle mi?"

Simon, Nestor'a baktı. Kısa kollar ve küçük, kalın bir üst gövde. Yine de ceketinin kolları öyle kısaydı ki adının baş harfleri olan "HN" biçimindeki altın kol düğmeleri açıkta kalıyordu. Hugo Nestor Ukraynalı olduğunu iddia ederdi ama polisteki dosyasına göre Floro'da doğup büyümüştü, bir balıkçı ailesinden geliyordu ve değiştirmeden önceki asıl soyadı Hansen'di. Lund, İsveç'te gittiği kısa ve yarım kalmış bir ekonomi kursu haricinde yurtdışında hiç zaman geçirmemişti. Bu tuhaf aksanı nereden edindiğini Tanrı bilirdi ama Ukrayna aksanı olmadığı kesindi.

"Genç karın filmde hangi oyuncuların oynadığını görebildi mi, merak ediyorum, Kefas. Gerçi Allen'ın oynamadığını duymuştur herhalde. O Yahudi'nin o kadar iğrenç, geveze bir ses var ki. Yahudilere karşı kişisel bir garezim yok ama Hitler'in ırk olarak onlar hakkında doğru şeyler söylediğini düşünüyorum. Slavlar da aynı. Kendim de Doğu Avrupalı olmama rağmen Slavların kendilerini yönetemediğini söylerken haklı olduğunu itiraf etmeliyim. Irk anlamında, tabii ki. Hem şu Allen denen herif pefodil değil miydi?"

Dosyada Hugo Nestor'ın Oslo'nun en önemli uyuşturucu ve insan tarifiği işletmecisi olduğu da yazıyordu. Asla suçu kanıtlanmamış, asla ceza almamış, daima şüpheli olmuştu. Öyle küçük ve akıllıydı ki her seferinde ellerinden kaygan bir yılanbalığı gibi kayardı.

"Bilmiyorum, Nestor. Ama hapishane papazını senin

adamlarının hallettiğine dair bir söylenti olduğunu biliyorum. Sana borcu mu vardı?"

Nestor küstahça gülümsedi. "Söylentilere kulak vermek itibarına yakışıyor mu, Kefas? Sen diğer meslektaşlarının aksine birinci sınıf bir polissin. Elinde söylentilerden daha fazlası olsaydı çoktan birilerini tutuklardın. Mahkemeye gelip suçluları parmağıyla gösterecek güvenilir bir görgü tanığı gibi. Haksız mıyım?"

Tam bir yılanbalığı.

"Her neyse, sana ve eşine para teklif etmek istiyorum. Çok pahalı bir göz ameliyatına yetecek kadar fazla para."

Simon yutkundu, cevap verirken sesinin çatladığını duydu: "Sana bunu Fredrik mi söyledi?"

"Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'ndaki eski iş arkadaşın mı? Şöyle izah edeyim, sıkıntını duydum. Tahminime göre benim gibilerin kulağına gitmesi umuduyla ondan para istemeye gittin. Doğru mu Kefas?" Gülümsedi. "Neyse, ikimize de uyacağını düşündüğüm bir çözümüm var. Neden binmiyorsun?"

Simon kapının kolundan tuttu ve Nestor'ın ona koltukta yer açmak için yana kaydığını gördü. Öfkeden sesinin titrememesi için sakince nefes almaya odaklandı. "Konuşmaya devam et, Nestor. Devam et ki seni seni tutuklamam için bir bahanem olsun."

Nestor sorgular gibi tek kaşını kaldırdı. "Nasıl bir bahaneymiş bu, Başkomiser Kefas?"

"Devlet memuruna rüşvet vermeye çalışmak."

"Rüşvet mi?" Nestor kısa ve tiz bir kahkaha patlattı. "Biz buna iş teklifi diyelim, Kefas. Göreceksin ki birlikte..."

Limuzin tamamıyla ses geçirmez olduğundan Simon cümlenin geri kalanını duymadı. Arkasına bakmadan uzaklaşırken kapıyı daha sert çarpmadığına pişman oldu. Arabanın çalıştığını ve lastiklerin asfalttaki çakılları ezdiğini duydu.

* * *

"Üzgün görünüyorsun, hayatım" dedi Else, Simon önünde kahve fincanıyla mutfak masasına oturduğunda. "Kimdi o?"

"Adamın biri kaybolmuş" dedi Simon. "Ona hangi yoldan gideceğini tarif ettim."

Else kahve demliğiyle ona yaklaştı. Simon pencereden dışarı baktı. Sokak şimdi bomboştu. Birden bacaklarının üstü acıyla yandı.

"Siktir!"

Kahve demliğini Else'nin elinden kaptığı gibi sertçe yere koydu ve bağırdı: "Kahretsin, kadın, kaynar kahveyi üzerime boşalttın. Kö... kö..." Beyninin bir tarafı neyin geleceğini biliyor ve o kelimeyi engellemeye çalışıyordu ama Nestor'ın arka kapısını çarpmak gibiydi bu da. Orada olmak istemiyor, reddediyor, içinden yok olmak, bıçağı kendine saplamak geliyordu. Sonra da ona.

"...kör müsün?!"

Mutfak birden sessizliğe büründü. Tek duyabildiği yer döşemesinde yuvarlanan demlik kapağı ve demlikten sızan kahvenin fokurtusuydu. Hayır! Bunu söylemek istememişti. Hem de hiç.

"Özür dilerim. Else, ben..."

Ona sarılmak için ayağa kalktı ama Else çoktan eviyeye gitmişti. Musluğu açtı ve altına bir bez tuttu. "Pantolonunu çıkar, Simon, yıkayayım..."

Simon ona arkadan sarıldı. Alnını ensesine dayadı. "Özür dilerim, çok özür dilerim" diye fısıldadı. "Lütfen affet beni, olur mu? Ne... ne yapacağımı bilmiyorum. Sana yardım etmeliyim ama... ama edemiyorum işte. Bilmiyorum, bilmiyorum..."

Else'nin ağladığını duymasa da vücudunun sarsıldığını ve o sarsıntının kendisine de geçtiğini hissedebiliyordu. Boğazı düğümlendi, başarılı olup olmadığını bilmeden hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. İkisi de titriyordu artık.

"Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim" diyerek hıçkırdı Else. "Daha iyi biriyle olabilirdin. Seni... haşlamayan biriyle."

"Ama senden daha iyisi yok" diye fısıldadı Simon. "Tamam mı? O yüzden istersen tüm kahveyi üzerime dök, hiçbir yere gitmeyeceğim. Anladın mı?"

Else'nin ona inandığını biliyordu. Onun için her şeyi yapabileceğini, her acıya katlanacağını, her şeyden vazgeçeceğini bildiğini de.

...benim gibilerin kulağına gitmesi umuduyla...

Ama sadece kendine yediremiyordu.

Else'nin gözyaşları dökülürken karanlıkta komşularının uzaktan gelen sevinç dolu kahkahalarını duydu Simon.

Kalle saate baktı. On bire yirmi vardı. İyi bir gün olmuştu, normalde bir haftada sattıklarından daha fazla Superboy sattıkları için hesap işleri ve yeni malların hazırlanması her zamankinden uzun sürmüştü. Ofis, fabrika ve banka olarak kullandıkları yirmi metrekarelik basit odadaki tezgâhın üzerinde uyuşturucu seyreltip karıştırırken taktıkları bez maskeyi çıkardı. Malların onlara ulaşmadan önce seyreltildiği açıktı ama yine de Superboy hâlâ onun torbacılık hayatında karşılaştığı en saf uyuşturucuydu. Öyle saftı ki maske takmasalar sadece kafayı bulmakla kalmaz, soluk kahverengi tozu seyreltirken ve işlerken havaya kalkan parçacıkları soluyarak ölebilirlerdi de. Maskeleri kasada banknot yığınlarının ve uyuşturucu torbalarının önünde saklıyordu. Vera'yı arayıp gecikeceğini söylemeli miydi? Yoksa yumruğunu masaya vurup ona patronun kim olduğunu, eve kimin para getirdiğini ve kimin hiçbir zaman hesap vermeden gönlünce eve girip çıkabileceğini söylemenin vakti gelmiş miydi?

Kalle, Pelvis'ten koridoru kontrol etmesini istedi. Ofisin demir kapısından çıkıldığında asansör sadece birkaç metre

sağda kalıyordu. Koridorun diğer ucunda merdiven boşluğuna açılan bir kapı vardı ama kapıyı –yangın kurallarına aykırı bir şekilde– zincirledikleri için sürekli kilitliydi.

Kasayı kilitlerken İngilizce "Cassius, otoparkı kontrol et" diye seslendi Kalle. Prova odalarından gelen sesler dışında hiçbir gürültünün olmadığı sessiz bir ofisti ama bağırmayı seviyordu. Cassius, Oslo'daki en iri ve en şişman Afrikalıydı. Biçimsiz vücudu öyle devasaydı ki anlayabilmek imkânsızdı ama sadece yüzde onu kastan oluşsa bile çoğu insanı durdurmaya yeterdi.

"Otoparkta ne araba ne de insan var" dedi Cassius, pencerenin demir parmaklıkları arasından dışarıyı gözetleyerek.

Kapının kapağından bakan Pelvis de "Koridor temiz" dedi.

Kalle kasanın tekerini çevirdi. Yağlı mekanizmanın bir *tık* sesiyle yumuşakça yerine oturmasının tadını çıkardı. Şifre sadece aklındaydı, hiçbir yerde yazılı değildi ve hiçbir mantıkla oluşturulmamıştı. Ne doğum günü kombinasyonu, ne de benzer bir rakamdı.

"Gidelim" dedi ve doğruldu. "İkiniz de silahlarınızı hazır tutun."

Adamlar ona şaşkın bir bakış attı.

Kalle onlara bir şey söylememişti ama o gün kapının kapağından bakarken gördüğü gözlerde bir şey vardı. O gözler her kiminse, Kalle'yi masada otururken görmüş olmalıydı. Evet, menajer arayan boktan bir grubun elemanıydı belki ama masada en aptal insanı bile cesaretlendirecek kadar para ve uyuşturucu vardı. Neyse ki adam Cassius ve Pelvis'e ait olan masadaki iki silahı da fark etmişti.

Kalle kapıya yürüdü. Kapı içeriden kilitlenebiliyordu ve kilidi açan tek anahtar ondaydı. Böylece Kalle dışarı çıkması gerektiğinde burada çalışan başkalarını odaya kilitleyebiliyordu. Pencerenin demirleri de hayli sağlamdı. Kısacası, Kalle'ye çalışan hiç kimse para veya uyuşturucuyla bura-

dan kaçamazdı. Ya da davetsiz bir misafiri içeri alamazdı.

Kalle kapaktan baktı. Pelvis'in etrafın temiz olduğunu söylediğini unutmamıştı ancak birisi rüşvet verdiyse Pelvis'in kapıyı açarak patronuna ihanet edebileceğini varsayıyordu ister istemez. Kahretsin, Kalle de aynısını yapardı. Hata aynısını *yapmıştı* bile.

Kapaktan bakınca kimseyi göremedi. Birilerinin kapıya, kapağın aşağısına yaslanıp gizlenebileceği ihtimaline karşılık duvara taktırdığı aynayı kontrol etti. Loş koridor bomboştu. Anahtarı çevirdi ve diğer iki adamın çıkması için kapıyı tuttu. Odadan önce Pelvis, ardından Cassius, en son Kalle çıktı. Kapıyı kilitlemek için arkasını döndü.

"Bu da ne!" Pelvis'in sesiydi bu.

Kalle döndü ve açı yüzünden kapının kapağından göremediği şeyi şimdi gördü: asansör kapılarının açık olduğunu. Ama ışığı kapalı olduğundan içinde ne olduğunu hâlâ göremiyordu. Koridorun loş ışığında tek seçebildiği, asansör kapısının bir tarafında duran metalik şey, sensörleri kapatan yapışkan bant ve yerdeki kırık camdı.

"Dikkat et..."

Ama Pelvis açık duran asansöre doğru çoktan üç adım atmıştı.

Kalle'nin beyni patlamanın sinyalini almadan önce asansörün karanlığındaki namludan çıkan alevi fark etti.

Pelvis tokat yemiş gibi kendi etrafında döndü. Serseme dönmüş bir ifadeyle Kalle'ye baktı. Elmacıkkemiğinde üçüncü bir göz açılmıştı sanki. Ardından ruhu bedenini terk etti ve vücudu çıkarıp atılmış bir palto gibi yere yığıldı.

"Cassius! Tanrı aşkına ateş et!"

Kalle o anki panikle Cassius'un Norveççe bilmediğini unutmuştu ama sorun da değildi. Afrikalı tabancasıyla asansörün içindeki karanlığa nişan aldı ve tetiği çekti. Kalle göğsüne bir şeyin çarptığını hissetti. Daha önce bir silahın yanlış tarafında

hiç bulunmamıştı ama şimdi silah doğrulttuğu insanların neden içlerine beton dökülmüş gibi tuhaf bir biçimde donakaldığını anlıyordu. Göğsündeki ağrı yayılıyor, nefes alamıyordu ve buradan kaçmalıydı. Kurşungeçirmez kapının arkasında nefes alabilir, kilidiyle güvende olabilirdi. Ama ellerine hükmedemiyor, bir rüyada ya da suyun altındaymış gibi anahtarı bir türlü deliğe sokamıyordu. Neyse ki peş peşe ateş eden Cassis'un iri cüssesi ona siper oluyordu. Sonunda anahtar deliğe girdi, Kalle anahtarı çevirip kapıyı hızla açtı ve kendini içeri attı. Bir sonraki patlamanın farklı bir akustiği olduğundan asansörün içinden geldiğini tahmin etti. Kapıyı kapatmak için arkasını döndü ama Cassius'un omzunun yarısı ve bir bacak kadar kalın olan kolu kapıya sıkışmıştı. Siktir! Cassius'u itmeye çalışsa da iri adam inatla ofise girmeye çabalıyordu.

Kalle "İyi, gir o zaman, siktiğimin şişkosu" diye tısladı ve kapıyı açtı.

Afrikalı kabaran bir ekmek hamuru gibi içeri döküldü ve gövdesi eşiğin ve içerideki zeminin üzerine yayıldı. Kalle yüzündeki donuk ifadeye baktı. Gözleri yeni yakalanmış bir dip balığı gibi pörtlemişti, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu.

"Cassius!"

Duyabildiği tek cevap, Afrikalının dudaklarında patlayan büyük, pembe bir balonculuğun ıslak sesi oldu. Kalle siyah devi yoldan kaldırıp kapıyı tekrar kapatabilmek için bacaklarını duvara itti ama işe yaramadı. O yüzden eğildi ve onu içeri sürüklemeyi denedi. Çok ağırdı. Tabanca! Cassius kolunun üzerine düşmüştü. Kalle cesedin üzerine oturdu ve çaresizce elini altına sokmaya çalıştı ama elini hangi yağ boğumundan geçirse karşına yeni bir tane çıkıyordu ve tabancaya ulaşamıyordu. Kolunu dirseğine kadar yağ yığınının içine sokmuştu ki dışarıdan gelen ayak sesleri işitti. Az sonra ne olacağını biliyordu. Oradan kurtulmaya çalıştı ama artık çok geçti. Kapı kafasına çarpınca gözleri karardı.

Kalle gözlerini açtığında sırtüstü yatmış, kapüşonlu sweatshirtü ve sarı bulaşık eldivenleriyle ona doğru tabanca doğrultan bir adama bakıyordu. Başını çevirdi ama yarısı kapıdan içeri girmiş olan Cassius'un ölü bedeni dışında kimseyi göremedi. Bu açıdan bakarken Cassius'un göbeğinin altından çıkan tabanca namlusunu görebiliyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Kasayı açmanı istiyorum. Yedi saniyen var."

"Yedi mi?"

"Sen uyanmadan önce geri saymaya başladım. Altı."

Kalle güçlükle ayağa kalktı. Başı dönse de kasaya ulaşmayı başardı.

"Beş."

Kasanın tekerini çevirdi.

"Dört."

Bir rakam sonra kasa açılacak ve tüm para gidecekti. Tek başına tekrar kazanması gereken para. Kurallar böyleydi.

"Üç."

Tereddüt etti. Cassius'un tabancasına ulaşabilir miydi?

"İki."

Adam gerçekten onu vuracak mıydı yoksa blöf mü yapıyordu?

"Bir."

Adam iki kişiyi gözünü kırpmadan öldürmüştü, üçüncü bir cesedi umursamazdı.

"Tamam" dedi Kalle yana çekilerek. Para destelerini ve uyuşturucu torbalarını görmeye dayanamadı.

Adam "Her şeyi buna koy" diye emretti ve ona kırmızı bir spor çantası verdi.

Kalle söyleneni yaptı. Ne yavaş ne de hızlı bir şekilde kasadakileri çantaya doldururken beyni ister istemez paraları sayıyordu. İki yüz bin kron. İki yüz bin...

İşi bittiğinde adam ona çantayı önüne fırlatmasını söyledi.

Kalle tekrar söyleneni yaptı. Adam onu vuracaksa tam vakti olduğunu fark etti. Şimdi, burada. Artık ona ihtiyacı kalmamıştı. Kalle, Cassius'a doğru iki adım attı. O silaha ulaşması gerekiyordu.

"Bunu yapmazsan ben de seni vurmam" dedi adam.

Neydi bu, aklını mı okuyordu?

"Ellerini başına koy ve koridora çık."

Kalle tereddüt etti. Bu onu serbest bırakacağı anlamına mı geliyordu? Cassius'un üzerinden atladı.

"Ellerini başının üstüne koyarak duvara yaslan."

Kalle adamın dediğini yaptı. Başını çevirdi. Adam Pelvis'in tabancasını zaten almıştı ve gözlerini Kalle'den ayırmadan elini Cassis'un altına sokarak yere çömelmişti. Cassius'un silahını da almayı başardı.

Adam duvarı işaret ederek "Şuradaki mermiyi çıkarır mısın lütfen?" deyince Kalle onu daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Nehir kenarında koşan adamdı bu. Onları takip etmiş olmalıydı. Kalle başını kaldırdı ve betona saplanmış olan ezilmiş bir merminin ucunu gördü. Gözleri duvardaki ince kan serpintisinin geldiği yeri takip edince kanın kaynağının neresi olduğunu anladı: Pelvis'in başı. Mermi fazla hızlanamadığı için Kalle onu tırnaklarıyla çıkarabildi.

Adam "Onu bana ver" diyerek boştaki eliyle mermiyi aldı. "Şimdi senden diğer mermimi ve iki boş kovanı bulmanı istiyorum. Otuz saniyen var."

"Ya diğer mermi Cassius'un içindeyse?"

"Sanmıyorum. Yirmi dokuz."

"Adamı görmüyor musun? Dev bir yağ tulumu!"

"Yirmi sekiz."

Kalle dizlerinin üzerine çöktü ve bakınmaya başladı. Daha pahalı ve güçlü ampuller almadığı için kendine küfretti.

On üç saniye kala Cassius'un dört, adamın bir kovanını buldu. Yedi saniye kala adamın onlara sıktığı diğer mermi-

yi de buldu. Kapıdaki minik göçüğe bakılırsa Cassius'un içinden geçmiş ve metal kapıdan sekmişti.

Geri sayım bittiğinde son kovanı hâlâ bulamamıştı.

Gözlerini yumdu. Bir gün daha yaşamak için Tanrı'ya dua ederken gergin gözkapaklarından birinin korneasını kazıdığını hissetti. Ateş sesini işitti ama hiçbir acı duymadı. Gözlerini açınca hâlâ elleri ve ayakları üzerinde yere çömeldiğini fark etti.

Adam Pelvis'in silahının namlusunu Cassius'tan kaldırdı.

Tanrım, öldüğünden emin olmak için Pelvis'in silahıyla Cassius'u tekrar vurmuştu! Bu kez Pelvis'in yanına gitti, Cassius'un silahını ilk merminin girdiği yere doğrulttu, açıyı ayarladı. Ve tetiği çekti.

Kalle "Hassiktir!" diye bağırdı ve sesindeki korkuyu duydu.

"Adam diğerlerinin silahlarını kırmızı spor çantasına koydu ve kendi silahını Kalle'ye doğru tuttu. "Haydi, asansöre."

Asansör. Kırık camlar. Asansörde yapmalıydı. Ona asansörde saldırmalıydı.

Asansöre bindiklerinde Kalle koridordan gelen ışıkta asansör zemininde daha fazla kırık cam olduğunu gördü. Gözüne bu iş için mükemmel olan uzunca bir parça kestirdi. Kapılar kapandığında içeriye tamamen karanlık çökecekti ve tek yapması gereken yere eğilip camı almak ve tek bir harekette adama doğru savurmak olacaktı. Bunu yapmak zorundaydı...

Kapılar kapandı. Adam silahını pantolonunun astarına soktu. Harika! Tavuk öldürmek kadar basit bir işti artık. İçerisi karardı. Kalle eğildi. Parmakları cam parçasını buldu. Doğruldu. Ve birden kendini felce uğramış hissetti.

Kalle bunun nasıl bir tutuş olduğunu bilmiyordu ve tek bildiği tek parmağını bile kıpırdatamayacak kadar hareketsiz kaldığıydı. Debelenerek kurtulmayı denedi ama bir düğümün yanlış ucundan çekiyormuş gibiydi; giderek daha sı-

kı tutuluyor, boynu ve kolları deli gibi acıyordu. Bir tür yakın dövüş tekniği olmalıydı bu. Cam parçası elinden kayıp gitti. Asansör hareket etmeye başladı.

Kapılar yeniden açıldığında hiç susmayan bir bas gümbürtüsü duydular. Adam tutmayı bıraktı. Kalle ağzını açıp havayı içine çekti. Silah yine üzerine doğrultuldu ve ondan koridorda yürümesini işaret etti.

Kalle'nin boş prova odalarından birine girmesi ve sırtını radyatöre vererek yere oturması istendi. Hareketsizce yerde otururken gözlerini üzerine yamuk harflerle "The Young Hopeless" yazılmış bir bas davula dikti; adamın onu uzun, siyah bir kabloyla radyatöre bağlamasını bekledi. Direnmenin anlamı yoktu. Saldırganın niyeti belli ki onu öldürmek değildi, yoksa bunu çoktan yapardı. Para ve uyuşturucunun yerine yenisi konurdu. Kendi cebinden gidecekti elbette ve şu anda kafasını en çok kurcalayan şey, Vera'ya yakın gelecekte havalı bir şehirde yeni bir alışveriş gezisine çıkmasının mümkün görünmediğini nasıl açıklayacağıydı. Adam yerden iki gitar teli aldı. Kalın olanı burun kemerinin üstünden başına, ince olanı çenesine sardı. Tellerin ucunu radyatöre bağladı. Kalle ince telin metalinin tenine battığını ve alt dişetlerine baskı uyguladığını hissetti.

"Başını oynat" dedi adam. Koridorun ilerisinden gelen müzik sesini bastırmak için bağırmak zorunda kalmıştı. Kalle başını çevirmeye çalıştı ama teller çok sıkıydı.

"Güzel."

Adam sandalyenin üzerine bir vantilatör koydu, düğmesine bastı ve Kalle'nin yüzüne doğrulttu. Kalle hava akımı yüzünden gözlerini kapattı ve terinin teninde kuruduğunu hissetti. Gözlerini tekrar açtığında adamın karışmamış bir kiloluk saf Superboy torbalarından birini sandalyeye, vantilatörün önüne koyduğunu, burnunu ve ağzını kapatmak içinse sweatshirtünü yukarı çektiğini gördü. Ne yapıyordu bu herif? Kalle az sonra cam parçasını fark etti.

Adeta soğuk bir el kalbini sıkmaya başladı.

Birazdan ne olacağını biliyordu.

Adam camı torbaya sapladı. Kalle kendi hazırladı. Camın ucu plastik torbayı delip yardı ve bir saniye sonra hava beyaz tozla doldu. Tozlar Kalle'nin gözlerine, ağzına ve burnuna girdi. Kalle ağzını kapattı. Ama öksürmesi gerekiyordu. Tekrar açtı. Tozun acı tadının, yanmaya ve batmaya başlayan mukoza zarına yapıştığını hissetti. Uyuşturucu kanına karışıyordu bile.

Pelle ve karısının fotoğrafı gösterge panosunun soluna, direksiyonla kapı arasına sıkıştırılmıştı. Pelle parmağını pürüzsüz, kaygan yüzeyde gezdirdi. Gamlebyen'deki her zamanki yerine dönmüştü ama bunun vakit kaybı olduğunu biliyordu. Yazın sakin dönemiydi ve ekranında beliren taksi istekleri şehrin diğer bölgelerindeydi. Yine de daima umudu vardı. Eski fabrikanın bahçe kapısından çıkan bir adam gördü. Kararlı ve hızlı bir şekilde yürümesi, yetişmesi gereken bir yer olduğunu ve tepesindeki ışık sönüp başka biriyle yol almadan önce durakta bekleyen tek taksiye binmek istediğini gösteriyordu. Ama adam birden durdu ve duvara yaslandı. İki büklüm oldu. Bir sokak lambasının hemen altında dikildiği için Pelle midesindekileri asfalta boşalttığını açıkça gördü. Onu taksisine bindirmesi mümkün değildi. Adam çömelerek kusmaya devam etti. Pelle de bu vaziyete çok kereler düşmüştü; sadece ona bakarak bile safranın acı tadını alabiliyordu. Biraz sonra adam ağzını sweatshirtünün koluna sildi, doğruldu, çantasının askısını omzuna astı ve Pelle'ye doğru yürümeye devam etti. Yakına geldiğinde Pelle onun sadece bir saat önce taksisine aldığı adamın ta kendisi olduğunu fark etti. Hostele gidecek kadar parası olmayan adam. Şimdiyse Pelle'ye yeni bir yolculuk istediğini işaret ediyordu. Pelle merkezi kilit düğmesine bastı ve pencereyi araladı.

Adam arabanın yanına gelip kapıyı boş bir çabayla açmaya çalışana kadar bekledi.

"Üzgünüm, dostum, bu kez seni alamam."

"Lütfen..."

Pelle ona baktı. Yanaklarında gözyaşlarının izleri duruyordu. Tanrı bilir içeride ne yaşamıştı ama Pelle'nin sorunu değildi. Evet, adamın acıklı bir hikâyesi olabilirdi ama herkese kapınızı açıp başkalarının dertlerini arabanıza sokarsanız Oslo'da taksi şoförü olarak uzun süre hayatta kalamazdınız.

"Bak, az önce kustuğunu gördüm. Takside de kusarsan sen bin kronundan, ben de bir günlük kazancımdan olurum. Ayrıca son görüştüğümüzde meteliksiz kalmıştın. O yüzden seni kabul edemem, anladın mı?"

Pelle pencereyi kapattı ve çocuğun bir bela çıkarmadan uzaklaşması umuduyla önüne baktı. Gerekirse gazlayıp gitmeye de hazırdı. Tanrım, ayağı nasıl da ağrıyordu. Göz ucuyla çocuğun çantasını açtığını ve içinden bir şey çıkartıp pencereye dayadığını gördü.

Pelle başını yarım çevirdi. Binlik bir banknottu bu.

Pelle hayır dercesine başını sallamasına rağmen çocuk hareket etmeden dikilmeye devam etti. Bekliyordu. Pelle aslında korkmuyordu, çocuk önceki yolculukta hiçbir sorun çıkarmamıştı. Hatta nakdi çıkışmayan çoğu insanın aksine Pelle'yle tartışmamış, parasının yettiği yere gelip durduklarında Pelle'ye teşekkür etmişti. Öyle içten teşekkür etmişti ki Pelle onu alt tarafı iki dakika uzaklıktaki hostele kadar götürmediği için vicdan azabı çekmişti. Pelle iç çekti ve düğmeye basarak kapıların kilidini açtı.

Çocuk arka koltuğa geçti. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Nereye?"

"Önce Berg'e, lütfen. Bir şey bırakıp geleceğim, o yüzden

bekleyebilirseniz minnettar olurum. Sonra da Ila Bakımevi'ne. Size parayı şimdiden ödeyebilirim."

"Gerek yok" dedi Pelle motoru çalıştırarak. Karısı haklıydı, bu dünya için fazla iyiydi.

III

21

Martha üstü açılır Golf arabasını park ettiğinde saat sabahın onuydu ve Waldemar Thranes Caddesi'ne uzun süredir güneş vuruyordu. Martha arabadan indi, hızlı adımlarla pastaneyi geçerek Ila Bakımevi'nin kafeteryasının kapısına geldi. Bazı erkeklerin ve hatta bazı kadınların yanından geçerken attıkları bakışları fark etti. Alışkın olmadığı bir şey değildi ama bugün sanki daha çok dikkat çekiyordu. Bunu moralinin görülmemiş biçimde yüksek olmasına yordu ama neden bu kadar keyifli olduğuna dair hiçbir sebep bulamadı. Müstakbel kayınvalidesiyle düğün tarihi, hostelin müdürü Grete'yle görev listesi, Anders'le ise hemen hemen her şey hakkında tartışmıştı. Belki de izin gününde olduğu, Anders'le annesi hafta sonu için yazlık kulübelerine gittiği ve önünde kendisine ait koskoca iki güneşli gün olduğu için iyi hissediyordu.

Kafeteryaya girince tüm paranoyaklar başını kaldırıp ona baktı. Biri dışında. Martha kendisine seslenenlere gülümseyip el salladı ve tezgâhın arkasındaki iki kıza doğru yürüdü. Birine anahtar verdi.

"Merak etmeyin, halledeceksiniz. İki kişisiniz, unutmayın."

Kız başını salladı ama yüzü solgun görünüyordu.

Martha kendisine bir fincan kahve aldı. Sırtını odaya dönerek dikildi. Gereğinden biraz fazla yüksek sesle konuştu-

ğunu biliyordu. Arkasını döndü ve göz göze geldiklerinde şaşırmış gibi gülümsedi. Çocuğun yalnız başına oturduğu masanın başına gitti. Fincanı dudaklarına götürüp konuştu.

"Bugün erkencisin?"

Stig tek kaşını kaldırınca Martha ne kadar aptalca bir söz söylediğini fark etti. Saat on olmuştu.

"Burada kalanların çoğu geç kalkmayı sever" diye ekledi hızlıca.

"Evet, seviyorlar" dedi Stig gülümseyerek.

"Bak, dün olanlar için senden özür dilemek istedim."

"Dün mü?"

"Evet. Anders normalde böyle biri değildir ama bazen... Neyse, seninle öyle konuşmaya hakkı yoktu. Sana keş demesine ve... anladın işte."

Stig başını iki yana salladı. "Özür dilemene gerek yok, yanlış bir şey yapmadın. Erkek arkadaşın da öyle. Ben bir *keşim*."

"Ben de ona bakarsan berbat bir sürücüyüm. Ama kimse yüzüme böyle desin istemem."

Adam güldü. Martha gülüşünün yüz hatlarını nasıl da yumuşattığını ve onu daha da çocuksu gösterdiğini gördü.

"Ama yine de gördüğüm kadarıyla araba sürüyorsun." Çocuk başıyla pencereyi gösterdi. "Senin araban mı?"

"Evet. Külüstür olduğunun farkındayım ama bana yaşattığı bağımsızlık ve özgürlük hissini seviyorum. Sen sürmüyor musun?"

"Hayır, hiç araba sürmedim."

"Hiç mi? Ciddi misin?"

Stig omuz silkti.

"Bu çok üzücü" dedi Martha.

"Üzücü mü?"

"Güneş varken tavanı açılmış üstü açık arabayı sürmek kadar zevkli bir şey yoktur."

"Bir... şey için bile mi?"

"Evet, bir keş için bile" dedi Martha gülerek. "Hayatında yaşayıp yaşayabileceğin en iyi kafa, inan bana.

"O zaman belki bir gün bana sürmeyi öğretirsin."

"Elbette. Hemen şimdi yapmaya ne dersin?"

Adamın gözlerindeki hafif şaşkınlığı gördü Martha. Teklif bir anlık dürtüyle ağzından çıkıvermişti. Diğerlerinin onlara baktığının farkındaydı. Ne vardı yani? Diğer misafirlerle saatlerce oturup kişisel sorunları hakkında konuştuğunda kimse yanlış anlamazdı. Aksine, bu onun işinin bir parçasıydı. Bugün de izin günüydü ve onu dilediği gibi geçiremez miydi?

"Olur" dedi Stig.

"Sadece bir iki saatim var" dedi Martha, sesindeki hafif paniklemiş havayı fark ederek. Yoksa şimdiden pişman mı olmuştu?

"Deneyeyim yeter" dedi Stig. "Araba sürmek. Eğlenceliye benziyor."

"Bildiğim bir yer ver. Gel haydi."

Kapıdan çıkarlarken Martha tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Stig o kadar odaklanmıştı ki Martha gülmekten kendini alamadı. Hafta sonları bomboş olan Ökern'deki otoparkta direksiyona sımsıkı yapışarak acı verecek kadar yavaş bir hızda geniş daireler çiziyordu.

"Güzel" dedi Martha. "Şimdi de sekiz çizerek sürmeyi dene."

Stig söyleneni yaptı ve motoru biraz hızlandırdı ama hemen ayağını istemsizce gaz pedalından çekti.

"Geçen gün polis uğradı" dedi Martha. "Misafirlere yeni ayakkabı verip vermediğimizi öğrenmek istiyorlarmış. Iversen cinayetini duyduysan, onunla ilgiliymiş."

"Evet, haberini okudum" dedi Stig.

Martha ona baktı. Okuması hoşuna gitmişti. Bakımevinde

kalanların çoğu hayatlarında tek kelime bile okumamış, hiç haberlerle ilgilenmemiş insanlardı. Başbakanın kim olduğunu, hatta 11 Eylül'ün ne anlama geldiğini bile bilmezlerdi. Ama size nerede ne kadara amfetamin bulabileceğinizi, eroinin saflık derecesini ve yeni çıkan herhangi bir ilaçtaki aktif bileşenlerin yüzdesini söyleyebilirlerdi.

"Iversen demişken, o senin iş isteyeceğin adamın adı değil miydi?"

"Evet. Ona gittim ama elinde uygun bir iş yoktu."

"Şanssızlık."

"Yine de pes etmeyeceğim. Listemde başka isimler de var."

"Harika! Demek bir listen var?"

"Evet, var."

"Şimdi de vites değiştirmeyi deneyelim, olur mu?"

İki saatin sonunda Mosseveien'den aşağı iniyorlardı. Arabayı Martha kullanıyordu. Bir tarafta Oslo Fiyordu güneşin altında parıldıyordu. Stig çabuk öğrenen biri olduğunu kanıtlamıştı. Vites değiştirme ve debriyajı biraz deneme yanılma yoluyla öğrenmişti ama bir kez kavradıktan sonra sanki beynini doğru olan eylemi hatırlayıp tekrarlamaya programlamış, onu bir nevi otomatikleştirmişti. Yokuşta üç kez arabayı kaldırmayı denedikten sonra el freni bile kullanmadan yapar hale gelmişti. Paralel park etmenin geometrisini anladığında neredeyse sinir bozan bir beceriyle bu işte de ustalaşmıştı.

"Bu çalan ne?"

"Depeche Mode" dedi Stig. "Sever misin?"

Martha çift katmanlı monoton vokali ve arkadaki mekanik ritmi bir süre dinledi.

"Evet" dedi, diskçaların sesini açarak. "Kulağa çok... İngiliz geliyor."

"Doğru. Başka ne hissettiriyor?"

"Hımm. Neşeli bir distopya. Bunalımlarını çok da ciddiye almıyorlarmış gibi. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

Stig güldü. "Anlıyorum."

Otoyolda birkaç dakika gittikten sonra Martha Nesodd-tangen yarımadasına doğru saptı. Yollar daralmaya, araçlar azalmaya başladı. Arabayı kenara çekip durdurdu.

"Gerçek sürüşe hazır mısın?"

Stig başıyla onayladı. "Evet, gerçeğine hazırım."

Martha'yı yalnızca araba sürmeyi kastettiğinden şüphelendirecek kadar tutkuluydu cevabı. Arabadan inip yer değiştirdiler. Stig direksiyonun dibine girdi ve odaklanmış bir halde dosdoğru ileri baktı. Debriyaja basıp arabayı vitese taktı. Dikkatlice ve tereddütle gaz pedalına yüklendi.

"Ayna" dedi Martha kendisi de dikiz aynasını kontrol ederek.

"Yol müsait."

"Sinyal."

Stig sinyal çubuğuna dokundu, "Verdim" diye mırıldandı ve ayağını debriyajdan nazikçe çekti.

Yavaş bir hızla yola çıktılar. Motor biraz fazla bağırıyordu.

"El freni" dedi Martha ve indirmek için elini el freni koluna götürdü. Stig'in de aynısını yapmak için el frenine atıldığını ama birbirlerine dokunur dokunmaz yanmış gibi elini çektiğini hissetti.

"Teşekkür ederim" dedi Stig.

On dakika boyunca tek kelime etmeden ilerlediler. Acelesi olan bir şoförün sollamasına izin verdiler. Karşıdan üzerlerine bir TIR geliyordu. Martha nefesini tuttu. Bu dar yolda o olsa ikisi için de geçecek yer olduğunu bilmesine rağmen fren yapıp kenara çekerdi. Fakat Stig korkmuyordu. Tuhaf olan ise Martha'nın onun doğru kararı vereceğine inancının tam olmasıydı. Erkek beyninin doğuştan gelen üç boyutu anlama becerisi. Ellerini soğukkanlılıkla direksiyonda tutuşunu izledi. O anda kendisinde bolca bulunan bir özelliğin Stig'de olmadığını fark etti: verdiği kararlardan şüphe duy-

ma eğilimi. Elinin üzerindeki ince ve kalın damarlardan kalbinin parmaklarına ne kadar sakince kan pompaladığını görebiliyordu. TIR'ın rüzgârı arabayı sarsınca Stig çabucak direksiyonu biraz sağa çevirdi.

Heyecanla ona bakarak "Vay canına!" dedi. "Sen de hissettin mi?"

"Evet" dedi Martha. "Hissettim."

Martha'nın yönlendirmesiyle Nesodden'in ucuna gidip çakıllı bir yoldan yukarı çıktılar. Arabayı arkada küçük, denizi gören cephede geniş pencereleri olan sıralı alçak evlerin arkasına park ettiler.

"1950'lerden kalma yenilenmiş yazlık evler" dedi Martha, uzun çimenlerin arasındaki patikada Stig'in önünden yürürken. "Ben de bunlardan birinde büyüdüm. Ve burası gizli güneşlenme yerimizdi..."

Kayalıklı bir tepeye vardılar. Altlarında deniz uzanıyor, kulaklarına birbirlerine su sıçratan çocukların neşeli çığlıkları geliyordu. Kısa bir mesafe uzaklıkta rıhtım vardı ve açık günlerde sadece birkaç yüz metre uzaktaymış gibi görünen Oslo'nun kuzeyine giden bir vapur görünüyordu. Asıl mesafe beş kilometreydi ama başkentte çalışan çoğu insan arabayla kırk beş kilometrelik fiyordu dolaşmaktansa vapuru tercih ederdi.

Martha oturup tuzlu havayı içine çekti.

"Ailem ve arkadaşları Nesodden'e 'Küçük Berlin' derdi. Burada oturan sanatçılar yüzünden. Oslo'da yaşamaktansa rüzgârlı bir yazlıkta oturmak daha ucuzdu. Sıcaklık sıfırın altına düştüğünde insanlar en az soğuk olan ev hangisiyse onda toplanırdı. O da bizim evdi. Herkese yetecek kadar yatak olmadığı için sabaha kadar uyanık kalıp kırmızı şarap içerlerdi. Sonra konu komşu kalabalık bir kahvaltı yapardık."

"Kulağa güzel geliyor." Stig yanına oturdu.

"Evet, öyleydi. Buranın sakinleri birbirlerini kollardı."

"Cennet gibi."

"İşte ondan emin değilim. Zaman zaman para hakkında tartıştıkları, sanatlarını eleştirdikleri ya da birbirlerinin eşleriyle yattıkları da olurdu. Ama her zaman canlı, her zaman heyecan verici bir yerdi. Babam bana Berlin'in haritadaki yerini gösterene dek kız kardeşimle ikimiz sahiden de Berlin'de yaşadığımızı sanıyorduk. Bana oranın çok uzak bir yer olduğunu, aramızda en az bin kilometre bulunduğunu söylemişti. Ama günün birinde arabayla gideceğimize söz vermişti. Hatta Brandenburg Caddesi'yle Charlottenburg Sarayı'nı ziyaret edecek ve kardeşimle ben prenses olacaktık.

"Gittiniz mi peki?"

"Gerçek Berlin'e mi?" Martha başını iki yana salladı. "Anne babamın asla o kadar parası olmadı. Fazla uzun da yaşamadılar. Öldüklerinde on sekiz yaşındaydım ve kardeşime bakmak zorunda kaldım. Ama Berlin her zaman hayallerimdeydi. Öyle ki artık gerçek bir yer mi, ondan bile emin değilim."

Stig başını yavaşça salladı, gözlerini kapadı ve çimenlere sırtüstü uzandı.

Martha ona baktı. "Neden biraz daha müzik dinlemiyoruz?"

Stig tek gözünü açtı. Kısarak ona baktı. "Depeche Mode mu? CD'si arabadaki diskçalarda kaldı."

"Bana cep telefonunu ver" dedi Martha.

Stig'den telefonu alıp tuşlara basmaya başladı. Az sonra telefonun küçük hoparlöründen ritmik nefes sesleri geldi. Sonra da onları yolculuğa çıkaracağını söyleyen ruhsuz bir ses. Stig öyle şaşkındı ki Martha güldü.

"Bunun adı Spotify" dedi, telefonu aralarına koyarak. "İnternet üzerinden müzik dinleyebiliyorsun. Tüm bunlar senin için yeni, değil mi?"

"Hapiste cep telefonu yasaktı" dedi Stig, telefonu hevesle eline alarak.

"Hapiste mi?"

"Evet, hapse girdim."

"Uyuşturucu mu satıyordun?"

Stig elini güneşten kamaşan gözlerine siper etti. "Öyle."

Martha başını salladı. Kısacık gülümsedi. Onu ne sanmıştı ki? Bir eroin bağımlısı *ve* örnek bir vatandaş mı? O da herkes gibi yapması gerekeni yapmıştı.

Telefonu ondan aldı. Ona GPS özelliğini, haritadaki konumlarına nasıl bakıldığını ve dünyanın herhangi bir yerine en kısa hangi yoldan gidileceğinin nasıl hesaplandığını gösterdi. Kamerayı açıp fotoğrafını çekti, *kaydet* düğmesine basıp telefonu havaya kaldırdı ve ondan bir şeyler söylemesini istedi.

"Harika bir gün" dedi Stig.

Martha kaydı durdurdu ve ona dinletti.

"*Bu* benim sesim mi?" diye sordu Stig. Şaşkındı ve utandığı belli oluyordu.

Martha *dur* düğmesine basıp kaydı tekrar dinletti. Hoparlörden metalik ve ince bir ses yükseldi: "*Bu* benim sesim mi?"

Martha yüzündeki ifadeyi görünce kıkırdadı. Stig telefonu elinden kapıp kayıt düğmesini bulduğunda ve sıranın onda olduğunu söyleyip konuşmasını, hatta şarkı söylemesini istediğinde daha da güldü.

"Hayır!" dedi karşı çıkarak. "Fotoğrafımı çekmeni tercih ederim."

Stig başını iki yana salladı. "Ses daha iyi."

"Neden?"

Saçını kulağının arkasına atar gibi bir hareket yaptı. Uzun yıllar uzun saçlı olduğu için saçını kestirdiğini unutan birinin alışkanlıktan yaptığı bir hareket, diye geçirdi aklından Martha.

"İnsanların görünüşü değişebilir. Ama sesler hep aynı kalır."

Martha onun baktığı yere baktı. Parıldayan denizden, uzaktaki birkaç martıdan, kayadan ve yelkenliden başka bir şey görmedi.

"Bazı sesler değişir" dedi. Bebeği düşünüyordu. Bebek telsizindeki ağlayışları. Asla değişmeyen o sesi.

"Şarkı söylemeyi seviyorsun" dedi Stig. "Ama başkalarının önünde değil."

"Neden böyle düşündün?"

"Çünkü müziği seviyorsun. Ama senden şarkı söylemeni istediğimde donakaldın. Tıpkı kafeteryada anahtar verdiğin o kız gibi."

Martha irkildi. Zihnini mi okumuştu?

"Neden korkuyordu?"

"Hiçbir şeyden" dedi Martha. "O ve diğer kızın bugün çatı katındaki dosyaları düzenleyip bazılarını imha etmesi gerekiyor. Ama kimse oraya çıkmak istemiyor. O yüzden bu işi sadece gerekli oldukça ve sırayla yapıyoruz."

"Çatı katında ne var ki?"

Martha'nın gözleri denizin çok üzerindeki bir martıyı takip etti. Bir sağına bir soluna yatması dışında havada asılı duruyor gibiydi. Yukarıdaki rüzgâr buradakinden çok daha güçlü olmalıydı.

"Hayaletlere inanır mısın?" diye sordu sakince.

"Hayır."

"Ben de." Martha dirseklerini yere koydu ve onu dönmeden göremeyecek kadar arkaya yaslandı. "Ila Bakımevi 19. yüzyılda inşa edilmiş gibi duruyor, değil mi? Ama aslında 1920'lerde yapılmış. Önceleri sadece sıradan bir pansiyonmuş."

"Öndeki demirden harfler."

"Doğru, o harfler o zamandan kalma. Ama savaş sırasında Almanlar orayı dul anneler ve çocukları için yurda dönüştürmüş. O yıllarda yaşanmış o kadar çok trajik hikâye var ki duvarlarda hâlâ izleri duruyor. Oraya gelen kadınlardan bi-

rinin erkek bir bebeği varmış ve o günlerde başı belaya giren çoğu kızın yaptığı gibi bebeği babasız doğurduğunu söylüyormuş. Baba olduğundan şüphelenilen bir adam varmış. Adam evliymiş ve elbette çocuğun kendisinden olduğunu reddediyormuş. Onunla ilgili dolaşan iki söylenti varmış. Birincisi, Direniş'in bir üyesi olduğu. İkincisi ise Direniş'in içine sızmış gizli bir Alman casusu olduğu ve Almanların bu yüzden kadını yurda yerleştirip adamı tutuklamadığı. Neyse, şüpheli baba bir sabah Oslo'nun merkezinde kalabalık bir tramvayda vurularak öldürülmüş. Katili asla bulunamamış. Direniş içlerindeki bir haini ortaya çıkardıklarını, Almanlar ise Direniş'in bir üyesini yakaladıklarını iddia etmiş. Şüphesi olanları inandırmak için de Almanlar cesedi Kavringen Feneri'nin tepesinden aşağı sarkıtmış."

Martha denizi işaret etti.

"Gündüz vakti fenerin yakınından geçen denizciler martıların didiklediği kurumuş cesedi görürken gece geçenler suyun üzerine vuran büyük gölgesini görürmüş. Ta ki bir gün ceset ortadan kaybolana kadar. Kimilerine göre onu oradan Direniş almış. Ama o günden sonra kadıncağız aklını yitirmeye ve ölü adamın ona musallat olduğunu söylemeye başlamış. Geceleri odasına gelip bebeğin beşiğinin üzerine eğiliyormuş ve kadın dışarı çıkması için bağırdığında eskiden gözlerinin olduğu yerde duran iki kara delikle ona bakıyormuş."

Stig tek kaşını kaldırdı.

"Hikâyeyi bana Ila Bakımevi'nin müdürü Grete böyle anlattı" dedi Martha. "Güya bebek sürekli ağlıyormuş ama ne zaman diğer odalardaki kadınlar şikâyet edip ondan çocuğunu susturmasını istese kadın bebeğin ikisi için de ağladığını ve sonsuza dek ağlayacağını söylüyormuş." Martha duraksadı. Hikâyenin en sevdiği kısmına gelmişti. "Rivayete göre kadın çocuğun babasının hangi tarafa çalıştığını bilmiyormuş ve babalığı reddedişinin öcünü almak için onu Almanlara Di-

reniş üyesi, Direniş'e de casus olarak ihbar etmiş."

Martha aniden esen soğuk rüzgârla ürperdi ve doğrulup dizlerine sarıldı. "Bir sabah kadın kahvaltıya gelmemiş. Onu çatı katında bulmuşlar. Çatıdaki geniş çapraz kirişe kendini asmış. Ahşapta halatı bağladığı söylenen yerde soluk bir çizgi görebilirsin."

"Şimdi de çatı katında hayaleti mi dolaşıyor?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, orada bulunmak gerçekten zor. Hayaletlere inanmıyorum ama kimse o çatı katında fazla zaman geçirebilir gibi durmuyor. Orada sanki kötülüğü içinde hissediyorsun. Gidenlerin başı ağrıyor, odadan dışarı itiliyormuş gibi hissediyor. Ve bu insanlar genelde hikâyeden haberi olmayan yeni çalışanlar ya da bakım işleri için tutulmuş ustalar oluyor. Bu arada, hayır, duvarlarda asbest ya da başka bir şey de yok."

Martha onu süzdü ama beklediği kuşkucu ifadeyi ya da hafif gülümsemeyi yüzünde göremedi. Stig sadece dinliyordu.

"Hepsi bununla da bitmiyor" diyerek devam etti Martha. "Bir de bebek var."

"Evet" dedi Stig.

"Evet mi? Bir tahminin mi var?"

"Kaybolmuş, değil mi?"

Martha ona hayretle baktı. "Nereden bildin?"

Stig omuz silkti. "Tahmin etmemi istedin."

"Kimileri annenin onu kendini astığı gün Direniş'e verdiğini düşünüyor. Bazıları ise kimse ondan bebeği alamasın diye onu öldürüp arka bahçeye gömdüğünü. Her neyse..." Martha derin bir nefes aldı. "Sonuçta bebek bulunamamış. İşin garip kısmı, ara sıra telsizlerimizde bir gürültü duyuyoruz ama nereden geldiğini bir türlü çözemiyoruz. Ama bana kalırsa o ses..."

Martha, Stig'in bunu da doğru tahmin ettiğini düşündü.

"Bebek ağlaması" dedi.

"Bebek ağlaması" diye tekrarladı Stig.

"Çoğu çalışanın, özellikle de yeni gelenlerin o sesi duyunca ödü patlıyor ama Grete onlara telsizlerin bazen civardaki bebek monitörlerinden sinyaller alabildiğini söylüyor."

"Ama sen böyle düşünmüyor musun?"

Martha tereddüt etti. "Haklı olabilir."

"Ama?"

Yine sert bir rüzgâr esti. Batıda kara bulutlar belirmişti. Martha montunu yanına almadığına pişman oldu.

"Ben yedi yıldır Ila Bakımevi'nde çalışıyorum. Ve az önce seslerin asla değişmediğini kendin söyledin..."

"Yani?"

"O sesin aynı bebeğe ait olduğuna yemin edebilirim."

Stig başıyla onayladı. Ne bir şey söyledi ne de bir açıklamada ya da yorumda bulundu. Sadece başını salladı. Bunu yapması Martha'nın hoşuna gitti.

Stig sonunda "Şu bulutların ne anlama geldiğini biliyor musun?" diyerek ayağa kalktı.

"Yağmur yağacak ve eve dönmenin zamanı geldi?"

"Hayır" dedi Stig. "Güneşte kurumak istiyorsak bir an önce yüzmeye gitmeliyiz."

"*Merhamet yorgunluğu*" dedi Martha. Sırt üstü uzanarak gökyüzüne bakıyordu, ağzında hâlâ tuzlu suyun tadı vardı, teninde ve ıslak iç çamaşırında yattığı kayanın sıcaklığını hissedebiliyordu. "Başkalarını umursama kabiliyetimi kaybettiğim anlamına geliyor. Norveç bakım sektöründe bunun için bir Norveççe bir kelimemizin olmaması inanılmaz."

Stig cevap vermedi. Sorun değildi, Martha onunla konuşmaktan çok sesli düşünüyordu aslında.

"Sanırım yükün ağırlaştığında kendini korumanın, yükten kurtulmanın bir yolu bu. Belki de çeşme artık kurumuştur, içimdeki tüm sevgi bitmiştir." Bu söylediğini biraz düşündü. "Hayır, doğru değil. Sevgim bolca var... Sadece..."

Martha, İngiltere'ye benzeyen bir bulutun gökyüzünde süzüldüğünü gördü. Tepesindeki ağacın üzerinden geçmeden önce bulut bir mamutun şeklini aldı. Çoğu açıdan terapistinin koltuğuna uzanmak gibiydi bu yaptığı. Evet, hâlâ hastalarını koltuğa yatıran terapistlerden birine gidiyordu.

"Anders okulun en cesur ve en hoş çocuğuydu" dedi bulutlara bakarak. "Okulun futbol takımının kaptanıydı. Bil bakalım öğrenci meclisinin başkanı kimdi?"

Bekledi.

"O muydu?"

"Evet."

İkisi de kahkahayla güldü.

"Ona âşık mıydın?"

"Hem de çok. Hâlâ öyleyim. Ona âşığım. İyi bir adam. Tek özelliği yakışıklı olması ve fiziği değil. Anders'le birlikte olduğum için şanslıyım. Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Senin kaç kız arkadaşın oldu?"

"Hiç."

"Hiç mi?" Martha dirseklerini dayayarak doğruldu. "Hem de senin gibi iyi görünümlü bir adamın? İnanmam."

Stig tişörtünü çıkarmıştı. Teni öyle solgundu ki günışığında Martha'nın gözünü neredeyse kör ediyordu. Martha kollarında hiç yeni iğne izi olmadığını fark edince biraz şaşırdı. Bacaklarında ya da kasıklarında olmalıydı.

"Sahiden mi?" diye sordu.

"Öptüğüm birkaç kız oldu..." Stig eski izleri eliyle okşadı. "Ama tek aşkım buydu..."

Martha iğne izlerine baktı. O da parmaklarını üzerlerinde gezdirmeyi istedi. Onları yok etmeyi.

"Seninle ilk mülakat yaptığımda bıraktığını söyledin" dedi. "Grete'ye bir şey anlatmayacağım. Bir süreliğine. Ama biliyorsun ki..."

"...bakımevi sadece aktif kullanıcılar için."

Martha başıyla onayladı. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Neyi, ehliyet alabileceğimi mi?"

Karşılıklı gülümsediler.

"Bugün temizim" dedi Stig. "Yarın yeni bir gün."

Bulutlar hâlâ çok uzaktaydı ama Martha gelecek şeyin habercisi olan gök gürültüsünü uzaktan da olsa duyabiliyordu. Güneş ise bunun farkındaymış gibi inadına daha da parlıyordu.

"Bana telefonunu ver" dedi.

Martha kayıt düğmesine bastı. Ardından babasının gitarıyla annesine söylediği şarkıyı söyledi. Sayısı bilinmeyen o meşhur yaz partileri sakinleşmeye başladığında söylerdi bu şarkıyı. Eski püskü gitarıyla şu anda oturdukları yere oturur, neredeyse duyulmayacak kadar sessizce bu şarkıyı tıngırdatırdı. Leonard Cohen'in sevdiği kadına ondan başka kimseyi sevmediğini, onunla her yere gidebileceğini, onun peşinden gözü kapalı gelebileceğini ve onun kusursuz bedenine zihniyle dokunduğu için güveninden şüphesi olmadığını söylediği şarkıyı.

Martha sözleri minik ve kırılgan bir sesle söyledi. Şarkı söylerken hep böyle olur, sesi olduğundan daha zayıf ve savunmasız çıkardı. Bazen aslında böyle biri miydi, kendini korumak için kullandığı sert sesi sahte miydi, merak ediyordu.

"Teşekkür ederim" dedi Stig şarkı bitince. "Gerçekten güzeldi."

Martha'nın düşündüğü şey, bunun neden utanç verici olduğu değildi. Neden daha utanç verici olmadığıydı.

"Geri dönme vakti geldi." Gülümseyip ona telefonunu verdi.

Çürümeye yüz tutan eski tavanı açmaya çalışarak başına iş alacağını biliyordu ama dönüş yolunda arabayı sürerken taze havayı hissetmek istiyordu. Zekâdan çok kaba kuv-

vete başvurdukları on beş dakikayı aşan yorucu bir çalışmanın ardından tavanı nihayet açtılar. Martha bundan böyle ne yedek parçayla ne de Anders'in yardımıyla onu bir daha kapatamayacağının farkındaydı. Arabaya binince Stig ona telefonunu gösterdi. GPS'e Berlin yazmıştı.

"Baban haklıymış" dedi. "Küçük Berlin'le büyük Berlin'in arası 1030 kilometre. Tahmini sürüş süresi on iki saat on beş dakika."

Martha sürdü. Yapmaları gereken acil bir iş varmış gibi hızlı sürdü. Ya da kaçmaya çalışıyorlarmış gibi. Aynaya baktı. Fiyordun üzerindeki beyaz yüksek bulutlar ona bir gelini hatırlattı. Yağmurdan duvağını sürüyerek onlara doğru kararlı ve durmayan adımlarla yürüyen bir gelini.

Üçüncü çevre yolunda sıkışık bir trafiğin içindelerken ilk ağır damlalar cama düşmeye başladı ve Martha daha o anda savaşın kaybedildiğini fark etti.

"Şuradan çık" dedi Stig eliyle işaret ederek.

Martha söylediğini yapınca kendilerini birden bir yerleşim bölgesinde buldular.

"Buradan sağa sap" dedi Stig.

Damlalar sıklaşmıştı. "Neredeyiz biz?"

"Berg'de. Şu sarı evi görüyor musun?"

"Evet."

"Sahibini tanıyorum. Şu anda boş. Garajın önünde dur, sana garaj kapısını açacağım."

Beş dakika sonra paslı aletlerin, aşınmış lastiklerin ve örümcek ağı tutmuş bahçe mobilyalarının arasında park ettikleri arabada oturuyor, açık duran garaj kapısının dışındaki yağmuru izliyorlardı.

"Bir süre daha dinecek gibi durmuyor" dedi Martha. "Ve sanırım bu tavan artık kullanılmaz."

"Bence de" dedi Stig. "Bir fincan kahveye ne dersin?"

"Nerede?"

"Mutfakta. Anahtarın yerini biliyorum."

"Ama...

"Burası benim evim."

Martha ona baktı. Yeterince hızlı sürmemişti. Başaramamıştı. Öyle ya da böyle, artık çok geçti.

"Peki" dedi.

22

Simon maskesini düzeltip cesedi inceledi. Ona bir şeyi çağrıştırıyordu.

"Bu mekân belediyeye ait ve belediyenin kendisi işletiyor" dedi Kari. "Genç müzik gruplarına neredeyse yok pahasına prova odaları kiralıyorlar. Sokaklarda dolaşıp gerçek bir gangster olmaktansa gangster olmakla ilgili şarkı söylemek daha iyi."

Simon cesedin ona neyi çağrıştırdığını hatırladı. *Cinnet* filminde Jack Nicholson'ın donarak ölmesini. Tek başına izlemişti. Ondan sonra. Else'den önceydi. Belki de kar yüzündendi. Sanki bir kar yığınının içinde yatıyordu ölü adam. Cesedi ve odanın çoğunu ince bir eroin tabakası kaplamıştı. Ölü adamın ağzının, burnunun ve gözlerinin etrafında nemlenen eroin topaklanmaya başlamıştı.

"Onu koridorun ilerisinde prova yapan bir grup eve giderken bulmuş" dedi Kari.

Ceset dün gece bulunmuştu ama Simon'a bu sabah işe gelip aynı yerde toplam üç kişinin öldürüldüğünü öğrenene kadar haber verilmemişti. Davayı Kripos üstlenmişti.

Bir başka deyişle, emniyet müdürü kendi Cinayet Masası'na bile danışmadan Kripos'tan yardım istemiş, yani bir nevi davayı onlara vermişti. Ne de olsa ikisi de aynı kapıya çıkıyordu.

"Adı Kalle Farrisen" dedi Kari.

Ön raporu yüksek sesle okuyordu. Simon emniyet müdürünü aramış ve raporun onlara gönderilmesini istemişti. Olay yerine derhal erişim de talep etmişti. Sonuçta burası onların mıntıkasıydı.

"Simon" demişti emniyet müdürü, "sen de gidip bir gör tabii ki ama dahil olma. Sen ve ben sidik yarıştırmak için çok yaşlıyız."

"*Sen* çok yaşlı olabilirsin" diye cevap vermişti Simon.

"Beni duydun Simon."

Simon bazen durup bunu düşünürdü. Hangisinin daha büyük potansiyele sahip olduğu apaçık ortadaydı. Peki yol ayrımı nerede olmuştu? Kimin o koltuğa oturacağına ne zaman karar verilmişti? Kimin gösterişli emniyet müdürü koltuğuna, kimin kanatları kırpılmış halde Cinayet Masası'ndaki döküntü sandalyeye oturacağına? İçlerinden en iyisinin çalışma odasında kendi silahından başına sıkılan bir mermiyle öleceğine?

"Başına sarılan gitar telleri, Ernie Ball üretimi sol ve mi telleri. Jak kablosu ise Fender üretimi" dedi Kari raporu okuyarak.

"Vantilatör ve radyatör ne markaymış?"

"Ne?

"Yok bir şey. Devam et."

"Vantilatör açık halde bulunmuş. Adli tabibin ilk görüşüne göre Kalle Farrisen boğularak ölmüş."

Simon jak kablosundaki düğüme yakından baktı. "Görünüşe göre Kalle yüzüne üflenen uyuşturucuyu içine çekmesi için zorlanmış. Sen ne diyorsun?"

"Bence de" dedi Kari. "Kısa bir süre nefesini tutmayı başarmış ama sonunda pes etmek zorunda kalmış. Gitar telleri başını çevirmesini önlemiş. Yine de denemiş ve daha ince olan gitar teli o yüzden bu kesikleri açmış. Eroin burnu-

na, midesine ve ciğerlerine girmiş, kan dolaşımına karışmış ve kurban uyuşturucu etkisi altına girerek nefes almaya devam etmiş. Ama eroin solunumunu engellediği için giderek daha az nefes alabilmiş. En sonunda da nefes almayı tamamen bırakmış."

"Klasik bir aşırı doz ölümü vakası" dedi Simon. "Aynısı birçok müşterisinin de başına gelmiştir."

Kabloyu işaret etti. "Ayrıca bu düğümü solak biri atmış."

"Bu şekilde görüşmeye devam edemeyiz."

Sesin geldiği yöne döndü. Asmund Björnstad yüzünde alaycı bir gülümseme ve arkasında sedye taşıyan iki kişiyle kapı ağzında dikiliyordu.

"Cesedi götürmek istiyoruz. O yüzden, işiniz bittiyse..."

"İstediğimiz her şeyi gördük" dedi Simon güçlükle doğrularak. "Etrafa da biraz baksak olur mu?"

"Tabii ki" dedi Kripos müfettişi, hâlâ aynı tebessümle onlara yolu yolu göstererek. Simon şaşkınlıkla Kari'ye bakarak gözlerini devirdi, Kari adamın ağız değiştirmesi karşısında kaşlarını kaldırdı.

Simon asansörde kırık cama bakarken "Hiç görgü tanığı var mı?" diye sordu.

"Hayır" dedi Björnstad. "Ama cesedi bulan müzik grubunun gitaristi akşam buraya bir adamın geldiğini söylüyor. Young Hopeless adında bir grupta çaldığını söylemiş ama araştırınca böyle bir grubun var artık olmadığını öğrendik."

"Görünümü nasılmış?"

"Adamın kapüşonlu bir sweatshirt giydiğini ve kapüşonunu başına geçirdiğini söylüyor. Zaten bugünlerde gençlerin çoğu öyle giyiniyor."

"Yani genç biri miymiş?"

"Tanığa göre öyle. Yirmiyle yirmi beş yaş arasında."

"Kapüşonlusu ne renkmiş?"

Björnstad defterini karıştırdı. "Sanırım gri."

Asansör kapıları açılınca dikkatlice dışarı adım attılar ve olay yeri inceleme ekibinin yerleştirdiği şeritlerle bayrakların arasından geçtiler. Bu katta dört kişi vardı. İkisi diri, ikisi ölü. Simon dirilerden birine kısa bir baş selamı verdi. Adamın gür kızıl sakalları vardı ve elinde dolmakalem kadar bir el feneriyle elleri ve ayakları üzerinde bir cesedin başına çömelmişti. Maktulün bir gözünün altında büyük bir yara vardı. Yerdeki koyu kırmızı kan halesi başını çevreliyordu. Halenin tepesindeki kan lekeleri gözyaşını andıran bir desen oluşturuyordu. Simon bir keresinde Else'ye bir suç mahallinin nasıl güzel olabileceğini açıklamaya çalışmıştı. Bir daha da asla denememişti.

Eşiğin üzerinde gövdesinin üst kısmı kapının iç tarafında kalmış çok daha iri başka bir kurban yatıyordu.

Simon'ın gözleri istemsizce duvarları taradı ve bir mermi deliği buldu. Kapıdaki kapağı ve tavanın altındaki aynayı fark etti. Ardından bir adım gerileyip asansöre girdi, sağ kolunu kaldırdı ve nişan aldı. Fikrini değiştirdi ve bu kez sol kolunu kaldırdı. Sağa doğru bir adım atarak başın içinden geçen ve –kafatası merminin yönünü değiştirmediyse– duvar sıvasındaki deliğe giren merminin yoluna uygun bir açı buldu. Gözlerini yumdu. Birkaç gün önce de aynı pozisyonda dikilmişti. Iversen'lerin evinin dışındaki basamaklarda. Sağ eliyle nişan alarak. Orada açıyı tutturmak için pozisyonunu ayarlamak zorunda kalmıştı. Bir ayağını döşeme taşlarının dışına atmıştı. Yumuşak toprağa. Çalıların orada da olan yumuşak toprağa. Ama taşların yanındaki toprakta eşleşen bir ayakkabı izi yoktu.

"Rehberli turumuza içeride devamlı edelim mi, beyler bayanlar?" Björn kapıyı tuttu ve Kari ile Simon'ın cesedin üzerinden atlayarak içeri girmesini bekledi. "Belediye bu odayı bir müzik organizasyonu ve menajerlik acentesine kiraladığını sanıyormuş."

Simon boş kasanın içine göz attı. "Sence burada ne olmuş?"

"Bir çete savaşı" dedi Björnstad. "Kapanış saatine yakın fabrikayı basmışlar. İlk kurban yerde yatarken vurulmuş olmalı çünkü döşeme tahtasından mermi çıkardık. İkincisi eşikte yatarken vurulmuş, orada da zemine girmiş bir mermi vardı. Üçüncü adama kasayı açtırmışlar. Parayı ve uyuşturucuyu aldıktan sonra onu alt katta öldürüp rakiplerine kimin patron olduğunu göstermek istemişler."

"Anladım" dedi Simon. "Peki kovanlar?"

Björnstad kısacık güldü. "Biliyorum. Sherlock Holmes hemen Iversen cinayetiyle ilgili bir bağlantının kokusunu aldı."

"Boş kovan yok mu?"

Asmund Björnstad bakışlarını Simon'dan Kari'ye ve sonra tekrar Simon'a kaydırdı. Ardından bir sihirbaz edasıyla gülümseyerek ceketinin cebinden plastik bir torba çıkardı. Simon'ın yüzünün önünde salladı. Torbanın içinde iki boş kovan vardı.

"Teorini çürüttüğüm için üzgünüm ihtiyar" dedi. "Ayrıca cesetlerdeki büyük mermi delikleri, Agnete Iversen'de bulduğumuzdan çok daha yüksek kalibreli bir silahı işaret ediyor. Böylece rehberli turumuzun sonuna geldik. Umarım keyif almışsınızdır."

"Gitmeden önce sadece üç sorum var."

"Sor bakalım, Başkomiser Kefas."

"Boş kovanları nerede buldunuz?"

"Cesetlerin yanında."

"Kurbanların silahları neredeydi?"

"Hiçbirinin silahı yoktu. Son soru?"

"Bize yardımcı olmanı ve bu rehberli turu emniyet müdürü mü istedi?"

Asmund Björnstad güldü. "Muhtemelen Kripos'taki patronuma söylemiş. Zaten her zaman patronlarımızın istediğini yapmaz mıyız?"

"Doğru" dedi Simon. "İlerlemek istiyorsak yapmamız gereken bu. Tur için teşekkürler."

Björnstad odanın arkasında kalırken Kari Simon'ın peşinden yürüdü. Simon doğruca asansöre gitmek yerine sakallı olay yeri uzmanından el fenerini isteyip duvardaki mermi deliğine doğru yürüyünce onun arkasında durdu. Simon feneri deliğe tuttu.

"Mermiyi çıkardınız mı Nils?"

"Bu eski bir delik olmalı, içinde mermi bulamadık" dedi Nils, basit bir büyüteçle cesedin etrafını incelerken.

Simon yere çömeldi, parmaklarının ucunu ıslattı ve merminin hemen altındaki zemine dokundu. Sonra parmaklarını havaya kaldırıp Kari'ye gösterdi. Kari tenine yapışan minik sıva parçalarını görebiliyordu.

Simon fener için teşekkür etti. Nils başını kaldırıp salladı ve el fenerini aldı.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu Kari, asansörün kapıları önlerinde kapanınca.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, sana sonra anlatırım" dedi Simon.

Kari'nin canı sıkılmıştı. Şefinin ketum olduğunu düşündüğü için değil, onu takip edemediği için. Birilerinin gerisinde kalmaya alışkın değildi. Kapılar açılınca dışarı çıktı. Arkasını döndü ve asansörden inmeyen Simon'a meraklı gözlerle baktı.

"Mermer topunu ödünç alabilir miyim lütfen?" diye sordu Simon.

Kari iç çekerek elini cebine alttı. Simon küçük, sarı topu asansörün ortasına koydu. Top önce yavaşça, ardından hızlanarak asansörün önüne yuvarlandı ve iç ve dış kapıların arasındaki boşluğa girip gözden kayboldu.

"Hay aksi" dedi Simon. "Haydi bodruma inip arayalım."

"O kadar önemli değil" dedi Kari. "Evde birkaç tane daha var."

"Ben toptan bahsetmiyorum."

Kari ona yetişmeye çalıştı ama aralarında hâlâ iki adım vardı. En az iki. Aklından bir düşünce geçti. İsteseydi kabul edebileceği ve şu anda yapıyor olacağı diğer işin düşüncesi. Daha iyi maaş, daha fazla özgürlük. Tuhaf şeflerin ve iğrenç kokulu cesetlerin olmadığı bir iş. Ama onun da elbet zamanı gelecekti, şu anda tek yapması gereken sabırlı bir şekilde tetikte olmaktı.

Merdiven boşluğunu, bodrum katın koridorunu ve asansör kapısını buldular. Yukarıdaki katların aksine buzlu camla kaplı basit bir metal kapıydı. Kapının üzerinde bir tabela vardı. ASANSÖR KONTROL KABİNİ. GİRİLMEZ. Simon kapının kolunu zorladı. Kilitliydi.

"Üst kattaki prova odalarına çık ve bir kablo bul."

"Nasıl bir..."

"Fark etmez" dedi Simon duvara yaslanarak.

Kari kendini tutup bir şey söylemedi ve merdivene yöneldi.

İki dakika sonra bir jak kablosuyla döndü; Simon'ın kablo uçlarını çıkartarak telleri kaplayan plastiği soymasını izledi. Ardından kabloyu U biçiminde büktü ve kapı koluyla aynı yükseklikte tutup asansör kapısı ve çerçevenin arasına soktu. Gürültü bir *tik* sesinin ve uçuşan birkaç kıvılcımın ardından kapı açıldı.

"Tanrım" dedi Kari. "Bunu nereden öğrendiniz?"

"Küçükken sorunlu bir tiptim" dedi Simon, bodrum katın yarım metre aşağısındaki asansör boşluğu tabanına inerek. Başın kaldırıp boşluğa baktı. "Polis olmasaydım..."

"Bu biraz riskli değil mi?" dedi Kari. Başının karıncalandığını hissediyordu. "Ya asansör aşağı inerse?"

Ama Simon çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini beton zeminde gezdiriyordu.

Sesindeki gerginliğin belli olmamasını umarak "Işığa ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Her zaman" diyerek güldü Simon.

Küçük bir gümbürtü duyup yağlı kalın kabloların hareket etmeye başladığını görünce Kari'nin ağzından minik bir çığlık kaçtı. Ama Simon çabucak ayağa kalkıp avuçlarını bodrum katın zeminine dayadı ve kendini yukarı çekip koridora çıktı. "Gel" dedi.

Kari yarı koşar adımlarla başkomiserin peşinden merdiveni tırmandı, çıkış kapısından çıktı ve çakıllı alanı geçti.

Simon iki hurda kamyonun arasında duran arabasına binecekken "Durun!" dedi Kari. Simon durup arabanın üstünden ona baktı.

"Biliyorum" dedi.

"Neyi biliyorsunuz?"

"Ortağının tek başına hareket etmesi ve olup bitenlerden bahsetmemesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu."

"Kesinlikle. O halde bana ne zaman..."

"Ama ben senin ortağın değilim, Kari Adel" dedi Simon. "Senin şefin ve akıl hocanım. Her şeyin bir zamanı var. Anladın mı?"

Kari ona baktı. Parlak kafa derisinin üzerindeki gülünç biçimde seyrek saçlarının rüzgârda oradan oraya savruluşunu izledi. Normalde dostane bakan gözlerindeki kıvılcımı gördü.

"Anladım" dedi.

"Al bunları." Simon tek elini açtı ve arabanın tavanının üzerinden bir şeyler fırlattı. Kari avuçlarını birleştirip iki nesneyi de yakaladı. Biri sarı mermer toptu. Diğeri ise boş bir kovan.

"Bakış açını ve yerini değiştirirsen yeni şeyler keşfedebilirsin" dedi Simon. "Kör noktaları ortadan kaldırabilirsin. Haydi gidelim."

Kari yolcu koltuğuna oturunca Simon arabayı çalıştırdı ve çakılları geçerek bahçe kapısına sürdü. Kari ağzını açmadı.

Bekledi. Simon durdu ve yaşlı erkek sürücüler gibi uzun süre büyük bir dikkatle sağına soluna baktıktan sonra nihayet yola çıktı. Kari her zaman bunun düşük testosteron seviyesinden kaynaklandığını düşünmüştü. Ama şimdi sanki birden aydınlanmış gibi tüm bu akılcılığın tecrübeye dayandığı fikri gelmişti aklına.

"En az bir kez asansörün içinden ateş edilmiş" dedi Simon bir Volvo'nun arkasına takılarak.

Kari hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Neden emin olamadın?"

"Delillerle uyuşmuyor" dedi Kari. "Bulunan tüm mermiler kurbanları öldüren mermilerdi ve hepsi de onların hemen altlarında bulundu. Kurbanlar vurulduklarında belli ki yerde yatıyordu. Açı asansörden vurulmalarına uygun değil."

"Doğru. Ayrıca başından vurulan adamın teninde barut yanığı vardı. Diğer kurbanın mermi yarasının etrafında da giysisinin pamuk lifleri yanmıştı. Yani?"

"Yani yerde yatarken kısa mesafeden vurulmuşlar. Yanlarında bulunan boş kovanlar ve yerdeki mermiler bunu doğruluyor."

"Haklısın. Ama iki adamın birden yere düşmesi ve ardından vurulması sana da garip gelmiyor mu?"

"Belki de adamı görünce çok korkmuşlar ve o panikle takılıp düşmüşlerdir. Ya da infaz edilmeden önce yere yatmaları emredilmiştir."

"Güzel tahmin. Peki asansöre yakın olan cesedin etrafındaki kanda bir şey dikkatini çekti mi?"

"Çok fazla kan vardı, değil mi?"

"Evet." Simon söyleyecekleri bitmemiş gibi ağır ağır konuşuyordu.

"Kan kurbanın başından akarak bir birikinti oluşturmuş" dedi Kari. "Bu da demek oluyor ki vurulduktan sonra yeri değiştirilmemiş."

"Evet ama birikintinin kenarında kan püskürmüş haldeydi. Sanki oraya serpilmiş. Başka bir deyişle, akan kanlar, başından ilk püsküren kanların bir kısmının üzerini kapatmıştı. Püskürmenin uzunluğuna ve menziline bakacak olursak kurban vurulduğunda ayakta dikiliyormuş. Nils bu yüzden büyüteciyle kanı inceliyordu. Çünkü kan delillerini eşleştirememişti."

"Ama siz eşleştirdiniz mi?"

"Evet" dedi Simon basitçe. "Katil ilk atışı asansörün içinden yapmış. Mermi kurbanın kafasından geçerek duvarda gördüğün deliği açmış. Ama kovan asansöre düşmüş ve..."

"...eğik zeminde yuvarlanıp yarığa girerek asansör boşluğuna düşmüş, öyle mi?"

"Hı hı."

"Peki... döşemeye giren mermi..."

"Katil onu yakın mesafeden tekrar vurmuş."

"Mermi yarası..."

"Kripos'lu dostumuz katilin yüksek kalibreli bir mermi kullandığını düşünüyor ancak balistikten anlasaydı boş kovanların düşük kalibreli mermilere ait olduğunu fark ederdi. Yani o büyük yara aslında katilin tek bir tane gibi görünmesi için aynı yerde açtığı iki küçük yaradan ibaret. Duvarda delik açan ilk mermiyi almasının sebebi de bu."

"O halde olay yeri uzmanının düşündüğü gibi eski bir mermi deliği değildi" dedi Kari. "Hemen altında bu yüzden yeni dökülmüş sıva tozları vardı."

Simon gülümsedi. Kari'den memnun olduğu yüzünden okunabiliyordu. Kari kendisinin de neşelendiğini fark edip şaşırdı.

"Kovandaki tip tanımına ve seri numarasına bak. Birinci katta bulduğumuzdan farklı türde bir mühimmat. Demek ki katilin asansörde yaptığı atış, daha sonrasında kurbanları öldürürken kullandığı silahla yapılmamış. Bana kalırsa ba-

listik ekibi o atışların kurbanların kendi silahlarından yapıldığını kanıtlayacak."

"Kendi silahları mı?"

"Bu daha çok senin uzmanlık alanın, Adel. Ama o uyuşturucu ininde üç silahsız adamın bulunduğuna inanmak bana güç geliyor. Katil o silahları kullandığını anlamayalım diye hepsini yanında götürmüş."

"Haklısınız."

"Asıl soru tabii ki şu" dedi Simon, bir tramvayın arkasına geçerek. "Birinci mermiyi ve boş kovanı bulamamamız onun için neden bu kadar önemliydi?"

"Çok açık değil mi? Ateşleme iğnesindeki baskıdan silahın seri numarasını öğrenecektik ve Silah Ruhsat Dairesi bize çok geçmeden..."

"Yanlış. Kovanın arkasına bak. Hiçbir işaret yok. Eski bir silah kullanıyordu."

"Pekâlâ" dedi Kari, bir daha asla "çok açık" dememesi gerektiğini kendine hatırlatarak. "O zaman sebebini bilmiyorum. Ama içimden bir his sizin bildiğinizi söylüyor..."

"Öyle, Adel. Elinde tuttuğun boş kovan Agnete Iversen'i vurmak için kullanılan mühimmatla aynı türde."

"Anladım. Yani demek istediğiniz?.."

Simon "Bence katil Agnete Iversen'i de onun öldürdüğünü gizlemeye çalışmış" dedi ve sarı ışıkta o kadar ani durdu ki arkasındaki araba korna çaldı. "Iversen'lerin evinden boş kovanı alması, ilk düşündüğümün aksine ateşleme iğnesinde bir işaret olduğu için değildi. İkinci cinayeti çoktan planladığı ve ikisi arasında bağlantı kurma ihtimalimizi mümkün olduğunca aza indirmek istediği içindi. Katilin Iversenler'in evinden aldığı boş kovanın elinde tuttuğun kovanla aynı seriden olduğuna bahse girerim."

"Aynı mühimmat türü olabilir ama sonuçta çok kullanılan bir tür, değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden bir bağlantı olduğundan bu kadar eminsiniz?"

"Emin değilim" dedi Simon, trafik lambasına bir saatli bombaymış gibi gözlerini dikip bakarak. "Ama dünya nüfusunun sadece yüzde onunun solak olduğundan eminim."

Kari başıyla onayladı. Kendi mantığını yürütmeye çalıştı. Pes etti. İç geçirdi. "Pas, yine pes ediyorum."

"Kalle Farrisen solak biri tarafından radyatöre bağlanmış. Agnete Iversen de solak biri tarafından vurulmuştu."

"İlkini anlıyorum. Ama diğeri..."

"Çok daha önce çözmem gerekirdi. Evin kapısıyla mutfak duvarı arasındaki açıdan. Agnete Iversen'i öldüren mermi sağ elli biri tarafından ve ilk düşündüğüm yerden sıkılmış olsaydı katilin döşeme taşlı patikanın dışında dikilmesi ve yumuşak toprakta ayakkabılarından birinin çıkardığı izin olması gerekirdi. Ama aslında iki ayağıyla birden taşlara basıyordu çünkü sol eliyle ateş ediyordu. Benim gibi bir polise yakışmadı."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Kari, çenesini avuçlarına dayayarak. "Agnete Iversen ile buradaki üç kurban arasında bir bağlantı var. Katil bunu fark etmememiz için çok uğraştı çünkü bu bağlantının kimliğini açığa çıkaracağından korkuyordu."

"Aferin, Polis Memuru Adel. Bakış açını ve yerini değiştirince artık sen de görmeye başladın."

Kari öfkeli bir korna sesi duydu ve gözlerini yeniden açtı.

"Yeşil yandı" dedi.

23

Yağmur biraz dinmişti ama Martha yine de Stig'in anahtarı alıp bodrum katın kapısını açmasını montunu başına geçirerek izlemişti. Bodrum da tıpkı garaj gibi bir aile geçmişini anlatan eşyalarla doluydu: sırt çantaları, çadır kazıkları ve boks benzeri bir sporda kullanılmış gibi duran kırmızı renkli bir çift eski püskü çizme. Bir kızak. Garajda duran benzinli modelle değiştirilmiş mekanik bir çim biçme makinesi. Büyük, dikdörtgen bir dondurucu. Örümcek ağı tutmuş likör şişeleri ve reçel konserveleriyle dolu geniş raflar. Bir çivi ve de çivide asılı duran, soluk harflerle anahtarın nereyi açtığının yazılı olduğu etikete sahip bir anahtar. Martha yan yana dizili kayak takımlarının önünde durdu. Bazıları hâlâ eski bir Paskalya tatilinden kalma çamurlarla kaplıydı. En uzun ve en geniş kayak boylamasına yarılmıştı.

Evin içine girdikleri anda Martha burada yıllardır kimsenin yaşamadığını anladı. Belki kokudan, belki tozdan, belki de zamanın görünmez örtüsündendi. Oturma odasına girdiklerinde tahmininin doğru çıktığını fark etti. Burada son on yılda yapılmış tek bir eşya bile yoktu.

Stig "Ben bize kahve yapayım" diyerek yandaki mutfağa gitti.

Martha şömine rafındaki fotoğraflara baktı.

Bir düğün fotoğrafı vardı. Benzerlik, özellikle de geline olan benzerlik şaşırtıcıydı.

Muhtemelen ondan birkaç sene sonra çekilmiş olan başka bir fotoğrafta çiftin yanında iki çift daha vardı. İçinden bir ses, Martha'ya çiftleri birbirine bağlayanların kadınlar değil, erkekler olduğunu söyledi. Birbirlerine benziyorlardı çünkü. Aynı pozu verişleri, kendinden emin gülüşleri, telaşsızca bölgelerini işaretleyen üç alfa erkek arkadaş gibi aynı şekilde yer kaplamaları. Eşitler, diye düşündü Martha.

Mutfağa gitti. Stig sırtı dönük halde buzdolabına doğru eğilmişti.

"Kahve bulabildin mi?" diye sordu Martha.

Stig ona döndü, buzdolabının kapağından hızlıca sarı bir yapışkanlı not kâğıdı söktü ve pantolon cebine soktu.

"Evet" diyerek eviyenin üzerindeki dolabı açtı. Ölçü kaşığıyla bir filtreye kahve koydu, kahve makinesine su doldurdu ve alışkın olduğu hızlı hareketlerle makineyi çalıştırdı. Paltosunu çıkarıp mutfak sandalyelerinden birinin arkasına astı. Kendisine değil, pencereye en yakın olanına. Kendi sandalyesine.

"Burada yaşıyordun" dedi Martha.

Başını aşağı yukarı oynattı.

"Annene ne kadar çok benziyorsun."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Hep öyle derlerdi."

"Derlerdi mi?"

"Anne babam hayatta değiller."

"Onları özlüyor musun?"

Martha sorunun cevabını daha o anda yüzünde gördü. Bu basit, hatta alelade sorunun, kapatmayı unuttuğu bir deliğe balyoz yemiş gibi onu nasıl çarptığını. Stig gözlerini iki kez kırptı, ağzını açıp kapattı. Sanki içi öyle beklenmedik, öyle ani bir acıyla kaplanmıştı ki konuşma gücünü kaybetmişti. Başını evet dercesine sallayıp kahve makinesine döndü ve demliği yerine oturtuyormuş gibi yaptı.

"Baban bu fotoğraflarda çok otoriter görünüyor."

"Öyleydi."

"İyi anlamda mı?"

Stig ona döndü. "Evet, iyi anlamda. Bizimle ilgilenirdi."

Martha onu doğruladı. Tam tersi olan kendi babasını düşündü.

"Peki ilgilenilmeye ihtiyacın mı vardı?"

"Evet." Stig kısacık gülümsedi. "İlgilenilmeye ihtiyacım vardı."

"Ne oldu? Aklına başka bir şey geldi."

Stig omuz silkti.

"Ne geldi?"

"Şey, kırık kayağa baktığını gördüm de."

"Ne oldu ona?"

Stig dalgın gözlerle demliğe damlamaya başlayan kahveye baktı. "Her Paskalya'da Lesjaskog'daki dedemi ziyarete giderdik. Orada rekoru babama ait olan bir kayakla atlama tepesi vardı. Önceki rekor da dedeme aitti. On beş yaşındaydım ve yeni bir rekor kırmak için bütün kış çalışmıştım. Ama o yıl Paskalya geç olmuştu ve havalar biraz yumuşamıştı. Dedeme gittiğimizde tepenin aşağısında neredeyse hiç kar olmadığını, güneşin altında tüm dalların ve kayaların ortaya çıktığını gördüm. Yine de denemek zorundaydım."

Başını kaldırıp hızlı bir bakış attı. Martha onu cesaretlendirmek ister gibi başını salladı.

"Babam ne kadar çok denemek istediğimi biliyordu ama bana yapmamam gerektiğini, çok tehlikeli olduğunu söyledi. Ben de ona kafamı salladım ve tanıklık edip mesafeyi ölçmesi için komşu çiftlikten bir çocukla konuştum. İnmeyi planladığım yere birlikte fazladan kar yığdık. Ardından tepenin başına koştum, babama babasından miras kalan kayakları ayakları geçirdim ve kaymaya başladım. Tepe inanılmaz biçimde kaygandı ama iyi bir atlama yapmayı başardım. Hatta fazla iyi. Uçtum da uçtum. Kendimi melek gibi hissediyor-

dum. Hiçbir şey umurumda değildi çünkü hiçbir şey bundan daha güzel olamazdı." Martha gözlerinin parladığını görebiliyordu. "Karı yığdığımız yerin yaklaşık dört metre uzağına indim. Kayaklar çamurda kaymaya devam etti ve sağ ayağımdaki kayak, keskin bir taş yüzünden muz gibi ortadan ikiye ayrıldı.

"Sana ne oldu?"

"Kar küreği gibiydim. Bir süre kar çamurunu ve sonra toprağı kararak yuvarlandım."

Martha endişeyle elini köprücükkemiğine koydu. "Tanrım. Canın yandı mı?"

"Yara bere içinde kaldım. Sırılsıklam oldum. Ama hiçbir yerim kırılmadı. Kırılmış olsaydı da fark etmezdim çünkü tek düşündüğüm şey babamın ne söyleyeceğiydi. Bana yapmamamı söylediği bir şeyi yapmıştım. Üstelik kayağını da mahvetmiştim."

"Peki ne söyledi?"

"Çok konuşmadı, sadece kendime nasıl bir cezayı uygun gördüğümü sordu."

"Sen ne dedin?"

"Üç gün dışarı çıkmama izin vermemesini istedim. Ama Paskalya'da olduğumuzu ve iki günün yeteceğini söyledi. Babamın ölümünden sonra annem ben ev hapsindeyken babamın çocuğu çiftlikten aldığını söyledi. Çocuktan atladığım yeri göstermesini istemiş ve hikâyeyi defalarca kez anlattırmış. Her seferinde de gözünden yaş gelinceye kadar gülmüş. Ama annem beni daha delice şeyler yapmaya teşvik edeceğinden korkup bana bundan bahsetmemesi için babama yemin ettirmiş. Babam o kırık kayağı tamir etme bahanesiyle eve getirmişti. Ama anneme göre bu koca bir yalandı, çünkü o kayak, babamın en değerli eşyası olmuştu."

"Ona tekrar bakabilir miyim?"

Stig ikisine de kahve doldurduktan sonra fincanlarını alıp

bodrum kata indiler. Martha dondurucunun üzerine oturdu ve Stig'in ona kayağı göstermesini bekledi. Splitkein marka ağır, beyaz bir kayaktı ve alt tarafında altı oluğu vardı. Ne kadar ilginç bir gün olduğunu düşündü Martha. Güneş ve sağanak yağmur. Göz kamaştıran bir deniz ve karanlık, soğuk bir bodrum. Hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissettiği bir yabancı. Çok uzak. Çok yakın. Çok doğru. Çok yanlış...

"Atlamakla ilgili söylediklerin doğru muydu?" diye sordu. "Gerçekten de bundan daha güzel bir şey yok mu?"

Stig başını yana eğip düşündü. "İlk eroin kullanışım. Daha güzeldi."

Martha topuklarını hafifçe dondurucuya vurdu. Belki de soğukluk oradan geliyordu. Kapaktaki tutamakla kilitteki anahtar deliği arasında yanan minik kırmızı lambayı görünce dondurucunun açık olduğunu fark etti. Tuhafına gitti çünkü evdeki diğer her şey buranın uzun yıllardır boş olduğunu gösteriyordu.

"Neyse, en azından yeni bir rekor kırmışsın" dedi.

Stig gülümseyerek başını iki salladı.

"Kırmadın mı?"

"Düşersen atlama geçersiz sayılır, Martha" dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

Ona ilk kez adıyla hitap etmiyordu ama sanki ilk kez adını *birinden* duyuyormuş gibi hissettiğini düşündü.

"O zaman atlamaya devam etmen gerekiyordu. Çünkü erkek çocukları kendilerini babalarıyla, kız çocukları anneleriyle kıyaslar."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Tüm oğullar bir gün babalarına dönüşeceğine inanmaz mı? O yüzden babalarının zayıflıkları ortaya çıktığında hayal kırıklığına uğrarlar. Çünkü gelecekte onları bekleyen kendi başarısızlıklarını, kendi yenilgilerini görürler. Bazen bu şok o kadar yıkıcı olur ki onları daha başlamadan pes ettirir."

"Sende böyle mi oldu?"

Martha omuz silkti. "Annem asla babamla evli kalmamalıydı. Ama boyun eğmeyi seçti. Şu anda ne olduğu aklıma bile gelmeyen bir şeyi yapmama izin vermediğinde tartıştık ve bunu onun yüzüne vurdum. Kendisi mutluluğu reddetti diye benim de mutluluğu reddetmemin haksızlık olduğunu haykırdım. Hayatımda bir şeyi söylediğim için hiç bu kadar pişman olmamıştım. Bana şu cevabı verirkenki incinmiş yüzünü asla unutmayacağım: 'Çünkü bana en büyük mutluluğu getiren şeyi kaybetmeyi göze almak istemiyorum: seni.'"

Stig başını sallayıp bodrum penceresinden dışarı baktı. "Bazen ailelerimiz hakkında gerçeği bildiğimizi düşünerek hata yapıyoruz. Belki sandığımız kadar zayıf değillerdi. Belki bir şey seni bu yanlış fikre itti. Ya güçlü insanlarsa? Ya lekelenmiş bir adı geride bırakmak, gururlarından ödün verip tüm suçu üzerlerine almak, sevdiklerini korumak istedilerse? Onlar o kadar güçlüyse belki sen de güçlüsündür."

Sesinde neredeyse fark edilmeyecek bir titreme vardı. Neredeyse. Martha yüzünü tekrar ona dönmesini bekledi ve sordu:

"Peki ne yaptı?"

"Kim?"

"Baban."

Âdemelmasının inip çıktığını ve göz kırpışlarının hızlandığını gördü. Stig dudaklarını birbirine bastırdı. Martha bunu yapmak istediğini görebiliyordu. Atlama noktası yaklaşıyordu. Kendini yana atarsa düşüşünü hafifletebilirdi.

"Vurulmadan önce bir intihar notu imzaladı" dedi Stig. "Annemi ve beni korumak için."

Konuşmaya devam ettikçe Martha'nın başı döndü. Onu tepeden aşağı yollayabilirdi ama şimdi kendisi de onunla birlikte düşüyordu. Ve artık öğrendiklerini silebileceği o noktaya dönmesine imkân yoktu. En başından beri ne yaptığını

gerçekten biliyor muydu? Bu sert sürüklenişi, bu serbest düşüşü istemiş miydi?

Stig ve annesi o hafta sonu bir güreş turnuvasına gitmişti. Babası da normalde onlarla giderdi ama evde kalması gerektiğini, yapacak önemli bir işinin olduğunu söylemişti. Stig kendi sıkletinde altın madalyayı kazanıp eve döndüğünde babasına müjdeli haberi vermek için eve koşmuştu. Babası sırtı ona dönük bir halde oturuyordu ve başını masanın üzerine koymuştu. Stig önce onun çalışırken uyuyakaldığını düşünmüştü. Sonra da silahı görmüştü.

"O silahı daha önce sadece bir kez görmüştüm. Babam çalışma odasında günlük tutardı ve günlüğünü sayfaları sararmış siyah deri ciltli bir deftere yazardı. Küçükken bana bunun bir itiraf defteri olduğunu söylerdi. O zamanlar itiraf etmenin yazmakla eşanlamlı olduğunu sanıyordum. Ta ki on bir yaşında din öğretmeninin itiraf etmenin birine günahlarını anlatmak demek olduğunu söyleyene dek. O gün okuldan gelince gizlice çalışma odasına girdim ve çekmecesinin anahtarını buldum. Zaten nereye sakladığını biliyordum. Babamın günahlarının ne olduğunu bilmek istemiştim. Çekmeceyi açtım..."

Martha hikâyeyi anlatan kendisiymiş gibi derin bir nefes aldı.

"Ama günlük yoktu. Onun yerine eski bir siyah tabanca vardı. Çekmeceyi kilitledim, anahtarı yerine koydum ve çıktım. Utanıyordum. Kendi babamı gözetlemeye, ifşa etmeye çalışmıştım. Bundan kimseye bahsetmedim ve günlüğünü bir daha asla aramadım. Ama o hafta sonu çalışma odasında babamın arkasında dikilirken tekrar aklıma geldi. Yaptığım şeyin cezasıydı bu. Uyandırmak için ensesine elimi koydum. Sıcak değildi, aksine vücudu ölümün sertliğini, buz gibi soğukluğunu yayıyordu. Ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Sonra mektubu gördüm..."

Mektubu okuduğunu söylerken Martha boynundaki damara baktı. Stig annesini kapıda dikilirken görmüştü. Önce hiçbir şey olmamış gibi yaparak mektubu yırtmayı geçirmişti aklından. Ama başaramamıştı. Polisler geldiğinde mektubu onlara vermişti. Onların da mektubu parçalamak istediğini okumuştu yüzlerinden. Damarı acemi bir şarkıcı gibi şişiyordu. Ya da çok konuşmaya alışkın olmayan biri gibi.

Annesi doktorunun yazdığı antidepresanları kullanmaya başlamıştı. Sonra da kendi isteğiyle başka hapları. Ama hep söylediği gibi, hiçbir şey alkolden daha iyi ve daha hızlı etki göstermiyordu. O yüzden içmeye başlamıştı. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde votka. Stig annesine göz kulak olmaya, onu haplardan ve içkiden uzak tutmaya çalışmıştı. Bunu yapabilmek için güreşi ve diğer okul sonrası faaliyetlerini bırakmak zorunda kalmıştı. Öğretmenleri gelip kapılarını çaldığında ve notları bu kadar iyi olan bir öğrencinin neden okulu boşladığını sorduğunda Stig onları evden kovmuştu. Annesi kötüleşmiş, giderek dengesiz birine dönüşmüş ve sonunda intihara meyilli biri haline gelmişti. On altı yaşında annesinin odasını temizlerken hapların arasında bir şırınga bulmuştu. Ne olduğunu biliyordu. Ya da en azından ne için olduğunu. İğneyi bacağına batırmış ve her şey güzelleşmişti. Ertesi gün Plata'ya gidip ilk alışverişini yapmıştı. Altı ay sonunda evde kolayca nakit paraya çevrilebilecek ne varsa satmıştı ve gözü hiçbir şey görmeyen zavallı annesini soymuştu. Kendisi başta olmak üzere hiçbir şey umurunda değildi ve acısını bastırmak için paraya ihtiyacı vardı. On sekizin altında olduğu ve yetişkin hapishanesine gönderilemeyeceğini bildiği için daha büyük suçluların karıştığı ufak çaplı soygunlar ve hırsızlıkları itiraf ederek kendine uyuşturucu parası çıkarmaya başlamıştı. Reşit olup itiraflar suyunu çekince ve bitmek bilmeyen para kazanma baskısı daha da artınca hapiste uyuşturucu temin edilmesi karşılığında iki ci-

nayetin suçunu üzerine almayı kabul etmişti.

"Şimdi de cezanı çektin ve hapisten çıktın mı?" diye sordu Martha.

Stig başıyla onayladı. "*Kesinlikle* çektim."

Martha dondurucudan inip ona gitti. Düşünmüyordu, düşünmek için çok geçti. Elini uzattı ve boynundaki damara dokundu. Stig irisini neredeyse tamamen kaplayan iri siyah gözbebekleriyle ona baktı. Martha kollarını beline doladı, Stig ise onun omuzlarına. Dansı kimin yöneteceğini karar veremeyen iki acemi dansçı gibi bir süre öylece dikildikten sonra Stig onu kendine çekti. İçi alev alev yanıyordu, ateşi çıkmış olmalıydı. Yoksa onun mu ateşi vardı? Martha gözlerini yumdu, saçlarında Stig'in burnunu ve dudaklarını hissetti.

"Üst kata çıkalım" diye fısıldadı Stig. "Sana bir şey vereceğim."

Mutfağa döndüler. Yağmur durmuştu. Stig elini mutfak sandalyesinde asılı duran paltosunun cebine attı.

"Bunlar senin için."

Küpeler öyle güzeldi ki Martha'nın nutku tutuldu.

"Beğenmedin mi?"

"Bunlar muhteşemler, Stig. Bunları nasıl... Yoksa çaldın mı?"

Stig ciddileşerek ona baktı.

"Özür dilerim Stig." Düşünceleri birbirine girmişti ve gözleri doluyordu. "Artık kullanmadığını biliyorum ama belli ki bu küpeler başka birine..."

"Artık yaşamıyor" diyerek böldü onu Stig. "Ve bu kadar güzel bir şey güzel biri tarafından takılmalı."

Martha şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Biraz sonra kafasına dank etti. "Bunlar... bunlar..." Gözyaşları yüzünden yarı kör bir halde ona baktı. "Annenindi."

Gözlerini kapadı, nefesini yüzünde hissetti. Elini yanağında, boğazında, boynunda gezdirişini. Stig'in belinde duran boştaki eliyle onu itmek istiyordu. Ya da çekmek. Hayal-

lerinde çoktan öpüştüklerini biliyordu. Tanıştıkları o andan beri belki en az yüzlerce kez. Yine de dudakları nihayet buluştuğunda farklıydı, bir elektrik dalgasına tutulmuştu sanki. Gözlerini açmadı. Yumuşacık dudaklarını, sırtında dolaşan elini, kirli sakalını, kokusunu, tadını hissetti. Bunu istiyordu, hepsini istiyordu. Ama dokunuşlar onu aynı zamanda güçsüz kılıyor, bir sonuca varmayacağı için kendini dilediğince kaptırdığı tatlı rüyadan onu söküp atıyordu. Artık her şey değişmişti.

"Yapamam" diye fısıldadı titrek sesiyle. "Gitmem gerek, Stig."

Stig'in ellerinden kurtulup çabucak mutfaktan çıktı. Evin kapısını açtı ama gitmeden önce duraksadı.

"Benim hatamdı, Stig. Bir daha asla bu şekilde görüşmeyelim. Anlıyor musun? Asla."

Bir cevap duymayı beklemeden kapıyı arkasından kapattı. Güneş bulut katmanları arasından kendine bir yol açmıştı ve parıldayan siyah asfaltın üzerinden buhar tütüyordu. Martha nemli sıcağın içine adım attı.

Markus dürbününden kadının aceleyle garaja gidişini, eve geldikleri eski Golf'e binişini ve açık tavanla geri geri giderek yola çıkışını izledi. Arabayı öyle hızlı sürüyordu ki kadına doğru düzgün odaklanamamıştı ama ağlıyor gibiydi.

Sonra dürbünü tekrar mutfak penceresine doğrulttu. Görüntüyü yakınlaştırdı. Adam ayakta dikilerek kadını izliyordu. Ellerini yumruk yapmıştı, çenesini sıkıyordu ve şakaklarındaki damarlar acı çeker gibi şişmişti. Markus az sonra nedenini anladı. Kollarını uzatmış ve ellerini açıp pencere camına dayamıştı. Günışığında bir şey parlıyordu. Küpeler. Küpeler avuçlarına saplanmıştı ve bileklerinden aşağıya iki ince çizgi halinde kan süzülüyordu.

24

Ofis loştu. Birileri giderken muhtemelen ofisten son çıkan kişiler olduklarını düşünüp tüm ışıkları kapatmıştı; yaz akşamları hâlâ yeterince aydınlık olduğu için Simon hiçbirini açmamıştı. Tuşları aydınlatmalı yeni bir klavye aldığı için okuma lambasını bile yakmaya gerek duymamıştı. Ofis binasındaki katları her sene 250.000 kilovat elektrik tüketiyordu. Tüketimi 200.000'e düşürmeyi başarırlarsa fazladan iki acil durum aracı kullanacak kadar tasarruf sağlayabilirlerdi.

Howell Clinic'in internet sitesinde dolaşıyordu. Göz kliniğinin sitesi gülümseyen hastalar, sevinç dolu yorumlar ve film yıldızları ya da uçak pilotlarına benzeyen cerrahların olduğu özel Amerikan hastanelerinin sitelerine pek benzemiyordu. İçinde sadece birkaç fotoğraf, çalışanların niteliklerini anlatan sade bilgiler, tedavi sonuçları, saygın dergilerde yayımlanan yazılar ve Nobel Ödülü adaylıkları vardı. Hepsinden önemlisi, Else'nin ihtiyacı olan ameliyatta elde ettikleri başarı yüzdesi. Oran yüzde ellinin epey üzerinde olmasına rağmen umduğu kadar yüksek değildi. Öte yandan, gerçek olduğuna inanacak kadar düşüktü de. Sitede fiyatlar yazmıyordu. Ama ne kadar olduğunu unutmamıştı. İşe yaradığına inanacak kadar yüksekti.

Karanlıkta bir hareket sezdi. Gelen Kari'ydi.

"Size evden ulaşmayı denedim. Eşiniz burada olduğunuzu söyledi."

"Evet."

"Neden bu saatte çalışıyorsunuz?"

Simon omuzlarını kaldırdı. "Evine güzel haberlerle gidemediğinde bazen gitmeyi elinden geldiğince ertelersin."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Simon soruyu umursamadı. "Ne istiyorsun?"

"Dediğinizi yapıp her taşın altına baktım. Iversen cinayetiyle üçlü cinayet arasında mümkün olan ya da olmayan tüm bağlantıları aradım. Ve tek bir şey bile bulamadım."

Simon "Sen de elbette farkındasın ki bir şey bulamaman, aralarında bir bağlantı olduğu ihtimalini ortadan kaldırmıyor" dedi ve internet sitesinde başka bir sayfaya gitti.

Kari kendine bir sandalye çekip oturdu. "Bağlantı varsa da belli ki ben bulamıyorum. Üstelik bayağı da araştırdım. Düşündüm de..."

"Düşünmeyi severiz."

"Belki de mesele çok basittir. Adamımız bir hırsız ve soygun yapabileceği için iki yer tespit etti. İlki Iversen'lerin evi, ikincisi uyuşturucu ve para saklanan bir mekân. İlk soygununda insanları öldürmeden önce onlardan kasanın şifresini alması gerektiğini öğrendi."

Simon başını bilgisayarından kaldırdı. "Yani iki kişiyi gözünü kırpmadan vuran bir soyguncu, üçüncü kurbanını öldürmek için sokak piyasasında değeri yarım milyon kron olan yarım kilo Superboy'u ziyan mı etti?"

"Björnstad bunun bir çete işi, rakiplere mesaj göndermenin bir yolu olduğunu düşünüyordu."

"Çeteler posta ücretine yarım milyon harcamadan da birbirlerine mesaj gönderebilir Memur Adel."

Kari başını geriye atıp iç çekti. "Agnete Iversen'in uyuşturucu satışıyla ve Kalle Farrisen gibilerle hiçbir işi yoktu. En azından bundan eminiz."

"Ama bir bağlantı *var*" diye üsteledi Simon. "Anlamadığım

şey şu ki neyi gizlemeye çalıştığını, yani bir bağlantının *var* olduğunu ortaya çıkarsak bile bağlantının ne olduğunu hâlâ bulamayacağız. Bağlantı gerçekten de bu kadar barizse katilin aynı kişi olduğunu saklamak için neden bu kadar zahmete girdi?"

"Belki de saklamasının amacı kafamızı karıştırmak değildir" diyerek esnedi Kari.

Simon'ın gözlerini açarak ona baktığını görünce ağzını hemen kapadı.

"Tabii ya. Haklısın."

"Haklı mıyım?"

Simon ayağa kalktı. Sonra tekrar oturdu. Avucunun içiyle masaya vurdu. "Polisin kimliğini açığa çıkaracağından korkmuyor. Korktuğu başka birileri var."

"Birilerinin peşine düşeceğinden mi korkuyor?"

"Evet. Ya da varlığını onlara duyurmak istemiyor. Ama aynı zamanda..." Simon eliyle çenesini tuttu ve içinden küfretti.

"Aynı zamanda ne?"

"Durum bundan daha karmaşık. Çünkü tamamen gizlenmiyor. Kalle'yi o şekilde öldürmek, birilerine mesaj göndermek demekti." Simon öfkeyle ayaklarını yere vurunca sandalye geriye doğru eğildi. Çevrelerini saran karanlık onlar farkına varmadan daha da koyulaşırken tek kelime etmeden oturdular. Sessizliği ilk bozan Simon oldu. "Kalle'nin hayatının bazı müşterileriyle aynı şekilde sona erdiğini düşünüyordum. Aşırı doza bağlı solunum yetmezliği. Katil bir çeşit intikam meleği gibi. Bu kafanda bir fikir uyandırdı mı?"

Kari başını iki yana salladı. "Agnete Iversen'in aynı mantıkla infaz edilmediği dışında, hayır. Bildiğim kadarıyla kendisi kimseyi göğsünden vurmamıştı."

Simon ayağa kalktı. Pencereye yürüdü ve aşağıdaki sokak lambalarına baktı. İki kayağın tekerlerinin gürültüsünü

duydu. Kapüşonlu sweatshirt giyen iki çocuk kayarak aşağıdan geçti.

"Ah, söylemeyi unuttum" dedi Kari. "Bir bağlantı buldum. Per Vollan'la Kalle Farrisen arasında."

"Öyle mi?"

"Narkotik'teki muhbirlerimden biriyle konuştum. Birbirini bu kadar yakından tanıyan iki kişinin bu kadar kısa bir arayla ölmesinin tuhaf olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Vollan, Farrisen'i tanıyor muymuş?"

"Evet. Hem de iyi tanıyormuş. Hatta muhbirime göre bayağı iyi. Bir şey daha var. Kalle'nin dosyasını kontrol ettim. Birkaç yıl önce bir cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak peş peşe sorgulanmış. Gözaltına bile alınmış. Kurbanın kimliği asla tespit edilememiş."

"Asla mı?"

"Tek bilinen şey genç bir Asyalı kız olduğu. Diş analizine göre on altı yaşındaymış. Bir görgü tanığı, bir evin arka bahçesinde kıza şırıngayla bir şey enjekte eden bir adam görnüş. Aynı tanık teşhis odasında Kalle'yi tanımış."

"Aha."

"Ama suçu başka biri itiraf edince Kalle serbest bırakılmış."

"Şanslı adammış."

"Evet. Tesadüfe bakın ki cinayeti itiraf eden adam, yakın zaman önce Staten Hapishane'sinden kaçan adamla aynı kişiymiş."

Kari başkomiserin pencere önünde hareketsiz kalan silüetini izledi. Dediğini duyduğundan emin olamadı, tam tekrar etmeye hazırlanıyordu ki Simon'ın o pürüzlü ve rahatlatıcı babacan sesi duyuldu:

"Kari?"

"Evet?"

"Senden Agnete Iversen'in geçmişini didik didik etmeni istiyorum. Hayatının bir döneminde yakın çevresinde silahla

birini vurmaya benzeyen bir olay yaşanmış mı, bak. Hangi olay olursa olsun fark etmez. Anladın mı?"

"Elbette. Aklınızdan ne geçiyor?"

"Şu geçiyor..." Sesindeki rahatlatıcı özellik gitmişti. "Ya her şey... ya her şey..."

"Evet?"

"Ya her şey yeni başladıysa?"

25

Markus odasındaki lambayı kapattı. Birilerini onların sizi görmediğini bilerek izlemek tuhaf bir histi. Yine de Oğul pencereden her dışarı baktığında ve gözlerini Markus'un dürbününe çevirdiğinde elektrik çarpmış gibi sarsılıyordu. Neredeyse gözetlendiğinin farkında olduğuna inanacaktı. Oğul şimdi anne babasının yatak odasındaydı, Markus'un birkaç yorgan kılıfı ve çarşaf dışında boş olduğunu bildiği pembe battaniye sandığının üzerinde oturuyordu. Perdesiz oda dört ampullü bir tavan lambasıyla aydınlandığı için içerisi rahatça görülüyordu. Sarı ev Markus'ların evinin aşağısında kalıyordu ve Markus pencerenin başına çektiği ranzanın üst yatağına oturarak Oğul'un ne yaptığını izleyebiliyordu. Çok bir şey yaptığı söylenemezdi. Uzun süredir cep telefonuna takılı kulaklıklarla öylece oturuyordu. İyi bir şarkı dinliyor olmalıydı çünkü üç dakikada bir doyamamış gibi telefonuna tekrar basıyordu. Ve o kız için muhtemelen üzüntü duymasına rağmen her defasında şarkının aynı yerinde gülümsüyordu. Tam öpüşürlerken kız bir anda kapıya koşup evden kaçmıştı. Zavallı adam. Markus'un içinden eve gidip kapıyı çalmak geliyordu. Onu akşam yemeği için evlerine davet etmek. Annesi de memnun olurdu herhalde. Ama mutsuz görünüyordu ve yalnız kalmak istiyor olabilirdi. Her işin bir yarını vardı. Markus erkenden kalkıp kapısını çalacak ve ona sıcak ekmek

götürecekti. Evet, tam olacak bunu yapacaktı. Markus esnedi. Ve kafasının içinde o da bir şarkı çaldı. Hayır, gerçek bir şarkı değil, sadece bir kelimeydi aslında. Ama aklında dönüp duruyordu. Markus'un babası olup olmadığını soran Tasen'li serserilere o cevabı verdiği günden beri. "Olabilir."

Olabilir. Vay be!

Markus yine esnedi. Yatma vaktiydi. Ne de olsa yarın ekmek ısıtmak için erken kalkacaktı. Fakat tam dürbününü indirecekken bir şey oldu. Oğul ayağa kalktı. Markus dürbünü tekrar gözlerine dayadı. Oğul kilimi kaldırdı ve altındaki gevşek bir döşeme tahtasını söktü. Gizleme yeri. Gizleme yerine bir şey koyuyordu. Kırmızı spor çantasıydı bu. Çantayı açtı. İçinde beyaz toz olan bir torba çıkardı. Markus onun ne olduğunu hemen anladı, böyle torbaları daha önce televizyonda görmüştü. Uyuşturucu. Derken Oğul aniden başını kaldırdı. Bir şeye kulak kesilmiş gibiydi. *Animal Planet*'ta su birikintisinin başındaki antiloplar gibi kulaklarını dikmişti. Artık Markus da duyabiliyordu. Uzaktan gelen bir motor sesi. Bir araba. Yaz tatillerinde gecenin bu vakti bu sokaktan pek araba geçmezdi. Oğul felç geçirmiş gibi oturduğu yerde donakaldı. Markus asfalta vuran far ışıklarını gördü. Arazi aracı dedikleri büyük ve siyah bir araba iki evin arasındaki sokak lambasının altında durdu. İçinden iki adam çıktı. Markus dürbünüyle onları inceledi. İkisi de siyah takım elbise giyiyordu. *Siyah Giyen Adamlar*. İkinci film en iyisiydi. Gerçi ufak olan adamın saçları sarıydı ve hiç uymuyordu. Uzun boylu olanın Will Smith gibi siyah kıvırcık saçları vardı ama tepesinde kocaman bir kısım keldi ve teni tebeşir kadar beyazdı. Markus adamların sarı eve bakarak takım elbiselerini düzeltmelerini izledi. Kel adam lambası yanan yatak odasının penceresini işaret ettikten sonra hızla bahçe kapısına yöneldiler. Oğul'u nihayet birileri ziyarete gelmişti!

Onlar da Markus gibi kapıdan girmek yerine çitin üzerin-

den atladılar. Ve yine onun gibi çimlerden yürümenin yoldan gitmekten daha az ses çıkardığını fark ettiler. Markus dürbünü tekrar yatak odasına çevirdi. Oğul yoktu. Muhtemelen o da geldiklerini görmüş, misafirlerine kapıyı açmak için alt kata inmişti. Markus dürbünü iki adamın basamakları çıkarak önüne geldiği ev kapısına yöneltti. Dışarısı Markus'un ne olup bittiğini tam olarak görebilmesi için fazla karanlıktı. Ama bir kırılma sesiyle birlikte kapının açıldığını duydu. Markus nefesini tuttu.

Bu adamlar... eve zorla girmişti. Bunlar hırsızdı!

Belki de birisi onlara evin boş olduğunu söylemişti. Ne olursa olsun Oğul'u uyarmalıydı. Ama ya tehlikelilerse?! Markus yataktan atladı. Annesini mi uyandırmalıydı? Ya da polisi mi aramalıydı? Peki ne söyleyecekti? Dürbünüyle komşusunu dikizlediğini mi? Üstelik hırsızları bulmak için evde parmak izi aradıklarında onun, yani Markus'un izlerini de bulacaklardı! Bir de Oğul'u da hapse gönderecek uyuşturucuları. Markus odanın ortasında dikildi, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ardından sokağın karşısındaki yatak odasında bir hareketlenme fark etti. Dürbünü yine yüzüne götürdü. Bunlar adamlardı. Yatak odasındaydılar ve bir şey arıyorlardı. Gardırobun içine, yatağın altına bakıyorlardı. Silah... silahları da vardı! Kıvırcık saçlı uzun adam pencereye gidip kapalı olup olmadığını kontrol edince ve doğrudan Markus'un olduğu yere bakınca Markus istemsizce bir adım geri çekildi. Oğul bir yere saklanmış olmalıydı ama nereye? Görünüşe bakılırsa uyuşturucu dolu çantayı gizleme yerine koymuştu ama orası bir insanın sığacağı kadar büyük değildi. Hah! Oğul'u asla bulamayacaklardı çünkü o bu evi adamlardan çok daha iyi biliyordu. Tıpkı Vietnamlıların ormanı Amerikalılardan iyi bildiği gibi. Tek yapması gereken Markus'un da geçende yaptığı gibi çıt çıkarmadan beklemekti. Oğul'un başına bir şey gelmeyecek-

ti. Gelmemeliydi de! Tanrım, umarım başına hiçbir şey gelmezdi.

Sylvester odaya göz gezdirdi ve siyah buklelerinin arasından çıplak kafa derisini kaşıdı. "Kahretsin, Bo, burada olmalıydı! Dün bu evde hiçbir pencerede ışık yanmadığına eminim." Pembe battaniye sandığının üzerine çöktü, silahı omuz kılıfına soktu ve bir sigara yaktı.

Odanın ortasında dikilen ufak sarışın adam hâlâ silahını tutuyordu. "İçimden bir his burada bir yerde olduğunu söylüyor."

Sylvester sigarasını salladı. "Rahat ol, buradaydı ama gitti işte. İki tuvaleti ve diğer odayı kontrol ettim."

Sarışın adam başını iki yana salladı. "Hayır, hâlâ bu evde bir yerlerde."

"Vazgeç Bo. Herif hayalet değil, sadece şansı yaver giden bir amatör. Tabii şimdilik."

"Belki haklısındır. Ama ben olsam Ab Lofthus'un oğlunu hafife almazdım."

"Onun kim olduğunu bilmem gerekiyor mu?"

"Sen o zamanlar yoktun Sylvester. Ab Lofthus şehirdeki açık ara en belalı polisti."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü onunla tanıştım, geri zekâlı. Doksanlarda Nestor'la ikimiz Alnabru'da bir satışın tam ortasındayken Lofthus ve başka bir polis arabayla yanımızdan geçti. Lofthus bir uyuşturucu satışına denk geldiklerini hemen anladı ama destek çağırmak yerine ortağıyla bizi tutuklamaya çalıştı. Ab Lofthus tek başına dört adamımızı haşat etmişti ki sonunda onu yere yatırabildik. Ama hiç kolay olmadığını söylemem gerek. Adam tam bir güreşçiydi. Bize kalsa onu orada vuracaktık ama Nestor polis kanı dökmenin işimizi kötü etkileyeceğinden korktu. Biz aramızda tartışırken adam yerde hâlâ 'Sıkıysa gelin!' diye bağırıyordu. *Monty Pyhton*'daki kan-

dırılan şövalye gibi, hatırladın mı? Hani şu kolları ve bacakları kesilmesine rağmen yenilgiyi bir türlü kabul etmeyen?"

Bo güldü. Kıymetli bir hatıraya gülündüğü gibi, diye geçirdi Sylvester. Adam bir ruh hastasıydı, ölüme ve sakatlanmalara âşıktı. Sadece ailece gülünen takılıp düşen ya da parmaklarını inciten insanların komik amatör videoları değil, kendini yaralan insanların görüntülerini de gösterdiği için internetten *Ridiculousness*'ın tüm sezonlarını koltuğuna yayılıp izleyebilirdi.

"İki kişi olduklarını söylemiştin" dedi Sylvester.

Bo küçümser bir edayla güldü. "Ortağı hemen pes etti, işbirliği yapmak istedi. Dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilendi. O tipleri bilirsin."

"Hı hı" dedi Sylvester. "Kaybetmeye mahkûm tiplerden."

"Yo" dedi Bo. "Tam tersi, kazanan. Buna duygusal zekâ deniyor. O herifin stratejisi onu tahmin edebileceğinden daha ileriye götürdü. Neyse, bu kadar yeter. Evi bir daha arayalım."

Sylvester omuz silkti ve tam kapıdan çıkacakken Bo'nun onu takip etmediğini fark etti. Arkasını dönünce ortağının hâlâ aynı yerde dikilip Sylvester'in az önce oturduğu yere baktığını gördü. Battaniye sandığının kapağına. Bo parmağını dudaklarına götürdü ve kutuyu gösterdi. Sylvester silahını çıkardı ve emniyet mandalını yana itti. Duyularının hassaslaştığını hissediyordu. Artık ışık daha güçlü, sesler daha baskındı ve nabzı boynunda atıyordu. Bo, Sylvester'ın ateş hattından çıkmak için hiç ses çıkarmadan sandığın soluna kaydı. Sylvester iki eliyle tabancanın kabzasını kavrayıp yaklaştı. Bo kapağı açacağını işaret etti. Sylvester başıyla onayladı.

O nefesini tutarken Bo silahını battaniye sandığına doğrultarak sol elinin parmak uçlarını kapağın kenarının altına yerleştirdi. Bir saniye bekleyip dinledi. Sonra kapağı birden açtı.

Sylvester işaretparmağında tetiğin gerildiğini hissetti.

"Siktir!" diye tısladı Bo.

Sandıkta nevresim dışında bir şey yoktu.

Bo ve Sylvester diğer odaları gezdi, ışıkları açıp kapattı ama hiçbir şey bulamadı. Sonunda her şeyin bıraktıkları gibi durduğu yatak odasına döndüler.

"Haksız çıktın" dedi Sylvester, Bo'yu sinir edeceğini bildiği için her kelimeyi yavaşça ve bastırarak telaffuz ederek. "Gitmiş işte."

Bo takım elbisesi üzerine oturmamış gibi omuzlarını oynattı. "Çocuk gittiyse ve ışığı açık bıraktıysa geri gelmeyi planlıyor demektir. Geldiğinde hazır bir şekilde onu bekliyor olursak işimiz kolaylaşır."

"Belki de" dedi Sylvester. Bu konuşmanın nereye gittiğini görebiliyordu.

"Nestor onu acilen bulmamızı istiyor. Yoksa zararı büyük olabilir, biliyorsun."

"Hı hı, öyle" dedi Sylvester kaşlarını çatarak.

"O yüzden geri gelirse diye sen bu gece burada kal."

"Neden boktan işleri hep ben yapıyorum?"

"Cevap 'k' harfiyle başlıyor."

Kıdem. Sylvester of çekti. Keşke birileri Bo'yu vursaydı da yeni bir ortağı olsaydı. Daha kıdemsiz biri.

"Bence oturma odasında bekle ki ön kapıyı ve bodrum kapısını görebilesin" dedi Bo. "Bu adamın papaz kadar kolay hallolacağından emin değiliz."

"Orasını anladım" dedi Sylvester.

Markus iki adamı aydınlık yatak odasından çıkarken ve ufak sarışın adamı evden ayrılarak arazi aracına binip giderken izledi. Oğul hâlâ orada bir yerdeydi ama neredeydi? Arabanın sesini ve evden gidişini duymuş olabilirdi ama adamlardan birinin hâlâ evde olduğunu biliyor muydu?

Markus dürbününü karanlık pencerelere tuttu ama hiçbir şey göremedi. Oğul evin arkasından gizlice çıkıp kaçmış olabilirdi ama Markus böyle düşünmüyordu. Pencerenin yanında oturup dışarıya kulak kesilmişti, bir şeyler duymuş olmalıydı.

Markus bir hareket sezince dürbünü evin halen ışık yanan tek yeri olan yatak odasına tuttu. Ve haklı olduğunu gördü.

Yatak. Oynuyordu. Daha doğrusu döşek. Yukarı kalkıp yana gitti. İşte oradaydı. Yatağın suntasıyla Markus'un üzerine yatmaya bayıldığı kocaman ve kalın çift kişilik döşeğin arasına gizlenmişti. Neyse ki çok zayıftı. Annesinin Markus'un bir gün olacağından korktuğu kadar şişman olsaydı onu görürlerdi. Oğul dikkatlice gevşek döşeme tahtasına gitti, tahtayı kaldırdı ve kırmızı spor çantadan bir şey aldı. Markus görüntüyü yakınlaştırdı. Odakladı. Ve nefesi kesildi.

Sylvester koltuğu ön kapıyı ve dışarıdaki bahçe kapısını görebileceği bir yere yerleştirmişti. Bahçe kapısı bir sokak lambasıyla aydınlanıyordu ve birinin geldiğini duymak için yeterince zamanı olacaktı. Bo giderken çakıltaşlarının çıkardığı gıcırtıdan anlamıştı bunu.

Uzun bir gece onu bekliyor olabilirdi, bu yüzden onu uyanık tutacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Kitaplığa baktı ve aradığı şeyi buldu: fotoğraf albümü. Okuma lambasını yakıp dışarıdan ışığın görünmemesi için açısını pencereden uzaklaştırdı. Fotoğrafları karıştırmaya başladı. Mutlu bir aileye benziyorlardı. Kendi ailesinden çok farklılardı. Başkalarının resimlerine merakı buradan geliyordu belki de. Fotoğraflara bakmayı ve nasıl bir hayat sürdüklerini hayal etmeyi severdi. Bu aile fotoğraflarının tabii ki gerçeği tamamen yansıtmadığını biliyordu ama eninde sonunda anlattıkları *bir* gerçek vardı. Sylvester muhtemelen Paskalya tatilinde çekilmiş,

üç kişinin olduğu bir fotoğrafa gelince durdu. Bronz tenleriyle bir taş yığınının önünde gülümseyerek poz veriyorlardı. Kadın ortadaydı ve Sylvester diğer resimlerden onun evin annesi olduğunu tahmin ediyordu. Kadının solunda çocuğun babası Ab Lofthus vardı. Sağında ise çerçevesiz gözlük takan bir adam. Altta kadınsı bir elyazısıyla "Üçlü ve ben gezideyiz. Fotoğrafı Çeken: Dalgıç" yazıyordu. Sylvester başını kaldırdı. Bir ses mi duymuştu? Dışarıdaki bahçe kapısına doğru baktı. Kimse yoktu. Ses ön kapıdan ya da bodrum kapısından da gelmemişti. Ama sanki bir şey değişmiş, havanın yoğunluğu artmıştı. Karanlığın içinde somut bir şey vardı. Karanlık... Karanlıktan daima biraz korkardı ve bunun sebebi çoğunlukla babasıydı. Sylvester tekrar fotoğrafa odaklandı. Ne kadar mutlu göründüklerine. Geceleri hayal edilen şeylerden korkulmaması gerektiğini herkes bilirdi.

Ses sanki babasının şaklayan kemerinden gelmişti.

Sylvester gözlerini resme dikti.

Artık fotoğrafın üzerinde kan lekeleri vardı ve albümün ortasında bir delik açılmıştı. Beyaz bir şey aşağı doğru süzülüp kanın üzerine kondu. Tüy müydü? Koltuğun döşemesinden çıkmıştı. Sylvester şoka girdiğini düşündü çünkü hiç acı hissetmiyordu. Şimdilik. Elinden kayıp uzanamayacağı bir yere düşen silahına baktı. Bir sonraki atışı bekledi ama gelmedi. Belki de çocuk onu öldürdüğünü sanıyordu. Bu durumda ölmüş taklidi yaparsa belki bir şansı olabilirdi.

Sylvester gözlerini kapadı, çocuğun geldiği duydu ve nefesini tuttu. Göğsüne uzanan bir elin ceketini karıştırdığını ve cüzdanıyla ehliyetini cebinden çıkardığını hissetti. Beline iki kol sarıldı, onu koltuktan kaldırıp omzuna attı. Ve çocuk yürümeye başladı. Çok güçlü olmalıydı.

Bir kapının açıldığını, lambanın yakıldığını ve merdivenden yalpalayarak inen ayak seslerini duydu. Rutubetli havayı hissetti. Belli ki bodruma taşınıyordu.

Artık alt kattaydılar. Birbirinden ayrılan lastik contaların sesini duydu. Sylvester düştü ama yere korktuğu kadar sert çarpmadı. Kulaklarına basınç dolduğunu ve havanın kararğını hissetti. Gözlerini açtı. Zifiri karanlıktı. Bir kutunun içine girmiş gibi hiçbir şey göremiyordu. Karanlığın korkulacak bir yanı yoktu. Canavarlar gerçek değildi. Ayak sesleri bir süre oradan oraya dolaştıktan sonra giderek kayboldu. Bodrumun kapısı kapandı. Sylvester yalnızdı, çocuk hiçbir terslik fark etmemişti. Artık tek yapması gereken sakinliği elden bırakmamak, hiç paniğe kapılmamaktı. Çocuk yatana kadar bekleyecekti. Sonra da buradan tüyecekti. Ya da Bo'yu arayacaktı, o da adamlarıyla gelip onu kurtaracak ve çocuğu öldürecekti. Garip olan şey, eline damlayan kanın sıcaklığı dışında hâlâ hiçbir acı duymamasıydı. Ama üşüyordu. Çok üşüyordu. Sylvester vücudunu cep telefonuna uzanabileceği bir pozisyona getirebilmek için bacaklarını oynatmayı denedi ama beceremedi. Bacakları uyumuş gibiydi. Neyse ki elini ceketinin cebine daldırıp telefonunu çıkarmayı başardı. Parmağını bastırdı ve ekranın ışığı karanlığı aydınlattı.

Sylvester nefesini tuttu.

Canavar burnunun dibindeydi, minik keskin dişlerin sıralandığı ağzının üzerindeki iki pörtlek gözle ona bakıyordu.

Morina balığıydı galiba. Streç filme sarılıydı. Etrafında ise buzdolabı poşetleri, Frionor marka birkaç deniz mahsulü kutusu, tavuk filetoları, domuz parçaları ve orman meyveleri vardı. Telefonunun ışığı, etrafını çevreleyen kar beyazı duvarlardaki kar kristallerine vuruyordu. Bir dondurucunun içindeydi.

Markus eve bakarken saniyeleri sayıyordu.

Pencereyi açmıştı, içeriden gelen patlama sesini duymuş ve oturma odasında aniden parlayıp sönen ışığı görmüştü. Ardından her şey yine sessizliğe gömülmüştü.

Markus bunun bir silah sesi olduğundan emindi ama acaba ateş eden kimdi?

Tanrım, lütfen Oğul olsun, diye geçirdi içinden. Lütfen vurulan o olmasın.

Markus yüze kadar saydığında yatak odası kapısının açıldığını gördü. Teşekkürler, Tanrım, teşekkürler sana. Bu oydu!

Oğul tabancayı spor çantasına koydu, gevşek döşeme tahtasını çıkardı ve içinde beyaz toz olan plastik torbaları çantaya doldurmaya başladı. İşi bitince çantayı omzuna astı ve ışığı kapatmadan odadan çıktı.

Kısa bir süre sonra ön kapı sertçe kapandı. Markus Oğul'un bahçe kapısına yöneldiğini gördü. Oğul durdu, soluna ve sağına baktı, ardından Markus'un onu ilk kez gelirken gördüğü yöne doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Markus kendini sırtüstü yatağa attı. Tavana baktı. Yaşıyordu! Kötü adamı vurmuştu! Çünkü... onlar düşman olmalılardı, değil mi? Tabii ki öylelerdi. Markus öyle heyecanlıydı ki bu gece gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu.

Sylvester ön kapının çarparak kapandığını duydu. Dondurucu yüzünden dışarıdaki sesleri fazla duyamıyordu ama kapı öyle sert kapanmıştı ki titreşimlerini hissetmişti. Sonunda. Telefonu haliyle bodrum kattaki bir dondurucunun içinde çekmiyordu, o da üçüncü denemeden sonra bırakmıştı zaten. Sylvester giderek uyuşurken acıyı da hissetmeye başlıyordu ama soğuk onu uyutmuyordu. Avuçlarını kapağa dayadı ve itti. Kapak yerinden oynamayınca minik bir paniğe kapıldı. Daha sert itti. Kapak bana mısın demiyordu. Lastik contaların sesini ve birbirlerine nasıl yapıştıklarını hatırladı. Demek ki daha fazla zorlaması gerekiyordu. Ellerini tekrar dayayıp kapağı var gücüyle itti. Hâlâ hareket yoktu. İşte gerçeği o zaman fark etti. Çocuk dondurucuyu kilitlemişti.

Panik bu defa küçük bir dalga değildi, akın akın geliyordu.

Sylvester'in nefesi hızlandı ama içindeki barajın patlamasını önlemek için kendini panikten çıkmaya zorlayarak zihninin karanlıkla, gerçek karanlıkla dolmasına izin verdi. Düşünmeliydi. Her şeyi bir kenara bırakıp sağlıklı düşünmeliydi.

Bacakları. Neden bunu daha önce düşünmemişti ki? Bacaklarının kollarından çok daha güçlü olduğunu biliyordu. Göğüs presinde yetmiş kiloyu anca kaldırırken bacak presinde iki yüz kilodan fazla ağırlıkları kolayca kaldırabiliyordu. Bu da nihayetinde bir dondurucu kiliydi. İnsanların et ve meyve aşırmasını önlemek için tasarlanmıştı, gerçekten dışarı çıkmak isteyen iri ve çaresiz bir adamı durdurmak için değil. Kapakla arasında yeterince boşluk vardı ve dizlerini büküp ayaklarını kapağa dayayabilirse...

Ne var ki dizleri bükülmüyordu.

Resmen ona itaat etmeyi reddediyorlardı. Daha önce vücudu hiç bu kadar karıncalanmamıştı. Yeniden denedi. Tepki yoktu, bağlantıları kopmuştu sanki. Dizini çimdikledi. Bacağını çimdikledi. Baraj çatlamaya başlamıştı. Düşün, dedi içinden. Hayır, düşünme! Artık çok geç. Fotoğraf albümündeki delik, üzerine sıçrayan kan. Mermi omuriliğini parçalamış olmalıydı. Acı çekmemesinin sebebi de bu olsa gerekti. Sylvester karnına dokundu. Kan içindeydi. Başka birinin vücuduna dokunuyordu sanki.

Belinden aşağısı felç olmuştu. Kapağı yumrukladı ama faydası yoktu, tek açılan şey zihnindeki baraj kapaklarıydı. Barajın asla açılmaması gerektiğini öğrenmişti. Babası ona böyle öğretmişti. Ama şimdi çatlaklar belirdikçe Sylvester kâbuslarındaki gibi öleceğini anlıyordu. Hapsedilmiş. Yalnız. Ve karanlığın içinde.

26

"Harika bir pazar sabahı" dedi Else, arabanın camından dışarı bakarken.

Simon vites küçültüp ona bir bakış atarak "Katılıyorum" dedi. Ne kadarını görebildiğini merak ediyordu. Saray Bahçesi'nin dünkü sağanak yağmurdan sonra bugün daha da yeşil gözüktüğünü görebiliyor muydu acaba? Hatta Saray Bahçesi'nin önünden geçtiklerini?

Hovikodden'deki Chagall sergisine gitme fikri Else'nin kendisinden çıkmış, Simon da bunun mükemmel bir fikir olduğunu söylemişti. Ama sanat galerisine gidiş yolunda önce Skillebekk'te yaşayan eski bir iş arkadaşına uğramaları gerekiyordu.

Gamle Drammensveien'de bolca park yeri vardı. Eski aristokrat evleri ve apartman binaları tatillerde bomboş görünüyordu. Ara sıra göndere çekilen elçilik bayrağı hafif rüzgârda oynuyordu.

"Uzun sürmez" dedi Simon. Arabadan indi, internette bulduğu adresin kapısına çıktı. Aradığı isim en tepedeki zilde yazılıydı.

Zili iki kez çaldıktan sonra pes etmek üzereydi ki bir kadının sesini duydu.

"Efendim?"

"Fredrik evde mi?"

"Eee... Kim soruyor?"

"Simon Kefas."

Birkaç saniye sessizlik oldu ama Simon diyafonun mikrofonu elle kapatıldığı için çıkan çıtırtıyı duyabiliyordu. Az sonra kadın cevap verdi. "Birazdan aşağıda olacak."

"Tamam."

Simon bekledi. Normal insanların yataktan kalkması için çok erken bir saatti, o yüzden caddede sadece kendi yaşında bir çift görüyordu. Onlar da pazar yürüyüşüne çıkmış gibiydi. Başlangıç noktası aynı zamanda bitiş yeri olan bir yürüyüş. Adam tüvit bir kasket takmıştı ve bej rengi sıradan bir pantolon giyiyordu. İnsanlar yaşlanınca böyle giyinirdi. Simon oymalı meşe kapının cam panosunda yansımasına baktı. Tüvit kasket ve güneş gözlüğü. Bej pantolon. Pazar üniforması.

Hemen gelmemesine bakılırsa Fredrik'i o uyandırmış olmalıydı. Ya da karısı. Ya da o kadın her kimse. Simon arabaya döndü ve Else'nin dosdoğru ona baktığını gördü. El salladı. Tepki yoktu. Binanın kapısı açıldı.

Fredrik kot pantolonu ve tişörtüyle belirdi. Duş alacak kadar vakti olmuştu; ıslak, kalın saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı.

"Seni beklemiyordum" dedi. "Ne..."

"Biraz yürüsek olur mu?"

Fredrik ağır kol saatine baktı. "Şey, ben..."

"Nestor ve uyuşturucu taciri adamları bana bir ziyarette bulundu" dedi Simon, yakınlarından geçen çiftin duyacağı kadar yüksek bir sesle. "İstersen yukarı çıkıp evdeki... karının yanında da konuşabiliriz?"

Fredrik ona baktı. Ardından arkasındaki kapıyı kapattı.

Kaldırımda yürümeye başladılar. Fredrik'in asfaltta şaklayan parmak arası terlikleri duvarların arasında yankı yapıyordu.

"Bana geldi ve sana bahsettiğim borcu vermeyi teklif etti, Fredrik. *Sadece* sana bahsettiğim borcu."

"Nestor adında biriyle konuşmadım."

"Ona 'Nestor adında biri' demene gerek yok, ikimiz de onu tanıdığının farkındayız. O adam hakkında bildiğin her şeyle ilgili yalan söyleyebilirsin ama ismini bilmediğini bari söyleme."

Fredrik durdu. "Haydi ama Simon. Müşterilerimizin parasını sana borç olarak vermem imkânsızdı. O yüzden sorununu üçüncü bir kişiyle görüştüm. Zaten senin de benden yapmamı beklediğin bu değil miydi? Dürüst ol."

Simon cevap vermedi.

Fredrik iç geçirdi. "Bak, sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. Başına gelen en kötü şey, reddedemediğin bir teklif almak olmuştur, hepsi bu."

"Başıma gelen en kötü şey, şu anda bazı şerefsizlerin beni satın almak için bir yol bulduğunu düşünüyor olması. Çünkü daha önce bana karşı hiçbir kozları yoktu. Sana karşı vardı ama bana karşı, asla."

Fredrik korkuluklara yaslandı. "Belki de senin asıl sorunun budur, Simon. Bu yüzden hiçbir zaman hak ettiğin kariyere sahip olamadın."

"Satılık olmadığım için mi?"

Fredrik gülümsedi. "Tabiatın yüzünden. Diplomatik olamaman yüzünden. Sana yardım etmeye çalışanlara bile hakaret ediyorsun."

Simon aşağıdaki terk edilmiş eski demiryoluna baktı. Vestbanen tren hattının hâlâ kullanımda olduğu günlerden kalmaydı. Nedendir bilinmez, yerdeki ray izlerinin durması ona hem melankolik hem de heyecanlı geliyordu. "Gamlebyen'deki üç kişinin cinayetini duydun mu?"

"Elbette" dedi Fredrik. "Gazeteler o haberden geçilmiyor. Görünüşe göre Kripos'ta ne kadar adam varsa bu soruştur-

maya dahil edilmiş. Hâlâ onlarla beraber mi oynuyorsunuz?"

"En iyi oyuncakları her zamanki gibi kendilerine saklıyorlar. Öldürülenlerden biri Kalle Farrisen. Bu ismi hatırlıyor musun?"

"Hatırladığımı söyleyemem. Peki Cinayet Masası'nın davaya bakmasına izin verilmediyse nasıl..."

"Çünkü eskiden Farrisen'in bir kızı öldürdüğünden şüphelenilmişti." Simon dosyadan çıktısını aldığı resmi Fredrik'e uzattı. Asyalı hatlarına sahip soluk yüzü incelemesini izledi. Ölü olduğunu anlamak için cesedin geri kalanını görmeye gerek yoktu.

"Kız bir evin arka bahçesinde bulundu. Aşırı dozdan kazara ölmüş süsü verilmişti. On beş yaşındaydı. Belki on altı. Kimliği olmadığı için kim ya da nereli olduğunu asla bulamadık. Norveç'e nasıl geldiğini de. Muhtemelen Vietnam'dan bir gemi konteynırının içinde gelmişti. Bulabildikleri tek şey, kızın hamile olduğuydu."

"Evet, dur, o davayı hatırlıyorum. Sanırım biri cinayeti itiraf etmişti, değil mi?"

"Evet. Hemen aynı gün ve herkesi şaşırtarak. Sana şunu sormak istiyorum: Kalle Farrisen'le en gözde müşterin olan Iversen arasında bir bağlantı var mıydı?"

Fredrik omuz silkip fiyorda baktı. Başını iki yana salladı. Simon gözlerini onun baktığı yöne kaydırınca marinaya demirlenmiş yatların direklerinden oluşan ormanı gördü. Bugünlerde firkateynden biraz daha küçük gemilere "yat" deniyordu.

"Cinayeti itiraf eden ve o kızı öldürmekten suçlu bulunan adamın hapishaneden kaçtığını biliyor muydun?"

Fredrik tekrar başını salladı.

"İyi kahvaltılar" dedi Simon.

Simon, Hovikodden'deki sanat galerisinin kıvrımlı vestiyer tezgâhına dayanmıştı. Burada her şey kıvrımlıydı. Her

şey yeni dışavurumculuk kokuyordu. Odaları ayıran cam duvarlar bile kıvrımlıydı ve muhtemelen onlar da yeni dışavurumcuydu. Else'ye döndü. Chagall'a bakıyordu. Orada dikilirken küçücük görünüyordu. Chagall'ın çizdiği figürlerden daha küçük. Belki kıvrımlar, belki de Ames Odası etkisi yarattıkları içindi.

"Demek şu Fredrik denen adama sadece ona bu soruyu sormak için gittiniz, öyle mi?" diye sordu, yanında dikilen Kari. Simon onu aradıktan yirmi dakika sonra gelmişti. "Ve diyorsunuz ki..."

"Ve diyorum ki inkâr edeceğini zaten biliyordum. Ama yalan söyleyip söylemediğini anlamam için yüzüne bakmam gerekiyordu."

"Bazı televizyon dizileri aksini iddia etse de birinin yalan söyleyip söylemediğini anlamanın aşırı zor olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Fredrik 'öylesine biri' değil. Daha önce yalan söylediğine şahit oldum, hangi 'işaretleri' verdiğini biliyorum."

"Demek Fredrik Ansgar adı çıkmış bir yalancı."

"Hayır. O öylesine değil, ihtiyaç halinde yalan söyler."

"Anladım. Peki nereden biliyorsunuz?"

"Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nda büyük bir mülkiyet soruşturmasında birlikte çalışırken öğrendim." Else'nin biraz kaybolduğunu görünce yerini bulması için yüksek sesle öksürdü. "Fredrik'in yalan söylediğini kanıtlamak kolay değildi" diyerek devam etti Simon. "Soruşturmanın tek uzman muhasebecisi oydu ve söylediği her şeyin doğruluğunu kontrol edebilmek bizim için zordu. Başlangıçta ufak tutarsızlıklar ve garip tesadüfler vardı ama bir süre sonra tesadüf olamayacak kadar büyük hale geldiler. Bizi belirli konularda bilgilendirmiyordu ya da doğrudan yanlış bilgi veriyordu. Ondan tek şüphelenen bendim. Ve giderek ne zaman yalan söylediğini anlamaya başladım."

"Nasıl?"

"Çok basitti. Sesinden."

"Sesinden mi?"

"Yalan söylemek duyguları tetikler. Fredrik kelime seçimleri, mantık yürütme ve beden dili açısından iyi bir yalancıydı. Ama sesi kontrol edemediği tek duygu göstergesiydi. Yalan söylerken her zamanki doğal tonunu tutturamazdı, kendisinin de duyabildiği ve onu ele vereceğini bildiği bir ses perdesinden konuşurdu. Ona açık bir soru sorduğunda ve sana açık bir cevap vermesi gerektiğinde sesine güvenmezdi. O yüzden cevaba göre başını sağa sola ya da yukarı aşağı sallamaya başlardı."

"Peki ona Kalle Farrisen'le Iversen arasında bir bağlantı olup olmadığını sorduğunuzda ne yaptı?"

"Sadece bilmiyormuş gibi omuzlarını kaldırdı."

"Yani yalan mı söyledi?"

"Evet. Sonny Lofthus'un hapisten kaçtığını bilip bilmediğini sorduğumda da başını sağa sola salladı."

"Bu biraz basit bir yöntem değil mi?"

"Evet, öyle. Ama Fredrik de zaten basit birisi, sadece çarpım tablosunu çoğu insandan daha iyi biliyor, hepsi bu. Dinle, senden istediğim bir şey var. Sonny Lofthus'un bu hapis cezalarını nasıl aldığını baştan sona araştırmanı istiyorum. Davalarda başka şüphelilerin olup olmadığını bulmaya çalış."

Kari Adel başıyla onayladı. "Harika, zaten hafta sonu için hiç planım yoktu."

Simon gülümsedi.

"Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'ndaki şu dava" dedi Kari. "Ne hakkındaydı?"

"Yolsuzluk" dedi Simon. "Vergi kaçırma, devasa paralar, mühim isimler. Görünüşe bakılırsa politikacılar dahil, bazı yüksek profilli insanları yerinden edecekti ve bizi Büyük Patron'a ulaştıracaktı."

"Kimdi o?"

"İkiz."

Kari ürperdi. "Söylemeden geçemeyeceğim, tuhaf bir lakap."

"Çıkış öyküsü kadar garip değil, inan bana."

"İkiz'in gerçek adını biliyor musunuz?"

Simon başını hayır dercesine salladı. "Çok fazla adı var. O kadar çok ki tamamen meçhul biri. Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nda çalışmaya başladığımda en büyük balığın en kolay fark edilen olacağını düşünecek kadar saftım. Gerçekte ise tabii ki birinin ne kadar önemli olduğu görünürlüğüyle ters orantılı. Neticede İkiz'i bir kez daha elimden kaçırdım. Fredrik yalanları sayesinde."

"Sizce köstebek Fredrik Ansgar olabilir miydi?"

Simon emin bir şekilde başını iki yana salladı. "Köstebek varken Fredrik emniyette bile çalışmıyordu. Bana kalırsa bu işte küçük bir rol sahibiydi ama daha fazla yetkisi olsaydı çok daha büyük bir hasara yol açacağı açıktı. O yüzden onu durdurdum."

Kari'nin gözleri büyüdü. "Fredrik Ansgar'ı emniyet müdürüne mi gammazladınız?"

"Hayır. Ona bir teklifte bulundum. Ya sessizce ayrılacaktı ya da onunla elimden geldiği kadar uğraşacaktım. Muhtemelen hakkında soruşturma açılmasına ya da kovulmasına gücüm yetmeyecekti ama en azından kanatları kırpılacaktı ve kariyeri bir süre yerinde sayacaktı. Ayrılmaya razı oldu."

Kari'nin alnında bir damar kabardı. "Yani öylece... gitmesine izin mi verdiniz?"

"Polis teşkilatının itibarını lekelemeden aramızdaki çürük elmadan kurtulmuş olduk. Evet, gitmesine izin verdim."

"İnsanların bu şekilde çekip gitmesine izin veremezsiniz."

Simon sesindeki öfkeyi duymuştu. Haklı bir öfkeydi.

"Fredrik küçük bir balıktı ve dediğim gibi, bu işten sıyrılması kolaydı. Ona iyi bir teklifte bulunduğumu gizleme ihti-

yacı bile hissetmedi. Aslına bakarsan, bana bir minnet borcu olduğuna inanıyor."

Simon Kari'ye döndü. Onu kışkırtmak istemişti. Başarmıştı da. Ama kızın öfkesi şimdiden sönmüş gibiydi. Artık öfkeli olmaktan ziyade polisliği bir an önce bırakmak için yeni bir sebep bulmuş gibi görünüyordu.

"İkiz'in lakabının hikâyesi nedir?"

Simon omuz silkti. "Sanırım tek yumurta ikizi varmış. On bir yaşına geldiğinde üst üste iki gece rüyasında kardeşini öldürdüğünü görmüş. Tek yumurta ikizi oldukları için kardeşinin de aynı rüyayı görmüş olabileceği sonucuna varmış. Ondan sonra da iş, kardeşinden daha önce davranmaya kalmış."

Kari Simon'a baktı. "Daha önce davranmaya" diye tekrarladı.

Simon "Affedersin" deyip cam bir duvara toslamak üzere olan Else'nin peşinden koştu.

Fidel Lae arabayı görüyordu ama sesi hâlâ yoktu. Yeni arabalar böyleydi, neredeyse hiç ses çıkarmıyorlardı. Rüzgâr yol tarafından kırlık araziyi aşıp çiftliğe doğru estiğinde lastiklerin ezdiği çakılların gıcırtısını, arabanın tepeyi tırmanırken değişen vitesini ya da hızlanan motorunu duyabilirdi ama rüzgâr yokken sadece gözleri onu uyarmak zorundaydı. Evet, arabalara karşı uyarı. İnsanlar ve hayvanlar da dertti ama onlar için dünyanın en iyi alarm sistemine sahipti. Bir kafeste tuttuğu dokuz doberman. Her sene birer kez doğuran ve yavruları on iki binden satılan yedi dişi. Köpek çiftliğinin resmi faaliyetini onlar oluşturuyordu. Köpekler sahiplerine mikroçipli, gizli kusurlara karşı sigortalı ve şecereleri Norveç Köpek Çiftlikleri Kulübü'ne kayıtlı şekilde teslim ediliyordu.

Resmi olmayan taraf ise ormanın derinliklerinde saklıydı.

Hiçbir yerde kayıtları olmayan iki dişi ve bir erkek. Arjantin mastifleri. Dobermanların onları görünce ödleri kopu-

yordu. Her biri elli beş kiloluk bir saldırı ve sadakat canavarıydı. Albino beyazı kısa kürkleri yüzünden Fidel hepsine "hayaletli" isimler takmıştı. Dişilerin adı Hayalet Makinesi ile Kutsal Hayalet, erkeğin adı Hayalet Avcısı'ydı. Ama alıcılar yavrulara istedikleri ismi verebilirdi. Tabii 120.000 kronu öderlerse. Fiyatın bu denli yüksek oluşu köpeğin nadir bir ırk olması, içinde etkili bir öldürme içgüdüsü bulunması ve bu ırkın Norveç ve daha birçok ülkede yasaklanmış olmasından kaynaklanıyordu. Müşterileri fiyata ya da Norveç yasalarına takılacak tipler olmadıkları için fiyatın düşmesi pek söz konusu değildi. Hatta tam tersi. Fidel bu yüzden Arjantin mastiflerinin alanını havlamaları çiftlikten duyulamasın diye bu sene ormanın daha da içine taşımıştı.

Araba belli ki çiftliğe geliyordu çünkü yol başka bir yere gitmiyordu. Fidel daima kapalı tuttuğu bahçe kapısına doğru sessizce yürüdü. Amacı dobermanların dışarı çıkmasını önlemek değil, izinsiz kimseyi içeri sokmamaktı. Müşterileri dışında kimseye izin vermediği için de Fidel bahçe kapısının yanındaki küçük kulübede yenilenmiş bir Mauser M98'i hazır tutardı. Ana binada daha havalı silahları da vardı ama Mauser'i geyik avında kullandığını söyleyerek daima savunabilirdi çünkü geyiklerin bazen kırlık araziden geçtikleri olurdu. Tabii rüzgâr Arjantinli hayaletlerin olduğu yönden esmediği müddetçe.

Fidel, üzerinde bir araç kiralama şirketinin logosunun bulunduğu arabayla aynı anda bahçe kapısına vardı. Sert vites geçişlerine bakılırsa sürücüsü bu tür arabalarla ilgili fazla deneyim sahibi değildi. Farları, silecekleri ve nihayet motoru kapatması da uzun sürdü.

"Ne vardı?" dedi Fidel, arabadan çıkan adamı baştan aşağı süzerek. Kapüşonlu sweatshirtü ve kahverengi ayakkabıları vardı. Şehirliydi. Böyle tipler arada bir randevu almadan kendileri gelirdi. Ama nadiren olurdu. Fidel diğer köpek çift-

likleri gibi internete ilan vermez, adresini paylaşmazdı. Fidel kapıyı açmak istediğine dair hiçbir işarette bulunmamasına rağmen adam yaklaştı.

"Bir köpek arıyorum."

Fidel alnına düşen şapkasının siperini yukarı itti. "Üzgünüm ama boşuna geldin. Referans olmadan köpeklerimden birini almak isteyen hiçbir müşteri adayıyla görüşmem. Durum bundan ibaret. Doberman sevimli aile köpeği değildir, nasıl bir sorumluluk aldığını bilen bir sahibe ihtiyacı vardır. Pazartesi beni ara."

Adam "Ben dobermanı kastetmiyorum" dedi ve bakışları Fidel'in arkasına kaydı. Çifliği ve dokuz yasal köpeğin olduğu kafesleri geçti. Ormana yöneldi. "Referansım da Gustav Rover." Bir kartvizit gösterdi. Fidel karta baktı. *Rover'ın Motosiklet Tamirhanesi* yazıyordu. Rover. Fidel çok fazla insan görmediği için isimleri ve yüzleri iyi hatırlardı. Altın dişli motosikletçi adam. Zamanında Nestor'la ikisi bir Arjantin mastifi almaya gelmişlerdi.

"Dediğine göre köpeklerin Belaruslu temizlikçilere iyi bekçilik yapıyormuş ve kaçmalarını önlüyormuş."

Fidel bir an durup bileğindeki bir siğili kaşıdı. Ardından bahçe kapısını açtı. Adam polis olamazdı çünkü polislerin yasadışı köpek satmak gibi suçları teşvik ederek insanları tuzağa düşürmelerine izin verilmezdi, aksi halde ilgilendikleri tüm dosyalar baltalanmış olurdu. En azından avukatı ona böyle söylemişti.

"Yanında hiç?.."

Adam başını salladı, elini kapüşonlusunun cebine attı ve bir tomar para çıkardı. Bin kronluk banknotlar.

Fidel silah kulübesini açıp Mauser'i aldı.

"Bu olmadan onları görmeye asla gitmem" dedi. "Olur da biri dışarı çıkarsa..."

Köpeklerin alanına gitmeleri on dakika sürdü.

Yolun son beş dakikasında giderek artan kızgın havlama sesleri işittiler.

"Onları besleyeceğimi sanıyorlar" dedi Fidel. Aklından geçeni cümleye eklemedi: seninle besleyeceğimi.

İki adam görüş açılarına girince köpekler çılgın gibi tel örgüye fırladı. Fidel yere düştüklerinde toprağın titrediğini hissetti. Çit direklerinin ne kadar derine kazıldığını biliyordu ve bu derinliğin yeterli olacağını umuyordu. Alman yapımı ithal kafeslerde teriyer, sosis köpek ve tazı gibi ırkların yeri kazarak dışarı kaçmalarını önlemek için metal zemin ve hem köpeklerin ıslanmaması hem de en çevik olanların bile çitten atlamaması için oluklu sac çatı vardı.

"Sürü halinde olduklarında çok daha tehlikeliler" dedi Fidel. "Lider köpeği, yani Hayalet Avcısı'nı takip ederler. İçlerinde en büyükleri o."

Müşteri başını sallamakla yetindi. Köpeklere baktı. Fidel korktuğunu tahmin edebiliyordu. Açık duran çenelerinde soluk pembe dişetlerinden çıkan parlak dişler göz kamaştırıyordu. Tanrım, kendisi bile bu hayvanlardan korkuyordu. Sadece tekiyle, tercihen dişilerden biriyle olduğunda hâkimiyet kendisindeymiş gibi hissedebiliyordu.

"Yavru alırsan kendini lider köpek olarak kabul ettirmeli ve hep öyle kalmalısın. Hoşgörü gösterip bağışlayıcı olursan bunun zayıflık olarak görüleceğini unutma. İstenmeyen davranışların cezalandırılması gerekir ve bu senin işin. Anlıyor musun?"

Müşteri Fidel'e döndü. Cevap verirken gülümseyen gözlerinde tuhaf bir yabancılık vardı: "İstenmeyen davranışları cezalandırmak benim işimdir."

"Güzel."

"Şu kafes neden boş?" Müşteri köpeklerin yakınındaki başka bir çevrili alanı işaret etti.

"Eskiden iki erkeğim vardı. Onları aynı kafese koysaydım biri mutlaka ölmüş olurdu."

Fidel cebinden bir anahtarlık çıkardı. "Gel de sana yavruları göstereyim, onların ayrı bir kafesi..."

"Onu yapmadan önce bana şunun cevabını ver."

"Evet?"

"Bir köpeğin genç bir kızın yüzünü ısırmasına izin vermek istenen bir davranış mıdır?"

Fidel olduğu yerde kaldı. "Ha?"

"Esaretten kaçmaya çalışan bir kızın yüzünü köpeklere parçalatmak istenen bir davranış mıdır yoksa cezalandırılması mı gerekir?"

"Bu köpekler içgüdülerine göre hareket ederler. Sırf bu yüzden onları suçlaya..."

"Ben köpeklerden bahsetmiyorum. Sahiplerinden bahsediyorum. Sana göre cezalandırılmaları gerekir mi?"

Fidel müşterisine yakından baktı. Yine de polis olabilir miydi? "Şey, böyle bir kaza yaşanmışsa, o zaman..."

"Kaza olduğunu düşünmüyorum. Çünkü köpeğin sahibi daha sonra kızın boğazını kesmiş ve cesedini ormana atmış."

Fidel, Mauser'i daha sıkı kavradı. "Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum. Sahibin adı Hugo Nestor'mış."

"Bana bak, köpek almak istiyor musun, istemiyor musun?" Fidel o ana kadar yere doğru tuttuğu tüfeğin namlusunu birkaç santim havaya kaldırdı.

"Köpeği senden almış. Hatta senden birkaç köpek almış. Çünkü bu tür amaçlar için kullanılabilecek köpekler satıyorsun."

"Sen ne bilirsin ki?"

"Çok şey. On iki sene boyunca bir kafesin içinde oturup insanların bana anlattığı hikâyeleri dinledim. Bir kafeste oturmak nasıl bir histir, hiç merak ettin mi?"

"Dinle..."

"İstersen hemen şimdi deneyebilirsin."

Fidel tüfeğine davranamadan diğer adam onu arkadan tutarak kilitledi ve kollarını vücuduna o kadar sert bastırdı ki Fidel'in ciğerlerindeki hava tıslayarak boşaldı. Köpek çiftliğinin sahibi ayakları yerden kesilirken zıvanadan çıkan havlama seslerini zar zor işitebildi. Diğer adam arkaya yaslanarak Fidel'i kaldırdı ve onu geniş bir kavisle geriye doğru savurdu. Fidel boynu ve omuzlarının üstüne düştüğünde adam da atılarak Fidel'in üzerine kapaklandı. Fidel nefesi kesilmiş bir halde can havliyle kendini kurtarmaya çalıştı. Ama bir namlunun ağzıyla burun buruna gelince aniden durdu.

Dört dakika sonra Fidel, sisin içinde kırda ilerlerken suyun üzerinde yürüyormuş gibi görünen adamın giderek uzaklaşan sırtına bakıyordu. Fidel'in parmakları büyük asma kilidin yanındaki tel örgüye tutunuyordu. Boş kafese kilitlenmişti. Yan kafeste Hayalet Avcısı yere uzanmış, tembel gözlerle onu izliyordu. Adam Fidel'in kafesindeki kâseye su doldurmuştu ve dört kutu çiğ köpek maması bırakmıştı. Cep telefonunu, anahtarlarını ve cüzdanını almıştı. Fidel bağırmaya başladı. Beyaz şeytanlar da uluyarak ve havlayarak ona karşılık verdi. Onları kimsenin duyamayacağı ve göremeyeceği kadar ormanın derinliklerindeki bir kafesten.

Siktir!

Adam gitmişti. Etrafa tuhaf bir sessizlik çöküyordu. Bir kuş acı acı çığlık attı. Ve Fidel oluklu sac çatıya düşen ilk yağmur damlalarını duydu.

27

Simon pazartesi günü saat 8.08'de asansörden inip Cinayet Masası'nın ofisine adımını attığında kafasında üç şey vardı. Else'nin o sabah Simon'un kendisini yatak odasından izlediğinden habersiz, odanın banyosunda gözlerini yıkaması. Kari'ye muhtemelen pazar günü yapması için çok fazla iş verdiği. Ve bu ofisin düzeninden ne kadar nefret ettiği. Özellikle de Else'nin mimar bir arkadaşı açık planlı ofislerin çalışanlara daha fazla alan açtığı fikrinin bir şehir efsanesi olduğunu, çünkü gürültü meselesi yüzünden bir sürü toplantı odası ve tampon bölge inşa edilmesi gerektiğini ve sonuçta astarının yüzünden pahalıya geldiğini söylediğinden beri.

Kari'nin masasına gitti.

"Erkencisin" dedi.

Kari kızarmış gözleriyle başını kaldırdı. "Size de günaydın, Simon Kefas."

"Teşekkürler. Bir şey bulabildin mi?"

Kari sandalyesine yaslandı. Esniyorken bile Simon onun ifadesindeki gizli memnuniyeti görebiliyordu.

"Önce Iversen'le Farrisen arasında bir bağlantı aradım. Sonuç yoktu. Ardından Sonny Lofthus'un aldığı cezalara ve davalardaki diğer olası şüphelilere baktım. Lofthus aşırı dozdan ölen, kimliği belirsiz ve muhtemelen Vietnamlı bir kızı öldürmekten suçlu bulunmuş ve polis başlangıçta Kalle

Farrisen'den şüpheleniyormuş. Lofthus başka bir cinayetten de hapis yatmış. Oliver Jovic adında Kosova Sırbı bir torbacının cinayeti. Adam uyuşturucu pazarına girmeye çalışıyormuş ve Stensparken'de boğazına cam bir kola şişesi girmiş halde bulunmuş."

Simon yüzünü eşitti. "Boğazını mı kesmişler?"

"Hayır, onu kastetmiyorum. Kola şişesini gerçekten de boğazına sokmuşlar."

"Sokmuşlar mı?"

"Önce şişenin ağız kısmını sokmuşlar. Öyle daha kolay girer diye herhalde. Ardından şişenin dibi dişlerinin arkasına yaslanana kadar şişeyi aşağı itmişler."

"Sen bunu nasıl?.."

"Fotoğrafları gördüm. Narkotik bununla yeni rakiplere bir mesaj verildiğini düşünmüş. Kokain pazarında yutamayacağınız kadar büyük lokma ısırmaya kalkarsanız başınıza bu gelir." Başını çabucak kaldırıp ekledi: "*Coke* İngilizcede hem kokain hem kola anlamına geliyor."

"Evet, sağ ol, onu anladım."

"Polis bir soruşturma başlatmış ama bir yere varamamış. Dava hiçbir zaman tamamen rafa kaldırılmamış ama Lofthus Asyalı kızın cinayetinden tutuklanana kadar çok da bir şey yapılmamış. Lofthus Jovic cinayetini de kendisi itiraf etmiş. Sorgu kayıtlarında Jovic'le bir uyuşturucu alışverişi yapmak üzere parkta buluştuğunu, Lofthus'un yanında yeterince para olmadığını ve Jovic'in onu silahla tehdit ettiğini söylüyor. Lofthus ona saldırmış ve onu yere yatırmış. Sanırım Lofthus eskiden güreş yaptığı için polis bunu mantıklı bulmuş."

"Hımm."

"İşin ilginç tarafı, polis şişenin üzerinde bir parmak izi de bulmuş."

"Ve?"

"Ve Lofthus'a ait değilmiş."

Simon başıyla onayladı. "Peki Lofthus bunu nasıl açıklamış?"

"Boş şişeyi yakınlardaki bir çöp kutusundan bulduğunu söylemiş. Onun gibi bağımlılar depozito almak için bunu hep yaparmış."

"Ama?"

"Ama bağımlılar geri dönüşümlü malzeme toplamakla uğraşmaz. Günlük dozları için yeterli parayı bu yolla kazanmaları çok uzun sürer. Ayrıca raporda parmak izinin bir başparmağa ait olduğu ve şişenin altında bulunduğu yazıyordu."

Simon onun nereye varmak istediğini görebiliyordu ama ondan önce dile getirerek hevesini kırmak istemedi.

"Kim bir şişeden içecek içerken altına başparmağını koyar ki? Ama o şişeyi birinin boğazına zorla sokmaya çalıştıysanız..."

"Sence polis o zamanlar bunu hiç düşünmemiş mi?"

Kari omuz silkti. "Polisin uyuşturucu cinayetlerine öncelik verdiğini sanmıyorum. Başparmak izi için veritabanında bir eşleşme bulamamışlar. Bir süredir ilgilenmedikleri bir davayla ilgili itiraf da gelince..."

"Teşekkür edip dosyaya 'çözüldü' damgası vurmuşlar ve devam etmişler, öyle mi?"

"Sizin işler burada böyle mi yürüyor?"

Simon iç çekti. *Sizin işler.* Gazetelerde polisin halk arasındaki itibarının son yıllardaki skandalların ardından bir nebze de olsa iyileşmeye başladığını ama polis teşkilatının halen neredeyse devlet demiryolları kadar az sevilen bir kurum olduğunu okumuştu. Sizin işler. Kari bir ayağını çoktan bu açık planlı ofisin dışına attığı için haline şükrediyor olmalıydı.

"Yani Sonny Lofthus iki cinayetten suçlu bulunmuş ama iki davada da asıl şüpheliler uyuşturucu satıcılarıymış. Onun suçları üstlendiğini mi söylüyorsun?"

"Sizce öyle değil mi?"

"Olabilir. Ama yine de hâlâ Farrisen'le Agnete Iversen'i birbirine bağlayan hiçbir şey yok.

"Üçüncü bir cinayet var" dedi Kari. "Kjersti Morsand."

"Armatörün karısı" dedi Simon, aklı kahveye ve kahve makinesine kaymış olmasına rağmen. "Buskerud Polis Merkezi'nin davası o."

"Doğru. Kadının başının üstü testereyle kesilmiş. Sonny Lofthus bu cinayetin de şüphelisiymiş."

"Ama o yapmış olamaz, değil mi? Cinayet sırasında hapisteydi."

"Hayır, izin günündeymiş. O bölgeye gitmiş. Hatta olay yerinde bir saç telini bulmuşlar."

"Şaka yapıyorsun" dedi Simon kahveyi bir anda unutarak. "Gazetelerde haberi çıkması gerekirdi. Kötü şöhretli katilin olay yeriyle bağlantısı çıkıyor. Haberciler için bundan değerli bir şey olabilir mi?"

"Soruşturmayı yöneten Buskerud polisi, davayı kamuoyuna duyurmamayı tercih etmiş" dedi Kari.

"Nedenmiş o?"

"Kendisine sorun."

Simon genç kadının işaret ettiği yere bakınca elinde kupayla kahve makinesinden onlara doğru gelen uzun boylu, iri bir adam gördü. Yaz sıcağına rağmen üzerinde kalın, yünlü bir kazak vardı.

"Henrik Westad" dedi adam elini uzatarak. "Buskerud Polis Merkezi'nde müfettişim. Kjersti Morsand cinayetinin soruşturmasını ben yönetiyorum."

"Biraz sohbet edebilmek için Henrik'ten bu sabah buraya uğramasını rica ettim" dedi Kari.

"Sabah trafiğinde Drammen'den buraya kadar araba mı sürdünüz?" dedi Simon adamın elini sıkarak. "Çok minnettarız."

"Sabah trafiğinden *önce*" dedi Westad. "Altı buçuktan beri buradayız. Soruşturma hakkında bu kadar konuşulacak bir şey olduğunu düşünmüyordum ama meslektaşınız esaslı çıktı."

Adam Kari'ye başını sallayıp karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Suçu kanıtlanmış bir katilin olay yerinde saçını bulduğunuzu neden gizlemek istediniz?" diye Simon, Westad'ın dudaklarına götürdüğü kupaya imrenerek bakarken. "Davayı neredeyse çözmüşsünüz. Polis genelde iyi haberleri kendine saklamaz."

"Doğru" dedi Westad. "Özellikle de o saçın sahibi henüz ilk sorgusunda cinayeti itiraf etmişse."

"O zaman ne oldu?"

"Leif ortaya çıktı."

"Leif de kim?"

Westad yavaşça başını salladı. "İlk sorgudan sonra elde ettiğimiz tüm bilgileri bir basın bildirisiyle yayınlayacaktım ama beni rahatsız eden bir şey vardı. Zanlının... tavırlarıyla ilgili bir şey. O yüzden bekledim. İkinci sorguda itirafını geri çekti ve olay saatinde başka bir yerde bulunduğunu kanıtlayacak bir görgü tanığı olduğunu iddia etti. 'I ♥ Drammen' etiketli mavi bir Volvo süren, Lofthus'un kalp hastası olduğunu düşündüğü Leif adında bir adam. O yüzden Drammen'deki Volvo bayilerini ve Buskerud Merkez Hastanesi'nin Kardiyoloji Bölümü'nü kontrol ettim."

"Ve?"

"Leif Krognaess, elli üç yaşında. Drammen, Konnerud'da yaşıyor. Fotoğrafını gösterdiğimde zanlıyı hemen tanıdı. Onu Drammensveien'e paralel giden eski anayolun kenarındaki bir cepte görmüş. Dışarıda olmanın keyfini çıkardığınız şu piknik banklarının ve masalarının olduğu yerlerden birinde, bilirsiniz işte. Leif Krognaess güneş altında kısa bir araba yolculuğuna çıkmış ama kendini çok bitkin hissedince kenara çekip birkaç saat cepte oturmuş. Motorcuların o yolu

pek sevdiğini sanmıyorum. Daha çok yeni yolu tercih ediyorlar, ayrıca eski yolda sinek yuvası bir gölet de var. Her neyse, o gün başka bir piknik masasında iki adam daha oturuyormuş. Bir şeyi bekler gibi birbirleriyle hiç konuşmadan öylece saatlerce oturmuşlar. Sonra adamlardan biri saatine bakmış ve gitme vaktinin geldiğini söylemiş. Krognaess'in masasının önünden geçerlerken diğer adam eğilip Krognaess'e adını sormuş ve ona bir doktora görünmesini, kalbinde bir sıkıntı olduğunu söylemiş. Diğer adam onu oradan çekip uzaklaştırmış, sonra da arabaya binip gitmişler. Krognaess onunla konuşan adamın hava almaya çıkarılmış bir psikiyatri hastası olduğunu düşünmüş."

"Ama söylediklerini unutmamış" dedi Kari. "O yüzden gidip doktoruna görünmüş. Doktoru kalp krizi geçirdiğini teşhis etmiş ve onu derhal hastaneye yatırmış. Leif Krognaess, Drammen Nehri'nin yanındaki eski yolda bir cepte kısacık gördüğü bir adamı bu yüzden bu kadar iyi hatırlıyormuş."

Drammen Nehri, dedi içinden Simon.

"Evet" dedi Westad. "Leif Krognaess hayatını o adamın kurtardığını söyledi. Ama mesele bu değil. Asıl mesele, adli tıp uzmanının raporuna göre Kjersti Morsand'ın tam da o adamlar cepte otururken öldürülmüş olması."

Simon başıyla onayladı. "Peki ya saç teli? Olay yerine nasıl gelmiş olabileceğini araştırmadınız mı?"

Westad omuz silkti. "Dediğim gibi, zanlının bir görgü tanığı vardı."

Simon, Westad'ın halen çocuğun adını söylemediğinin farkındaydı. Boğazını temizledi. "Belli ki saçı oraya kasten konulmuş. Sonny Lofthus cinayeti işlemiş gibi görünsün diye o gün izne çıkartıldıysa Staten'deki gardiyanlardan biri bu işin içinde olmalı. Dava bu yüzden mi gizli tutuldu?"

Henrik Westad kahve kupasını Kari'nin masasına bırakti, belki de tadı artık hoşuna gitmiyordu. "Benden bunu giz-

li tutmam istendi" dedi. "Yukarıdakilerden biri amirimle görüştü ve onlar davaya tekrar göz atana kadar bu vakadan elimizi çekmemizi üstüne basa basa söyledi."

"Skandal duyulmadan önce her şeyi son kez kontrol etmek istiyorlar" dedi Kari.

"Umalım da öyle olsun" dedi Simon sessizce. "Senden susmanı istedilerse neden bizimle konuşuyorsun, Westad?"

Westad yeniden omuz silkti. "Bu bilen tek kişi olmak zor geliyordu. Kari, Simon Kefas'la birlikte çalıştığını söyleyince de... Şey, herkes sizden ahlaklı biri olarak bahsediyor."

Simon ona baktı. "Ahlaklının eş anlamlısı baş belasıdır, biliyorsun, değil mi?"

"Evet" dedi Westad. "Ben bela istemiyorum. Sadece bu sırrı bilen tek kişi olmayı istemiyorum."

"Bu seni daha mı güvende hissettiriyor?"

Westad üçüncü kez omuz silkti. Artık o sandalyede ne iri ne de uzun biri gibi görünüyordu. Ve üzerindeki kazağa rağmen sanki üşüyordu.

Dikdörtgen toplantı odasına mutlak sessizlik hâkimdi.

Hugo Nestor'ın dikkati masanın başındaki sandalyedeydi.

Beyaz buffalo postuyla kaplı yüksek sırtlı sandalyenin arkası onlara dönüktü.

Sandalyedeki adam bir açıklama istemişti.

Nestor gözlerini sandalyenin yukarısındaki duvara asılı tabloya kaydırdı. Çarmıha gerilmenin tasvir edildiği bir resimdi. Grotesk, kanlı ve fazlasıyla ayrıntılı. Haçtaki adamın alnından iki boynuz çıkıyordu ve yanan kırmızı gözleri vardı. Bu ayrıntılar dışında benzerlik de bariz bir şekilde görülüyordu. Söylentiye göre resmi çizen sanatçı, borcunu ödeyemediği için yüksek sırtlı sandalyede oturan adam tarafından iki parmağı kesildikten sonra yapmıştı bu resmi. Parmak hadisesi doğruydu, Nestor bizzat şahit olmuştu. Aynı söylenti-

ye göre sanatçı tabloyu galerisinde sergiledikten sadece on iki saat sonra sandalyedeki adam tabloyu oradan aldırmıştı. Adamın karaciğeriyle birlikte. İşte bu kısım doğru değildi. Aradan sekiz saat geçmişti ve ciğerini değil, dalağını almışlardı.

Buffalo postuna gelince; Nestor sandalyedeki adamın Lakota Siyu Kızılderilileri için en kutsal hayvan kabul edilen beyaz buffalolardan birini avlamak ve öldürmek için 13.500 dolar ödediği, buffaloyu bir tatar yayıyla vurduğu ve hayvan kalbine iki ok yemesine rağmen ölmeyi reddedince yarım tonluk hayvanın tepesine binip bacak kaslarıyla boynunu sıkarak onu boğduğu hikâyeyi ne doğrulayabiliyor ne de yalanlayabiliyordu. Yine de hikâyeden şüphe duymasını gerektirecek bir neden görmüyordu. Ne de olsa hayvanla adam arasındaki kilo farkı epey azdı.

Hugo Nestor gözlerini tablodan ayırdı. Odada kendisi ve buffalo postu sandalyedeki adam dışında üç kişi daha vardı. Nestor omuzlarını oynattı ve ceketinin altındaki gömleğin sırtına yapıştığını hissetti. Nadiren terlerdi. Sadece güneşten, kalitesiz yünden, spordan, sevişmekten ve diğer fiziksel uğraşlardan uzak durduğu için değil, doktorunun dediğine göre normalde içindeki, onu terletmesi gereken termostatta bir sorun olduğu içindi. Yani kendini yorsa bile asla terlemezdi ve bu yüzden vücudunun aşırı ısınma tehlikesi vardı. Hep farkında olduğu o şeyi doğrulayan bir genetik özellikti bu: Sözde anne babası onun gerçek ailesi değildi. Kendini 1970'lerde Kiev'de çekilen fotoğraflara benzeyen bir yerde beşikte yatarken gördüğü o rüyalar sadece birer rüya değildi, onun ilk çocukluk anılarıydı.

Şimdiyse terliyordu. İyi haberler getirmesine rağmen terliyordu.

Sandalyedeki adam kızgın değildi. Kalle Farrisen'in ofisinden çalınan parayı ve uyuşturucuyu duyunca deliye dön-

memişti. Sylvester'ın nasıl olup da kaybolduğunu ya da Losthus denen çocuğu nasıl hâlâ bulamadıklarını sorup bağırmamıştı. Herkes gelecek tehlikenin farkındaydı gerçi. Önlerinde dört senaryo vardı ve bunların üçü kötüydü. Birinci kötü senaryo: Agnete Iversen, Kalle ve Sylvester'ı Sonny öldürmüştü ve beraber çalıştıkları herkesi öldürmeye devam edecekti. İkinci kötü senaryo: Sonny yakalanacak, her şeyi itiraf edecek ve hapis yattığı cinayetlerin gerçek katillerinin kim olduğunu açıklayacaktı. Üçüncü kötü senaryo: Çocuk cinayeti itiraf etmediği için Yngve Morsand karısının cinayetinden tutuklanacak, baskıya dayanamayacak ve polise gerçekte ne olup bittiğini bir bir anlatacaktı.

Morsand onlara ilk geldiğinde ve onu aldatan karısını öldürmek istediğini söylediğinde Nestor bir kiralık katil tutmak istediğini sanmıştı. Ama Morsand karısını kendi elleriyle öldürmenin zevkini yaşamakta ısrar etmiş, boynuzlu bir koca olarak polisin ilk şüpheleneceği kişi olacağı için sadece onlardan cinayeti üstlenecek birini bulmalarını istemişti. Ücreti ödendiği takdirde her şey satılıktı. Ve bu işin ücreti tam üç milyon krondu. Nestor müebbet hapis için bunun makul bir rakam olduğunu söyleyince Morsand kabul etmişti. Morsand sadakatten nasibini almamış fahişeyi bağlamayı, testereyi alnına dayamayı ve kafasını keserken gözlerinin içine bakmayı ne kadar çok istediğini anlatırken Nestor ensesindeki tüylerin korku ve heyecan karışımı bir duyguyla diken diken olduğunu hissetmişti. Arild Franck'le birlikte tüm ayarlamaları yapmışlardı. Çocuğun izin gününü, gideceği yeri. Ve onu Franck'in güvendiği ahlaksız ve iyi para yedirilmiş bir gardiyanla, parasını kokaine, borç ödemeye ve size paranın ters yönde el değiştirmesi gerektiğini düşündürecek kadar şişman ve çirkin olan hayat kadınlarına harcayan Kaupang'lı bir tombulseverle dışarı yollamışlardı.

Dördüncü ve tek iyi senaryo çok basitti: Çocuğu bulmak

ve öldürmek. En dolambaçsız yoldan yapılmalıydı. Uzun zaman önce halledilmesi gerekiyordu.

Adam tüm bunlara rağmen derin ve homurtulu sesiyle sakince konuşuyordu. Nestor'ı terleten de bu sesti. Yüksek beyaz sandalyeden gelen ses, Nestor'dan bir açıklama istemişti. Hepsi bu. Bir açıklama. Nestor boğazını temizledi ve ne zaman patronuyla aynı odada olsa daima içini saran o korkunun konuşurken anlaşılmamasını umdu.

"Sylvester'ı aramak için eve gittik. Tek bulduğumuz şey, arkasında mermi deliği olan boş bir koltuk oldu. Telenor'un operasyon merkezindeki adamımıza sorduk. Dün geceden beri hiçbir baz istasyonu Sylvester'ın cep telefonundan sinyal almamış. Yani Lofthus telefonu imha etmiş ya da telefon kapsama alanının dışında bir yerde duruyor. Her halükârda Sylvester'ın hayatta olması bana kalırsa düşük bir ihtimal."

Masanın başındaki sandalye yavaşça döndü ve adam göründü. Şiş bir gövdesi, takım elbisesinin tüm dikişlerini zorlayan kasları, uzun bir alnı, demode bir bıyığı ve iki gür kaşın altında aldatıcı biçimde uykulu görünen gözleri vardı.

Hugo Nestor o gözlere bakmaya çalıştı. Nestor şimdiye dek kadınları, adamları, çocukları öldürmüş ve onlarla bakışırken gözünü bile kırpmamıştı. Aksine ölüm korkusunu, az sonra olacakları kesinkes bilmenin verdiği hissi, ölmek üzere olan insanların ahiretin eşiğindeyken kavrayabildikleri bir gerçek varsa o gerçeğin ne olduğunu görebilmek için her birinin gözlerine dikkatle bakmıştı. Tıpkı diğerleri yapmak istemeyince boğazını kendi elleriyle kesmek zorunda kaldığı o Belaruslu kıza baktığı gibi. Yalvaran gözlerini izlemişti. O an kendi duygularından, diğerlerine duyduğu öfkeden ve kadının teslimiyeti ve âcizliğinden oluşan o karışık duyguyu iliklerine dek hissetmişti. Bir hayatı avuçlarının içinde tutmanın ve ona son verecek eylemi yapıp yapmayacağına, daha doğrusu ne zaman yapacağına karar vermenin heyecanını

yaşamıştı. İstese hayatını bir saniye daha uzatabilirdi. Sonra bir saniye daha. Ya da uzatmazdı. Tamamen ona bağlıydı. Ve bunun insanların bahsettiği cinsel hazza, ona göre kendine normal diyen bir insan için rahatsız edici ve utanç verici bir çabadan ibaret olan o fiziksel ilişkiye en yakın his olduğunu düşünmüştü. Bir keresinde her yüz insandan birinin aseksüel olduğunu okumuştu. Bu onu istisna biri yapıyordu. Ama anormal yapmıyordu. Bilakis bu sayede asıl önemli meselelere odaklanabilmiş, bir hayat kurup isim yapabilmiş, insanların ona duyduğu korku ve saygının keyfini sürebilmişti. Çünkü bu esnada ne dikkatini dağıtacak şeylerle ilgilenmiş ne de diğerleri gibi seksin kölesi olup gücünü gereksiz yerlere harcamıştı. Bundan daha mantıklı ve –dolayısıyla– normal ne olabilirdi ki? O ölümden korkmayan, onun yerine ölümü merak eden sıradan bir insandı. Ayrıca patronuna vereceği güzel haberleri vardı. Yine de Nestor onun gözlerine bakmayı sadece beş saniye başarabildi, sonra gözlerini kaçırdı. O gözlerde gördüğü şey, ölümden ve yok oluştan daha soğuk ve boştu çünkü. Bir lanetti. Ruhunuzun sizden sökülüp alınacağına dair verilmiş bir sözdü.

"Ama çocuğun nerede olabileceğiyle ilgili bir tüyo aldık" dedi Nestor.

İri adam dikkat çeken kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Kimden?"

"Coco'dan. Yakın zamana kadar Ila Bakımevi'nde yaşamış bir torbacı."

"Şu stiletto giyen manyak, değil mi?"

Nestor patronunun bu bilgileri nasıl edindiğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Asla sokaklarda görünmezdi. Nestor bırakın onunla konuşan, onu gördüğünü iddia eden tek bir kişiye bile rastlamamıştı. Ama nasıl oluyorsa her şeyi bilirdi ve hep böyle olmuştu. Köstebeğin olduğu zamanlar bunun şaşırtıcı bir yanı yoktu, patronunun polisin yaptığı her şeyden da-

ha o anda haberi oluyordu. Fakat köstebeği açığa çıkarmak üzere olan Ab Lofthus'u öldürmelerinin ardından emniyetten gelen bilgi sızıntıları da sona ermişti. O günlerin üzerinden neredeyse on beş sene geçmişti ve Nestor köstebeğin kim olduğunu asla öğrenemeyeceğini artık kabullenmişti.

"Ila'da kalan genç bir adamdan bahsetti. Adamın o kadar çok parası varmış ki oda arkadaşının borcunu ödemiş" dedi Nestor, önceden çalışılmış bir ses tonu ve Doğu Slavlarına has olduğunu düşündüğü 'r'lerle. "Nakit on iki bin kron."

"Ila'da hiç kimse başka bir keşin borcunu ödemez" dedi, kızların ticaretinden sorumlu olan Wolf adındaki daha yaşlı adam.

"Kesinlikle" dedi Nestor. "Ama bu genç adam oda arkadaşı onu küpelerini çalmakla suçlamasına rağmen bunu yapmış. Haliyle aklıma..."

"Haliyle aklına Kalle'nin kasasındaki paralar geldi, değil mi?" dedi iri adam. "Bir de Iversen'lerin evinden çalınan mücevherler?"

"Evet. O yüzden Coco'yu görmeye gittim ve ona çocuğun resmini gösterdim. O olduğunu doğruladı. Sonny Lofthus. Hatta oda numarasını bile öğrendim. 323. Şimdi asıl soru, onu nasıl..." Nestor parmak uçlarını birleştirdi ve "öldüreceğimiz" yerine kullanabileceği eşanlamlı bir kelime ararmış gibi dudaklarını şaklattı.

"İçeri giremeyiz" dedi Wolf. "En azından fark edilmeden giremeyiz. Dış kapı kilitli, resepsiyon görevlileri var ve her yerde güvenlik kameraları kurulu."

"Belki orada kalan birini kullanabiliriz" dedi Voss. Eskiden bir güvenlik şirketinin müdürüyken anabolik steroid ithalatı ve satışına karıştıktan sonra oradan kovulmuştu.

"Bu işi bir keşin eline bırakamayız" dedi Wolf. "Becerikli adamlarımızın elinden kaçmakla kalmayan, muhtemelen onlardan birini öldürmeyi de başaran birinden bahsediyoruz."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Nestor. "Binanın dışında pusu kurup bekleyecek miyiz? Karşı binaya keskin nişancı mı dikeceğiz? Ya da bakımevini kundaklayıp yangın çıkışlarını mı kapatacağız?"

"Şaka yapmanın sırası değil, Hugo" dedi Voss.

"Benim asla şaka yapmadığımı biliyor olmalısın." Nestor yüzünün ısındığını hissetti. Isınıyordu ama terlemiyordu. "Onu polisten önce bulamazsak..."

"İyi fikir." İki kelime öyle sessizce söylendi ki zar zor duyuldular. Yine de odaya bir şimşek gibi düştüler.

Bir müddet kimse konuşmadı.

"Nedir o?" diye sordu Nestor en sonunda.

"Onu polisten önce bulmamak" dedi iri adam.

Nestor anlamayan tek kişinin kendisi olmadığından emin olmak için odaya göz gezdirdi ve sordu: "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak dediğim şeyi" diye fısıldadı iri adam, kısacık gülümseyip bakışlarını şimdiye dek ağzını açmamış olan tek kişiye çevirerek. "Sen beni anladın, değil mi?"

"Anladım" diye cevap verdi adam. "Çocuğun Staten Hapishanesi'ne dönmesini bekleyeceğiz. Belki orada intihar eder. Tıpkı babası gibi?"

"Güzel."

"Polise çocuğun yeriyle ilgili tüyo veririm" dedi adam, çenesini kaldırıp yeşil üniformasının gömlek yakasına yapışan boynunu rahatlatarak.

"Senin yapmana gerek yok. Polisi ben hallederim" dedi iri adam.

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla Arild Franck.

İri adam dönüp tüm masaya seslendi. "Drammen'deki şu görgü tanığı ne âlemde?"

Hugo tabloya bakarken birinin "Hastanede, kardiyoloji bölümünde" dediğini duydu.

"Peki o meseleyle ilgili ne yapacağız?"

Bakmaya devam etti.

"Ne yapmamız gerekiyorsa onu" diye cevap verdi patronun sesi.

Hugo bu sırada hâlâ haça asılmış olan İkiz'e bakıyordu.

Asılmış...

Martha çatı katında oturuyordu.

Kirişe bakıyordu.

Arkadaşlarına dosyalamanın doğru yapılıp yapılmadığını kontrol etmek istediğini söylemişti. Büyük ihtimalle doğru yapılmıştı ama umursamıyordu. Bugünlerde hiçbir şeyi umursamıyordu. Sürekli onu, Stig'i düşünüyordu ve bu hali trajik olduğu kadar klişeydi de. Âşık olmuştu. Böyle güçlü duygular hissedebileceğine hiçbir zaman inanmamıştı. Daha önce de çok hoşlandığı erkekler olmuştu elbette, hatta çok olmuştu ama böylesini hiç yaşamamıştı. Başka zamanlarda midesinde kelebekler uçuşurdu, yoğun duygular ve kızarmış yanaklarla heyecanlı bir oyun gibi olurdu. Ama bu seferki... bir illetti. Bir şey vücudunu istila etmişti ve her düşüncesini, her hareketini kontrol ediyordu. Aşka tutulmuştu. Bir hastalığa ya da bahtsız bir kadere. En uygun tanımı bu olurdu herhalde. Bu onun için çok fazlaydı. Hiç istemiyordu. Mahvoluyordu.

Kendini bu çatı katına asan kadın da onunla aynı durumda mıydı? O da tüm kalbiyle yanlış kişi olduğunu bildiği bir adama gönlünü mü kaptırmıştı? Aşktan o kadar kör olmuştu ki doğru ve yanlışı düşünmeye başlamış, bu muhteşem hastalığa uygun olacak yeni bir ahlak yaratmaya mı girişmişti? Yoksa o da Martha gibi iş işten geçtiğinde mi fark etmişti? Martha kahvaltı saatinde 323 numaralı odaya dönmüştü. Spor ayakkabıları bir kez daha kontrol etmişti. Deterjan kokuyorlardı. Gizleyecek bir şeyi yoksa kim yepyeni ayakkabılarının taban-

larını yıkardı ki? Ve bu onu neden çatı katına çıkacak kadar çaresiz hissettirmişti? Tanrım, onu istemiyordu bile.

Kirişe baktı.

Ama ölü kadının yaptığını o yapamazdı: Onu ihbar edemezdi. Bir sebebi olmalıydı, bilmediği bir şey. Stig öyle biri değildi. Bu meslekte o kadar çok yalan, mazeret ve çarpıtılmış gerçek işitmişti ki artık kimsenin kendini anlattığı gibi biri olduğuna inanmıyordu. Ama emin olduğu bir şey vardı. O da Stig'in soğukkanlı bir katil olmadığıydı.

Bunu biliyordu çünkü ona âşıktı.

Martha yüzünü ellerine gömdü. Gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. Orada öylece oturup sessizce titredi. Stig onu öpmek istemişti. O da Stig'i öpmek istemişti. *Hâlâ* istiyordu. Hemen, şimdi, sonsuza dek! Bu engin, muhteşem ve sıcacık duygu denizinde kendini kaybetmek istiyordu. Bu uyuşturucuyu almak, teslim olmak, şıringayı bastırmak, kafa olmak, haline şükretmek ve belasını bulmak.

Bir hıçkırık sesi duydu. Kolundaki tüylerin dikildiğini hissetti. Telsize baktı. Bir bebeğin cılız ağlayışı geliyordu.

Telsizi kapatmak istedi ama yapmadı. Ağlama sesi bu defa farklıydı. Sanki çocuk korkmuştu ve annesini çağırıyordu. Ama yine oydu, aynı çocuktu. Kadının çocuğu. Kayıp çocuk. Bir boşluğun, bir hiçliğin içinde esir kalmış, evinin yolunu bulmaya çalışıyordu. Ve kimse ona yardım edemiyor ya da etmek istemiyordu. Kimsede o cesaret yoktu. Çünkü ne olduğunu bilmiyorlardı ve insanlar bilinmeyenden korkardı. Martha ağlayan çocuğu dinledi. Ses giderek daha tiz ve yoğun hale geliyordu. Derken gürültülü bir cızırtı duydu ve çılgına dönmüş bir ses işitti:

"Martha! Martha! Buraya gel..."

Martha donakaldı. Bu da neyin nesiydi?

"Martha! Binayı basıyorlar. Silahları var! Tanrım, neredesin sen?"

Martha telsizi kapıp konuşma düğmesine bastı. "Ne oluyor, Maria?" Düğmeyi bıraktı.

"Siyah giyinmişler ve maskeliler. Kalkanları ve silahları var. Çok kalabalıklar! Aşağı inmen gerek!"

Martha doğruldu ve kapıdan dışarı fırladı. Basamaklarda gümbürdeyen kendi ayak seslerini duydu. İkinci katın koridoruna çıkan kapıyı hızla açtı. Siyah kıyafetli bir adamın döndüğünü ve tüfeğini, daha doğrusu makineli tüfeğini ona doğrulttuğunu gördü. 323 numaralı odanın önünde dikilen üç kişi daha vardı. İkisi kısa bir koçbaşını ileri geri sallıyordu.

Martha "Ne..." dedi ama makineli tüfekli adam önüne çıkıp siyah kar maskesinin altındaki dudaklarına parmağını götürünce cümlesi yarıda kaldı. Bir saniyelik şaşkınlığın ardından onu durduran tek şeyin aptal bir silah olduğunu fark etti.

"Hemen şimdi arama emrinizi görmek istiyorum! Buraya girmeye hakkınız..."

Koçbaşı kapının kilidinin altına çarpınca büyük bir gürültü koptu. Üçüncü adam kapıyı araladı ve içeriye el bombasına benzeyen iki şey attı. Ardından adamlar arkalarını dönüp kulaklarını kapattı. Tanrım, yoksa?.. Kapı ağzında bir anda yanıp sönen ışık öyle parlaktı ki zaten aydınlık olan koridora üç polisin gövdesi vurdu ve patlamanın sesi Martha'nın kulaklarını çınlattı. Polisler daha sonra bir hışımla odaya daldı.

"Geri çekilin, hanımefendi!"

Önünde duran polisin ağzından çıkan kelimeler boğuktu. Adam görünüşe göre bağırıyordu. Martha sadece ona bakmakla yetindi. Diğerleri gibi onun da üzerinde Özel Harekât'ın siyah üniforması ve kurşun geçirmez yelek vardı. Martha geri çekilerek kapıdan çıktı ve merdiven boşluğuna geldi. Duvara yaslandı. Ceplerini yokladı. Bir gün ihtiyacı olacağını biliyormuş gibi kartı hâlâ ceketinin cebinde taşıyordu. İsmin altında yatan numarayı aradı.

"Efendim?"

Tuhaftı ama ses daima doğruyu gösteren bir ısı göstergesiydi. Simon Kefas'ın sesi yorgun ve gergindi ama bir baskının, büyük bir tutuklamanın heyecanından yoksundu. Ayrıca akustiğe bakılırsa dışarıdaki caddede ya da Ila Bakımevi'nin bir odasında değil, etrafı kalabalık geniş bir alandaydı.

"Buradalar" dedi. "El bombası atıyorlar."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Ben Ila Bakımevi'nden Martha Lian. Burada silahlı bir operasyon yapılıyor. Baskına uğradık."

Sonrasında gelen kısa sessizlikte Martha arka planda yapılan bir anonsu, bir ismi, bir doktorun ameliyat sonrası servisine gelmesi için yapılan çağrıyı duydu. Başkomiser bir hastanedeydi.

"Hemen geliyorum" dedi.

Martha telefonu kapattı, kapıyı açtı ve koridora döndü. Polis telsizlerinin cızırtılarını duyabiliyordu

Polis silahını ona doğrulttu. "Hey, size ben az önce ne dedim?"

Telsizinden metalik bir ses yükseldi. "Onu çıkartıyoruz."

Martha "Devam edin, beni vurmak zorundaysanız vurun ama buranın yetkilisi benim ve hâlâ bir arama emri göremiyorum" diyerek polisin yanından geçti.

Ve sonra 323 numaralı odadan çıktıklarını gördü. Elleri kelepçeliydi ve iki polis tarafından götürülüyordu. Neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece beyaz renkli hafif bol bir külot vardı ve hiç olmadığı kadar savunmasız görünüyordu. Kaslı gövdesine rağmen cılız, çökmüş ve bitik haldeydi. Bir kulağından ince bir kan damlıyordu.

Başını kaldırdı. Göz göze geldiler.

Sonra Martha'nın yanından geçip gözden kayboldular.

Buraya kadardı.

Martha derin bir oh çekti.

* * *

Kapıyı iki kez tıklattıktan sonra Betty ana anahtarı çıkarıp süite girdi. Misafir odada olsa bile utanç verici bir durumdaysa kendini toparlaması için her zamanki ağırdan aldı. Plaza Otel'in politikasıydı bu. Çalışanlar görülmemesi ve duyulmaması gereken hiçbir şeyi görmemeli ve duymamalıydı. Ama Betty'nin politikası bu değildi. Hatta tam tersiydi. Annesi daima Betty'nin merakının bir gün başına iş açacağını söylerdi. Evet, açmıştı da. Hem de birden fazla kez. Ne var ki bir resepsiyon görevlisi olarak bu özelliği işe yarıyordu da. Otelde hiç kimsenin burnu dolandırıcıların kokusunu Betty'ninki kadar iyi alamazdı. Parasını ödemeden otelde kalmaya, yemeye ve içmeye niyetlenen insanları ortaya çıkarmak neredeyse onun alameti farikası olmuştu. Girişkendi ve hırsını asla gizlemezdi. Son yıllık görüşmesinde patronu onu gözü açık ama aynı zamanda ağzı sıkı olduğu ve her zaman otelin çıkarlarına öncelik verdiği için övmüştü. Daha yüksek yerlere gelebileceğini, resepsiyonun onun gibi biri için sadece bir basamak olduğunu söylemişti. Burası otelin en büyük süitlerinden biriydi ve geniş bir Oslo manzarası vardı. İçinde bir bar, küçük bir mutfak, bir banyo ve kendi banyosu olan ayrı bir yatak odası vardı. Betty odadaki banyodan gelen duş sesini duyabiliyordu.

Kayıt defterine göre adı Fidel Lae'ydi ve belli ki parayı dert etmeyen biriydi. Betty'nin ona getirdiği takım elbise Tiger markaydı, o sabah Bogstadveien'den alınmıştı ve düzeltmeler için ekspres servisle terziye gönderilmiş, oradan da taksiyle otele getirilmişti. Yaz aylarında otelde odalara bir şeyler taşınması için genelde bir belboy bulunurdu ama bu yaz işler o kadar sakindi ki bu işi resepsiyon görevlileri kendileri yapıyordu. Betty hemen gönüllü olmuştu. Şüphelenmek için güçlü sebepleri olduğundan değil. Otele kaydını yaparken adam iki gecelik ücreti peşin ödemişti, dolandırıcılar bunu *asla* yapmazdı. Yine de onda inandırıcılıktan uzak bir

şey vardı. Lüks otel odalarında kalacak tipi yoktu. Daha çok evsiz barksız birine ya da hostellerde kalan sırt çantalı gezginlere benziyordu. Öyle deneyimsizdi ve kayıt sırasında öyle dikkatliydi ki sanki daha önce hiç otelde kalmamış, sadece nasıl yapıldığını okumuştu ve her şeyi harfi harfine yapmaya çalışmıştı. Üstelik parayı nakit vermişti.

Betty gardırobu açtı ve içinde yine Tiger marka olan ve muhtemelen aynı dükkândan alınmış iki yeni gömlekle bir kravat olduğunu gördü. Yerde de bir çift siyah renkli yeni ayakkabı duruyordu. İç tabanında "Vass" yazılıydı. Takım elbiseyi tekerlekli uzun ve yumuşak bir valizin yanına astı. Valizin boyu neredeyse onun kadardı. Böyle bavulları daha önce de görmüştü, genellikle kayak ve sörf tahtası taşımak için kullanılırlardı. Fermuarını açmak istiyordu ama onun yerine parmağının ucuyla dürttü. Kumaş içeri göçtü. Demek ki boştu, boş değilse bile içinde kayak tahtası olmadığı kesindi. Valizin yanında gardıroptaki tek eski görünümlü şey duruyordu. Üzerinde *Oslo Güreş Kulübü* yazan kırmızı bir spor çantası.

Gardırobun kapılarını kapattı, açık duran yatak odası kapısına yürüdü ve banyoya seslendi: "Bay Lae! Affedersiniz, Bay Lae!"

Musluğun kapandığını duyduktan kısa bir süre sonra ıslak saçlarını geriye atmış, tüm yüzü tıraş köpüğü içinde bir adam belirdi.

"Takım elbisenizi gardıroba astım. Bana postalamam için bir mektup vereceğiniz söylendi?"

"Ah, evet. Çok teşekkür ederim. Bir dakika bekler misiniz?"

Betty oturma odasının penceresine gidip yeni Opera Binası ve Oslo Fiyordu'nun manzarasını seyretmeye koyuldu. Yeni yapılan yüksek binalar bir çitin kazıkları gibi yan yana duruyordu. Ekebergasen. Postane. Belediye sarayı. Ülkenin dört bir yanından gelip aşağıdaki Oslo Merkez Garı'nda

bir yumak gibi birleşen tren rayları. Geniş masanın üzerindeki ehliyeti fark etti. Lae'ye ait değildi. Ehliyetin yanında bir makas ve Lae'nin kayıt sırasında olduğu gibi siyah çerçeveli dikkat çekici kare gözlüğüyle çektirdiği biyometrik boyutta bir fotoğrafı duruyordu. Masada birbirinin aynısı iki yeni evrak çantası da vardı. Birinin kapağının altından naylon bir torbanın köşesi çıkmıştı. Betty daha dikkatlice baktı. Mat ama saydam bir torbaydı. İçinde beyaz bir şeyin kalıntıları vardı.

Yatak odasına göz atabilmek için iki adım geri çekildi. Banyonun kapısı açıktı ve aynanın önünde duran misafirin sırtı görünüyordu. Beline bir havlu sarmış, tüm dikkatini tıraş olmaya vermişti. Betty'nin önünde küçük de olsa bir fırsat vardı.

Naylon torbalı evrak çantasını açmayı denedi. Kilitliydi.

Şifreli kilide baktı. Küçük metal çarklar 0999'u gösteriyordu. Diğer evrak çantasının kilidine baktı. 1999. İki çantanın şifresi de aynı mıydı? Bu durumda şifre 1999 olmalıydı. Bir yıl. Belki birinin doğduğu yıl. Ya da Prince şarkısı. Demek ki bu çanta kilitli değildi.

Betty banyoda musluğun açıldığını duydu. Adam yüzünü yıkıyordu şimdi. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

İkinci çantanın kapağını kaldırdı. Ve nutku tutuldu.

Çanta tıka basa banknot desteleriyle doluydu.

Yatak odasından gelen ayak seslerini duyunca apar topar kapağı kapattı, üç hızlı adım attı ve kalbi yerinden çıkacak gibi atarken koridorun kapısında durdu.

Adam odadan çıktı ve gülümseyerek ona baktı. Ama yüzünde bir değişiklik vardı. Belki artık gözlük takmadığı içindi. Ya da bir gözünün üzerindeki kanlı doku yüzündendi. O anda birden değişikliğin ne olduğu anladı. Kaşlarını tıraş etmişti. Hangi insan kaşlarını keserdi ki? *The Wall*'daki Bob Geldof dışında tabii. Ama o da deliydi zaten. Ya da deli rolü

yapıyordu. Bu adam da mı deliydi? Hayır, delilerin çantaları parayla dolu olmazdı, sadece öyle olduğunu *zannederlerdi.*

Adam masanın çekmecesini açtı, kahverengi bir zarf çıkardı ve Betty'ye uzattı.

"Bugün postaya verme şansınız olur mu?"

"Hiç şüpheniz olmasın" dedi Betty, korktuğunu fark etmemesini umarak.

"Çok teşekkür ederim, Betty.

Betty gözlerini kırptı. Tabii ya, adı yaka kartında yazıyordu.

"İyi günler dilerim, Bay Lae" diyerek gülümsedi ve elini kapının koluna koydu.

"Beklesene, Betty."

Betty donakaldığını hissetti. Adam onu çantayı açarken görmüş olmalıydı, kesin ona bundan bahse...

"Belki, şey... böyle hizmetlerde bahşiş vermek âdettendir, ha?"

Derin bir oh çekti. "Hiç önemi yok, Bay Lae."

Asansöre binene kadar kan ter içinde kaldığını anlamamıştı. Neden şu merakını bir türlü dizginleyemiyordu? Şimdi kimseye bir misafirin özel eşyasını karıştırdığını anlatamayacaktı da. Her neyse, zaten çantada para taşımak ne zamandan beri yasadışı olmuştu? Özellikle de emniyete çalışan biri için. Kahverengi zarfın önünde böyle yazıyordu çünkü. *Emniyet Müdürlüğü, Grönlandsleiret 44. Simon Kefas'ın dikkatine.*

Simon Kefas 323 numaralı odada dikilmiş, etrafa bakıyordu.

"Demek Özel Harekât odaya baskın yaptı?" dedi. "Ve alt ranzada yatan adamı götürdü? Johnny... Neydi adı?"

"Puma" dedi Martha. "Sizi aradım çünkü belki siz..."

"Hayır, benim hiçbir ilgim yok. Johnny'nin oda arkadaşı kim?"

"Kendine Stig Berger diyor."

"Hımm. Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Polis buradaki herkese onu sordu. Bakın, eğer siz değilseniz, bu baskın için kimin emir verdiğini bilmek istiyorum."

"Bilmiyorum" dedi Simon gardırobu açarak. "Sadece emniyet müdürünün Özel Harekât'ı kullanma yetkisi var, kendisine sorun. Bunlar Stig Berger'in kıyafetleri mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle."

İçinden bir ses kızın yalan söylediğini, bunların ona ait olduğunu bal gibi bildiğini söylüyordu. Simon gardırobun altındaki mavi spor ayakkabıları aldı. Kırk iki numaraydı. Ayakkabıları geri koydu, gardırobu kapattı ve gözleri gardırobun yanındaki duvara asılmış bir resme takıldı. Şimdiye kadarki tüm şüpheleri bir anda buhar olup uçtu.

"Adı Sonny Lofthus" dedi Simon.

"Ne?"

"Odada kalan diğer kişi. Adı Sonny, bu da babası Ab Lofthus'un resmi. Babası bir polis memuruydu. Oğlu ise bir katil oldu. Şimdiye kadar altı kişiyi öldürdü. Emniyet müdürüne şikâyette bulunabilirsiniz ama bana kalırsa Özel Harekât'ın gelmesi isabet olmuş."

Simon kızın yüzünün kaskatı kesildiğini ve gözbebeklerinin birden, çok fazla ışığa maruz kalmış gibi küçüldüğünü gördü. Buranın çalışanları pek çok şey görmüş olmalıydı ama bir seri katile ev sahipliği yapmış olduklarını öğrenmek yine de onlar için şok ediciydi.

Simon yere çömeldi. Ranzanın altında bir şey vardı. Uzanıp eline aldı.

"O ne?" diye sordu Martha.

"Sersemletici bomba" dedi Simon, bisiklet gidonundaki lastik tutamakları andıran zeytin yeşili nesneyi havaya kaldırarak. "Güçlü bir flaş ışığı ve yaklaşık 170 desibellik bir ses üretir. Tehlikeli değildir ama Özel Harekât'ın işini yapabil-

mesi için insanları birkaç saniyeliğine kör ve sağır yapar, başını döndürür ve sersemletir. Ne var ki pimi çekmeden atmışlar, yani bomba patlamamış. İnsanlar baskı altında işte tam da böyle hatalar yaparlar. Haksız mıyım?"

Önce spor ayakkabılara, ardından başını kaldırıp kıza baktı. Kız da ona baktı ama bakışları sabit ve katıydı. Simon o gözlerde hiçbir şey göremedi.

"Benim hastaneye dönmem gerek" dedi. "Buraya gelirse beni ararsın, olur mu?"

"Siz iyi misiniz?"

"Muhtemelen hayır" dedi Simon. "Ama asıl hasta olan eşim. Giderek kör oluyor." Başını eğip ellerine baktı. O anda içinden şunu eklemek geldi: *Tıpkı benim gibi.*

28

Hugo Nestor Vermont'u severdi. Restoran, bar, gece kulübü olarak hizmet veren ve üçünde de dikiş tutturmuş nadir yerlerden biriydi. Müşterileri zengin ve güzellerden, güzel olmayan zenginlerden, zengin olmayan güzellerden; ünlülerin, yarı başarılı finansörlerin, geceleri eğlence ve gece hayatı sektöründe çalışanların bir karışımından oluşurdu. Bir de başarılı suçlulardan. 90'larda Tveita Çetesi'nin ve para aklama, bank ve postane soygunlarına karışanların yıllanmış Dom Perignon şampanyaları ısmarladıkları ve o zamanlar Norveçli striptizciler hünersiz olduklarından özel yemek odalarında kısa bir kucak dansı için Kopenhag'dan uçakla daha kaliteli kızlar getirttikleri yerdi Vermont. Garsonlar odaya istiridye, Périgord trüfü ve tıpkı onlar gibi el üstünde tutularak beslenen kazların ciğerini servis ederken striptizcilerin çeşitli deliklerine pipetle kokain üflemişler, bir yandan kendileri de kokainden nasiplenmişlerdi. Kısacası Vermont şık ve geleneği olan bir yerdi. Hugo Nestor ve adamları burada her gece kendilerine ayrılan korunaklı masalarına oturur, dışarıda giderek kötüleşen dünyayı izlerlerdi. Burada para babaları ne olup bittiğini anlamak için sık sık Vermont'a gelen polisler olmadan suçlularla buluşabilir, herkes dilediğince iş yapabilirdi.

Masalarına oturan adamın isteğinin alışılmadık bir tarafı

yoktu bu yüzden. Adam içeri girip etrafa bakınmış, kalabalığı yararak doğruca onlara doğru gelmiş ama bölgelerini belli eden kırmızı şeridi aşmaya çalışınca Bo tarafından durdurulmuştu. Bo adamla biraz konuştuktan sonra Nestor'ın yanına gelip kulağına şöyle fısıldamıştı: "Asyalı bir kız lazımmış. Parası neyse verebilecek bir müşterisi için istiyormuş."

Nestor başını eğip şampanyasından bir yudum almıştı. İkiz'e ait olan sevdiği bir laf vardı: *Para sana şampanya alabilir*. "Sence polis olabilir mi?"

"Hayır."

"Bence de. Ona bir sandalye getir."

Adam pahalı görünümlü bir takım elbise giyiyordu. Gömleği yeni ütülenmişti ve kravat takıyordu. Kendine özgü dikkat çeken gözlüğünün üzerinde soluk kaşları vardı. Hayır, soluk değil, kaşları *yoktu*.

"Kızın yaşı yirmiden küçük olmalı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedi Nestor. "Neden buraya geldin?"

"Müşterim Iver Iversen'in bir arkadaşı."

Hugo Nestor ona yakından baktı. Kirpikleri de yoktu. Belki de vücudunda tek bir kıl bile olmayan Hugo'nun kardeşi, daha doğrusu sözde kardeşi gibi onda da alopesia üniversalis vardı. Bu durumda saçları da peruk olmalıydı.

"Müşterim sevkiyat işi yapıyor. Size parayla ve gemiyle getirttiği eroinle ödeme yapacak. Bunun malın saflığı açısından ne anlama geldiğini benden iyi biliyorsunuzdur."

Daha az durak. Malı seyrelten daha az aracı.

"Ben Iversen'i arayayım" dedi Nestor.

Adam başını iki yana salladı. "Müşterim tam bir gizlilik istiyor. Ne Iversen ne de başka birinin bilmemesi gerek. Iversen yakın arkadaşlarına yediği haltları anlatacak kadar aptalsa bu onun problemi."

Muhtemelen bizim de, dedi içinden Nestor. Kimdi bu

adam? Getir götür işleri yapan birine benzemiyordu. Nüfuzlu birinin yardımcısı mıydı? Yoksa saygıdeğer bir aile avukatı mı?

"Doğrudan sizinle irtibat kuran hiç tanımadığınız bir adama normalden daha temkinli yaklaşmanız gerektiğini elbette anlıyorum. Müşterim ve ben bu yüzden bir ön ödeme yaparak niyetimizin ciddi olduğunu göstermek istiyoruz. Ne diyorsunuz?"

"400.000 diyorum" dedi Nestor. "Kafadan salladığım bir rakam, sonuçta neden bahsettiğini hâlâ bilmiyorum."

"Haklısın" dedi adam. "Bu rakamı ödeyebiliriz."

"Ne zaman?"

"Bu geceyi düşünüyorum."

"Bu gece mi?"

"Şehirde sadece yarın sabaha kadar kalacağım, sonra Londra'ya döneceğim. Para Plaza'daki süitimde duruyor."

Nestor, Bo ile bakıştı. Ardından uzun şampanya kadehini tek dikişte bitirdi.

"Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum, bayım. Bizi süitinde birer içki içmeye mi davet ediyorsun?"

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tam olarak onu yapıyorum."

Otoparka gider gitmez adamın üzerini aradılar. Bo onu tutarken Nestor da silahı ve mikrofonu olup olmadığını kontrol etti. Adam hiç direnmeden üzerinin aranmasına izin verdi. Temizdi.

Bo limuzini Plaza'ya sürdü ve Spektrum'un arkasındaki katlı otoparktan çıkıp yüksek bir cam prizmayı andıran Plaza Otel'e yürüdüler. Dış asansöre binip altlarındaki şehre bakarken Nestor bunun ne kadar sembolik olduğunu düşündü. O yukarı çıktıkça aşağıdakiler küçülüyordu.

Adam süitin kapısını açarken Bo silahını çıkardı. İçeride

pusu kurulduğunu düşünmek yersizdi, Nestor'ın bildiği kadarıyla yaşayan hiçbir düşmanı yoktu. Pazarda kimseyle çözülemez bir anlaşmazlığın içinde değildi ve polis istese onu tutuklayabilirdi ama ellerinde hiçbir delil yoktu. Yine de ne olduğunu bilmediği bir huzursuzluk vardı içinde. Bunu işinin getirdiği bir tetikte olma hali olarak değerlendirdi ve meslekteki diğer insanların örnek aldığı dikkatini dağıtmamaya karar verdi. Nestor bugün olduğu yere şans eseri gelmemişti.

Süit güzeldi. Muhteşem bir manzarası olduğunu kabul etmeliydi. Adam sehpanın üzerine iki evrak çantası yerleştirmişti. Bo diğer odaları kontrol ederken adam barın arkasına geçip kokteyl hazırlamaya başladı.

"Buyur, devam et" dedi, eliyle evrak çantalarını göstererek.

Nestor sehpanın başına oturdu ve önce ilk çantayı, ardından diğerini açtı. 400.000 krondan fazla para vardı. Öyle olmalıydı.

Ve diğer çantadaki uyuşturucular adamın iddia ettiği kadar safsa bunlarla Asyalı kızlarla dolu küçük bir köy satın alınırdı.

"Televizyonu açmamın mahsuru var mı?" diye sordu Nestor uzaktan kumandayı eline alarak.

"Rahatına bak" dedi adam. İçkileri hazırlamakla meşguldü ve alt tarafı üç cin tonik için limon dilimlemesine rağmen rahat görünmüyordu.

Nestor televizyonu açma düğmesine bastı, çocuk ve aile filmlerini çabucak geçerek porno kanalına geldi ve sesi açtı. Ardından bara yürüdü.

"Kız on altı yaşında. Yarın gece yarısı Insierstrand Lido'daki otoparka teslim edilecek. Otoparkın ortasına geleceksin ve arabada kalacaksın. Adamlarımdan biri sana gelecek, arka koltuğa oturacak ve parayı sayacak. Para tamsa arabadan inecek ve başka biri kızı getirecek. Anlaştık mı?"

Adam başıyla onayladı.

Nestor'ın bahsetmediği, çünkü bahsetmesine gerek olmayan şey, kızın parayı almaya gelen arabayla getirilmeyecek olmasıydı. Önce para buluşma yerinden götürülecek, sonra kızın olduğu araba gelecekti. Uyuşturucu satışında kullanılan yöntemin aynısıydı.

"Peki para?.."

"Bir 400.000 daha" dedi Nestor.

"Peki."

Bo yatak odasından çıktı ve ekranın önünde durdu. Hoşuna gitmiş gibiydi. Çoğu insanın giderdi. Nestor ise pornoyu işe yaradığı için kullanırdı çünkü odadaki olası dinleme cihazlarını bozan tahmin edilebilir ve sabit inleme sesleri sağlardı.

"Yarın gece yarısı Ingierstrand Lido'da" diye tekrarladı Nestor.

Adam iki bardak uzatarak "O zaman bunun şerefine içelim" dedi.

"Teşekkürler ama ben araba süreceğim" dedi Bo.

Adam "Tabii ya" diyerek güldü ve başına vurdu. "Kola?"

Bo evet anlamında omuz silkince adam bir kutu kola açtı, bardağa döktü ve limondan bir dilim daha kesti.

Bardakları tokuşturup masaya oturdular. Nestor'ın işaretiyle Bo çantadan ilk desteyi alıp yüksek sesle saymaya başladı. Parayı koymak için arabadan başka bir çanta getirmişti. Asla müşterilerin çantalarını kabul etmezlerdi çünkü içlerinde paranın götürüldüğü yerin izini sürebilecek sensörler olabilirdi. Nestor, Bo'nun parayı sayarken zorlandığını duyduğu anda bir sorun olduğunu anladı. Sadece bunun ne olduğunu bilmiyordu. Etrafa bakındı. Duvarların rengi mi değişmişti? Önce kendi önünde duran boş bardağa, ardından Bo'nunkine baktı. En sonunda da avukat adamın bardağına.

"Seninkinde niye limon yok?" diye sordu Nestor. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Cevap da aynı uzaklıktan geldi.

"Narenciye alerjisi."

Bo saymayı bırakmıştı, başı paraların üzerine düşmüştü.

Nestor "Bize ilaç verdin" dedi ve bacak kılıfındaki bıçağa uzandı. Yanlış bacağını yokladığını anlamıştı ki üzerine gelen lamba ayağını gördü. Ve sonra her şey karardı.

Hugo Nestor kendini bildi bileli müziği severdi. Üstelik çoğu kimsenin müzik dediği o gürültüleri ve çocukça nota dizilerini değil, yetişkinler ve düşünen insanlar için yapılan müziği severdi. Richard Wagner. Kromatik gam. On iki adet ikili kök sesin üzerine kurulu frekans oranına sahip on iki yarım ton. Temiz, salt matematik, armoni, Alman düzeni. Ne var ki şu anda duyduğu ses müziğin tam tersiydi. Ahenksizdi, başka hiçbir şeyle bağlantısı yoktu, bir kaostu. Bilinci geri geldiğinde bir arabada, geniş bir çantanın içinde olduğunu fark etmişti. Midesi bulanmış, başı dönmüştü. Elleri ve ayakları tenini kesen keskin bir şeyle, muhtemelen bazen kızlar için kullandığı plastik kelepçelerle bağlanmıştı.

Araba durduğunda yere indirilmişti ve tekerlekli yumuşak bir valizin içinde olduğunu anlamıştı. Yarım yatar, yatar ayakta durur haldeydi ve engebeli bir zeminde götürülüyordu. Valizi çeken kişinin nefes ve hırıltılarını duyabiliyordu. Nestor ona seslenmiş, serbest kalması karşılığında para teklif etmişti ama hiçbir cevap gelmemişti.

Kulağına gelen bir sonraki ses, giderek güçlenen uyumsuz ve ahenksiz bir yaygaraydı. Valiz yere indirilip sırtüstü yattığı anda altındaki toprağı hissetmiş ve artık nerede olduğunu tahmin edebildiği için valizden içeri sızarak takım elbisesini ıslatan soğuk suyun bataklık suyu olduğunu anlamıştı. Köpekler. Arjantin mastiflerinin kısa, dengesiz havlayışları.

Anlayamadığı şey ise tüm bunların neden olduğuydu. Bu adam kimdi ve ona bunu neden yapıyordu? Bir bölge savaşı

mıydı? Onu kaçıran adamla Kalle'yi öldüren adam aynı kişi miydi? Ama o zaman tüm bu zahmet ne içindi?

Valizin fermuarı açıldı ve Nestor doğruca yüzüne tutulan el fenerinin ışığından kamaşan gözlerini kıstı.

Boynunu bir el kavrayıp onu ayağa kaldırdı.

Nestor gözlerini açtığında ışıkta soluk bir şekilde parıldayan tabancayı gördü. Köpeklerin havlaması birden durmuştu.

"Köstebek kimdi?" dedi el fenerinin arkasından gelen ses.

"Ne?"

"Köstebek kimdi? Polis, Ab Lofthus olduğunu sanıyordu."

Hugo Nestor ışık karşısında gözlerini kıstı. "Bilmiyorum. İstersen beni vurabilirsin ama bilmiyorum."

"Kim biliyor?"

"Hiç kimse. Bizden hiç kimse. Belki emniyette birileri biliyordur."

El feneri alçalınca Nestor bunun avukat adam olduğunu gördü. Gözlüğünü çıkarmıştı.

"Cezalandırılman gerek" dedi. "Önce vicdanını rahatlatmak ister misin?"

Neden bahsediyordu? Bir rahip gibi konuşuyordu. Tüm bunlar öldürdükleri papazla mı ilgiliydi yoksa? Ama o yoldan çıkmış sübyancının tekiydi, kim onun intikamını almak isterdi ki?

"Pişmanlığım yok" dedi Nestor. "Geç bunları."

Tuhaf biçimde rahat hissediyordu. Belki ilacın yan etkisiydi. Ya da bunu şimdiye dek yeterince düşündüğü, hayatının büyük ihtimalle bu şekilde kafasına bir mermi yiyerek sonlanacağını kabul ettiği içindi.

"Önce yüzünü parçalattığın, sonra boğazını kestiğin kız için de mi? Hem de bu bıçakla?.."

Fenerin ışığı kıvrık bir metalin üzerinden yansıyınca Nestor gözlerini kırptı. Onun Arap bıçağıydı bu.

"Sakın..."

"Kızları nerede saklıyorsunuz Nestor?"

Kızlar mı? İstediği bu muydu? Kızların ticaretine el koymak mı? Nestor dikkatini toplama çalıştı ama zordu, kafası bulanıktı.

"Söylersem beni vurmayacağına söz verir misin?" diye sordu, alacağı 'evet' cevabının Alman markı 1923'te ne kadar güvenilirse o kadar güvenilir olacağını bilmesine rağmen.

"Evet" dedi adam.

Peki Nestor neden ona hâlâ inanıyordu? Vermont'ta ortaya çıktığı andan beri yalan söylemekten başka bir şey yapmamış bir adamın onu vurmayacağı sözüne ne diye inanıyordu? Deliye dönmüş aklının tutunacak son dalı olmalıydı bu. Çünkü gece yarısı bir ormanın içindeki köpek çiftliğinde bu aptalca umuttan, onu kaçıran adamın doğruyu söylediğinde inanmaktan başka bir şey yoktu elinde.

"Enerhauggata 96."

Adam "Çok teşekkür ederim" dedi ve tabancayı pantolonunun beline soktu.

Çok teşekkür ederim mi?

Adam cep telefonunu çıkarmıştı ve sarı bir yapışkanlı not kâğıdından bazı bilgileri, muhtemelen bir telefon numarasını giriyordu. Ekranın ışığı yüzünü aydınlatırken Nestor onun belki de bir rahip olabileceğini düşündü. Yalan söylemeyen bir rahip. Bunun tezat bir ifade olduğu açıktı ama böylelerinin, yani yalan söylediğinin *farkına varmayan* rahiplerin var olduğundan emindi. Adam tuşlara basmaya devam etti. Mesaj yazıyordu. Son bir tuşa basarak mesajı gönderdi. Ardından telefonu cebine koydu ve Nestor'a baktı.

"Büyük bir iyilikte bulundun, Nestor, artık kurtulmaları için bir şans var" dedi. "Şeyden önce bilmek istersin diye düşündüm..."

Neden önce? Nestor yutkundu. Adam onu öldürmeyeceğine söz vermişti! Söz... Bir dakika. Onu öldürmeyeceğine de-

ğil, *vurmayacağına* söz vermişti. El fenerinin ışığı çitlerdeki asma kilide çevrilmişti şimdi. Adam kilide bir anahtar soktu. Nestor köpeklerin sesini duyabiliyordu. Havlamıyorlar, sadece belli belirsiz ama ahenkli bir uğultu çıkarıyorlardı. Midelerinden gelen boğuk gurultuların şiddeti, tonu ve perdesi, Wagner'in kontrpuanlı müziği gibi dingin ve kontrollü bir biçimde giderek artıyordu. Artık korkusunu hiçbir ilaç bastıramazdı. Üzerine hortumla buzlu su tutulmuş gibi hissettiren bir korkuydu bu. Keşke suyun tazyiki onu sürükleyip götürseydi ama bu adam onun içinde, en içindeydi ve kafasının, vücudunun içine su tutuyordu sanki. Kaçmanın yolu yoktu. Çünkü hortumu tutan Hugo Nestor'un kendisiydi.

Fidel Lae karanlıkta oturmuş, izliyordu. Hareket etmeyi bırakmıştı, ses çıkarmıyordu. Isınmak ve titremesini dindirebilmek umuduyla öylece kıvrılıyordu. İki adamı da sesinden tanımıştı. Biri durduk yere ortaya çıkan ve onu yirmi dört saatten uzun bir zaman önce buraya hapseden adamdı. Fidel köpek mamasına neredeyse dokunmamış, sadece su içmişti. Ve soğuktan tir tir titriyordu. Yazın dahi gecenin serinliği vücudunuzu kemirip onu taşa çeviriyor ve peşinizi bırakmıyordu. Yardım çığlığı atmaktan boğazı yırtılmış, sesi tükenmişti. Öyle ki bir süre sonra boğazını tükürüğü değil, kanı ıslatır olmuştu ve içtiği sular onu rahatlatmak şöyle dursun, alkol içer gibi gırtlağını yakmıştı. Arabanın sesini duyduğunda tekrar bağırmayı denemişti ama ses yerine paslı bir motoru andıran gıcırtılar çıkarınca ağlamaya başlamıştı.

Köpeklerin sesinden birinin geldiğini anladı. Ya da öyle umdu. İçinden dua etti. Ve yaz gecesinin karanlığında nihayet bir silüet gördü. Geri gelmişti. Dün kırda süzülerek giden adam şimdi iki büklüm halde yanında bir şey sürüklüyordu. Bir valiz. İçinde yaşayan biri vardı. Arkadan bağlanmış elleriyle ayakta duruyordu ama ayakları birbirine o kadar yapı-

şıktı ki Fidel'in bulunduğu kafesin kapısının önüne getirildiğinde dengesini korumakta bariz bir şekilde güçlük çekiyordu.

Hugo Nestor.

Fidel'in kafesinden sadece dört metre uzakta olmalarına rağmen Fidel ne konuştuklarını duyamıyordu. Adam asma kilidi açtı ve kutsarmış gibi elini Nestor'ın başının üzerine koydu. Bir şey söyledi. Ardından Nestor'ın başını hafifçe itti. Takım elbiseli tombul adam kısacık bağırdıktan sonra geriye doğru düştü ve kapıya çarparak onu içeri doğru açtı. Köpekler canlandı. Adam hızlıca Nestor'ın ayaklarını içeri itti ve kapıyı kapattı. Köpekler önce tereddüt etti. Ardından Hayalet Avcısı silkelenip kıpırdanmaya başladı. Fidel beyaz köpeklerin Nestor'ın üzerine saldırmasını izledi. Öyle usulca hareket ediyorlardı ki çiğneyen çenelerinin, koparttıkları etlerin, neredeyse mutlu sayılabilecek hırıltılarının ve Nestor'ın çığlığının sesini duyabiliyordu. Böceklerin dans ederken görüldüğü bu loş İskandinav gecesinde göğe doğru yükselen tek, titrek ve garip biçimde temiz bir nota gibiydi. Derken nota aniden kesildi ve Fidel gökyüzüne doğru başka bir şeyin yükseldiğini gördü. Sanki üzerine bir arı sürüsü geldi ve teninde minik sıcak damlalar hissetti. Bunun ne olduğunu iyi biliyordu çünkü bir av gezisinde kendisi de canlı bir geyiğin şahdamarını kesmişti. Fidel montunun koluyla yüzünü sildi ve ileri baktı. Kafesin dışındaki adam da başını kafesten çevirmişti. Omuzları titriyordu. Ağlıyormuş gibi.

29

Doktor gözlerini ovuşturarak "Saat gece yarısı" dedi. "Neden eve gidip biraz uyumuyorsunuz Bay Kefas? Bu işi yarın yapsak?"

"Olmaz" dedi Simon.

Doktor "Siz bilirsiniz" dedi ve Simon'a iç karartıcı hastane koridorunun duvarına sıralanmış koltuklardan birine oturmasını işaret etti. Doktor yanına oturduğunda ve bir an duraksayıp ona doğru eğildiğinde Simon kötü haberin geleceğini biliyordu.

"Karınızın fazla zamanı kalmadı. Başarılı bir operasyon geçirebilmesi için birkaç gün içinde ameliyat edilmesi gerekiyor."

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?"

Doktor iç geçirdi. "Normalde hastalara yurtdışına gitmelerini ve pahalı özel tedaviler görmelerini tavsiye etmeyiz. Hele hele ameliyatın sonucu bu kadar kestirilemezken. Ama bu durumda..."

"Onu acilen Howell Clinic'e götürmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hiçbir şey yapmanız gerektiğini söylemiyorum. Çoğu görme engelli insan bu engelle ömür boyu yaşayabiliyor."

Simon başını sallarken parmakları hâlâ cebinde duran sersemletici bombaya dokundu. Bu bilgiyi zihninde işleme-

si gerekiyordu ama beyni sanki kaçmaya çalışıyor, "engelin" rencide edici bir kelime olup olmadığıyla uğraşarak sığınabileceği bir liman arıyordu. Galiba artık "engelli" yerine "farklı yetilere sahip" deniyordu. Yoksa bu kelime de hostel gibi rencide edici mi olmuştu? Her şey o kadar çabuk değişiyordu ki artık yetişemiyordu ve sağlık terimleri sütten bile çabuk bozuluyordu.

Doktor boğazını temizledi.

Simon "Ben..." diyecek oldu ama tam o anda telefonu öttü. Bu sohbete ara verdiğine sevinerek telefonu cebinden çıkardı. Mesajı gönderen numarayı tanımıyordu.

Nestor'ın tutsaklarını Enerhauggata 96'da bulabilirsin. Acele et. Oğul.

Oğul.

Simon bir numaraya bastı.

"Dinle, Simon" dedi doktor, "fazla vaktim yok ve..."

Simon "Anladım" diyerek doktoru susturmak elini kaldırdı ve hattın diğer ucunda uykulu bir ses duydu. "Falkeid."

"Selam, Sivert. Ben Simon Kefas. Senden baskın yapmak üzere şu adrese Özel Harekât getirmeni istiyorum: Enerhauggata 96. Oraya ne kadar çabuk gidebilirsiniz?"

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

"Bunu konuşmak için aramadım."

"Otuz beş dakika. Emniyet müdüründen izin aldın mı?"

"Pontius'a şu anda ulaşılamıyor" diyerek yalan söyledi Simon. "Ama rahat ol, baskın için elimizde öyle bir gerekçe var ki yeter de artar bile. Kadın ticareti. Ve zaman çok önemli. Sen dediğimi yap, sorumluluğu ben üstleniyorum."

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur Simon."

Simon telefonu kapatıp doktora döndü. "Teşekkürler, doktor, ben bunu bir düşüneyim. Şimdi işe geri dönmem gerek."

* * *

En üst katın asansöründen iner inmez Betty sevişme seslerini duydu.

"Gerçekten mi?" dedi kaşlarını çatarak.

"Televizyondan geliyor" dedi yanında getirdiği güvenlik görevlisi.

Komşu odalardan şikâyetler almışlardı ve otelin kuralları gereği Betty resepsiyondaki gece günlüğüne bir not eklemişti. "02.13'te 4 numaralı süitle ilgili gürültü şikâyeti." Süiti aramıştı ama kimse cevap vermemişti. O da güvenliği çağırmıştı.

Kapı koluna asılmış olan "Rahatsız Etmeyin" uyarısını görmezden gelerek sertçe kapıyı çaldılar. Beklediler. Tekrar çaldılar. Betty ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Gergin görünüyorsun" dedi güvenlik görevlisi.

"Bu misafirin... bir şeyler yapacağını hissetmiştim."

"Bir şeyler mi?"

"Uyuşturucu gibi, ne bileyim?"

Güvenlik görevlisi copunun düğmesini açıp belini doğrulurken Betty de ana anahtarı kilide soktu. Kapıyı açtı.

"Bay Lae?"

Oturma odası boştu. Sevişme sesleri, üzerindeki beyaz haça bakılırsa hemşire rolüne girmiş kırmızı deri korseli bir kadından geliyordu. Güvenlik görevlisi yatak odasına girerken Betty sehpadaki uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Evrak çantaları yoktu. Betty boş bardakları ve bar tezgâhında duran yarım limonu fark etti. Limon kurumuştu ve içi tuhaf bir kahverengiye dönmüştü. Betty gardırobu açtı. Takım elbise, büyük valiz ve kırmızı spor çantası yerinde yoktu. Misafirin halen odada olduğu sanılsın diye kapının dışına "Rahatsız Etmeyin" uyarısı asıp televizyonun sesini açmak otel dolandırıcılarının en eski numaralarından biriydi. Ne var ki Bay Lae odanın parasını önceden ödemişti. Ve Betty restorandan ya da bardan odanın hesabına yazılmış herhangi bir ödeme olmadığını kontrol etmişti.

"Banyoda bir adam var."

Betty yatak odasının kapısında dikilen güvenlik görevlisine döndü.

Onun peşinden odaya girdi.

Banyonun zemininde yatan adam lavabonun ayağını kucaklıyor gibiydi. Yakından bakıldığında bileklerinin plastik kelepçeyle bağlı olduğu görülüyordu. Siyah takım elbisesi, sarı saçları vardı ve hiç ayık durmuyordu. Kafası iyiydi. Daha doğrusu kötü. Uykulu gözkapaklarıyla onlara göz kırptı.

"Beni çözün" dedi, Betty'nin dünyada hiçbir yerle bağdaştıramadığı bir aksanla.

Betty'nin işaretiyle güvenlik görevlisi İsviçre çakısını çıkardı ve plastik kelepçeleri kesti.

"Ne oldu?" diye sordu Betty.

Adam sendeleyerek ayağa kalktı. Önlerinde hafifçe sallandı. Uyuklayan gözlerini sabitlemeye çalıştı. "Aptalca bir oyun oynadık" diye mırıldandı. "Şimdi gitmem lazım..."

Güvenlik görevlisi kapının ağzında dikilerek adamın önünü kesti.

Betty etrafa bakındı. Hiçbir eşya zarar görmemişti. Fatura ödenmişti. Ellerinde televizyon gürültüsü için yapılan şikâyetten başka bir şey yoktu. Olası tehlikeler ise polisle başlarını belaya sokmak, basında kötü haberlerle yer almak ve ahlaksız işlerin döndüğü bir otel olarak adlarını kötüye çıkarmaktı. Patronu onu ağzı sıkı ve otelin çıkarlarını gözeten biri olduğu için övmüştü. Daha yüksek yerlere gelebileceğini, resepsiyonun onun gibi biri için sadece bir basamak olduğunu söylemişti.

"Bırak gitsin" dedi.

Lars Gilberg çalılardan gelen hışırtıyla uyandı. Yana devrildi. Dalların ve yaprakların arasında bir karaltı gördü. Biri çocuğun eşyalarını çalmaya çalışıyordu. Lars pis uyku tulumundan kıvrılarak çıktı ve ayağa kalktı.

"Hey, sen!"

Karaltı durdu. Arkasını döndü. Çocuk adeta dönüşüm geçirmişti. Mesele sadece takım elbise değildi. Yüzünde bir farklılık vardı, sanki şişmişti.

"Eşyalarıma göz kulak olduğun için teşekkür ederim" dedi çocuk, kolunun altına sıkıştırdığı çantayı göstererek.

Lars "Hımm" dedi ve değişikliği fark etmesini kolaylaştırır umuduyla başını öne uzattı. "Başın dertte değil, değil mi, delikanlı?

"Ah, şey, aslında dertte" diyerek gülümsedi çocuk. Gülümsemesinde tuhaflık vardı. Soluktu. Dudakları titriyordu. Ağlamış gibiydi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yine de sorduğun için teşekkür ederim."

"Hımm. Bir daha görüşmeyeceğiz, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle. Kendine iyi bak Lars."

"Bakarım. Sen de..." Bir adım öne attı ve elini çocuğun omzuna koydu. "Sen de çok yaşa. Söz mü?"

Çocuk hızlıca başını salladı. "Yastığının altına bak" dedi.

Lars ister istemez kemerin altındaki yatağına baktı. Tekrar döndüğünde çocuğun karanlığın içinde giderek gözden kaybolan sırtını görebildi.

Lars uyku tulumuna döndü. Yastığının altından köşesi görünen zarfı fark etti. Eline aldı. Üzerinde "Lars'a" yazıyordu. Zarfı açtı.

Lars Gilberg tüm hayatı boyunca bu kadar parayı bir arada görmemişti.

"Özel Harekât'ın şimdiye kadar gelmesi gerekmiyor muydu?" diye sordu Kari, esneyip saatine göz atarken.

Simon "Evet" dedi ve dışarı baktı. Enerhauggata'nın ortasına park etmişlerdi. 96 numara elli metre önlerinde, caddenin diğer tarafında duruyordu. Enerhaugen'in güzel binaları

dört yüksek apartmana yer açabilmek için 1960 yılında yıkılırken ayakta kalmayı başaran beyaz boyalı, iki katlı, ahşap evlerden biriydi burası. Küçük ev yaz akşamında öyle durağan ve huzurlu görünüyordu ki Simon içinde insanların hapsedilmiş olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"*Bir miktar suçluluk duyuyoruz*" dedi Simon. "*Ama cam ve betonun günümüz insanları için daha uygun olduğunu düşünüyorum.*"

"Ne?"

"OBOS İnşaat Firması'nın genel müdürü 1960'ta böyle demişti."

"Sahiden mi?" dedi Kari tekrar esneyerek. Gecenin bir yarısı yatağından kaldırıldığı için Simon'ın da bir miktar suçluluk duymasını umuyor muydu acaba? Bu baskında muhakkak yer almalı mıydı, orası tartışılırdı sonuçta. "Neden Özel Harekât hâlâ gelmedi?" diye sordu bir kez daha.

Simon "Bilmiyorum" dediği sırada arabanın içi koltukların arasında duran telefonun ekranıyla aydınlandı. Simon numaraya baktı.

"Ama biraz öğreniriz" deyip telefonu yavaşça kulağına götürdü. "Evet?"

"Benim, Simon. Kimse gelmeyecek."

Simon dikiz aynasını düzeltti. Bunu neden yaptığını bir psikolog belki açıklayabilirdi ama diğer adamın sesine tepki olarak verdiği istemsizce bir hareket olduğu belliydi. Simon arkasında ne olduğunu görmek için aynaya odaklandı.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü baskının haklı bir gerekçesi yok, neden yapılması gerektiği açıklanmamış ve Özel Harekât'ı kullanmak için onay verecek yetkililerle görüşmemişsin."

"Sen onay verebilirsin Pontius."

"Evet. Ve onay vermedim."

Simon içinden küfretti. "Dinle, bu..."

"Hayır, sen beni dinle. Falkeid'a operasyonu iptal etmesini ve yataklarına dönüp uyumalarını söyledim. Ne işler peşindesin, Simon?"

"Enerhauggata 96 adresinde insanların zorla alıkonulduğuna inanmak güçlü bir nedenim var. Dürüst olmak gerekirse, Pontius..."

"Dürüst olmak iyidir, Simon. Bir dahaki sefere Özel Harekât'ın şefini aradığında bunu unutma."

"Açıklayacak zaman yoktu. Kahretsin, yok işte. Eskiden benim kararlarıma güvenirdin."

"Geçmiş zaman kullanman yerinde oldu, Simon."

"Demek artık bana güvenmiyorsun, öyle mi?"

"Tüm paranı kumarda kaybettin, hatırlıyor musun? Karının parası dahil. Sen olsan böyle birinin kararlarına güvenir miydin?"

Simon dişlerini sıktı. Bir zamanlar kimin bir tartışmayı kazanacağı, kimin en yüksek puanları alacağı, kimin daha hızlı koşacağı ya da en güzel kızı kapacağını tahmin etmek kolay değildi. Kesin olan tek şey, üçlünün üçüncü adamının gerisinde kalacak olmalarıydı. Ama o artık yaşamıyordu. Ve bu üçlünün en zekisi ve en güçlüsü o olmasına rağmen Pontius Parr'ın her zaman bir üstünlüğü vardı: İçlerinde en öngörülü olan oydu.

"Yarın sabah erken bir saatte yaparız" dedi emniyet müdürü özgüven dolu bir sesle. Bu özgüven, kendisi de dahil, bugünlerde insanların Pontius Parr'ın en iyisini bildiğine inanmasını sağlıyordu. "Söylediğin adreste insan ticareti yapıldığına dair bir ihbar aldıysan bir gecede hiçbir şey ortadan kaybolmaz. Şimdi evine git ve biraz uyu."

Simon kapıyı açtı; Kari'ye yerinden kımıldamamasını işaret ederek arabadan indi. Kapıyı kapattı ve caddede birkaç metre yürüdü. Sessizce cevap verdi.

"Bekleyemeyiz. Durum acil Pontius."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"İhbar yüzünden."

"Nasıl geldi sana?"

"Telefonuma mesaj olarak... bilinmeyen biri tarafından. Öyleyse tek başıma halledeceğim."

"Ne? Aklından bile geçirme! Dur, Simon. Beni duyuyor musun? Orada mısın?"

Simon telefonuna baktı. Tekrar kulağına götürdü. "*Olay yerindeki memur tarafından yapılan değerlendirme.* Bunu öğrendiğimizi hatırlıyorsun, değil mi, Pontius? Bunun olay yerinden uzaktaki memurların emirlerinden daima üstün olduğunu öğretmişlerdi bize, hatırlıyor musun?"

"Simon! Oslo şu anda zaten kaynıyor. Belediye Meclisi ve medya bu cinayetler yüzünden ensemizde. Sakın tek başına bir işe kalkışma. Simon!"

Simon konuşmayı bitirdi, telefonunu tamamen kapattı ve arabanın bagajını açtı. Silah kutusunun kilidini açtı. Pompalı tüfek, tabanca ve birkaç kutu mermi aldı. Bagajın dibinde duran iki kurşun geçirmez yeleği çıkardı ve arabaya bindi.

"Giriyoruz" dedi, tüfeği ve yeleklerden birini Kari'ye uzatarak.

Kari ona baktı. "Emniyet müdürüyle mi konuşuyordunuz?"

Glock 17'nin şarjörünün dolu olduğunu kontrol ederken "Evet" dedi Simon. Şarjörü tabancanın kabzasına taktı. "Bana torpido gözünden kelepçeyi ve sersemletici bombayı verir misin?"

"Ses bombanız mı var?"

"Ila Bakımevi'ndeki baskından artmış."

Simon'a Peerless marka kelepçesini ve bombayı verdi. "İçeri girmemize izin mi verdi?"

"Gereken bilgilendirme yapıldı" dedi Simon kurşun geçirmez yeleğini giyerek.

Kari pompalının emniyetini açtı ve alışkın olduğu çevik hareketlerle fişekleri taktı.

Simon'ın bakışını fark edince "Dokuz yaşımdan beri keklik avlarım" dedi. "Ama av tüfeğini tercih ederim. Ne yapıyoruz şimdi?"

"Üç deyince" dedi Simon.

"Demek istediğim, binaya nasıl..."

Simon "Üç" dedi ve arabanın kapısını açtı.

Bismarck Oteli Oslo'nun gerçek anlamıyla merkezinde yer alıyordu. Minik otel şehrin kurulduğu Kvadraturen'in ortasında, uyuşturucu pazarının fuhuş bölgesiyle buluştuğu noktadaydı. Ve kaynatarak yıkanmaktan kaskatı olmuş havluların kullanıldığı odalar, otelin konumunun hakkını verircesine saatlik kiralanıyordu. Şimdiki sahibi bundan on altı sene önce devraldığından beri otel hiç yenilenmemişti ancak yataklar eskimenin ve yırtılmanın sonucunda iki yılda bir mecburen yenilirdi.

On altı yaşından beri resepsiyonda çalışan otel sahibinin oğlu Ola, gece saat 03.02'de bilgisayarından başını kaldırıp masanın önünde dikilen bir adam gördüğünde onun yanlış bir yerde olduğunu tahmin etmişti bu yüzden. Bunun tek sebebi şık takım elbisesi ve taşıdığı iki evrak çantasıyla kırmızı spor çantası değildi, yanında kadın ya da erkek bir arkadaşının olmamasıydı. Adam yine de bir haftalık oda tutup parasını önceden ödemekte ısrar etti ve alçakgönüllü bir teşekkürle havluyu kabul edip ikinci kata çıktı. Ola yalnız kalınca *Aftenposten*'in internet sayfasında Oslo'daki cinayet dalgasını, bir çete savaşının başlamış olabileceğini ve bunun Staten'den kaçan katille nasıl bir ilişkisi olduğunu konu alan haberi okumaya döndü. Fotoğrafı bir süre inceledi. Ve sonraki sayfaya tıkladı.

* * *

Simon eve çıkan merdivenin önünde durdu; Kari'ye silahını hazırda tutup birinci kattaki pencereleri gözlemesini işaret etti. Ardından üç basamağı tırmandı ve kapıyı hafifçe tıklattı. "Polis" diye fısıldadı. Doğru ve resmi prosedürü izlediğine tanıklık ettiğinden emin olmak için Kari'ye baktı. Tekrar tıklattı. "Polis" diye fısıldadı. Biraz sonra tabancasının namlusunu kavradı, kapının yanındaki pencereyi kırmak için yana eğildi. Sersemletici bombayı diğer elinde bekletiyordu. Bir planı vardı. Elbette bir planı vardı. Tabii buna plan denirse. Hep söyledikleri gibi, sürpriz unsuru her şey demekti. Varını yoğunu tek bir şeye koymak. Kendini bildi bileli böyle yapmıştı. Ve o genç psikoloğa göre bu onun hastalığıydı. Araştırmalar, insanların başlarına umulmadık şeyler gelme olasılığını kafalarında sürekli olarak abarttığını göstermişti. Uçak kazasında ölmek, çocuklarının okula giderken tecavüze veya tacize uğraması ya da karınızın tüm birikimini yatırdığınız atın yarış hayatı boyunca ilk kez geride kalması gibi. Psikolog, Simon'ın bilinçaltında sağduyudan daha güçlü bir şey olduğunu, hayatını mahveden ve zihninde terör estiren bu sapkın ve deli hükümdarı tanımlaması ve onunla iletişim kurması gerektiğini söylemişti. Hayatında daha önemli bir şeyin olup olmadığını sormalıydı kendisine. Bu zalim hükümdardan daha önemli bir şey. Kumardan bile daha çok sevdiği. Ve onu bulmuştu da. Else'ydi. Böylece başarmıştı. İçindeki canavarla konuşmuş, onu terbiye etmişti. Bir daha da hastalık nüksetmemişti. Şimdiye dek.

Derin bir nefes aldı. Tabancayı cama vurmak üzereyken kapı açıldı.

Simon önünde tabancayla kapıya döndü ama eskisi kadar hızlı değildi. Hem de hiç değildi. Kapıdaki adam silahlı olsaydı hiçbir şansı kalmayacaktı.

Adamın tek söylediği "Merhaba" oldu.

"İyi akşamlar" dedi Simon sakinliğini geri kazanmaya çalışarak. "Polis."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Adam kapıyı tamamen açtı. Giyinikti. Dar bir kot pantolonu ve tişörtü vardı. Ayakları çıplaktı. Silah saklayacak bir yeri yoktu.

Simon sersemletici bombayı cebine sokuşturdu ve polis kartını çıkardı. "Senden dışarı çıkmanı ve şu duvara karşı dikilmeni istiyorum. Hemen."

Adam sakince omuz silkip söyleneni yaptı.

"Kızlar dışında bu evde kaç kişi var?" diye sordu Simon, adamın silahsız olduğunu doğrulamak için hızlı bir üst araması yaparken.

"Kızlar mı? Ben burada tekim. Ne istiyorsunuz?"

Simon "Bana nerede olduklarını göster" diyerek adamı kelepçeledi, onu önüne itti ve Kari'ye takip etmesini işaret etti. Adam hiçbir şey söylemedi.

"Ne var?" dedi Simon.

"Arkadaşınız da dilerse içeri girebilir. Saklayacak bir şeyim yok."

Simon adamın arkasında kaldı. Ensesine baktı. Derisi gergin bir atın üzerindeymiş gibi hafifçe seğiriyordu.

"Kari?" diye seslendi Simon.

"Evet."

"Senden dışarıda kalmanı istiyorum. Ben yalnız gireceğim."

"Tamam."

Simon adamın omzuna elini koydu. "Yürümeye başla ve sakın ani bir harekette bulunma. Tabancamı sırtına tutuyorum."

"Hangi sebeple..."

"Şimdilik seni bir suçlu olarak gördüğümü ve istersem seni vurabileceğimi kabul et. Özür dilemem gerekiyorsa daha sonra dilerim."

Adam daha fazla direnmeden koridora girdi. Simon'ın gözleri istemsizce içeride ne olabileceğine dair bir ipucu aradı. Yerde dört çift ayakkabı duruyordu. Adam yalnız yaşamıyordu. Mutfak kapısının yanında plastik bir su kabı ve bir kilim vardı.

"Köpeğine ne oldu?" diye sordu Simon.

"Ne köpeği?"

"O kaptan mı su içiyorsun?"

Adam cevap vermedi.

"Köpekler eve yabancı geldiğinde genelde havlarlar. Ya işe yaramaz bir bekçi köpeğin var ya da..."

"Köpek kulübede. Nereye gidiyoruz?"

Simon etrafa baktı. Pencerede parmaklık yoktu, ön kapının tek bir kilidi vardı ve anahtar içindeydi. Burada tutulmuyorlardı.

"Bodruma" dedi.

Adam omuz silkip koridorda ilerledi. Bodrum kapısının kilidini açarken Simon nokta atışı yaptığını anladı. Kapının iki kilidi vardı.

Merdivenden inerlerken burnuna gelen tanıdık koku şüphelerini doğruladı. İnsanlar burada tutuluyordu. Çok fazla insan. Tabancasını daha sıkı kavradı.

Ama kimse yoktu.

Duvarlar yerine çelik tellerle ayrılmış bölmelerin önünden geçerlerken "Bunları ne için kullanıyorsun?" diye sordu.

"Pek bir şey için kullanmıyorum" dedi adam. "Köpek burada yaşıyor. Bir de gördüğünüz gibi döşekleri saklıyorum."

Koku şimdi daha da keskindi. Kızlar çok yakın bir zamana dek burada tutulmuş olmalıydı. Siktir, çok geç kalmışlardı. Ama döşeklerden DNA örnekleri alabilirlerdi elbette. Gerçi bu neyi kanıtlardı ki? Artık bodrumda saklanan döşeklere vaktiyle birilerinin temas ettiğini mi? Eski döşeklerde DNA bulamamaları bundan daha tuhaf olurdu. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Sadece izinsiz bir baskın, hepsi bu. Kahretsin, kahretsin.

Simon kapılardan birinin yakınında bağcıkları olmayan küçük bir spor ayakkabı fark etti.

"Bu kapı nereye açılıyor?"

"Sadece garaj yoluna."

Sadece. Adam kapının önemini gizlemeye çalışıyordu. Eve Simon yerine Kari'nin girmesini ne kadar çok istediğini de tıpkı böyle belli etmişti.

Simon kapıyı açınca kendini bu evle komşu evin çiti arasında asfalta park edilmiş beyaz bir minibüsün yanına bakarken buldu.

"Minibüsü ne için kullanıyorsun?" diye sordu.

"Ben bir elektrikçiyim" dedi adam.

Simon birkaç adım geri çekildi. Eğildi ve bodrumun zemininde duran spor ayakkabıyı eline aldı. Tahminen otuz altı numaraydı. Else'nin ayakkabılarından küçüktü. İçine elini soktu. Hâlâ sıcaktı. Sahibinin ayağından çıkalı en fazla beş dakika olmuştu. O esnada bir ses duydu. Boğuk, bastırılmış ama bariz bir ses. Acı bir ciyaklama. Simon gözlerini minibüse dikti. Tekrar ayağa kalkmak üzereydi ki yanına bir tekme yiyerek düştü ve adamın bağırışını duydu. "Sür! Sür!"

Simon güç de olsa yuvarlandı ve silahını adama doğrulttu ama adam çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini başının arkasına koyarak tamamen teslim olmuştu. Motor kulak tırmalayacak kadar yüksek bir devirde çalıştı. Simon diğer tarafa yuvarlandı ve minibüsün önündeki kafaları gördü; kızlar belli ki arkada saklanıyordu.

"Dur! Polis!" Simon ayağa kalkmaya çalışınca canı fena halde yandı. Adam kaburgalarından birini kırmış olmalıydı. Tabancasını doğrultamadan minibüs harekete geçti ve menzilden çıktı. Kahretsin!

Önce bir gümbürtü, ardından kırılan cam sesi duyuldu.

Motorun bağırtısı azalarak bitti.

Simon "Olduğun yerde kal" dedi ve inleyerek doğruldu, sendeleyen adımlarla kapıdan çıktı.

Minibüs durmuştu. İçinden çığlıklar ve çılgınca havlamalar geliyordu.

Ancak Simon'ın zihnine kazılan asıl kare minibüsün önündeydi. Kari Adel uzun ve siyah deri paltosuyla artık ön camı olmayan minibüsün farlarından gelen ışıkta dikiliyordu. Pompalı tüfeğin dipçiği omzundaydı ve dumanı tüten namluyu alttan tutuyordu.

Simon minibüsün yanına yürüdü ve sürücü tarafındaki sürgülü kapıyı açtı. "Polis!"

İçerideki adam cevap vermedi, saçlarından akan kanla ve şoke olmuş boş gözlerle öylece bakıyordu. Kucağı cam parçalarıyla doluydu. Simon kaburgasına saplanan ağrıya aldırış etmeyerek adamı dışarı sürükleyip yere yatırdı. "Burnunu asfalta daya ve ellerini başının arkasına koy. Çabuk!"

Ardından minibüsün diğer tarafına yürüdü ve benzer şekilde donakalmış olan yolcu koltuğundaki adama da aynısını yaptı.

Simon ile Kari minibüsün sürgülü kapısına gittiler. İçeriden bir köpeğin ciyaklamasını ve havlamasını duyabiliyorlardı. Simon kapının kolunu tuttu ve Kari silahını doğrultarak kapının hemen önünde kendini hazırladı.

"Sesine bakılırsa büyük olmalı" dedi Simon. "Bir adam geri çekilsen daha iyi olmaz mı?"

Kari başıyla onaylayıp dediğini yaptı. Simon kapıyı yana çekerek açtı.

Beyaz bir canavar ağzını açarak Kari'ye doğru hırıltıyla atıldı. O kadar hızlıydı ki Kari'nin ateş etmeye fırsatı olmadı. Hayvan ona ulaşamadan yere düştü ve hareketsizce orada kaldı.

Simon hayretle dumanı tüten tabancasına baktı.

"Teşekkürler" dedi Kari.

Tekrar minibüse döndüler. İçeride kocaman açılmış gözlerle onlara bakan korkmuş suratlar vardı.

"Polis" dedi Simon. Yüz ifadelerinden bunun herkes için iyi bir haber olmadığını görünce ekledi: "İyi polis. Sizin tarafınızdayız."

Cep telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı. Telefonu kulağına dayarken Kari'ye baktı.

"Merkezi arayıp buraya iki devriye arabası göndermelerini isteyebilir misin?"

"Siz kimi arıyorsunuz?"

"Basını."

30

Enerhaugen'de şafak sökmeye başlamıştı fakat basın fotoğraf çekmeyi ve yün battaniyelerine sarılıp Kari'nin mutfakta yaptığı çayı yudumlayan kızlarla röportaj yapmayı bitirmemişti. Üç muhabir daha fazla ayrıntı kapabilmek umuduyla Simon'ın etrafını sarmıştı.

"Hayır, bu işin arkasında bu gece burada tutukladıklarımızdan daha fazla insan var mı, bilmiyoruz" diye tekrarladı Simon. "Ve evet, bu adrese isimsiz bir ihbar üzerine baskın yaptığımız doğru."

"Masum bir hayvanı gerçekten de öldürmek zorunda mıydınız?" diye sordu bir kadın gazeteci, Kari'nin evden getirdiği bir battaniyeyle üstünü örttüğü köpeği göstererek.

"Bize saldırdı" dedi Simon.

"Size mi saldırdı?" Kadın burun kıvırdı. "İki yetişkin insana karşı küçük bir köpek mi? Onu engellemenin bir yolunu pekâlâ bulabilirdiniz."

"Bir can kaybının olması elbette üzücü" dedi Simon. Susması gerektiğini bildiği halde eklemekten kendini alamadı. "Ancak bir köpeğin ortalama yaşam süresinin boyutuyla ters orantılı olduğunu düşünürsek bu köpeğin zaten uzun bir ömre sahip olmayacağını anlarsınız. Dilerseniz battaniyeyi kaldırıp bakabilirsiniz."

Simon'ın aradığı ilk kişi olan kıdemli suç muhabiri Stalsberg bu cevap üzerine sırıttı.

Tepede emniyete ait bir arazi aracı göründü. Araç devriye arabasının arkasında durduğunda Simon'ı sinir edercesine mavi tepe lambası hâlâ yanıyordu.

"Bana daha fazla soru sormak yerine bizzat müdürle konuşmanızı tavsiye ederim."

Simon başıyla aracı işaret etti ve gazeteciler o tarafa döndü. Araçtan inen adam uzun boylu ve zayıftı, seyrek saçlarını geriye taramıştı; çerçevesiz dikdörtgen gözlük takıyordu. Gazetecilerin üzerine doğru koşturduğunu görünce şaşkın bir halde belini doğrulttu.

"Tutuklamalar için tebrik ederiz, Emniyet Müdürü Parr" dedi Stalsberg. "İnsan ticareti sorunuyla ilgili nihayet ilerleme kaydetmeniz hakkında yorumda bulunmak ister misiniz? Bugünü bir milat olarak görüyor musunuz?"

Simon kollarını göğsünde bağladı ve bir an için ona buz gibi bakan Pontius Parr'la göz göze geldi. Emniyet müdürü anlaşılması güç bir biçimde başını salladı, ardından soruyu soran muhabire baktı. "Bunun emniyetin insan ticaretine karşı verdiği mücadelede önemli bir adım olduğu su götürmez bir gerçek. Olaydan önce bu soruna öncelik verilmesi gerektiğini vurgulamıştık ve –sizin de gördüğünüz üzere– bunun meyvesini aldık. Dolayısıyla Başkomiser Kefas ve arkadaşlarını tebrik etmek istiyoruz."

Parr Simon'ı arabasına dönerken yakaladı.

"Sen yaptığını sanıyorsun, Simon?"

Simon'ın eski dostuyla ilgili asla anlayamadığı şeylerden biriydi bu: Sesi ne değişir ne de alçalıp yükselirdi. Neşeli ya da öfkeli olsun, hep aynı ses tonuyla konuşurdu.

"İşimi. Kötüleri yakalamayı." Simon durdu, üst dudağının altına bir *snus* koydu ve teneke kutuyu Parr'a uzattı. Parr

gözlerini devirdi. Simon'ın sıkılmadan yaptığı bir şakaydı bu. Parr'ın hayatı boyunca bir kez bile *snus* ya da sigara kullanmadığını biliyordu.

"Tüm bunlardan bahsediyorum" dedi Parr. "Sana içeri girmemen için verilmiş doğrudan bir emre karşı geliyorsun, üstüne bir de ne kadar gazeteci varsa buraya çağırıyorsun. Neden?"

Simon omuz silkti. "Bir kez olsun basında olumlu bir haberle yer almamız iyi olur diye düşündüm. Bu arada hepsini değil, sadece gece vardiyasında çalışanları çağırdım. Ayrıca olay yerindeki memurun değerlendirmesinin karar verici etken olduğu konusunda anlaştığımız için mutluyum. Yoksa muhtemelen bu kızları bulamayacaktık. Başka bir yere götürülmek üzereydiler."

"Bu yerden nasıl haberdar olduğunu merak ediyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, bir telefon mesajıyla."

"Kimden geldi?"

"İsimsiz bir ihbardı. Kontörlü telefondan atılmış."

"Telefon şirketlerinden hattın izini sürmelerini iste. Bu kişinin kim olduğunu bir an önce bulalım ki ondan daha fazla bilgi alabilelim. Çünkü burada yakaladığımız insanların ağzından tek bir kelime bile çıkacağını sanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Bunlar ayak takımı, Simon. Çenelerini kapalı tutmazlarsa büyük balıkların onları yutacağını biliyorlar. Bizim istediğimiz de büyük olanlar, değil mi?"

"Tabii ki."

"Güzel. Bak, Simon, beni tanıyorsun. Zaman zaman kendi mükemmelliğimden fazla emin görünebiliyorum ama..."

"Ama?"

Parr boğazını temizledi. Topuklarının üzerinde havalanacakmış gibi ileri geri sallandı. "Ama bu gece buradaki durumu benden daha iyi değerlendirdin. Açık ve net. Bir sonraki görüşmende bu başarın unutulmayacak."

"Teşekkürler Pontius ama bir sonraki görüşmeme kadar çoktan emekli olacağım."

"Doğru" dedi Parr gülümseyerek. "Yine de sen iyi bir polissin Simon; hep iyiydin."

"Bu da doğru" dedi Simon.

"Else nasıl?"

"İyi, sağ ol. Ya da..."

"Evet?"

Simon derin bir nefes aldı. "Ya da yeterince iyi diyelim. Bunu başka bir zaman konuşuruz. Artık uyusak mı?"

Parr başıyla onayladı. "Uyuyalım." Simon'ın omzunu sıvazladı, arkasını döndü ve arazi aracına doğru yürümeye başladı. Simon ona baktı. İşaretparmağını kıvırıp *snus*'ü çıkardı. Tadı güzel değildi.

31

Simon işe gittiğinde saat sabahın yedisiydi. İki buçuk saat uyuyabilmiş, bir buçuk fincan kahve içmiş ve baş ağrısı için yarım hap yutmuştu. Bazıları azıcık uykuyla idare edebilirdi. Simon onlardan biri değildi.

Ama Kari olabilirdi. Ona doğru yürürken şaşırtıcı biçimde dinç görünüyordu.

"Eee?" dedi Simon, ofis sandalyesine yığılıp dolap gözünde onu bekleyen kahverengi zarfı açarak.

"Dün tutukladığımız üç kişi de konuşmuyor" dedi Kari. "Tek kelime etmiyorlar. Hatta isimlerini bile söylemeyi reddettiler."

"Ne efendi çocuklar. Kimliklerini biliyor muyuz?"

"Ah, evet. Sivil polisler onları tanıyor. Üçünün de önceden sabıkası var. Avukatları gecenin bir yarısı habersizce çıkageldi ve onları konuşturma çabalarımıza müdahale etti. Einar Harnes adında bir adam. Şu Oğul denen adamdan gelen mesajın hangi telefondan atıldığını buldum. Telefon Fidel Lae'ye ait. Köpek çiftliği sahibi. Telefonuna cevap vermiyor ama baz istasyonlarına gelen sinyaller, telefonunun çiftlikte olduğunu gösteriyor. Oraya iki devriye arabası gönderdik."

Simon onun neden kendisinin aksine yataktan yeni kalkmış gibi görünmediğini anladı. Çünkü hiç uyumamış, bütün geceyi çalışarak geçirmişti.

"Bir de benden Hugo Nestor'ı bulmamı istemiştiniz..." diyerek devam etti Kari.

"Evet?"

"Ev adresinde yok, telefonunu açmıyor, ofis adresinde de yok ama tüm bunlar yalan da olabilir. Edinebildiğim tek bilgi, bir sivil polisin Nestor'ı dün gece Vermont'ta görmüş olduğu."

"Hımm. Sence benim ağzım mı kokuyor Memur Adel?"

"Hiç fark etmedim. Ama tabii..."

"Yani sence bu bir mesaj değil mi?"

Simon elinde tuttuğu üç diş fırçasını gösterdi.

"Kullanılmışa benziyorlar" dedi Kari. "Nereden buldunuz onları?"

"Güzel bir soru" dedi Simon, zarfın içine göz atarak. En üstünde Plaza Otel logosunun olduğu bir kâğıt çıkardı. Gönderenin adı yazmıyordu. Sadece elle yazılmış şu kısa not vardı:

DNA'larına bakın. S.

Kâğıdı Kari'ye verip diş fırçalarını inceledi.

"Manyağın biri olmalı" dedi Kari. "Adli tıp cinayetlerden başını kaldıramıyorken..."

"Bunları hemen oraya çıkar" dedi Simon.

"Ne?"

"Bu o."

"Kim?"

"S. Sonny."

"Nereden biliyor..."

"Acil olduğunu belirt."

Kari ona baktı. Simon'ın telefonu çalmaya başladı.

"Peki" diyerek yanından ayrıldı Kari.

Asansörün önünde beklerken Simon gelip yanında dikildi. Montunu giymişti.

"Önce benimle geliyorsun" dedi.

"Ha?"

"Asmund Björnstad aradı. Bir ceset daha bulmuşlar."

Ladin ormanında bir yerlerde bir kuş uzun uzun ötüyordu.

Asmund Björnstad'ın o kibirli halinden eser kalmamıştı. Yüzü solgundu. Telefonda lafı hiç dolandırmamıştı: "Yardımına ihtiyacımız var Kefas."

Simon Kripos müfettişinin ve Kari'nin yanında dikilmiş, bir kafesin tel örgüsünden içeriye, kredi kartlarına bakarak şimdilik Hugo Nestor olarak teşhis ettikleri cesedin kalıntılarına bakıyordu. Dişçi kayıtları kontrol edilene dek onayın beklenmesi gerekecekti. Simon dikildiği yerden açıkta duran dişlerin dolgularına bakarak maktulün dişçiye gitmiş olduğunu anlayabiliyordu. Arjantin mastiflerini götüren köpekli devriyeden iki polis memuru cesedin durumuyla ilgili basit bir açıklama yapmıştı: "Köpekler açtı. Biri onları beslemeyi unutmuş."

"Nestor, Kalle Farrisen'in patronuydu" dedi Simon.

"Biliyorum" diye mırıldandı Björnstad. "Basın bunu anladığında dananın kuyruğu kopacak."

"Lae'yi nasıl buldunuz?"

"Çiftliğin orada iki devriye arabası bir telefon sinyalini takip etti" dedi Björnstad.

"Onları ben gönderdim" dedi Kari. "İsimsiz bir kişiden mesaj aldık."

"Önce Lae'nin telefonunu bulmuşlar" dedi Björnstad. "Sanki birisi izi sürülsün ve bulunsun diye bahçe kapısının üzerine koymuş. Ama evi aradıklarında Lae'yi bulamamışlar. Tam gitmeye hazırlanırlarken polis köpeklerinden biri tepki vermiş ve ormana girmek istemiş. Sonra da... bunu bulmuşlar işte." Ellerini savurdu.

"Peki ya Lae?" diye sordu Simon, arkalarındaki ağaç kütüğüne oturmuş, yün battaniyesine sarılarak titreyen adamı başıyla işaret ederek.

"Katilin onu silahla tehdit ettiğini söylüyor. Onu yan kafese kilitlemiş, telefonunu ve cüzdanını almış. Lae otuz altı saat mahsur kalmış. Her şeyi görmüş."

"Peki ne söylüyor?"

"Zavallı adam perişan halde, durmadan konuşuyor. Köpekleri yasadışı yollarla satıyormuş ve Nestor onun müşterisiymiş. Ama katilin düzgün bir eşkâlini veremiyor. Zaten kurbanların onları ölümle tehdit eden insanların yüzünü hatırlamaması sık görülen bir durum."

"Ah, hayır, onları hatırlarlar" dedi Simon. "Hayatları boyunca o yüzleri unutmazlar. Ama onları bizim gördüğümüz şekilde hatırlamadıkları için tarifleri genelde yanlış olur. Burada bekle."

Simon adamın yanına gitti. Yanda başka ağaç kütüğüne oturdu.

"Nasıl biriydi?" diye sordu.

"Zaten yeterince anlat..."

Simon iç cebinden bir fotoğraf çıkardı ve ona doğru tutarak "Bunun gibi miydi?" diye sordu. "Sakalı ve uzun saçları olmadan hayal etmeye çalış."

Adam uzun süre resme baktı. Ardından yavaşça başını salladı. "Bu bakış. Gözleri böyle bakıyordu. Masummuş gibi."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Teşekkür ederim."

"Devamlı bunu söylüyordu. 'Teşekkür ederim.' Köpekler Nestor'ı öldürürken de ağladı."

Simon resmi cebine geri koydu. "Son bir şey daha var. Polislere seni silahla tehdit ettiğini söylemişsin. Silahı hangi eliyle tutuyordu?"

Adam bunu şimdiye dek düşünmemiş gibi birkaç defa gözlerini kırptı. "Sol. Solaktı."

Simon ayağa kalkıp Björnstad'la Kari'nin yanına döndü. "Sonny Lofthus yapmış."

"Kim?" diye sordu Asmund Björnstad.

Simon müfettişe uzun bir süre baktı. "Özel Harekat'la Ila Bakımevi'ne gelip onu yakalamaya çalışanın sen olduğunu sanıyordum."

Björnstad başını iki yana salladı.

"Her neyse" dedi Simon resmi tekrar çıkartarak. "Halkın yardım edebilmesi için bir eşkâl ve aranıyor duyurusu yayınlamalıyız. Bu fotoğrafı NRK ve TV2'nin haber servislerine ulaştırmamız gerek."

"Bu resme bakarak birinin onu tanıyabileceğini pek sanmıyorum."

"Ne kadar zamanda yayınlatırız?"

"Bu haberin üzerine atlayacaklardır, inan bana" dedi Björnstad.

"O halde on beş dakika sonraki sabah haberlerine yetişir" dedi Kari. Cep telefonunu çıkarıp kamerayı açtı. "Resmi kaldırın ve oynatmadan tutun. NRK'den bunu gönderebileceğimiz kimi tanıyorsunuz?"

Morgan Asköy elinin arkasındaki küçük yaranın kabuğuyla dikkatlice oynarken otobüs şoförü birden frene asıldı ve Morgan kazara kabuğu kopardı. Yaranın üzerinde damla kan belirdi. Morgan çabucak gözlerini kaçırdı, kan görmeye dayanamazdı.

İki aydır çalıştığı Staten Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde otobüsten indi. Bir grup gardiyanın arkasından tek başına yürürken gardiyan üniformalı bir adam yanına geldi.

"Günaydın."

"Günaydın" dedi Morgan düşünmeden. Başını kaldırdığında adamı tanımadığını fark etti. Ne var ki adam birbirlerini tanıyorlarmış gibi yanında yürümeye devam ediyordu. Ya da onu tanımak istiyormuş gibi.

"A Koğuşu'nda çalışmıyorsun" dedi adam. "Yoksa yeni misin?"

"B Koğuşu" dedi Morgan. "İki ay oldu."

"Ah, anladım."

Adam diğer üniforma fetişistlerinden gençti. Genelde daha yaşlı gardiyanlar bundan gurur duyuyormuş gibi işe üniformayla gelip üniformayla giderdi. Müdür yardımcısı olan Franck de öyleydi. Morgan ise otobüse üniformayla otursa ve insanlar ona bakıp nerede çalıştığını sorsa kendini aptal gibi hissederdi herhalde. Staten'de. Bir hapishanede. Mümkün değildi.

Genç adamın üniformasındaki kimlik kartına baktı. Sörensen yazıyordu.

Güvenlik kulübesinin önünden beraber geçerlerken Morgan içerideki muhafızı başıyla selamladı.

Girişe yaklaştıklarında adam cep telefonunu çıkardı ve biraz geriden geldi, belki de mesaj yazıyordu.

Kapı önlerindeki personelin arkasından kapandığı için Morgan kendi anahtarını çıkarmak zorunda kaldı. Kilidi açtı. Sörensen adındaki adam "Çok teşekkür ederim" diyerek önden girdi. Morgan onu takip etti ama dolaplara doğru yöneldi. Az sonra adamı diğer çalışanlarla birlikte koğuşlara gitmek üzere ara bölmeye girerken gördü.

Betty ayakkabılarını çıkarıp attı ve kendini yatağa bıraktı. Ne vardiyaydı ama. Bitkindi, hemen uyuyamayacağını biliyordu ama en azından denemesi gerekiyordu. Bunu yapmak için de önce 4 numaralı süitteki olayı polise bildirmesi gerektiği hissinden kurtulmalıydı. Güvenlik görevlisiyle birlikte odada zarar görmüş ya da kayıp bir eşya olup olmadığını araştırdıktan sonra Betty ortalığı toplamıştı ve yarım limonu atacağı sırada çöp kutusunda kullanılmış bir şırınga bulmuştu. Böylece beyni kendiliğinden bağlantıyı kurmuştu: rengi değişmiş bir limon ve şırınga. Parmaklarını limonun kabuğunda gezdirdiğinde minik delikler olduğunu hissetmiş-

ti. Limondan eline bir damla sıkmış ve suyunun sanki tebeşirliymiş gibi bulanık olduğunu görmüştü. Dilini damlaya dikkatlice dokundurduğunda aşırı güçlü asidik bir tadın yanı sıra ilacımsı acı bir tat da gelmişti ağzına. Bir karar vermesi gerekiyordu. Odalarında tuhaf tatlı limon bulunduran konuklar için bir yasa var mıydı? Ya da tek kullanımlık bir şırınga? Belki de adam şeker hastasıydı ya da başka bir hastalığı vardı, kim bilir? Ya da odasına gelen ziyaretçilerle garip oyunlar oynamayı seviyordu. Sonuç olarak çöpün içindekileri resepsiyona indirmiş ve hepsini atmıştı. Deftere de 4 numaralı süitten gelen gürültüyle ve lavaboya bağlanmış halde buldukları adamla ilgili kısa bir not yazmıştı. Zaten adamın kendisi de hiçbir şeyden şikâyetçi olmamıştı. Betty başka ne yapabilirdi ki?

Duvara monte televizyonu açıp soyundu, banyoya gitti, makyajını sildi ve dişlerini temizledi. TV2'nin haber kanalından gelen tekdüze boğuk sesleri duyabiliyordu. Genelde bu kanalı kısık seste açık bırakırdı çünkü uyumasını kolaylaştırıyordu. Muhtemelen haber spikerinin rahatlatan sesi ona babasının kıyamet kopsa dahi Betty'yi güvende hissettiren sesini hatırlattığı içindi. Fakat artık televizyon tek başına yeterli değildi. Uyku hapı da almaya başlamıştı. Açıkçası çok güçlü bir hap değildi ama alıyordu işte. Doktoru gece vardiyalarını bırakmasının işe yarayabileceğini söylemişti ama yükselmek istiyorsanız işten kaçmamalı, üzerinize düşeni yapmalıydınız. Musluğun ve köpüren diş macununun gürültüsü arasında polisin dün gece bir köpek çiftliğinde işlenen cinayetle bağlantılı bir kişiyi aradığını ve bu kişinin Agnete Iversen'in ve Gamlebyen'deki üç kişinin cinayetiyle de bağlantısının ortaya çıktığını söyleyen spikerin sesini duydu.

Betty ağzını çalkaladı, musluğu kapattı ve yatak odasına döndü. Kapının eşiğinde donakaldı. Aranan adamın ekrandaki fotoğrafına baktı.

Bu oydu.

Sakalı ve uzun saçları vardı ama Betty, Plaza ve diğer uluslararası otellerin dosyalarında tutulan ve er ya da geç resepsiyonlarına gelecek kötü şöhretli otel dolandırıcılarının fotoğraflarını karşılaştırıp insanların yüzlerini girdikleri kılıklardan ya da maskelerden arındırarak görme konusunda eğitimliydi. Ve adam oydu. Otele kaydını bizzat yaptığı adamın gözlüksüz ve kaşlı haliydi.

Komodinine koyduğu cep telefonuna baktı.

Gözü açık ama ağzı sıkı. Otelin çıkarlarını gözeten. Daha yüksek yerlere gelebilecek bir çalışan.

Gözlerini sımsıkı yumdu.

Annesi haklıydı. Şu baş belası merakı yok muydu...

Arild Franck odasının penceresinden gece vardiyası biten gardiyanların dış kapıdan çıkmasını izliyordu. Sabah vardiyasına geç gelenleri aklına yazıyordu. İşini hakkıyla yapmayanlar onun daima canını sıkardı. Kripos ve Cinayet Masası'ndakiler gibiler. Polis ihbar üzerine Ila Bakımevi'ne baskın düzenlemiş ve Lofthus bundan bile paçayı kurtarmayı başarmıştı. Yeterince iyi değillerdi. Şimdi de polisin bu beceriksizliğinin bedelini ödemek zorunda kalmışlardı. Dün gece Hugo Nestor öldürülmüştü. Bir köpek çiftliğinde. Keşin tekinin bu denli kargaşa yaratabilmesi inanılır gibi değildi. Franck'in yasalara uyan örnek vatandaş tarafı da polisin peş peşe gelen bu âcizliklerine aynı şekilde kızıyordu; bazen yozlaşmış bir hapishane müdür yardımcısı olarak polisin onu hâlâ yakalayamamış olması bile sinirini bozuyordu. Simon Kefas'ın gözlerinde o şüpheyi görmüştü ama Kefas'ta onun peşine düşecek yürek yoktu. Korkak herifin kaybedecek çok şeyi vardı çünkü. Sadece para mevzularında cesur davranırdı. Kahrolası para. Ne sanmıştı ki Franck? Heykelinin dikileceğini, toplumda parmakla gösterilen biri olacağını mı? Para batağı-

na bir kez düştüğünüzde eroin gibi bağımlısı oluyordunuz ve artık önemli bir hedefiniz kalmadığı için banka hesabınızdaki rakamlar anlamsız sayılara dönüşüyordu. Ve tıpkı bağımlılar gibi, siz de bu konuda elinizden hiçbir şeyin gelmeyeceğini biliyor ve kabulleniyordunuz.

"Sörensen adında bir gardiyan sizi görmeye geliyor" dedi ön odadaki sekreteri.

"İçeri girmesine izin..."

"Yanımdan geçip gitti, sadece bir dakika süreceğini söyledi."

"Sahiden mi?" Franck kaşlarını çattı. Sörensen hastalık izni bitmeden çalışmaya hazır olduğunu mu bildirecekti yoksa? Bir Norveçli için beklenmedik bir hareketti. Arkasındaki kapının açıldığını duydu.

"Eee, Sörensen" dedi Arild Franck arkasını dönmeden. "Ne o, kapı çalmayı mı unuttun?"

"Otur."

Franck kapının kilitlendiğini duydu ve hayretler içerisinde sesin geldiği yöne döndü. Silahı görünce olduğu yerde kaldı.

"Tek bir ses çıkarırsan seni alnının ortasından vururum."

İnsanlara silah doğrulttuğunuzda genelde tüm dikkatlerini silaha verdikleri için onu tutan kişiye hemen bakmazlardı. Fakat çocuk ayağını kaldırıp sandalyeyi ona doğru ittiğinde Franck onun kim olduğunu gördü. Oğul dönmüştü.

"Değişmişsin" dedi Franck. Bunu otoriter bir tonda söylemeye çalıştıysa da boğazı öyle kuruydu ki ağzından doğru düzgün bir ses çıkmadı.

Silahın namlusu hafifçe yükseldi ve Franck kendini hemen sandalyeye bıraktı.

"Kollarını kolçaklara koy" dedi çocuk. "Diyafonun düğmesine basacağım ve Ina'dan fırına gidip çörek almasını isteyeceksin. Hemen şimdi."

Çocuk düğmeye bastı.

"Evet?" dedi Ina yardımsever bir sesle.

"Ina..." Franck'in beyni çaresizce alternatif bir çözüm arıyordu.

"Evet?"

"Git ve..." Çocuğun parmağının tetiği bastırdığını görünce Franck'in arama çabaları boşa gitti. "Bana fırından biraz taze çörek al, olur mu? Şimdi."

"Tamamdır."

"Sağ ol, Ina."

Çocuk tetiği bıraktı, silahı indirdi, paltosunun cebinden yapışkan bant çıkardı ve Franck'in sandalyesine gidip kollarını kolçaklara bantlamaya başladı. Ardından göğsünü sandalyenin sırtılığına, ayaklarını ise sandalyenin ayağına ve tekerlerine bantladı. Silahını tekrar kaldırdı. Franck'in aklından tuhaf bir düşünce geçti: Şu an korktuğundan daha fazla korkması gerekiyordu. Çocuk Agnete Iversen, Kalle, Sylvester ve Hugo Nestor'ı öldürmüştü. Onu da öldüreceğinin farkında değil miydi? Belki de Staten'de güvenli odasında oturması ve gün ortasında olmaları rahatlatıyordu onu. Bu çocuk cezaevinde resmen elinde büyümüştü ve Halden vakası dışında onun ne şiddete meyilli olduğunu ne de birilerine şiddet uyguladığını görmüştü.

Çocuk Franck'in ceplerini karıştırdı, cüzdanıyla araba anahtarını buldu.

"Porsche Cayenne" dedi anahtarlıktaki yazıyı yüksek sesle okuyarak. "Bir devlet memuru için pahalı bir araba, değil mi?"

"Ne istiyorsun?"

"Senden üç basit soruya cevap vermeni istiyorum. Bana gerçeği söylersen seni öldürmeyeceğim. Ama söylemezsen korkarım ki seni öldürmek zorunda kalacağım." Son cümleyi neredeyse üzgün bir sesle söylemişti.

"Birinci soru, Nestor'ın sana ödeme yapmak için para gönderdiği hesabın adı ve numarası ne?"

Franck cevabı düşündü. Kimsenin hesaptan haberi yoktu.

Dilediği şeyi söyleyebilir, kimse itiraz edemeyeceği için kafasından bir hesap uydurabilirdi. Franck ağzını açtı ama çocuk onu susturdu.

"Yerinde olsam konuşmadan önce düşünürdüm."

Franck silahın namlusuna baktı. Çocuk neyi kastetmişti? Hesabın varlığını ne kimse doğrulayabilir ne de inkâr edebilirdi. Nestor dışında kimse o hesaba para göndermemişti. Franck gözlerini kırptı. Çocuk Nestor'ı öldürmeden önce ondan zorla bilgi almış olabilir miydi? Bu bir test miydi?

"Hesap bir şirketin adına açıldı" dedi Franck. "Dennis Limited. Cayman Adaları'nda kayıtlı."

"Peki hesap numarası?" Çocuk sararmış bir kartvizite benzeyen bir şey gösterdi. Nestor'ın verdiği numarayı not mu etmişti? Blöf yapıyorsa da ne olacaktı ki? Franck ona hesap numarasını verse dahi oradan para çekmesi imkânsızdı. Franck rakamları bir çırpıda söylemeye başladı.

"Yavaş ol" dedi çocuk kartvizite bakarak. "Tane tane söyle."

Franck dediğini yaptı.

"O zaman geriye sadece iki soru kaldı" dedi çocuk Franck bitirdiğinde. "Babamı kim öldürdü? Ve İkiz'e yardım eden köstebek kimdi?"

Arild Franck gözlerini kırptı. Vücudu biliyordu. Artık farkındaydı ve her gözeneğinden ter döküyordu. Korkmanın vaktinin geldiğini anlamıştı. Çocuk silahı tekrar indirdi ve onun yerine bir bıçak çıkardı. Hugo Nestor'ın iğrenç, kıvrık, ölümcül silahını.

Franck bağırdı.

Simon telefonunu montunun cebine koyup tünelin dışında Bjorvika ve Oslo Fiyordu'nun üzerine vuran ışığa bakarak "Şimdi anlıyorum" dedi.

"Neyi anlıyorsunuz?" diye sordu Kari.

"Plaza'da gece çalışan resepsiyon görevlilerinden biri az

önce emniyeti arayıp aranan adamın süitlerinden birinde bir gece kaldığını söylemiş. Fidel Lae ismiyle. Bazı misafirler gürültüden şikâyet edince süite gitmişler ve içeride lavaboya bağlanmış başka bir adam bulmuşlar. Adam bilekleri çözülür çözülmez hiçbir şey söylemeden gitmiş. Girişteki kameraları da kontrol etmişler. Lofthus, Hugo Nestor ve süitte bulunan diğer adamla birlikte otele girerken görülüyormuş."

"Bana neyi anladığınızı hâlâ söylemediniz."

"Ah, doğru. Enerhauggata'daki üç adamın geldiğimizden nasıl haberdar olduğunu anladım. Otelin gece kayıtlarına göre kelepçeli adam tam da biz kadın ticareti yapılan adresin dışında beklerken Plaza'dan çıkmış. Demek ki hemen telefona sarıldı ve herkese Nestor'ın kaçırıldığını söyledi. Onlar da Nestor onları ele verirse diye binayı boşaltmaya başladılar. Sonuçta Kalle'nin başına gelenleri biliyorlardı, değil mi? Ama kızları minibüsle götürmek üzereyken bizim çoktan oraya geldiğimizi anladılar. O yüzden önce bizim gitmemizi beklemeye karar verdiler. Ya da biz içeri girdiğimizde gizlice minibüsü dışarı çıkarabileceklerini düşündüler."

"Bu meseleye epey kafa yorduğunuz belli" dedi Kari. "Geldiğimizden nasıl haberdar olduklarını yani."

"Olabilir" dedi Simon Emniyet Müdürlüğü'ne doğru ilerleyerek. "Ama ancak çözebildim."

"Bence bunun nasıl mümkün olabileceğini zaten biliyordunuz" diyerek düzeltti onu Kari. "Peki söyler misiniz, şimdi ne düşünüyorsunuz?"

Simon omuz silkti. "Daha fazla zarara yol açmadan Lofthus'u bulmamız gerektiğini."

Geniş koridorda yürürlerken "Komik bir adam" dedi Morgan Asköy kendisinden yaşça büyük olan mesai arkadaşına. Hücre kapıları sabah kontrolü için ardına kadar açılmıştı. "Adı Sörensen. Durup dururken yanıma geldi."

"O olamaz" dedi diğer gardiyan. "A Koğuşu'nda bir tane Sörensen var, o da hastalık izninde."

"Evet, oydu. Üniformasında kimlik kartını gördüm."

"Ama Sörensen'le birkaç gün önce konuştum. Yeniden hastaneye yatırılmıştı."

"Demek ki çabuk iyileşmiş."

"Tuhaf. Üstelik üniformalıydı, öyle mi? Sörensen üniformadan nefret eder. Her zaman üzerini burada değiştirir ve üniformasını dolapta bırakır. Lofthus onu bu sayede çaldı."

"Şu firar eden mahkûm mu?"

"Evet. İşini seviyor musun, Asköy?"

"Evet. "

"Güzel. İzinlerini kullanmaya bak, fazla mesai yapmamaya çalış."

Altı adım daha atmışlardı ki oldukları yerde kaldılar ve birbirlerine baktılar. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Şu konuştuğun adam neye benziyordu?" diye sordu mesai arkadaşı.

"Lofthus neye benziyordu?" diye karşılık verdi Morgan.

Franck burnundan nefes alıp veriyordu. Bağırtısı çocuğun ağzına bastırdığı eliyle susturulmuştu. Çocuk Franck'in ayakkabılarından birini çıkardı, çorabını çekti ve ağzına tıkıp bantla kapattı.

Sağ kolçaktaki bandı bilerek gevşek tutmuştu. Böylece Franck çocuğun ona verdiği kalemi tutmayı ve masanın ucundaki kâğıdın üzerine kaldırmayı başardı.

"Cevap ver."

Franck kâğıda bir şey yazdı.

Bilmiyorum.

Kalemi elinden bıraktı.

Rulodan bir parça bant kopartıldığını duydu, yapışkan taraftaki tutkalın kokusunu aldı ve iki burun deliği de bant-

la kapatılarak tüm hava akışı kesildi. Franck'in bedeni kontrolden çıktı, sandalyede zıplayıp tepindi. İki büklüm olmuş bir halde kıvrandı. Lanet çocuk için dans ediyordu! Kafasının içindeki basınç artıyordu, az sonra başı patlayacak gibi hissediyordu. Kendini ölmeye hazırlarken çocuğun kalemin ucunu burun deliklerinden birinin üzerindeki gergin banda dayadığını gördü.

Çocuk bandı delince Arild Franck sol burun deliğinden havayı içine çekti ve yanaklarından ılık gözyaşlarının ilk damlaları süzüldü.

Çocuk kalemi tekrar ona verdi. Franck dikkatini topladı.

Merhamet göster. Köstebeğin adını bilseydim sana söylerdim.

Çocuk kâğıtta yazılanları okudu. Gözlerini yumdu ve acı çeker gibi yüzünü buruşturdu. Banttan bir parça daha kopardı.

Masadaki telefon çalmaya başladı. Franck umutla telefona baktı. Ekranda arayan odanın dahili numarası göründü. Vardiya amiri Goldsrud'du arayan. Ne var ki çocuk sesi duymazdan geldi ve Franck'in burun deliklerine yeni bir bant yapıştırmaya odaklandı. Franck panik dalgasıyla birlikte gelen titremeyi hissetti. Gülüyor muydu yoksa ağlıyor muydu, neredeyse onu bile kestiremedi.

"Müdür yardımcısı cevap vermiyor" dedi Geir Goldsrud telefonu kapatırken. "Ina da yerinde yok, yoksa telefonu o açardı. Müdür yardımcısını rahatsız etmeden şunun üzerinden bir daha geçelim. Gördüğün adamın kendini Sörensen olarak tanıttığını ve buna benzediğini söylüyorsun..." Goldsrud, Sonny Lofthus'un fotoğrafının olduğu televizyon ekranını işaret etti.

"*Benzemek* ne kelime" dedi Morgan ısrarla. "Diyorum ya size, bu onun *ta kendisi*."

"Sakin ol" dedi yaşça daha büyük olan mesai arkadaşı.

"Söylemesi kolay" dedi Morgan homurdanarak. "Adam alt tarafı altı cinayetten aranıyor."

"Ina'yı cep telefonundan arayıp müdürünün nerede olduğunu soracağım. Sonra da onu kendimiz aramaya başlayacağız. Hiçbir şekilde panik istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Morgan önce mesai arkadaşına, ardından vardiya amirine baktı. Görünüşe göre amiri Morgan'dan daha fazla panikleмişti. O ise sadece heyecanlıydı. Sahiden heyecanlı. Staten'e gizlice giren bir mahkûm. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

"Ina?" Goldsrud telefona resmen bağırdı ve Morgan yüzündeki rahatlamayı gördü. Vardiya amiri için sorumluluktan kaçmaya çalıştığı söylenebilirdi ancak ara bir kademede idareci olmak ve müdür yardımcısına hesap vermek berbat bir şey olmalıydı. "Acilen Franck'e ulaşmamız gerek! Nerede o?"

Morgan yüzündeki rahat ifadenin şaşkınlığa ve ardından korkuya dönüşünü izledi. Goldsrud telefonu kapattı.

"Ne?.." diye söze girdi büyük olan gardiyan.

"Odasında bir ziyaretçisi olduğunu söyledi" dedi Goldsrud. Ayağa kalktı ve odanın diğer ucundaki silah dolabına yöneldi. "Sörensen adında bir adammış."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Morgan.

Goldsrud anahtarı kilide sokup çevirdi ve dolabı açtı. "Bunu" dedi.

Morgan dolabın içinde on iki tüfek saydı.

"Dan ve Harald, siz benimle geliyorsunuz!" diye bağırdı Goldsrud. Morgan artık sesinde şaşkınlık, dehşet ya da sorumluluk korkusundan eser kalmadığını duyabiliyordu. "Hemen şimdi!"

Simon ve Kari Emniyet Müdürlüğü'nün orta avlusundaki asansörün önünde dikilirlerken Simon'ın cep telefonu çaldı.

Adli Tıp Kurumu'ndan arıyorlardı.

"Diş fırçalarındaki DNA örneklerinin ilk sonuçları geldi."

"Harika" dedi Simon. "İlk yarı skorunu öğrenebilir miyim?"

"Bitiş düdüğüne otuz saniye kaldı desek daha doğru olur. Sonuçların doğruluk oranı yüzde doksan beşin üzerinde."

Simon "Eee, sonuç?" derken asansör kapıları açıldı.

"Diş fırçalarından ikisindeki tükürük örnekleri için DNA veritabanımızda kısmi eşleşme bulduk. İşin ilginç tarafı, eşleşmenin bilinen bir suçluya ya da polis memuruna değil, bir cinayet kurbanına ait olması. Daha açık konuşmak gerekirse, bu diş fırçalarını kullanan kişinin kurbanla yakından bir ilgisi var."

"Ben de bunu bekliyordum" dedi Simon asansöre binerken. "Diş fırçaları Iversen ailesinin evinden alınmış olmalı. Cinayetten sonra Iversen'lerin banyosunda fırçaların olmadığını fark etmiştim. Kısmi eşleşme Agnete Iversen'e ait, değil mi?"

Kari elini zafer edasıyla havaya kaldıran Simon'a hızlı bir bakış attı.

"Hayır" dedi Adli Tıp Kurumu'ndan gelen ses. "Açıkçası Agnete Iversen'in DNA'sı sistemimizde kayıtlı bile değil."

"Ha? Öyleyse nasıl..."

"Bu eşleşme kimliği bilinmeyen bir cinayet kurbanına ait."

"Diş fırçalarından ikisiyle kimliği bilinmeyen bir cinayet kurbanı arasındaki ilişki yine de kanıtlanabilir, değil mi? Kimliği bilinmeyen derken?"

"Kimliksiz. Çok genç ve ölü bir kız."

Simon "Ne kadar genç?" diye sordu ve kapanmaya başlayan asansör kapılarına baktı.

"Alışkın olmadığımız kadar genç."

"Yani?"

"Dört aylık bir cenin."

Simon'ın zihni bu yeni bilgiyi gücü yettiğince işlemeye çalıştı. "Agnete Iversen geç kalınmış bir kürtaj mı yaptırmış? Bunu mu söylüyorsun?"

"Hayır."

"Hayır mı? O zaman kim bu? Kahretsin!" Simon gözlerini kapadı ve alnını asansörün duvarına dayadı.

"Hat mı kesildi?" diye sordu Kari.

Simon başıyla onayladı.

"Bir saniye sonra inmiş olacağız" dedi Kari.

Çocuk bandı iki defa deldi. Her burun deliği için birer delik. Arild Franck ciğerlerine çektiği havayla ömrünü biraz daha uzattı. Tek istediği yaşamaktı. Vücudu başka bir dürtüyü tanımıyordu.

"Eee, bana bir isim verecek misin?" diye sordu çocuk kısık sesle.

Franck derin derin nefes aldı; o an bu tatlı ve lezzetli havayı iyice içine çekebilmek için daha büyük burun delikleri ve daha geniş bir genzi olmasını diledi. Kulakları bir yardımın, bir kurtuluş biletinin yolda olduğunu gösteren herhangi bir ses ararken başını iki yana sallayıp çorabın arkasındaki kurumuş dili ve bandın arkasındaki dudaklarıyla verecek bir ismin olmadığını, köstebeğin kim olduğunu bilmediğini, sadece merhamet dilediğini anlatmaya çalıştı. Özgür kalmak istiyordu. Affedilmek.

Çocuk tam önünde durduğunda ve bıçağı havaya kaldırdığında donakaldı. Franck hareket edemiyordu, kolları ve bacakları bantlanmıştı. Her yeri... Bıçak aşağı indi. Nestor'ın tiksinç, kıvrık bıçağı. Franck'in başı sandalyenin başlığına abandı, her bir kası gerildi ve vücudundan püsküren kanı görünce sessizce çığlık attı.

32

"İki" diye fısıldadı Goldsrud.

Adamlar silahlarıyla hazır bir şekilde dikilip müdür yardımcısının odasına açılan kapının arkasındaki sessizliği dinledi.

Morgan nefesini verdi. İşte oluyordu. Çocukluğundan beri hayalini kurduğu şeyin bir parçası olmasına sonunda ramak kalmıştı. Birisini yakalayacaktı. Hatta belki de...

"Üç" diye fısıldadı Goldsrud.

Ve balyozu savurdu. Balyozun kilide çarpmasıyla kapının kasasından parçalar saçıldı ve içlerinde en uzun boylu olan Harald kapıyı kırarak içeri girdi. Morgan Goldrusd'un talimat verdiği gibi göğüs hizasında tuttuğu tüfeğiyle onu takip etti ve iki adım sola çekildi. Odada sadece bir kişi vardı. Morgan göğsü, boğazı ve çenesi kanlar içinde sandalyede oturan adama baktı. Tanrım, öyle çok kan vardı ki! Morgan damarlarına bir çeşit ilaç enjekte etmiş gibi dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Hayır, dik durmalıydı! Ama o kadar çok kan vardı ki! Ve sandalyedeki adam elektriğe tutulmuşçasına titriyor, sarsılıyordu. Derin deniz balıklarını andıran pörtlemiş çılgın gözleriyle onlara bakıyordu.

Goldsrud iki adım öne çıktı ve adamın ağzındaki bandı söktü.

"Nerenizden yaralandınız, müdürüm?"

Adam ağzını kocaman açtıysa da sesi çıkmadı. Goldsrud iki parmağını ağzına sokup siyah bir çorap çıkardı. Adamın ağzından salyalar dökülürken Morgan müdür yardımcısı Arild Franck'in sesini bağırtısından tanıdı: "Peşine düşün! Kaçmasına izin vermeyin!"

"Neresinden yaralandığını bulmalıyız ve kanamasını..." Goldsrud müdür yardımcısının gömleğini yırtmaya başlamıştı ki Franck haykırdı: "Lanet kapıları kilitleyin yoksa kaçacak! Arabamın anahtarını aldı! Şapkamı da!"

"Sakin olun, müdürüm" dedi Goldsrud kolçaklardan birindeki bandı kopartırken. "Artık kapana kısıldı, parmak izi sensörlerinden geçemez."

Franck ona öfkeli bir bakış attı ve serbest kalan elini havaya kaldırdı. "Hayır, geçer!"

Morgan geriye doğru sendeledi, duvardan destek almak zorunda kaldı. Ne kadar uğraşsa da gözlerini müdür yardımcısı Arild Franck'in kayıp olan işaretparmağının yerinden akan kanlardan ayıramıyordu.

Kari başkomiserin peşinden asansörden indi, koridordan geçip açık planlı ofise geldi.

"Yani" dedi, yeni edindiği bilgiyi sindirmeye çalışarak, "size postayla üç diş fırçası gönderildi, zarfta "S" adında birinin notu vardı ve fırçalardaki DNA'ların kontrol edilmesi gerektiğini söylüyordu, öyle mi?"

"Evet" dedi Simon, bir yandan telefonunun tuşlarına basıyordu.

"Ve fırçalardan ikisindeki DNA örnekleri, ailenin doğmamış bir çocukla olan kan bağını kanıtlıyor? Cinayet kurbanı olarak kaydedilmiş bir doğmamış çocukla?"

Simon başıyla onayladı ve telefonun yeniden bağlandığını göstermek için bir parmağını dudaklarına götürdü. Telefonu hoparlöre aldığı için yüksek ve anlaşılır bir sesle konuştu.

"Yine ben, Kefas. Çocuk kimmiş, nasıl ölmüş ve aileyle bağlantısı neymiş?"

Kari'nin de duyabilmesi için telefonu kaldırdı.

"Annenin ya da bebeğin kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz annenin Oslo'nun merkezinde aşırı dozdan öldüğü ya da öldürüldüğü. Kayıtlarda 'kimliği belirsiz' olarak geçiyor."

"O vakayı biliyoruz" dedi Simon içinden küfrederek. "Asyalı, büyük ihtimalle Vietnamlı. Muhtemelen kadın ticareti kurbanı."

"Bu senin alanın Kefas. Bebek ya da cenin annesi öldüğü için ölmüş."

"Anlıyorum. Peki babası kimmiş?"

"Kırmızı diş fırçası."

"Kırmızı... öyle mi?"

"Evet."

Simon teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Kari kahve makinesine gidip ikisine birer kahve aldı. Geri döndüğünde Simon başka bir görüşme yapıyordu. Yumuşak ses tonuna bakılırsa Else'yle konuşuyordu. Telefonu kapatınca belirli bir yaşın üstündeki insanlara has olan o anlık ifade belirdi yüzünde. İçinden bir şey geçmiş, o an istese un ufak olabilirmiş gibi bir ifade. Kari iyi olup olmadığını sormak istedi ama yarasını deşmemeye karar verdi.

"Eee..." dedi Simon neşeli görünmeye çalışarak. "Babasının kim olduğunu düşünüyoruz? Büyük Iver mi yoksa küçük mü?"

"Düşünmemize gerek yok" dedi Kari. "Zaten biliyoruz."

Simon bir an için ona hayretle baktı. Genç kadının başını yavaşça iki yana sallayışını izledi. Ardından gözlerini kıstı, başını öne eğdi ve seyrek saçlarını düzeltiyormuş gibi elini başında gezdirdi.

"Tabii ya" dedi sessizce. "İki diş fırçası. Yaşlanıyor olmalıyım."

"Iver'le ilgili neler bildiğimizi kontrol etmeye gidiyorum" dedi Kari.

Kari gidince Simon bilgisayarını açıp posta kutusuna baktı.

Birisi ona bir ses dosyası göndermişti. Görünüşe göre cep telefonundan.

Daha önce kimseden ses dosyası almamıştı.

Dosyayı açıp oynatma düğmesine bastı.

Morgan kumanda odasının ortasında tüm hiddetiyle dikilen müdür yardımcısına baktı. Elindeki parmak kökünü gazlı bezle sarmıştı ama acilen tedavi görmesi gerektiğini söyleyen cezaevi revirinin teklifini geri çevirmişti.

"Demek bariyeri kaldırdın ve katilin öylece arabayla dışarı çıkmasına izin verdin, öyle mi?" diye bağırdı.

"Sizin arabanızı kullanıyordu" dedi muhafız alnındaki teri silerek. "Kafasında da sizin şapkanız vardı."

"Ama o ben değildim!" diye kükredi Franck.

Franck'in yüksek tansiyonundan mıydı bilmiyordu ama Morgan beyaz beze yayılan iğrenç kırmızı sıvıyı görünce tekrar bayılacak gibi oldu.

Monitörlerin yanındaki telefonlardan biri çaldı. Goldsrud telefonu kaldırıp dinledi.

"Parmağı bulmuşlar" dedi ahizenin mikrofon kısmını eliyle kapatarak. "Sizi ameliyat için Ulleval Hastanesi'ne götüreceğiz, böylece parmağınızı..."

"Nerede?" diyerek onu böldü Franck. "Nerede bulmuşlar?"

"Porsche'nizin gösterge panelinde görünür bir yerde duruyormuş. Araba Grönland'da yolun ortasına park edilmiş."

"Bulun onu! Bulun onu!"

Tor Jonasson metrodaki demir çubuktan sarkan tutamağa tutunuyordu. Başka bir uykulu sabah yolcusuna çarpınca mırıldanarak özür diledi. Bugün beş cep telefonu satması gerekiyordu. Hedefi buydu. Öğleden sonra metroda dikilirken ya da bir umut otururken başarıp başarmadığını bili-

yor olacaktı. Ve başarmışsa bu onu... sevindirecekti. Belki.

Tor iç geçirdi.

Sırtı dönük halde dikilen üniformalı adama baktı. Kulaklığından müzik sesi geliyordu. Kulaklığının ucu elinde tuttuğu ve arkasında Tor'un çalıştığı dükkânın etiketinin bulunduğu cep telefonuna takılıydı. Tor adamı yandan görebilmek için pozisyonunu değiştirdi. Ona iyice bakmaya çalıştı. Dükkâna o antikayla gelip pil almak isteyen adam değil miydi bu? Diskçalarla. Tuhafına gittiği için internette araştırmıştı. O diskçalarlar 2000 yılına, yani MP3 çalan Walkman'ler çıkana kadar üretilmişti. Tor adamın o kadar yakınında dikiliyordu ki vagonun çelik tekerlerinin tıkırtıları arasında kulaklığından gelen sesi duyabiliyordu ancak tren bir viraja gidip vagon gıcırdamaya başlayınca sesi duyamaz oldu.

Müzik yalnızca tek bir kadın sesinden ibaret gibiydi. Ama melodiyi hatırlamıştı.

"Ezelden beri sevgilisiydin onun..." Leonard Cohen.

Simon ses dosyasının simgesine bakakalmıştı. İnanamıyordu. Dosya sadece birkaç saniye sürmüştü. Tekrar çaldı.

Evet, sesin sahibini ilk duyuşta tanımıştı ama neden bahsettiğini bir türlü anlayamıyordu.

"Ne yapıyorsun? Piyango mu oynuyorsun?"

Simon sesin geldiği yöne döndü. Sabah temizliğine çıkan Sissel Thou çöp sepetlerini boşaltıyordu.

Simon "Onun gibi bir şey" dedi ve kadın masasının altındaki sepeti alıp el arabasına boşaltırken durdurma düğmesine bastı.

"Paranı çarçur ediyorsun Simon. Piyango şanslıların işidir."

"Sence biz öyle değil miyiz?" diye sordu Simon gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan.

"Şu yarattığımız dünyaya baksana."

Simon sandalyesine yaslanıp gözlerini ovuşturdu. "Sissel?"

"Efendim?"

"Genç bir kadın öldürüldü ve şimdi kadının öldürüldüğünde hamile olduğu ortaya çıktı. Ama ben katilin kadından korktuğunu düşünmüyorum, bence bebekten korkuyordu."

"Hı hı."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bu bir soru mu, Simon?"

Simon başını sandalyenin başlığına yasladı. "Karnında şeytanın oğlunu taşıdığını bilseydin onu yine de doğurur muydun Sissel?"

"Bu konuşmayı daha önce yapmıştık, Simon."

"Biliyorum ama ne cevap vermiştin?"

Sissel ona sitemkâr bir bakış attı. "Doğanın ne yazık ki zavallı anneye başka bir seçenek sunmadığını söylemiştim, Simon. Ya da bu durumda, babaya."

"Bay Thou'nun seni terk ettiğini sanıyordum?"

"Ben senden bahsediyorum Simon."

Simon tekrar gözlerini kapadı. Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Yani biz aşkın köleleriyiz. Kimi seveceğimiz de tamamen şans işi. Bunu mu söylüyorsun?"

"Acı ama hayat böyle" dedi Sissel.

"Tanrılar da bize gülüyor."

"Muhtemelen. Ama her şeye rağmen birisinin burayı halen temizlemesi gerekiyor."

Simon uzaklaşan ayak seslerini duydu. Ardından ses dosyasını bilgisayarından cep telefonuna aktardı, erkekler tuvaletine gitti, kabinlerden birine girdi ve kaydı yeniden çaldı.

İkinci dinleyişten sonra nihayet rakamların ne anlama geldiğini anladı.

IV

33

Simon ve Kari güneşin altında biraz fazla büyük, biraz fazla çıplak ve biraz fazla yaz sessizliğine bürünmüş olan Radhusplassen'de yürüyordu.

"Fidel Lae'nin tarifi kiralık arabayı bulmamıza yardımcı oldu" dedi Kari. "Geri getirilmiş ve neyse ki henüz temizlenmemiş. Adli tıp, köpek çiftliğinin patikasındaki çamurla eşleşen çamur izleri buldu. Oysa ben her çamurun birbirinin aynısı olduğunu sanıyordum."

"Her türün kendine has bir mineral karışımı vardır" dedi Simon. "Araba kimin adına kiralanmış?"

"Sylvester Trondsen."

"O kim?"

"İşsizlik yardımı alan otuz üç yaşında bir adam. Kayıtlı adresinde kendisini bulamadım. Sabıkasında iki fiili saldırı vakası var. Bizim polisler Nestor'la arasında bir bağlantı olduğunu buldu."

"Peki." Simon iki dükkânın arasındaki girişin önünde durdu. Yüksek ve geniş kapı güvenli ve ciddi bir his veriyordu. Simon üçüncü katın düğmesine bastı. "Başka bir şey var mı?"

"Ila Bakımevi'nde kalanlardan biri polislere 323 numaralı odada kalan yeni çocuğun müdür yardımcısıyla iyi anlaştığını söylemiş."

"Martha Lian'la mı?"

"Geçenlerde arabayla bakımevinde birlikte ayrılırlarken görülmüşler."

Zillerin üzerindeki pirinç levhanın deliklerinden gelen bir ses "Iversen Gayrimenkul" dedi.

"Ben Iversen'le konuşurken resepsiyonda beklemeni istiyorum" dedi Simon, asansörle yukarı çıkarlarken.

"Neden?"

"Çünkü birkaç kuralı çiğneyebilirim ve seni de buna karıştırmak istemiyorum."

"Ama..."

"Üzgünüm ama bu bir emirdi, bil diye söylüyorum."

Kari gözlerini devirdi ve bir şey söylemedi.

Resepsiyonda onları karşılamaya gelen genç adam kendini "Iver" olarak tanıttı. Önce Simon'la, ardından Kari'yle sertçe el sıkıştı. "Babamı görmeye gelmişisiniz."

Çocuk nedense Simon'a normalde güleç ve yumuşak başlı biri olduğunu, yüzüne düşen kâkülün altındaki gözlerinden okunabilen acı ve kedere alışkın olmadığını düşündürdü. Çocuk o yüzden bu kadar dalgın ve sersem görünüyor olmalıydı.

"Bu taraftan." Babası ona muhtemelen polislerin geleceğini söylemişti ve o da babası gibi bu ziyaretin annesinin cinayetiyle ilgili olduğunu tahmin etmişti.

Ofis Vestbanen'e ve Oslo Fiyordu'na bakıyordu. Kapının yanında şekli Coca-Cola şişesine benzeyen ayrıntılı bir gökdelen maketinin bulunduğu cam bir vitrin vardı.

Babası oğlunun yaşlı bir kopyası gibiydi. Aynı sarkık kâkül, aynı pürüzsüz ve sağlıklı ten, gözlerinde aynı neşeli ama durgun bakış. Dik duruşlu, uzun boylu, çıkık çeneliydi. Dostça olduğu kadar çocuksu ve muzip bir meydan okumayla karşısındakinin gözlerinin içine bakan adamlardandı. Böylelerinde tek bir kalıptan çıkmış gibi Batı Oslo'ya has bir özgüven ve metanet olduğunu düşünürdü Simon. Direnişçiler, ku-

tup kâşifleri, *Kon-Tiki*'nin[5] mürettebatı ya da emniyet müdürleri hep bu adamlardan çıkardı.

Büyük Iver başkomisere oturmasını söyledi ve kendisi de bir masanın arkasındaki sandalyeye geçti. Masanın üzerinde Oslo'da 19. yüzyılın başlarında çekildiği belli olan ama Simon'ın o anda neresi olduğunu kestiremediği eski bir siyah beyaz apartman fotoğrafı vardı.

Simon, Iver Junior'ın odadan çıkmasını bekledi ve kapı kapanınca doğruca konuya girdi.

"On iki sene önce Oslo'da, Kvadraturen'deki bir arka bahçede bir kızın cesedi bulundu. Bulunduğunda bu haldeydi."

Simon fotoğrafı Iversen'in masasına koydu ve emlak yatırımcısının resmi görünce değişecek olan yüz ifadesine odaklandı. Ama adam pek bir tepki vermedi.

"Sonny Lofthus adında bir çocuk cinayeti işlediğini itiraf etti" dedi Simon.

"Anlıyorum." Hâlâ bir tepki yoktu.

"Kız bulunduğunda hamileydi."

İşte şimdi tepki vermeye başlamıştı. Şişen burun delikleri ve büyüyen gözbebekleri.

Simon birkaç saniye bekledikten sonra saldırının ikinci aşamasına geçti.

"Evinizden alınan diş fırçalarındaki DNA örnekleri, evinizden bir kişinin bu doğmamış bebeğin babası olduğunu kanıtlıyor."

Iversen'in boynundaki şahdamarı kabarıyor, yüzünün rengi değişiyor, kontrolsüzce göz kırpıyordu.

"Kırmızı diş fırçası sizindi, değil mi Bay Iversen?"

"Nasıl... bunu nasıl?.."

Simon kısacık gülümseyip ellerine baktı. "Bende de bir ufaklık var, resepsiyonda bekliyor. Ama onun aklı benimkin-

5. Norveçli kâşif Thor Heyerdal'ın mürettebatıyla birlikte 1947 yılında Güney Amerika'dan Polinezya Adaları'na gittiği el yapımı salın adı (ç.n.)

den biraz daha hızlı çalışıyor. Üç diş fırçasından sadece ikisindeki DNA örneklerinde ceninle bir kan bağı bulunduğunda oğlunuzun baba olamayacağı fikrini o yürüttü. Basit ve mantıklı bir fikirdi. Çünkü Iver Junior baba olsaydı bu durumda ailenin tüm fertlerinin ceninle bir kan bağı olurdu. O yüzden geriye tek bir erkek kalıyor. O da sizsiniz."

Iver Iversen'in sağlıklı ten rengi giderek soldu ve bembeyaz kesildi.

"Benim yaşıma geldiğinizde muhtemelen aynısı sizin de başınıza gelecek" dedi Simon onu rahatlatmak için. "Gençlerin aklı bizimkinden çok daha çabuk çalışıyor."

"Ama..."

"DNA'nın özelliği bu işte. Amalara fazla yer bırakmıyor..."

Iversen ağzını açarken bir yandan da yüzünü hafifçe gülümsemeye zorluyordu. Böyle tuhaf konuşmaların tam da bu noktasında rahatlatıcı bir espri patlatmaya alışkın olduğu belliydi. Evet, durumun gerginliğini azaltacak bir laf. Ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Benim yavaş çalışan aklım..." Simon parmağıyla alnına hafifçe vurdu, "...meseleyi biraz geç anladı ama üzerine bir şey eklemeyi de başardı. İlk aklıma gelen, sizin gibi evli bir adamın bela çıkarma ihtimali yüksek olan hamile bir kadından kurtulmak için dünyanın en anlaşılır gerekçesine sahip olduğuydu. Haksız mıyım?"

Iversen cevap vermedi ama âdemelmasının onun yerine soruyu yanıtladığını hissetti.

"Polis gazetelerde bir kadının fotoğrafını yayınlayarak bu kadını kimliğini bilen birinin olup olmadığını sormuştu. Sevgilisi ve çocuğun babası ortaya çıkmayınca, hatta polise isimsiz bir ihbarda bile bulunmayınca durum daha da şüpheli bir hal aldı. Haksız mıyım?"

"Bilmiyordum..." diye söze başladı ama durdu Iversen. Şimdiden konuştuğuna pişman olmuştu. Sonra da pişman

olduğunu bu kadar belli ettiğine pişman oldu.

"Hamile olduğunu bilmiyor muydunuz?" diye sordu Simon.

"Hayır!" dedi Iversen kollarını göğsünde bağlayarak. "Yani bununla... bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Hemen şimdi avukatımı çağırmak istiyorum."

"Bir şeyler bildiğiniz açık. Ama aslına bakarsanız her şeyi bilmediğinizi söylemenizde bir doğruluk payı var. Bence her şeyi bilen kişi karınız Agnete'ydi. Ne düşünüyorsunuz?"

Kefas. Kendini başkomiser olarak tanıtmıştı, değil mi? Iver Iversen'in eli telefonuna gitti.

"Hiçbir kanıtınızın olmadığını ve bu görüşmenin bittiğini düşünüyorum Bay Kefas."

"İlk söylediğinizde haklısınız ama ikincisi yanlış. Bu görüşme bitmedi çünkü o telefonu elinize alırsanız dönüşü olmayan bir yola gireceğinizi bilmelisiniz, Bay Iversen. Polisin elinde karınızın aleyhinde bir delil yok ama onu vuran adamın belli ki var."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü günah keçisi yapıldı ve tam on iki yıl boyunca bu şehirdeki suçluların günahlarını bir rahip gibi dinledi. Her şeyi biliyor." Kefas sandalyesinde öne doğru eğildi ve her kelimede parmağını masaya vurarak devam etti. "Kalle Farrisen'in kızı öldürdüğünü ve Agnete Iversen'in ona bunun için para verdiğini biliyor. Bu cinayet yüzünden hapse girdiği için biliyor. Bana sizin masum olabileceğinizi düşündüren tek şey, henüz senin peşinize düşmemiş olması. O telefonu elinize alırsanız bundan sonrasını kuralına göre oynamak zorunda kalırız. Yani sizi cinayetin suç ortağı olarak tutuklarız, medyaya siz ve kız hakkında bildiğimiz ne varsa anlatırız, iş ortaklarınıza bir süre ortalarda görünmeyeceğinizi söyleriz, oğlunuza da... eee, oğlunuza ne dememizi istersiniz?"

Oğluna ne demelerini isterdi? Simon bekledi. Soruyu haz-

metmesini bekledi. Bir sonra söyleyeceği şey için önemliydi çünkü. Önce Iversen bunu biraz düşünmeliydi. Meselenin ciddiyetini ve sonuçlarını kavraması için zamana ihtiyacı vardı. İki dakika önce söz konusu dahi olmayan çözümlere kendini açmalıydı. Simon'ın da yapmak zorunda kaldığı gibi. Bunu yaptığı için şu anda buradaydı.

Simon, Iversen'in elini düşürdüğünü gördü ve titreyen boğuk sesini duydu: "Ne istiyorsunuz?"

Simon sandalyesinde doğruldu. "Bana şimdi her şeyi anlatacaksınız. Size inanırsam çok bir şeyin olmasına gerek kalmayabilir. Ne de olsa Agnete cezasını çekti."

"Cezasını çekti mi?!" Adamın gözleri alevlendi ama Simon'ın buz gibi soğuk gözlerine bakınca o alev sönüverdi.

"Pekâlâ. Agnete'yle ben... pek evli gibi değildik. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Bir iş ortağımın kızları vardı. Asyalı kızlar. Mai'yle bu sayede tanıştım. Onda... ihtiyacım olan bir şey buldum. Gençlik, masumiyet ya da o türden bir şey değil. Kendimden de bildiğim bir yalnızlık."

"O kız tutsaktı Bay Iversen. Evinden ve ailesinden kaçırılmıştı."

Emlak yatırımcısı omuz silkti. "Bilmiyorum ama onun özgür kalması için para ödedim. Ona buluşmamız için bir daire tuttum. Sadece ikimiz olalım diye. Bir gün bana birkaç aydır âdet görmediğini, hamile olabileceğini söyledi. Bebekten kurtulmasını istedim ama kabul etmedi. Ne yapacağımı bilemedim. O yüzden Agnete'ye sordum..."

"Karınıza mı sordunuz?"

Iversen soruyu önemsemez bir tavırla elini kaldırdı. "Evet, tabii ki. Agnete olgun bir kadındı. Üstlenmek istemediği görevleri başkalarının üstlenmesini umursamazdı. Zaten dürüst olmam gerekirse erkeklerden çok kadınlardan hoşlanırdı."

"Ama size bir evlat doğurdu?"

"Ailesinde sorumluluklar çok ciddiye alınır. Ayrıca iyi bir anneydi."

"Aynı zamanda Oslo'nun en büyük özel mülk sahibi olan bir aile. O kadar mükemmel bir itibarları ve lekelenmemiş bir soyadları vardı ki Asyalı gayrimeşru bir çocuk söz konusu dahi olamazdı."

"Evet, Agnete eski kafalıydı. Ona gittim çünkü eninde sonunda bizi yöneten oydu."

"Çünkü şirket onun parasıyla kurulmuştu" dedi Simon. "O yüzden Agnete sorundan kurtulmaya karar verdi. Temelli kurtulmaya."

"Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordum" dedi Iversen.

"Evet çünkü sormadınız. Siz meseleyi ona bırakınca bu işi sizin yerinize yapacak insanlarla konuştu. Onlar da bir görgü tanığı arka bahçede kıza şırınga vuran birini gördüğünü polislere söyleyince bir günah keçisi satın aldılar. Böylece deliller karartıldı, parasını da siz ödediniz."

Iversen tekrar omuz silkti. "Ben kimseyi öldürmedim, sadece size olanları anlatarak anlaşmada üzerime düşeni yaptım. Asıl soru, siz de kendi üzerinize düşeni yapacak mısınız?"

"Asıl soru" dedi Simon, "eşiniz gibi bir kadının nasıl olup da Kalle Farrisen gibi serserinin tekini bulabildiği."

"Kalle Farrisen diye birini hiç duymadım."

"Evet" dedi Simon, ellerini önünde birleştirerek. "Ama İkiz'in kim olduğunu biliyorsunuz."

Odada bir anlığına kusursuz bir sessizlik çöktü. Dışarıdaki arabalar bile nefeslerini tutmuştu sanki.

"Affedersiniz, kim dediniz?" dedi Iversen en sonunda.

"Uzun yıllar Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nda çalıştım" dedi Simon. "Iversen Gayrimenkul İkiz'le iş yapıyordu. Uyuşturucudan ve kadın ticaretinden kazandığı parayı aklamasına yardım ediyordunuz. O da karşılığında size yüz

milyonlarca krona kadar çıkan ve sizi vergiden muaf kılan uydurma giderler sağlıyordu."

Iver Iversen başını iki yana salladı. "Ne yazık ki İkiz hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Korkunuzu anlıyorum ama bu koca bir yalan" dedi Simon. "İkinizin birlikte çalıştığına dair kanıtlarım var."

"Demek öyle?" dedi Iversen parmak uçlarını birleştirerek. "O zaman neden Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu bana bir kez bile dava açmadı?"

"Çünkü Büro'da çalışırken içeriden engelleniyordum" dedi Simon. "Ama İkiz'in kirli işlerden kazandığı parayla sizden ticari mülk satın aldığı ve aynı mülkleri çok daha yüksek bir fiyata size geri sattığını biliyorum. En azından belgeler böyle söylüyor. Elde ettiği kârla uyuşturucu parasını bankada tutabiliyordu ve hiçbir vergi kurumu bu paranın nereden geldiğini sorgulayamıyordu. Siz de gelirinizi giderlerinize denk getirerek topluma katkı sağlama mecburiyetinden kurtuluyordunuz. İki taraf için de kazançlı bir durum."

"İlginç bir teori" dedi Iversen omuzlarını kaldırarak. "Artık size bildiğim her şeyi anlattım. Başka bir soru var mı?"

"Evet. İkiz'le tanışmak istiyorum."

Iversen iç çekti. "Size İkiz adında birini tanımadığımı söyledim."

Simon sessizce başını salladı. "Biliyor musunuz? Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu'nda onun adını o kadar sık duyuyorduk ki insanlar İkiz'in varlığından şüphe duymaya, onun bir şehir efsanesi olduğunu düşünmeye başlamıştı."

"Bana da öyleymiş gibi geldi, Bay Kefas."

Simon sandalyede doğruldu. "Benim için hava hoş. Ama bir şehir efsanesi yıllardır tüm şehrin uyuşturucu ve fuhuş pazarını elinde tutamaz Iversen. Efsaneler iş ortaklarının isteğiyle hamile kadınları infaz etmezler." Öne doğru eğildi, iki avcunu da masaya koydu ve Iversen yaşlı adamın nefesinin

kokusunu alacak kadar güçlü bir nefes verdi. "Kimse bir efsane yüzünden uçurumdan kendini atacak kadar korkmaz. Yaşadığını biliyorum."

Simon kendini geri attı ve ayağa kalktı. Kapıya yürürken cep telefonunu salladı. "Asansöre biner binmez bir basın toplantısı ayarlayacağım. Oğlunuzla konuşacaksınız şimdi tam zamanı."

"Durun!"

Simon kapının önünde durdu ama yüzünü dönmedi.

"Şey... Ayarlamaya çalışacağım."

Simon kartını çıkartıp Coca-Cola gökdelenli cam vitrinin üzerine bıraktı.

"İkinizin saat altıya kadar vakti var."

"Staten'in içinde mi?" diye tekrarladı Simon asansörden inerlerken. "Lotfhus Franck'e kendi odasında mı saldırmış?"

Kari başıyla onayladı. "Şimdilik bu kadarını biliyorum. Iversen ne söyledi?"

Simon omuz silkti. "Hiçbir şey. Tam da beklediğim gibi önce avukatımla konuşacağım diye tutturdu. Mecburen yarın bir daha görüşeceğiz."

Arild Franck yatağın ucuna oturmuş, ameliyata alınmayı bekliyordu. Hastanenin soluk mavi önlüklerinden birini giyiyordu ve bileğinde bir kimlik bilekliği takılıydı. İlk bir saat acı çekmemişti ama artık canı yanmaya başlıyordu ve anestezi uzmanının yaptığı ufacık iğne hiçbir işe yaramıyordu. Neyse ki ameliyattan hemen önce tüm kolunu uyuşturacak daha iyi bir iğne yapmaya söz vermişlerdi. El alanında uzman bir cerrah yanına uğrayarak günümüzde mikrocerrahinin ne kadar gelişmiş olduğunu, kopan parmağın hastaneye getirildiğini, kesiğin düzgün ve temiz olduğunu ve parmak asıl sahibine tekrar kavuştuğunda sinirler çabucak birbirine bağlanaca-

ğı için parmağını birkaç ay içinde "her iş için" kullanabileceğini uzun uzun anlatmıştı. Espri yapma çabası muhtemelen iyi niyetinden kaynaklanıyordu ama Franck şaka kaldıracak halde değildi. O yüzden cerrahın lafını yarıda kesmiş ve parmağın tekrar dikilmesi ve işe dönmesinin kaç saat süreceğini sormuştu. Cerrah ameliyatın kendisinin bile birkaç saat sürdüğünü söyleyince Franck cerrahın şaşkın bakışları arasında saatine bakıp kısık ama duyulabilir bir sesle küfretmişti.

Kapı açılınca Franck başını kaldırdı. Gelenin anestezi uzmanı olmasını umdu çünkü artık sadece parmağı değil, başı, hatta tüm bedeni zonkluyordu.

Ne var ki gelen kişi beyaz ya da yeşil giyinmiyordu. Gri takım elbiseli uzun, ince bir adamdı.

"Bay Pontius?" dedi Franck.

"Selam Arild. Nasıl olduğunu görmek istedim."

Franck emniyet müdürünün asıl geliş sebebini anlamasını kolaylaştıracakmış gibi tek gözünü kıstı. Parr yandaki yatağa oturdu. Sargılı başını işaret etti.

"Canın yanıyor mu?"

"Geçecek. Onu arıyorsunuz, değil mi?"

Emniyet müdürü omuzlarını kaldırdı. "Lofthus yer yarıldı içine girdi sanki. Ama onu bulacağız. Ne istediği hakkında fikrin var mı?"

"Ne istediği mi?" dedi Franck burun kıvırarak. "Kim bilir ne istiyor? Adam gözü dönmüş bir haçlı askeri gibi."

"Kesinlikle" dedi Parr. "Öyleyse asıl soru bir sonraki saldırıyı ne zaman ve nerede yapacağı. Sana bir ipucu verdi mi?"

Franck "İpucu mu?" diye sızlandı ve dirseğini hafifçe büktü. "Ne gibi?"

"Bir şeyler hakkında konuşmuş olmalısınız."

"O konuştu. Benim ağzım tıkalıydı. Köstebeğin kim olduğunu öğrenmek istedi."

"Evet, gördüm."

"Gördün mü?"

"Odandaki kâğıtlardan. Daha doğrusu kana bulanmamış olanlardan."

"*Benim* odama mı girdin?"

"Yüksek öncelikli bir davadan bahsediyoruz, Arild. Adam bir seri katil. Basının peşimizde olması yetmezmiş gibi şimdi bir de politikacılar müdahale etmeye başladı. Bundan sonra kontrolü ben devralıyorum."

Franck omuzlarını kaldırmakla yetindi. "Peki."

"Sana bir soru..."

"Ameliyata girmek üzereyim ve canım çok yanıyor Pontius. Sonra sorsan olmaz mı?"

"Hayır. Sonny Lofthus, Kjersti Morsand cinayetiyle bağlantılı olarak sorguya çekildi ama cinayetle bir ilgisi olduğunu reddetti. Lofthus'u saçı olay yerinde bulunmadan önce kadının kocasının birinci şüphelimiz olduğunu ona kimse söylemiş miydi? Ya da kadını Yngve Morsand'ın öldürdüğüne dair elimizde kanıt olduğunu?"

"Nereden bilebilirim ki? Ne demek istiyorsun?"

"Ah, sadece merak işte." Parr elini Franck'in omzuna koydu. Franck acının eline vurduğunu hissetti. "Sen ameliyatına odaklan, yeter."

"Teşekkürler ama düşünmeyi gerektiren pek bir şey yok."

"Evet" dedi Parr dikdörtgen gözlüğünü çıkartarak. "Bence de yok." Dalgın bir ifadeyle gözlüğünün camlarını silmeye başladı. "Tek yapman gereken birileri tüm işi yaparken öylece yatmak."

"Doğru" dedi Franck.

"Birilerinin seni tekrar toplamasını beklemek. Seni yeniden bütün hale getirmesini."

Franck yutkundu.

"Eee" dedi Parr gözlüğünü takarak. "Köstebeğin kim olduğunu söyledin mi ona?"

"Yani babasının köstebek olduğunu mu? *Ab Lofthus, kendisi itiraf etti.* Kâğıda bunu yazsaydım çocuk benim kafamı uçururdu.

"Ona ne söyledin Arild?"

"Hiçbir şey! Ne diyebilirdim ki?"

"Ben de bunu merak ediyordum. Çocuk cevabın sende olduğundan nasıl bu kadar emindi ki o cevabı duyabilmek için hapishanene kaçak bir şekilde girmeyi göze aldı?"

"Çocuk delinin teki Pontius. Uyuşturucu bağımlılarının hepsi er ya da geç psikoza girer, sen de biliyorsun. Köstebekmiş... Tanrım, o hikâye Ab Lofthus'la birlikte çoktan bitti."

"O zaman ona ne söyledin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece tek bir parmağını koparmış. Diğer herkesi öldürdü. Ona bir şey vermişsin ki canını bağışlamış. Seni çok iyi tanıdığımı unutma Arild."

Kapı açıldı ve yeşiller içinde iki güleryüzlü hastane çalışanı odaya girdi. "Gitmeye hazır mısınız?" dedi içlerinden biri gülümseyerek.

Parr gözlüğünü düzeltti. "Hiçbir zaman cesur biri olamadın, Arild."

Simon caddede yürürken fiyorttan eserek Aker Brygge ve Munkedamsveien'in üzerinden geçen ve binaların arasında daralıp Ruselokkveien'de hızlanan deniz havasına karşı başını eğdi. İki apartmanın arasına sıkışmış kilisenin önünde durdu. Aziz Paul Kilisesi diğer başkentlerdeki adaşlarına kıyasla daha mütevazı bir yapıydı. Protestan ülkesinde bir Katolik kilisesi. Yüzü batıya, yani yanlış tarafa dönüktü ve önünde ufacık bir kilise kulesi vardı. Sadece üç basamaklı bir merdivenle kapısına ulaşılabiliyordu. Ama kapı her zaman açıktı. Bunu biliyordu çünkü daha önce oraya girmişti. Bir krizin ortasında, gecenin bir yarısı tereddütle o üç basa-

mağı çıkmıştı. Her şeyini kaybettikten hemen sonra, kurtuluşu Else'de bulmadan önceydi.

Simon merdiveni tırmandı, bakır kolu bastırdı ve ağır kapıyı açarak içeri girdi. Kapıyı hemen kapatmak istedi ama sert yaylar buna engel oldu. O zaman da bu kadar sert miydi? Hatırlamıyordu, çok sarhoştu. Elini kapıdan çekti ve kapı santim santim kapanmaya başladı. Ama kokuyu hatırlıyordu. Yabancı, egzotik bir kokuydu. Ruhani bir ortam. Sihirli ve mistik. Bir falcının odası ya da seyyar bir sirk gibi. Else Katolikliğin ahlakını olmasa da estetiğini severdi ve Simon'a bu kilisedeki her şeyin, hatta tuğlalar, harç ve vitraylı pencereler gibi en temel öğelerin bile neredeyse tuhaflığa kaçan dini sembollerle nasıl bezendiğini açıklamıştı. Yine de içinde ağırbaşlılık, bir alt metin, tarihsel bir bağlam ve pek çok düşünen insanın inancını barındırdığı için bu sade sembolizmi dikkate almamak imkânsızdı. Kilise sıralarının bulunduğu dar, badanalı ve sade dekore edilmiş odanın sonunda tek bir mihrap ve çarmıha gerilmiş İsa heykeli vardı. Mağlubiyetteki galibiyetin simgesi. Sol taraftaki duvarın dibinde, kilisenin kapısıyla mihrabın ortasında günah çıkarma kabini bulunuyordu. İki bölmesi vardı ve birinin girişinde fotoğraf kabinlerine benzer siyah bir perde asılıydı. Simon o gece buraya geldiğinde günah çıkarmak için iki bölmeden hangisine gireceğine emin olamamış ve alkolün etkisindeki zihni, rahibin günahkârları görmemesi gerekiyorsa fotoğraf kabininde durması gerektiğine karar vermişti. O nedenle sarsak adımlarla perdesiz tarafa girmiş ve iki bölmeyi ayıran delikli ahşap panoya konuşmaya başlamıştı. Günahlarını itiraf etmişti. Gereksizce yüksek bir sesle. Korkuyla karışık bir ümitle diğer tarafta birinin olmasını, yoksa da herhangi birinin onu duymasını ve gerekeni yapmasını istemişti. Onu bağışlamasını. Ya da ayıplamasını. Bu boğucu boşlukta hatalarıyla baş başa kalmaktansa her şeye razıydı. Fakat hiçbir şey olmamıştı. Ertesi sabah –tuhaf ama– her za-

mankinin aksine baş ağrısı olmadan uyanmıştı ve hayatın hiçbir şey yaşanmamış gibi devam ettiğini, kimsenin umursamadığını fark etmişti. Bir daha da kiliseye adımını atmamıştı.

Martha Lian mihrabın yakınında şık takım elbiseli bir kadınla beraber dikiliyordu. Kadının bazı yaşlı hanımların genç görünmek umuduyla yaptırdığı türden kısa bir saç modeli vardı ve el kol hareketleri kilise için abartılı duruyordu. Parmağıyla bir yerleri işaret ederek açıklamalar yapıyordu. Simon "çiçekler", "seremoni", "Anders" ve "misafirler" dediğini işitti. Kadınların yanına varmak üzereyken Martha Lian ona doğru döndü. Simon'ın aklından geçen ilk şey, son görüştükleri günden beri ne kadar değiştiğiydi. Gözlerinin ne kadar boş baktığı. Ne kadar yalnız olduğu. Ve ne kadar acı çektiği.

"Merhaba" dedi Martha donuk bir sesle.

Diğer kadın konuşmayı bıraktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi Simon. "Ila Bakımevi'ndekiler seni burada bulacağımı söyledi. Umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur."

"Ah, hayır, sadece..."

"Evet, aslında şu anda oğlumla Martha'nın düğününü planlıyoruz. Eğer bekleyebilirseniz, Bay...?"

"Kefas" dedi Simon. "Üzgünüm ama bekleyemem. Polisim."

Kadın kaşlarını kaldırarak Martha'ya baktı. "Fazla gerçek bir dünyada yaşadığını söylüyorken işte bunu kastediyordum hayatım."

"Bir süreliğine o dünyadan ayrı kalacaksınız, Bayan...?"

"Efendim?"

"Bayan Lian'la özel olarak görüşeceğim. Gizlilik ve diğer meselelerden dolayı."

Kadın topuklarını vurarak yanlardan ayrılırken Simon ve Martha ön sıraya oturdular.

"Sonny Lofthus'la aynı arabada görülmüşsün" dedi Simon. "Neden bunu bana söylemedin?"

"Araba sürmeyi öğrenmek istedi" dedi Martha. "Onu alıştırma yapabileceğimiz bir otoparka götürdüm."

"Artık tüm Norveç'te aranıyor."

"Televizyonda gördüm."

"Sana şu anda nerede olduğunu ima edecek bir şey söyledi mi ya herhangi bir şey yaptı mı? Cevap vermeden önce çok dikkatli düşünmeni istiyorum."

Martha gerçekten de dikkatlice düşünüyormuş gibi göründü ve başını iki yana salladı.

"Hayır mı? Gelecekteki planlarıyla ilgili de mi bir şey söylemedi?"

"Araba sürmeyi öğrenmek istiyordu."

Simon iç çekip saçlarını düzeltti. "Ona yardım edersen ya da bizden bilgi saklarsan suç ortaklığı suçundan yargılanma ihtimalin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu neden yapayım?"

Simon bir şey söylemeden ona baktı. Yakın zamanda evlenecekti. Peki neden bu kadar mutsuz görünüyordu?

"Peki, peki" diyerek ayağa kalktı.

Martha başını öne eğerek oturmaya devam etti.

"Tek bir şeyi merak ediyorum" dedi.

"Evet?"

"Sizce herkesin dediği gibi gözü dönmüş bir katil mi?"

Simon ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Hayır" dedi.

"Hayır mı?"

"Gözü dönmüş değil. Birilerini cezalandırıyor. Onunki bir tür kan davası."

"Neyin intikamını almaya çalışıyor?"

"Sanırım polis olan babasıyla ilgili. Babası öldükten sonra herkes onun yozlaşmış biri olduğunu söylemişti."

"Demek birilerini cezalandırıyor..." Martha'nın sesi kısıldı. "Sizce bunu adil bir şekilde mi yapıyor?"

Simon omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Ama bazen anlayış gösterdiği de oluyor."

"Anlayış mı?"

"Hapishane müdür yardımcısıyla kendi odasında yüzleşti. Epey cesur bir hamleydi. Franck'i evinde ziyaret etmesi onun açısından çok daha kolay ve güvenli olabilirdi."

"Ama?"

"Ama o zaman Franck'in karısını ve çocuğunu tehlikeye atmış olacaktı."

"Masum görgü tanıkları. Masum insanlara zarar vermek istemiyor."

Simon onu yavaşça doğruladı. Kızın gözlerinde bir şey gördü. Bir kıvılcım. Bir umut ışığı. Sahiden bu kadar basit miydi? Ona âşık mıydı? Simon belini doğrulttu. Başını kaldırıp çarmıha gerilmiş Mesih'in gösterildiği mihrap resmine baktı. Gözlerini kapadı. Yeniden açtı. Canı cehennemeydi. Her şeyin canı cehennemeydi.

"Babası Ab ne derdi, bilir misin?" dedi pantolonunu çekiştirerek. "Merhamet çağının kapandığını ve mahşer gününün geldiğini söylerdi. Ama Mesih'in gelmesi geciktiği için bu işi onun yerine biz yapmalıydık. O insanları sadece o cezalandırabilirdi Martha. Ona göre Oslo Emniyeti yozlaşmış bir kurumdu ve sahtekârları koruyordu. Bence Sonny babasına vefa borcu duyduğu için bunu yapıyor. Babası da bu yüzden öldüğü için. Adalet. Tüm kanunların üzerinde bir adalet."

Yaşlı kadının günah çıkarma kabininin yanında bir rahiple kısık sesle bir şeyler tartıştığını gördü.

"Peki ya siz?" dedi Martha.

"Ben mi? Ben kanun adamıyım. O yüzden Sonny'yi yakalamak zorundayım. Hayat böyle."

"Peki ya o kadın, Agnete Iversen? O ne suç işlemişti?"

"Sana onun hakkında bir şey söyleyemem."

"Mücevherlerinin çalındığını okudum."

"Öyle mi?"

"O mücevherlerin arasında bir çift inci küpe de var mıydı?"

"Bilmiyorum. Önemi var mı?"

Martha başını iki yana salladı. "Hayır" dedi. "Yok. Sadece size yardımı dokunabilecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum."

"Teşekkür ederim" dedi Simon montunu ilikleyerek. Sert topukluların sesi yaklaşıyordu. "Aklınızda başka şeyler var, anlayabiliyorum."

Martha ona kısa bir bakış attı.

"Seninle sonra konuşuruz, Martha."

Simon kiliseden çıkarken cep telefonu çaldı. Ekrana baktı. Alan koduna bakılırsa Drammen'den aranıyordu.

"Kefas."

"Ben Henrik Westad."

Armatörün karısının cinayetini araştıran polis memuruydu bu.

"Buskerud Merkez Hastanesi'nin Kardiyoloji Bölümü'ndeyim."

Simon neyin geleceğini tahmin edebiliyordu.

"Kalp krizi geçiren görgü tanığımız Leif Krognaess. Tehlikeyi atlattığını düşünüyorlardı ama..."

"Aniden öldü" dedi Simon, derin bir iç geçirip baş ve işaretparmağıyla burnunun kemerini sıkarak. "Öldüğünde serviste yalnızdı. Otopside herhangi bir anormallik çıkmayacak. Ve bu gece uyuyamayan tek kişi olmak istemediğin için beni arıyorsun."

Westad cevap vermedi.

Simon telefonu cebine koydu. Rüzgâr artıyordu. Çatıların tepesindeki gökyüzüne baktı. Henüz göremese de baş ağrısından anlayabiliyordu. Şehre alçak basınçlı bir hava geliyordu.

* * *

Rover'ın önündeki motosiklet küllerinden doğmak üzereydi. Devasa ön tekerleği olan 1989 model Harley-Davidson Heritage Softail, Rover'ın gözbebeğiydi. Rover bu motosikleti aldığında daha yumuşak başlı olan Japon kuzenlerinin aksine Harley Davidson'ların istediği sevgi, sabır ve anlayışı sahibinden görememiş 1340 motor hacimli bir hurdadan ibaretti. Rover krank yatağını, biyel yatağını ve piston segmanlarını değiştirmiş, valfleri yenilemişti ve eskiden sadece 43 olan arka teker fren beygir gücü 119'a, motor hacmi ise 1700'e çıkan motosikletin üzerinde çok az orijinal parça kalmıştı. Rover katedral dövmeli koluna bulaşan yağları bezle silerken ışıkta bir değişiklik fark etti. İlk düşündüğü şey, hava durumunda da söylendiği gibi havanın kapandığıydı. Ama başını kaldırınca bir gölge ve atölyesinin kapısında dikilen bir siluet gördü.

"Evet" diye seslendi Rover kolunu silmeye devam ederek.

Adam ona doğru yürümeye başladı. Sessizce. Bir yırtıcı gibi. Rover en yakındaki silahın bile zamanında yetişebilmesi fazla uzakta olduğunu biliyordu. Öyle de olmalıydı. Eski yaşam biçimine nokta koymuştu. Hapisten çıkan birinin eski kötü hayatına dönmemesinin zor olduğunu söyleyen insanlar saçmalıyordu çünkü her şey iradede bitiyordu. Bu kadar basitti. Yapmak istiyorsanız yapardınız. Ama niyetiniz sadece göz boyama, hayal kurma, kendinizi bir role büründürmekse dibe vurmanız iki gün sürerdi.

Adam Rover'a yüz hatları belirginleşinceye kadar yaklaştı. Ama bu...

"Merhaba, Rover."

Bu oydu.

Üzerinde "Rover'ın Motosiklet Tamirhanesi" yazan sararmış kartviziti gösterdi.

"Adres doğruymuş. Bana bir Uzi bulabileceğini söylemiştin."

Rover gözlerini ona dikerek ellerini siliyordu. Gazeteleri

okumuştu. Televizyonda fotoğrafını görmüştü. Ama şu anda baktığı kişi Staten'deki o hücrede yaşayan çocuk değil, onun geleceğiydi. Hayalinde canlandırdığı gelecekteki hali.

"Nestor'ı halletmişsin" dedi Rover bezi parmaklarının arasından geçirirken.

Çocuk cevap vermedi.

Rover başını iki yana salladı. "Bu da demek oluyor ki artık sadece polis değil, İkiz de peşinde."

"Gittiğim yere bela getirdiğimi biliyorum" dedi çocuk. "İstiyorsan buradan hemen gidebilirim."

Bağışlanmak. Umut. Temiz bir sayfa. İkinci bir şans. Çoğu insan bunu beceremeyip aynı aptal hataları hayatları boyunca yapmaya devam eder, daima işleri mahvetmek için bir bahane bulurdu. Bunu kendileri de bilmezdi ya da bilmezden gelirlerdi ama sonuçta daha başlamadan kaybetmiş olurlardı. Çünkü başarmayı gerçekten de istemezlerdi. Rover ise istiyordu. Bu onu yıkmayacaktı. Artık daha güçlüydü. Daha akıllı. Ama ne derlerdi bilirsiniz: Yukarı bakarak yürürseniz her an yüzüstü düşebilirsiniz.

"Garaj kapısını kapatalım mı?" dedi Rover. "Yağmur yağacak gibi."

34

Yağmur arabanın ön camını döverken Simon kontak anahtarını çıkardı ve otoparktan hastane binasına yapacağı koşuya hazırlandı. Arabasının hemen önünde paltolu, sarışın bir figür fark etti. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki kaputtan seken damlalar adamın görüntüsünü bulanık hale getiriyordu. Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve siyah saçlı başka bir adam ondan kendileriyle gelmesini istedi. Simon gösterge panosundaki saate baktı. Öğleden sonra dörttü. Verdiği mühlete iki saat kalmıştı.

İki adam onu Aker Brygge'ye, mağazaların, ofislerin, şehrin en pahalı dairelerinin ve yaklaşık elli kafe ve barın olduğu sahil semtine götürdü. Deniz kenarındaki mesire yeri boyunca yürüdüler ve Nesoddtangen iskelesinden kalkan vapuru izlerlerken çok sayıdaki ara sokaktan birine saptılar. Bir süre daha yürüdükten sonra küçük bir demir merdivenden inip ilk görüşte akla balık restoranını getiren lombozlu bir kapıya vardılar. Kapının yanındaki küçük tabelada oldukça gösterişsiz harflerle "Nautilus Restoran" yazıyordu. Adamlardan biri kapıyı açtı, montlarındaki yağmur suyunu silkeleyerek dar bir koridordan geçtiler ve başında kimsenin durmadığı vestiyere montları astılar. Simon etrafta kimseyi göremeyince buranın para aklamak için mükemmel bir yer ol-

duğunu düşündü. Fazla büyük değildi, kirası ve konumuyla kâr edilecek bir yerdi ve de vergileri nadiren de olsa ödendiği için bu kârlar asla sorgulanmazdı.

Simon ıslanmıştı. Ayak parmaklarını ayakkabılarının içinde oynattığında vıcık vıcık su seslerini duyabiliyordu. Ama üşümesinin asıl nedeni bu değildi.

Yemek odası mekâna tek ışık kaynağı sağlayan büyük ve dikdörtgen bir akvaryumla ikiye bölünmüştü. Önündeki masada sırtı akvaryuma dönük olarak oturan dev biri vardı.

Simon bu yüzden üşüyordu işte.

Onu daha önce hiç kanlı canlı görmemişti ama kim olduğundan en ufak şüphesi yoktu.

İkiz'di bu.

Adam tüm odayı kaplıyordu sanki. Simon fiziksel boyutu ve dikkat çekici varlığının mı yoksa ona birçok insanın kaderini kontrol etme imkânı sağlayan güç ve servetin mi buna sebep olduğunu bilmiyordu. Yoksa kişiliğiyle ilgili ortada dolaşan efsaneler mi onu büyütüyordu? Öldürdüğü onca insan, anlamsız gaddarlığı ve yok ediciliği...

Adam belli belirsiz bir el hareketiyle karşısına çekilmiş olan sandalyeyi gösterdi. Simon oturdu.

"Simon Kefas" dedi adam işaretparmağıyla çenesini okşayarak.

İri adamların genelde cüsselerine tezat tiz bir sesi olurdu.

İkiz onlardan değildi.

Gümbürtüyü andıran kalın sesi Simon'ın önündeki su bardağında halkalar oluşturuyordu.

"Ne istediğini biliyorum Kefas." Kabaran kasları takım elbisesinin dikişlerini her an patlayacakmış gibi gösteriyordu.

"Neymiş o?"

"Else'nin göz ameliyatı için para."

Simon sevdiği kadının adını bu adamın ağzından duyunca yutkundu.

"Asıl soru, satacak neyin olduğu, değil mi?"

Simon cep telefonunu çıkardı, posta kutusunu açtı, telefonu masaya koydu ve oynatma düğmesine bastı. Gönderilen ses dosyasında metalik bir ses konuşuyordu: "...Nestor'ın sana ödeme yapmak için para gönderdiği hesabın adı ve numarası ne? Yerinde olsam konuşmadan önce düşünürdüm." Kısa bir sessizliğin ardından başka bir ses duyuldu. "Dennis Limited. Cayman Adaları'nda kayıtlı." "Peki hesap numarası?" Tekrar sessizlik oldu. "Sekiz, üç, sıfır." "Yavaş ol. Tane tane söyle." "Sekiz. Üç. Sıfır. Sekiz..."

Simon kaydı durdurdu. "Soruları cevaplayın kim olduğunu bildiğini tahmin ediyorum."

Dev adam her anlama gelebilecek minicik bir hareketle cevap verdi. "Sattığın şey bu mu?"

"Bu kayıt bana sahibini bulamadığım ve açıkçası bulmaya uğraşmadığım bir Hotmail adresinden gönderildi. Çünkü şu anda bu ses dosyasını bilen tek kişi benim. Staten'in hapishane müdürü..."

"Müdür yardımcısı."

"...Hugo Nestor'dan para aldığı gizli bir banka hesabı olduğunu açıkça itiraf ediyor. Hesap numarasını kontrol ettim, bilgiler doğru."

"Bu benim için neden değerli olsun?"

"Senin için değerli olan şey bu delili iş arkadaşlarıma götürmemem ve senin de önemli bir müttefikini kaybetmemen." Simon boğazını temizledi. "*Başka* bir müttefikini daha."

Dev adam omuzlarını kaldırdı. "Hapishane müdür yardımcıları değişebilir. Zaten her halükârda Franck görevini yerine getirmişe benziyor. Elinde başka neler var, Kefas?"

Simon alt dudağını uzattı. "Iversen'in gayrimenkul şirketi üzerinden para akladığına dair kanıtlarım var. Ayrıca kaçak yollarla ülkeye soktuğun, öldürttüğün ve cinayetini Sonny Lofthus'un üzerine yıktığın Vietnamlı bir kızla Iver

Iversen arasında bağlantı olduğunu doğrulayan bir DNA delilim de var."

İri adam iki parmağıyla boğazını okşadı. "Dinliyorum. Devam et."

"Göz ameliyatı için para alabilirsem bu vakaların hiçbirinin araştırılmayacağını garanti edebilirim."

"Ne kadar bir paradan bahsediyoruz?"

"İki milyon kron.

"Bu tutar için doğrudan Iversen'e şantaj yapabilirdin. Neden buraya geldin?"

"Çünkü paradan daha fazlasını istiyorum."

"Ne gibi?"

"Çocuğu aramayı bırakmanı istiyorum."

"Lofthus'un oğlunu mu? Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü Ab Lofthus arkadaşımdı."

İri adam bir müddet Simon'a baktı. Ardından sandalyesine yaslanıp parmağını akvaryum camında tıkırdattı.

"Sıradan bir akvaryuma benziyor, değil mi? Ama çaçabalığına benzeyen gri balığın fiyatı ne kadar, biliyor musun, Kefas? Hayır, bilmiyorsun çünkü Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu bazı koleksiyonerlerin ona milyonlarca kron ödemeye hazır olduğunu bilsin istemiyorum. Etkileyici ya da güzel değil ama inanılmaz nadir bulunan bir balık. O yüzden fiyatı ona en çok değer veren kişiye, yani en yüksek parayı verene göre belirlenir."

Simon sandalyesinde kıpırdandı.

"Mesele şu ki" dedi iri adam, "Lofthus denen çocuğu istiyorum. O nadir bir balık ve ona diğer alıcılardan daha fazla değer veriyorum. Çünkü adamlarımı öldürdü ve paramı çaldı. Sence böylelerini cezalandırmasaydım bu şehre yirmi senedir hükmedebilir miydim? Kendini zorla bir balığa çevirdi ve bana onu yakalamaktan başka bir yol bırakmadı. Üzgünüm Kefas. Sana parayı vereceğiz ama çocuk benim."

"Çocuğun tek istediği babasına ihanet eden köstebeği bulmak, sonra da ortadan kaybolmak."

"Benim açımdan köstebeği bulmasında bir sorun yok. O adam ya da kadın artık işime yaramıyor, köstebekle on iki sene önce çalışmayı bıraktık. Ama kim olduğunu ben bile öğrenmedim. Para ve bilgi alışverişini isimsiz bir şekilde yaptık. Benim için hava hoştu, ödediğim paranın karşılığını aldım. Sen de alacaksın, Kefas. Karının gözleri iyileşecek, değil mi?"

Simon "Sen bilirsin" deyip ayağa kalktı. "Çocuğun peşine düşersen ben de parayı başka bir yoldan bulurum."

İri adam derin bir iç çekti. "Bence yaptığımız pazarlığı yanlış anlıyorsun, Kefas."

Simon sarışın adamın da ayağa kalktığını gördü.

"Tecrübeli bir kumarbaz olarak hamlene karar vermeden *önce* elindeki kartları dikkatlice kontrol etmen gerektiğini biliyor olmalısın" dedi iri adam. "Sonra her şey için çok geç olabilir, değil mi?"

Simon sarışın adamın elini omzunda hissetti. Kendini kurtarmak istese de yapmadı. Tekrar oturdu. İri adam masanın üzerine eğildi. Lavanta kokuyordu.

"Iversen bana DNA örnekleri hakkında konuştuğunuzu söyledi. Şimdi de şu ses kaydı çıktı. Demek ki çocukla iletişim içindesin, haksız mıyım? Yani sen bizi ona götürebilirsin. Ona ve bizden çaldıklarına."

"Ya kabul etmezsem?"

İri adam tekrar iç çekti. "Yaşlandığımızda en çok neden korkarız, Kefas? Yalnız ölmekten, değil mi? Karının gözlerini iyileştirmek için bu kadar çabalamanın asıl sebebi, ölürken seni görmesini istemen. Çünkü o zaman ölümün bu kadar yalnız hissettirmeyeceğini düşünürüz, değil mi? Kör ama en azından yaşayan bir eşin varken ölüm döşeğine düşmek çok daha çekilir olmalı. Ya hiç eşin olmasaydı..."

"Ne?"

"Bo, göster ona."

Sarışın adam cep telefonunu Simon'a tuttu. Ona bir fotoğraf gösterdi. Simon hastane odasını görür görmez tanıdı. Yatağı ve yatakta uyuyan kadını da.

"İlginç olan onun şu anda nerede olduğunu biliyor olmamız değil" dedi iri adam. "Onu bulmuş olmamız, değil mi? Hem de Iversen'in bizi aramasının üzerinden bir saat bile geçmemişken. Yani onu nereye saklarsan sakla tekrar bulabiliriz."

Simon sandalyesinden fırladı, sağ elini iri adamın boğazına doğru savurdu ama bir yumruk onu bir kelebek gibi kolayca yakaladı. Sonra da Simon'ın parmaklarını sessizce kavradı.

"Senin için neyin daha değerli olduğuna kadar vermelisin, Kefas. Hayatını paylaştığın kadının mı yoksa sahiplendiğin o sokak köpeğinin mi?"

Simon yutkundu. Acıyı ve birbirine sürtünen parmaklarının çıkardığı sesi duymazdan gelmeye çalışsa da dolan gözlerinin onu ele verdiğini biliyordu. Gözlerini kırptı. İki kez. Yanağından bir damla ılık gözyaşının süzüldüğünü hissetti.

"İki gün içinde Amerika'ya gitmesi gerek" diye fısıldadı. "Yola çıkmadan parayı nakit olarak almalıyım."

İkiz onu bıraktı ve Simon eline dolan kanla acısı körüklenince bayılacak gibi oldu.

"Çocuğu ve çaldıklarını bana teslim ettiğin anda karın uçakta olacak" dedi iri adam.

Sarışın adam Simon'ı dışarı çıkardı. Yağmur durmuştu ama hava hâlâ nemli ve ağırdı.

"Ona ne yapacaksınız?" diye sordu Simon.

"Bilmek istemezsin" dedi sarışın adam sırıtarak. "Ama seninle iş yapmak güzeldi."

Kapı Simon'ın arkasından kapandı ve kilitlendi.

Simon ara sokaktan çıktı. Karanlık çöküyordu. Koşmaya başladı.

Martha önündeki biftek ve uzun şarap kadehlerinin üzerinden masanın diğer tarafındaki kafalara, pencere önündeki konsolun üzerine konmuş aile fotoğraflarına, bahçede yağmurdan ıslanan elma ağaçlarına, tepelerindeki gökyüzüne ve yaklaşan karanlığa bakıyordu.

Anders'in konuşması hiç şüphesiz güzeldi. Yaşlı teyzelerden birkaçının gözlerini doldurmayı başarmış olmalıydı.

"Martha'yla ikimiz bir kış düğününe karar verdik" dedi Anders. "Çünkü aşkımızın tüm buzları eriteceğini, dostlarımızın nerede evlenirsek evlenelim orayı yürekleriyle ısıtacağını ve ailenizin –ve de ailemizin– ilgisi, bilgeliği ve rehberliğinin bu karanlık kış ayında bize ışık tutacağını biliyoruz. Bir sebebimiz daha var elbette..." Anders şarap kadehini tutup Martha'ya döndü ve Martha gözlerini kararan gökyüzünden ayırmayı başarıp ona tebessümle karşılık verirken devam etti: "Yaza kadar hayatta bekleyemezdik!"

Oda şen kahkahalar ve alkışlarla doldu.

Anders diğer eliyle Martha'nın elini kaptı. Elini sertçe sıkıp gülümserken zarif gözleri bir deniz gibi parladı. Martha nasıl bir izlenim yarattığının farkında olduğunu biliyordu. Anders duygularını daha fazla gizleyemiyormuş gibi eğildi ve Martha'nın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Masada sevinç sesleri yükseldi. Kadehini kaldırdı.

"İkimize!"

Ardından oturdu. Martha'yla göz göze geldi ve ona neredeyse mahrem bir gülücük attı. On iki akşam yemeği davetlisine o ve Martha'nın sadece kendilerine ait olan özel bir şey paylaştığını anlatan bir gülücük. Anders'in tribünlere oynaması bunun doğru olmadığı anlamına gelmiyordu yine de. *Gerçekten de* sadece kendilerine ait bir şeyleri vardı onların.

Somut bir şey. O kadar uzun zamandır çiftlerdi ki birlikte geçirdikleri onca güzel günü ve hoş anıyı unutmak kolaydı. Kötü zamanlar geçirmişler ve üstesinden beraber gelmişlerdi. Martha onu önemsiyordu. Sahiden önemsiyordu. Yoksa neden onunla evlenmeyi kabul etsindi ki?

Anders'in gülüşü bir parça kayboldu. Bu ciddiyet Martha'ya biraz daha hevesli görünmesi, ailelerine evlilik planlarından bahsettikleri bu yemekte onunla birlikte çaba göstermesi gerektiğini söylüyordu. Duyuruyu yapmalarını müstakbel kayınvalidesi istemişti ve Martha karşı çıkacak gücü kendinde bulamamıştı. Şimdi de ayağa kalkmış, kadeh tokuşturuyordu. Sanki birisi üzerinde "sessizlik" yazan bir düğmeye dokunmuştu. Masadakiler Martha'nın söyleyeceklerini duymaya can attığından değil, damadın annesinin delici bakışlarına maruz kalmak istemediğinden konuşmuyordu.

"Ayrıca Martha düğün töreninin Aziz Paul Kilisesi'nde yapılmasına karar verdiği için de çok heyecanlıyız."

Martha şarabı ağzından püskürtmemek için kendini zor tuttu. Buna *kendisi mi* karar vermişti?

"Sizin de bildiğiniz gibi biz Katolik bir aileyiz. Çoğu ülkede Protestanların eğitim ve gelir düzeyi Katoliklerden yüksek olmasına rağmen Norveç'te durum böyle değil. Burada elit kesimi Katolikler oluşturuyor. Yani, Martha, A takımına hoş geldin."

Martha bir şakadan ibaret olmadığını gayet iyi bildiği bu espriyi onayladı. Müstakbel kayınvalidesinin sözü devraldığını duydu ama aklı yine orada değildi. Çünkü kaçması gerekiyordu. Öteki yere kaçmalıydı.

"Sen ne düşünüyorsun Martha?"

Saçlarında ve kulak memesinde Anders'in dudaklarını hissetti. Kendini gülümsemeye zorladı çünkü gülmeye daha yakındı. Ayağa kalkıp ona ve diğer konuklara ne düşündüğünü söylediğini hayal ettikçe gülesi geliyordu. Fiyordu aşan

bir fırtına üzerlerine doğru gelirken güneşin altında bir kayalığın üzerinde bir katilin kollarına yatmaktı hayali. Ama bu Anders'i sevmediği anlamına gelmiyordu. Evet demişti. Evet demişti çünkü onu seviyordu.

35

"İlk karşılaştığımız anı hatırlıyor musun?" diye sordu Simon, Else'nin yorganın üzerindeki elini okşarken. Odadaki diğer iki hasta perdelerin arkasında uyuyordu.

Else gülümseyerek "Hayır" derken Simon o tuhaf biçimde parlak, masmavi gözlerin sargının altında parladığını hayal etti. "Ama sen hatırlıyorsun. Haydi o zaman, bir daha anlat."

Simon tebessümle etmekle kalmadı, o da duyabilsin diye sessizce güldü.

"Grönland'da bir çiçekçide çalışıyordun. Ben de çiçek almaya gelmiştim."

"Çelenk" dedi Else. "Çelenk almaya gelmiştin."

"Öyle güzeldin ki seninle gereğinden fazla laflayabilmek için elimden geleni yaptım. Benden çok genç olmana rağmen. Ama seninle konuştukça ben de gençleştim. Ertesi gün bu defa gül almak için uğradım."

"Gül değil, zambak."

"Evet, tabii ya. Çiçekleri bir arkadaşıma aldığımı düşünmeni istiyordum. Ama üçüncüsünde gül aldım."

"Dördüncüsünde de."

"Evimde o kadar çiçek olmuştu ki zor nefes alıyordum."

"Hepsi kendin içindi."

"Hepsi *senin* içindi. Onlara sadece senin için bakıyordum. Sonra sana çıkma teklif ettim. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"O kadar gergin görünüyordun ki hayır demeye cesaret edemedim."

"Bu numara her zaman işe yarar."

"Hayır" dedi Else gülerek. "Gergindin. Ama beni etkileyen şey o üzgün bakan gözlerin oldu. Yaşanmış bir hayat. Hayatı anlamanın verdiği hüzün. Genç bir kadın buna asla karşı koyamaz."

"Bana hep atletik vücudumdan ve iyi bir dinleyici olmamdan etkilendiğini söylerdin."

"Hayır, hiç de bile!" Else daha çok güldü. Simon da ona eşlik etti. Else'nin onu şu anda göremiyor olması içini rahatlatıyordu.

"İlk seferinde çelenk almıştın" dedi Else sessizce. "Karta bir şeyler yazdın, ona bir süre baktın ve çöpe atıp yeni bir kart yazdın. Sen gittikten sonra çöpteki kartı aldım ve okudum. 'Hayatımın aşkına' yazıyordu. Dikkatimi böyle çektin işte."

"Sahi mi? Hayatının aşkıyla henüz tanışmamış bir erkeği tercih etmez miydin?"

"Ben sevebilen, *gerçekten* sevebilen bir erkek istiyordum."

Simon başını salladı. Yıllar içinde bu hikâyeyi o kadar çok konuşmuşlardı ki kurdukları cümleler, verdikleri tepkiler ve kendiliğindenmiş gibi görünen her şey aslında ezbereydi. Bir keresinde birbirlerine her şeyi ama her şeyi anlatacaklarına dair yemin etmişlerdi. Bu yemini ettikten ve kimin gerçeğe ne kadar tahammül edebileceğini test ettikten sonra da hikâyeleri onları bir evin duvarları ve çatısı gibi bir arada tutan şey olmuştu.

Else elini sıktı. "Sen de öyleydin, Simon. Nasıl seveceğini biliyordun."

"Çünkü beni düzelttin."

"Sen kendini düzelttin. Kumarı bırakmaya *sen* karar verdin, ben değil."

"İlacım sendin Else. Sen olmasaydın..." Simon derin bir ne-

fes aldı ve sesindeki titremeyi Else'nin duymamasını umdu. Bu konuyu konuşacak hali yoktu çünkü. Bu gece olmazdı. Kumar bağımlılığı ve sonunda Else'yi sürüklediği borç batağıyla ilgili o hikâyeyi tekrarlamak istemiyordu. Affedilmeyecek bir şey yaparak evlerini ondan habersizce ipotek ettirmişti. Ve kaybetmişti. Yine de Else onu affetmişti. Sinirlenmemiş, ondan ayrılmamış, bu hatanın cezasını ona çektirmemiş, hatta ona uyarıda bile bulunmamıştı. Tek yaptığı Simon'ın yanağını okşayarak onu affettiğini söylemek olmuştu. Simon bir çocuk gibi ağlamıştı ve o anda utancı, umutla korku arasında, her şeyin anında kazanılıp kaybedilebildiği ve feci, nihai bir yenilgi düşüncesinin neredeyse –ama neredeyse– zafer kazanma düşüncesi kadar kışkırtıcı olduğu heyecanlı bir hayat sürmenin özlemini yok etmişti. Doğruydu, o gün kumarı bırakmıştı. Bir daha da birasına bile bahse girmemişti ve bu onun kurtuluşu olmuştu. Onların kurtuluşu. Birbirlerine her şeyi anlatmak için verdikleri sözün de etkisi olmuştu elbette. Simon'ın istediğinde iradeli biri olabildiğini ve başka birine karşı tamamen dürüst olma cesareti gösterebildiğini bilmesi onu değiştirmiş, onu bir erkek ve bir insan olarak düzeltmişti. Hatta onu nefsine bir kez bile yenilmemiş birinden daha da olgun hale getirmişti. Belki de bu yüzden sonraki polislik yıllarında her suçluyu iflah olmaz bir kötü olarak görmeyi bırakmış ve engin tecrübelerinin ona anlattıklarının aksine herkesin ikinci bir şansı hak ettiğine inanmaya başlamıştı.

"Charlie Chaplin'le çiçekçi kız gibiyiz" dedi Else. "Tabii filmi geriye doğru oynatırsan."

Simon yutkundu. Serserinin tekini zengin bir beyefendi sanan kör çiçekçi kız. Simon filmi tam olarak hatırlamıyordu ama serserinin kızın gözlerinin açılmasına yardım ettiği ama sonra kızın onu bu haliyle istemeyeceğine inandığı için kimliğini gizlediği aklındaydı. Kızın gerçeği öğrendiğinde onu sevmeye devam ettiği de.

"Ben çıkıp biraz yürüyeyim" dedi ve ayağa kalktı.

Koridorda ondan başka kimse yoktu. Bir müddet duvarda üzerinden kırmızı çizgi geçen cep telefonunun olduğu tabelaya baktı. Ardından telefonunu çıkarıp numarayı buldu. Kimileri telefon kullanarak bir Hotmail adresinden elektronik posta gönderdiğinizde polisin bu postanın hangi telefon numarasından atıldığını bulamayacağını düşünürdü. Yanlıştı. Bulmak kolaydı. Sanki kalbi boğazındaydı, köprücükkemiğinin arkasında atıyordu. Çocuğun telefona cevap vermesi için hiçbir sebep yoktu.

"Evet?"

Bu onun sesiydi. Yabancı ama garip biçimde tanıdık bir ses. Uzaklardan, hayır, yakın geçmişten gelen bir yankı gibiydi. Oğul. Ses tellerinin çalışabilmesi için Simon iki kez öksürdü.

"Seninle buluşmam lazım, Sonny."

"İyi olurdu..."

Sesinde ince bir alay vardı.

"...ama uzun süre ortalarda görünmeyi planlamıyorum."

Burayı mı kastediyordu? Oslo'yu mu? Norveç'i mi? Yoksa dünyayı mı?"

"Ne yapacaksın?" diye sordu Simon.

"Bence ne yapacağımı biliyorsun."

"Sorumlu olan herkesi bulup cezalandıracaksın. Onlar yüzünden hapis yattığın tüm insanları. Babanı öldürenleri. Sonra da köstebeği bulmak istiyorsun."

"Fazla vaktim yok."

"Ama sana yardım edebilirim."

"Çok naziksin Simon; ama şu anda bana yardım etmek için yapabileceğin en iyi şey, şimdiye dek ne yaptıysan ona devam etmek."

"Sahi mi? Neymiş o?"

"Beni durdurmaya çalışmamak."

Bir sessizlik oldu. Simon çocuğun yerini belli edebilecek arkadaki seslere kulak kesildi. Kısık ve ritmik bir vuruş sesi vardı. Arada sırada birileri bağırıp çığlık atıyordu.

"Sanırım ikimiz de aynı şeyi istiyoruz, Simon."

Simon yutkundu. "Beni hatırlıyor musun?"

"Artık kapatmalıyım."

"Babanla ben..." dedi Simon.

Ama hat çoktan kesilmişti.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz, dostum" dedi Pelle dikiz aynasından çocuğa göz atarak. "Bir taksi şoförünün taksimetresi günün yüzde otuzunda bile çalışmaz. O yüzden araman hem benim hem de işim için iyi oldu. Bu akşam nereye gidiyorsun, bayım?"

"Ullern'e."

Pelle'nin taksisine son bildiğinde çocuk onun kartını istemişti. Hizmetten memnun kalan müşteriler bazen bunu yapardı ama asla aramazlardı. Caddeden rastgele bir taksi çevirmek çok daha kolaydı. Çocuğun Bismarck Oteli gibi şüphe uyandıran bir yerden alınıp Gamlebyen'den Kvadraturen'e kadar onca yolu onunla gitmek istemesinin sebebini bu yüzden anlayamamıştı Pelle.

Çocuk şık bir takım elbise giyiyordu; Pelle onu ilk görüşte tanıyamamıştı. Bir farklılık vardı. Her zamanki kırmızı spor çantasına ek olarak bir de evrak çantası taşıyordu. Spor çantasını arka koltuğa atarken çantadan keskin bir metal tıkırtısı gelmişti.

"Şu fotoğrafta mutlu görünüyorsunuz" dedi çocuk. "Sen ve karın mı?"

"Ah, o fotoğraf" dedi Pelle yüzünün kızardığını hissederek. Daha önce o resme kimse bir yorumda bulunmamıştı. Müşteriler göremesin diye direksiyonun sol alt tarafına sıkıştırmıştı çünkü. Yine de çocuğun resme bakarak mutlu olduklarını

anlaması etkileyiciydi. Daha doğrusu *onun* mutlu olduğunu. En güzel resimleri bu değildi ama onun en mutlu göründüğü kesinlikle buydu.

"Galiba bu akşam için köfte pişiriyor" dedi. "Yemekten sonra belki Kampen Parkı'nda yürüyüşe çıkarız. Böyle sıcak günlerde orası güzel esiyor."

"Kulağa güzel geliyor" dedi çocuk. "Hayatını paylaştığın bir kadın bulduğun için şanslısın."

Pelle "Gerçekten de öyleyim" dedi ve başını kaldırıp dikiz aynasına baktı. "Sonuna kadar haklısın."

Pelle konuşmak yerine çoğu zaman müşterisini konuştururdu. Kısa süren taksi yolculuklarında birilerinin hayatından parçalar duymak hoşuna giderdi. Çocuklar ve evlilik. İşler ve ev kredileri. Aile yaşamlarındaki dertlere ve çilelere kısa bir süreliğine şahit olmak. Çoğu taksi şoförünün tartışmayı sevdiği konuları açmazdı. Yine de bu müşteriyle arasında tuhaf bir samimiyet oluşmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse bu genç adamla konuşmaktan zevk alıyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Kendine bir sevgili bulabildin mi?"

Çocuk gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Bulamadın mı? Seni heyecanlandıran biri vardır ama?"

Çocuk başını aşağı yukarı salladı.

"Demek var, ha? Senin adına sevindim, dostum. Onun adına da."

Çocuk bu defa başını iki yana salladı.

"Ne? Kız senden hoşlanmıyor mu? Duvara kustuğun gün pek iyi görünmediğini itiraf etmem gerek ama bugün o takım elbiseyle..."

"Teşekkürler" dedi çocuk. "Ama korkarım ona asla sahip olamayacağım."

"Nedenmiş o? Kıza onu sevdiğini söyledin mi?"

"Hayır. Sen söylüyor musun?"

"Her zaman, günde birkaç defa. Oksijen gibi düşün, dai-

ma ihtiyacın olan bir şeymiş gibi. Seni seviyorum, seni seviyorum. Bir dene, ne demek istediğimi anlayacaksın."

Arka koltuktan bir süre ses gelmedi. Ardından bir öksürük duydu.

"Birinin... birinin seni sevdiğini nasıl anlarsın Pelle?"

"Bilirsin işte. Adını koyamadığın birçok küçük ayrıntının toplamıyla anlarsın. Aşk seni duştaki buhar gibi sarar. Damlaları tek tek görmezsin ama ısınırsın. Islanırsın. Temizlenirsin de." Pelle güldü, utandı ve kelimeleriyle neredeyse gurur duydu.

"Yani onun aşkıyla yıkanmaya devam edip her gün onu sevdiğini mi söylüyorsun?"

Pelle çocuğun sorularının gelişigüzel olmadığı hissine kapıldı. Daha önceki iki yolculukta Pelle'nin karısıyla çektirdiği fotoğrafı fark etmiş ve bu konuyu onunla konuşmak istemiş olmalıydı.

"Kesinlikle" dedi Pelle boğazına bir kırıntı ya da başka bir şey takılmış gibi hissederek. Sertçe öksürüp radyoyu açtı.

Ullern'e varmaları on beş dakika sürdü. Çocuk aile evlerinden çok hisarları andıran devasa ahşap yapıların arasında, yukarı doğru kıvrılan yollardan birinin adresini verdi. Gündüz yağan yağmurun ardından asfalt kurumuştu bile.

"Burada durur musun, lütfen?"

"Ama kapı şurada."

"Burası iyi."

Pelle taksiyi kaldırımın kenarına çekti. Bina, üzerinde kırık camların olduğu uzun beyaz bir duvarla çevriliydi. İki katlı geniş tuğla ev, kocaman bir bahçenin ortasında duruyordu. Evin önündeki verandadan müzik sesi geliyordu ve her pencerede ışık yanıyordu. Bahçe projektörlerle aydınlatılmıştı. Bahçe kapısının önünde siyah takım elbise giyen, geniş omuzlu iki iri adam dikiliyordu. Birinin yanında tasmalı beyaz ve büyük bir köpek vardı.

"Partiye mi gidiyorsun?" diye sordu Pelle ağrıyan ayağını ovuşturarak. Ara sıra sanki biri ayağını sıkıyormuş gibi hâlâ kramp giriyordu.

Çocuk başını iki yana salladı. "Davetli olduğumu sanmıyorum."

"Burada yaşayanları tanıyor musun?"

"Hayır, adresi hapishanedeyken almıştım. İkiz. Onu hiç duydun mu?"

"Hayır" dedi Pelle. "Ama madem tanıdığın biri değil, birinin bu kadar çok şeye sahip olmasının yanlış olduğunu söylemem gerek. Şu eve baksana! Burası Norveç. Amerika ya da Suudi Arabistan değil. Biz kuzeyliler soğuk nevaleler olarak tanınıyor olabiliriz ama bizde her zaman diğer ülkelerde olmayan bir şey vardı. Mutlak bir eşitlik. Mutlak bir adalet. Ama şimdilerde onu mahvetmekle meşgulüz."

Bahçede havlayan köpekleri duydular.

"Bence sen akıllı bir adamsın, Pelle."

"Ah, ben pek emin değilim. Neden hapse girdin?"

"Huzur bulmak için."

Pelle aynadan çocuğun yüzünü inceledi. Bu yüzü taksisi dışında başka bir yerde daha görmüştü sanki.

"Gidelim buradan" dedi çocuk.

Pelle ön cama tekrar baktığında beyaz köpekli adamın onlara doğru geldiğini gördü. İkisi de gözlerini arabaya dikmişti ve vücutları öyle kaslıydı ki paytak yürüyorlardı.

"Peki" dedi Pelle selektöre dokunarak. "Nereye?"

"Ona veda edebildin mi?"

"Ne?"

"Karına."

Pelle gözlerini kırptı. Adamın ve köpeğin yaklaşmasını izledi. Soru midesine yediği bir yumruk gibi çarpmıştı. Aynadan çocuğa bir kez daha baktı. Onu daha önce nerede görmüştü? Hırıltılar duydu. Köpek saldırmaya hazırlanıyor olmalıy-

dı. Çocuk daha önce taksisine binmişti, bu kadar basitti, nedeni bu olmalıydı. Bir hatıranın hatırası. Tıpkı karısı gibi.

"Hayır" dedi Pelle başını sallayarak.

"Kaza mı?"

Pelle yutkundu. "Evet. Trafik kazası."

"Onu sevdiğini biliyor muydu?"

Pelle ağzını açtı ama artık bir şey söyleyemediğini fark etti. Başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

"Onu senden aldıkları için üzgünüm, Pelle."

Çocuğun elini omzunda hissetti. Elinden yayılan sıcaklık göğsüne, karnına, kollarına, bacaklarına yayılıyordu sanki.

"Galiba artık gitmemiz gerek, Pelle."

Pelle gözlerini yumduğunu o an fark etti ve gözlerini tekrar açtığında adamla köpeğin arabanın yanına kadar geldiğini gördü. Pelle gaza yüklendi ve debriyajı bıraktı. Köpeğin arkalarından öfkeyle havladığını duydu.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Cinayetten suçlu olan bir adamı ziyarete" dedi çocuk kırmızı spor çantasını yanına çekerek. "Ama önce birine bir şey bırakmalıyız."

"Kime?"

Çocuğun yüzünde özlem dolu tuhaf bir gülümseme belirdi. "Arabama resmini asmak istediğim birine."

Martha mutfak tezgâhının başında demlikten termos bardağına kahve dolduruyordu. Müstakbel kayınvalidesinin sesini duymamaya çalışıyordu. Yemek odasında misafirlerin konuştuklarına odaklanmaya çalışıyordu. Ama imkânsızdı. Sesi öyle ısrarcı, öyle *talepkârdı* ki.

"Anders hassas bir çocuk, biliyorsun. Senden çok daha duygusal. Sen ondan güçlüsün. O yüzden idareyi ele almalısın ve..."

Bahçe kapısının önünde bir araba yavaşlayıp durdu. Bir

taksiydi. İçinden şık takım elbiseli bir adam indi. Bir evrak çantası taşıyordu.

Martha kalbinin duracağını sandı. Bu oydu.

Adam bahçe kapısını açtı, ön kapıya giden çakıltaşlı kısa yolu yürümeye başladı.

Martha "Affedersin" dedi ve kahve demliğini gürültüyle lavaboya bırakıp mutfaktan dışarı fırlamıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Mesafe sadece birkaç metreydi ama adam zile basacak vakti bulamadan kapıyı açtığında yine de nefes nefeseydi.

Kısık sesle "Yalnız değilim" dedi kapıyı arkasından çekerek. "Üstelik polis seni arıyor. Ne istiyorsun?"

Adam ona o baş belası berrak yeşil gözleriyle baktı. Kaşlarını tıraş etmişti.

"Affedilmek istiyorum" dedi. Sessizdi, sakindi. "Bir de sana bunu vermek istiyorum. Bakımevi için."

Martha "Nedir bu?" diye sorup adamın ona uzattığı evrak çantasına baktı.

"Paranızın yetmediği şu tamirat işleri için. En azından bir kısmını halletmek için..."

"Hayır!" Martha etrafına baktı ve sesini alçalttı. "Derdin ne senin? Gerçekten senin kirli paranı istediğimi mi sanıyorsun? İnsanları öldürüyorsun. Bana vermeye çalıştığın küpeler..." Martha yutkundu, başını şiddetle sağa sola salladı ve yanaklarından minik, öfkeli yaşların süzüldüğünü hissetti. "Bir kadına aitmiş... *Öldürdüğün* bir kadına!"

"Ama..."

"Git buradan."

Adam başını salladı. Bir adım geri çekildi. "Neden polise benden bahsetmedin?"

"Bahsetmediğimi kim söyledi?"

"Neden yapmadın, Martha?"

Martha ağırlığını bir ayağından diğerini geçirdi. Yemek

odasından gelen bir sandalye sesi duydu. "Belki de o insanları neden öldürdüğünü senden duymak istedim."

"Anlatsaydım bir şey değişir miydi?"

"Bilmiyorum. Değişir miydi?"

Adam omuz silkti. "Polisi aramak istiyorsan bu gece ailemin evinde olacağım. Sonra da ortadan kaybolacağım."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü benimle gelmeni istiyorum. Çünkü seni seviyorum."

Martha gözlerini kırptı. Az önce ne demişti öyle?

Adam "Seni seviyorum" diye tekrarladı ve yüzünde kendi kelimelerine şaşırmış gibi bir ifade belirdi.

"Tanrım" diye inledi Martha çaresizce. "Sen delirmişsin!"

"Şimdi gidiyorum" deyip motoru hâlâ çalışan taksiye doğru döndü.

"Bekle. Nereye gideceksin?"

Adam hafifçe döndü, alaycı bir tebessümle cevap verdi: "Biri bana Avrupa'da harika bir şehirden bahsetti. Arabayla tek başına gitmek uzun sürüyor ama..." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi durunca Martha onu bekledi. Beklerken de o şeyi söylemesi için içinden dua etti. Onun ne olduğunu bilmiyordu ancak doğru şeyi, o sihirli kelimeyi söylerse özgür kalacağını biliyordu. Ne var ki bunu yapması gereken kendisi değil, oydu. O kelimenin ne olduğunu *o* bilmek zorundaydı.

Adam onun yerine ona hızlıca baş selamı verdi ve bahçe kapısına yürümeye başladı.

Martha seslenmek istedi ama ne diyecekti ki? Delilikti bu. Saçma bir kara sevda. Gerçek dünyada var olmayan, *var olamayacak* bir şey. Gerçek orada, arkasındaki yemek odasındaydı. Dönüp içeri girdi. Karşısındaki Anders'in kızgın suratını buldu.

"Çekil."

"Anders, yapma..."

Anders onu devirdi, kapıyı hışımla açtı ve dışarı fırladı.

Martha ayağa kalkıp onun peşinden bahçedeki yola çıktı. Bir an için Anders'in Sonny'yi yakaladığını ve başını arkasına doğru hamle yaptığını gördü. Ama Sonny geldiğini duymuş olacak ki son anda eğildi, bir balet gibi tek ayağının üzerinde döndü ve Anders'i kollarıyla sardı. Anders "Seni öldüreceğim!" diye inleyip kurtulmaya çalıştı ama kolları kilitlenmişti ve çaresizdi. Sonra birden Sonny onu bıraktı. Anders önce kolları serbestçe yanda sallanarak önündeki adama şaşkınlıkla baktı. Ardından vurmak için elini kaldırdı. Ve onu yumrukladı. İkincisi için elini tekrar kaldırdı. Bir yumruk daha attı. Fazla ses çıkmadı. Et ve kemiğe çarpan yumruğun cansız ve tok sesi duyuldu sadece.

"Anders" diye bağırdı Martha. "Anders, kes şunu!"

Dördüncü yumrukta çocuğun elmacıkkemiğinin derisi patladı. Beşincide ise dizlerinin üzerine çöktü.

Taksinin sürücü kapısı açıldı ve taksi şoförü inmeye yeltendi ama çocuk elini kaldırarak ondan karışmamasını istedi.

"Seni korkak piç!" diye bağırdı Anders. "Nişanlımdan uzak duracaksın!"

Çocuk Anders'e daha iyi bir açı sunmak için başını kaldırdı ve sağlam yanağını çevirdi. Anders onu tekmeledi. Çocuğun başı geriye savruldu ve dizlerinin üzerine yığılarak gol sevincinde çimlerde kayan bir futbolcu gibi kollarını yana açtı.

Anders'in ayakkabının keskin tabanı Sonny'nin alnına gelmiş olmalıydı çünkü saçlarının hemen altındaki uzun bir kesikten kan akmaya başlamıştı. Sonny'nin omuzları çakıllara değdiğinde ve ceketinin önü açıldığında Martha Anders'in yeni bir tekme atacakken donakaldığını gördü. Anders, Sonny'nin kemerine kilitlenmişti ve Martha'nın gördüğü şeyi görmüştü. Bir tabanca. Namlusu pantolonun içine sokulmuş parlak bir tabanca. En başından beri oradaydı ama Sonny ona dokunmamıştı.

Martha omzuna elini koyunca Anders uykusundan uyanmış gibi irkildi.

"İçeri gir" diye emretti ona Martha. "Hemen!"

Anders sersem gözlerle ona baktı. Ardından söyleneni yaptı. Martha'nın yanından geçti ve misafirlerin toplandığı merdivene yürümeye başladı.

"İçeri girin!" diye seslendi onlara Martha. "Ila Bakımevi'nde kalan bir konuk. Ben ilgileneceğim. Herkes içeri girsin!"

Martha, Sonny'nin başında çömeldi. Sonny'nin alnından ve burnundan kanlar boşalıyordu. Ağzından nefes alıyordu.

Kapının önündeki merdivenden ısrarcı ve talepkâr bir ses geldi. "İlgilenmen şart mı, Marthacığım? Sonuçta oradan ayrılacaksın. Ne de olsa artık Anders'le ikiniz..."

Martha gözlerini kapadı ve kendini hazırladı. "Bu senin için de geçerli. Sus ve hemen içeri gir!"

Gözlerini yeniden açtığında Sonny'nin gülümsediğini görebiliyordu. Sonny kanlı dudaklarıyla öyle sessizce fısıldadı ki Martha onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı:

"Haklıymış Martha. Aşk insanı *gerçekten de* temizliyor."

Ardından ayağa kalktı, bir anlığına sendeledi ve güç de olsa bahçe kapısından çıkıp taksiye bindi.

Martha "Bekle!" diye bağırdı ve çakıltaşlı yolda duran evrak çantasını kaptı.

Ne var ki taksi evlerin sonundaki karanlığa doğru yol almaya başlamıştı bile.

36

Iver Iversen topuklarının üzerinde yaylandı ve boş Martini kadehinin sapını çevirdi. Beyaza boyanmış verandada ve içerideki oturma odasında kümeler halinde toplanan misafirleri izledi. Oda bir balo salonunun büyüklüğündeydi, içinde yaşaması gerekmeyen birilerinin zevkine göre döşenmişti. "Sınırsız bütçesi ve sınırlı yeteneği olan tasarımcılar" derdi onlara Agnete. Erkekler davetiyede istendiği gibi smokin giyiyordu. Kadınların sayısı bariz biçimde azdı ve kalabalığın içinde çok daha fazla dikkat çekiyorlardı. Göz kamaştıracak kadar güzel, baştan çıkartacak kadar gençlerdi ve ilginç bir etnik karışıma sahiplerdi. Derin yırtmaçlı elbiseler, çıplak sırtlar ve cesur dekolteler. Şık, egzotik ve ithal. Gerçek güzellik daima nadir bulunurdu. Iver Iversen odaya birisi kar leoparıyla girse bile şaşırmazdı.

"Oslo'nun tüm bekâr yatırımcıları buraya gelmişe benziyor."

"Sadece canı sıkılanlar" dedi Fredrik Ansgar, papyonunu düzeltip cin toniğini yudumlayarak. "Ya da yazlığına gitmemiş olanlar."

Yanlış, diye düşündü Iver Iversen. İkiz'le iş yapıyorlarsa şehre gelmek zorunda kalacaklardı. Aksine cesaret edemezlerdi. İkiz. Piyanonun başında dikilen devasa adama baktı. Sovyet propaganda afişlerinde ya da Vigeland Parkı'ndaki heykellerde ideal işçi olarak mankenlik yapabilirdi. Her ye-

ri sağlam ve keskin hatlıydı: başı, kolları, elleri, baldırları. Alnı uzun, çenesi köşeli, dudakları dolgundu. Konuştuğu kişi 1,80 boyunda ve yapılı olmasına rağmen İkiz'in yanında cüce gibi kalıyordu. Iver'in gözü onu bir yerde ısırıyordu. Tek gözünde bant vardı. Muhtemelen gazetelerde gördüğü kodamanlardan biriydi.

Iversen odada turlayan garsonlardan birinin taşıdığı tepsiden kendine yeni bir Martini kaptı. İçmemesi gerektiğini biliyordu, zaten şimdiden sarhoş olmuştu. Ama umurunda değildi, ne de olsa eşini kaybetmiş yaslı bir kocaydı. Yine de yapması gereken şeyin içki içmek olmadığının farkındaydı. Bu gidişle sonradan pişman olacağı bir şey söyleyebilirdi.

"İkiz'in adının nereden geldiğini biliyor musun?"

"Evet, hikâyeden haberim var" dedi Fredrik Ansgar.

"Kardeşini boğduğunu ama bunu kazara yaptığını duydum."

"Kazara mı? Bir kova suyla mı?"

Fredrick güldü ve gözleri yandan süzülerek geçen koyu tenli bir güzele kaydı.

"Baksana" dedi Iver. "Bir piskopos bile var. Kim bilir İkiz'in ağına nasıl takıldı?"

"Evet, etkileyici bir çevre. Bir hapishane müdürü de ona çalışıyormuş, doğru mu?"

"Sana şu kadarını söyleyeyim, daha ötesi de var."

"Polis mi?"

Iver bir şey söylemedi.

"Ne kadar rütbeli?"

"Henüz gençsin, Fredrik. Bu işin içinde olsan da henüz kurtulma şansın olmayacak kadar derinlerine girmiş değilsin. Ama inan bana, ne kadar çok bilirsen o kadar kapana kısılırsın. Bir şeyleri farklı yapma şansım olsaydı..."

"Peki ya Sonny Lofthus? Simon Kefas? Onların icabına bakılacak, değil mi?"

"Ah, evet" dedi Iver, barda tek başına oturan minyon ve

çevik kıza gözlerini dikerek. Taylandlı mıydı? Ya da Vietnamlı? Alabildiğine genç, hoş ve süslüydü. Terbiyeli. Korkuyordu ve savunmasızdı. Tıpkı Mai gibi. Iver, Simon Kefas'a neredeyse acıyordu. O da kapana kısılmıştı. Genç bir kadına olan aşkı yüzünden ruhunu satmıştı ve tıpkı Iver gibi o da aşağılanmanın ne demek olduğunu öğrenecekti. İkiz kaçınılmaz olan şeyi yapmadan önce Simon'ın hiç değilse bunu hissedecek vakti olmasını umuyordu Iver. Ostmarka'da bir göle mi atılacaktı acaba? Belki de Kefas ve Lofthus ayrı göllere atılırdı.

Iver Iversen gözlerini kapayıp Agnete'yi düşündü. İçinden Martini kadehini duvara fırlatmak geldi ama onun yerinde kadehi tek dikişte bitirdi.

"Telenor operasyon merkezi, polis destek bölümü."

"İyi akşamlar. Ben Başkomiser Simon Kefas."

"Telefon numaranızdan görebiliyorum. Ulleval Hastanesi'nden arıyorsunuz."

"Etkileyici. Ama ben sizden farklı bir numarayı takip etmenizi istiyorum."

"İzniniz var mı?"

"Acil bir konu."

"Anladım. Kaydını yarın yaparım, siz de o sırada savcılıktan izin çıkartırsınız. İsim ve numara neydi?"

"Elimde sadece numara var."

"Peki neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

"Cep telefonunun şu anki konumunu."

"Size sadece yaklaşık bir konum verebiliriz. Ayrıca telefon kullanımda değilse baz istasyonlarının sinyal alması biraz sürebilir. Otomatik olarak saatte bir sinyal alınıyor."

"Numarayı ararım, siz de sinyali almış olursunuz."

"Yani bu kişinin telefonunun izlediğini öğrenmesinde bir sakınca yok, öyle mi?"

"Numarayı son bir saattir birkaç kez aradım, henüz cevap veren olmadı."

"Güzel. Bana numarayı verin ve arayın. Ben de size neler bulabildiğimizi söyleyeyim."

Pelle taksiyi çakıltaşlı boş yolda durdurdu. Sol tarafta manzara ayışığında parıldayan nehre doğru iniyordu. Geldikleri anayolu çakıltaşı yola bağlayan dar bir köprü vardı. Sağ tarafta ise aydınlık yaz gecesinde bir fotoğrafın negatifi gibi gözüken kara bulutlar gökyüzünde yarışırken altlarında buğday tarlaları fısıltıyla sallanıyordu.

Yolun aşağısında, önlerindeki ormanın içinde gitmek istedikleri yer duruyordu: etrafı beyaz bahçe çitiyle çevrili geniş bir ev.

"Seni tedavi olman için acil servise götürmeliyim" dedi Pelle.

Çocuk "Düzelirim" dedi ve ön koltukların arasındaki kolçağın üzerine yüklü miktarda para bıraktı.

Pelle dikiz aynasından ona baktı. Çocuk alnına bir mendil bağlamıştı, mendil kan içindeydi.

"Haydi ama. Senden para almayacağım. Drammen'de bir yerde mutlaka acil servis vardır."

"Yarın gidebilirim" dedi çocuk kırmızı spor çantasını alarak. "Önce bu adamı ziyaret etmem gerek."

"Güvenli mi peki? Yanlış duymadıysam birini öldürdüğünü söylemiştin." Pelle evin içine yapılmış garajın olduğu yöne baktı. O kadar yere rağmen ayrı bir garaj yoktu. Evin sahibi muhtemelen Amerikan mimarisi hayranıydı. Pelle'nin büyükannesi eskiden Amerika'da yaşayan ya da aileleri halen orada olan Norveçlilerin olduğu bir kasabada yaşamıştı. İçlerinde Amerika'yı en çok benimseyenler sundurmalı bir eve, Amerikan bayrağına ve garajlarında bir Amerikan otomobiline sahip olmakla kalmıyor, Teksas'tan satın aldıkları ya

da Bay Ridge, Brookyln'deki dedelerinden miras kalan müzik kutularını, ekmek kızartma makinelerini ve buzdolaplarını fişe takabilmek için evlerine 110 voltluk elektrik tesisatı da döşetiyordu.

"Bu gece kimseyi öldürmeyecek" dedi çocuk.

"Yine de..." dedi Pelle. "Beklememi istemediğinden emin misin? Buradan Oslo'ya dönmek yarım saat sürer ve başka taksi çağırırsan geliş yolunun ücretini de kesecekleri için bir ton para tutar. İstersen taksimetreyi durdurayım ve..."

"Gerçekten teşekkür ederim, Pelle ama herhangi bir şeye tanıklık etmezsen ikimiz için de daha iyi olur. Anlıyor musun?"

"Hayır."

"Güzel."

Çocuk arabadan indi. Pelle'ye baktı. Pelle omuz silkti ve arabayı çalıştırdı. Lastiklerin altında çakıllar gıcırdarken aynadan çocuğu takip etti. Orada öylece dikiliyordu. Sonra birden gözden kayboldu, ormanın karanlığına karıştı.

Pelle arabayı durdurdu. Aynayı izlemeye devam etti. Çocuk artık yoktu. Tıpkı karısı gibi.

Anlamak çok zordu. Etrafınızda olan, hayatınızı süsleyen insanlar bir anda yok olurdu ve onları bir daha göremezdiniz. Rüyalar hariç. İyi rüyalar. Çünkü Pelle kâbuslarında onu bir kez bile görmemişti. Kâbuslarında sadece yolu ve gelen arabanın farlarını görürdü. Ve bir zamanların umut vaat eden ralli sürücüsü Pelle Granerud tepki vermeye vakit bulamaz, ters yönden gelen sarhoş bir sürücüden kurtulmak için gereken o basit manevrayı yapamazdı. Yarış pistindeki antrenmanlarda her gün tekrar ettiği şeyleri yapmak yerine donakalırdı. Çünkü kaybetmeye dayanamayacağı tek şeyi kaybetmek üzere olduğunu bilirdi. Yalnızca kendi canını değil, ailesinin, hayatının anlamı olan iki insanın canını. Az önce hastaneden aldığı o iki kişi onun yeni hayatıydı. Şimdi başlayan hayatı. Baba olmuştu. Sadece üç günlük babaydı. Ve uyan-

dığında aynı hastaneye dönmüştü. Önce ona bacaklarındaki yaralardan bahsetmişlerdi. Bir yanlış anlaşılma olmuştu çünkü. Nöbet değişimi saati gelmişti ve nöbete yeni başlayan personel karısının ve çocuğunun kazada öldüğünü bilmiyordu. İki saat sonra öğrenmişti Pelle. Morfine muhtemelen irsi bir durumdan ötürü alerjisi vardı ve katlanılmaz bir ıstırap içinde günlerce karısının adını haykırmıştı. Ama gelmemişti. Saatler, günler geçtikçe yavaş yavaş onu bir daha asla göremeyeceğini anlamaya başlamıştı. O yüzden adını haykırmaya devam etmişti. Sırf duyabilmek için. Bebeğin ismini kararlaştıracak vakitleri olmamıştı. Ve Pelle bu akşam çocuk elini omzuna koyduğunda acısının ilk defa tamamen kaybolduğunu fark etmişti.

Pelle beyaz evin içinde bir adamın siluetini görebiliyordu. Perdesiz geniş bir pencerenin arkasında oturuyordu. Kendini göstermek istiyormuş gibi oturma odasının ışığını açmıştı. Birini bekliyormuş gibi.

Iver iri adamın piyanonun başında konuştuğu konuğu Fredrik'le ikisinin yanına getirdiğini gördü.

Fredrik "Seninle konuşmak istiyor, benimle değil" diye fısıldadı ve bardaki bir Rus içkisini gözüne kestirip yanından ayrıldı.

Iver yutkundu. İri adamla ikisi kim bilir kaç sene birlikte iş yapmış, küresel mali krizin şok dalgaları Norveç kıyılarına hafifçe vurduğu dönemde olduğu gibi bazı badireler atlatmış ve hep aynı gemide yol almışlardı? Yine de iri adam yaklaşırken hâlâ geriliyor, hatta taş kesiliyordu. Söylentiye göre spor yaparken kendi ağırlığı kadar bir halteri kaldırabiliyordu. Üstelik bir kez değil, peş peşe on kez. Ama göz korkutucu olan yalnızca cüssesi değil, bu adamın söylediğiniz her şeyi kelimesi kelimesine hatırladığını, ses tonunuzdaki ufacık değişiklikleri, hatta kasıtlı olarak yapmadığınız şeyleri bile

fark edeceğini bilmekti. Sadece vücut dilinizden değil, yüzünüzün renginden ve gözbebeklerinizin hareketinden bile niyetinizi anlardı.

"Eee, Iver" dedi o gümbürtüyü andıran kalın sesiyle. "Nasıl gidiyor? Agnete. Korkunç bir olay, değil mi?"

"Kesinlikle öyle" dedi Iver, etrafta bir garson arayarak.

"Bir arkadaşımla tanışmanı istiyorum. Onunla ortak bir yönünüz var. İkiniz de yakın zaman önce eşlerinizi kaybettiniz."

Göz bantlı adam elini uzattı.

"Hem de aynı katil yüzünden" dedi iri adam.

Adam "Yngve Morsand" diyerek kendini tanıtıp Iver'in elini sıktı. "Başınız sağ olsun.

"Sizin de" dedi Iver Iversen. Demek ki adam bu yüzden tanıdık gelmişti. Karısı başı kesilerek öldürülen şu zengin armatördü. Polis bir süre Yngve Morsand'ın baş şüpheli olduğunu düşünse de daha sonra olay yerinde bir DNA bulunmuştu. Sonny Lofthus'un DNA'sı.

"Yngve, Drammen'in hemen dışında yaşıyor" dedi iri adam. "Bu gece onun evini ödünç aldık."

"Öyle mi?"

"Orayı tuzak olarak kullanıyoruz. Agnete'yi öldüren adamı yakalayacağız Iver."

"İkiz, Sonny Lofthus'un bu gece oraya beni öldürmek için gitme ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyor." Yngve Morsand gülüp bir şeye bakındı. "Bense öyle bir şey yapmayacağına dair bahse girdim. Garsonlarına bana Martini gibi sert bir içki getirmelerini söyler misin, İkiz?"

"Sonny Lofthus'un bir sonraki hamlesinin bu olacağı açık" dedi iri adam. "Neyse ki yeterince sistemli ve tahmin edilebilir biri, o yüzden paranı alacağımı düşünüyorum." İri adam kocaman sırıttı. Bıyığının altında beyaz dişleri belirirken besili suratında gözleri bir çift yarık gibi göründü. Armatörün sırtına devasa elini koydu. "Ayrıca bana öyle seslenmezsen sevinirim, Yngve."

Armatör başını kaldırıp ona neşeyle baktı. "Şeyi mi diyorsun? İki... Aaah." Ağzı hayret eder gibi açıldı ve yüzü acıyla buruştu. Iver iri adamın parmaklarını Morsand'ın boynundan çektiğini ve armatörün öne eğilip öksürdüğünü gördü.

"Sanırım bu konuda anlaştık, değil mi?" İri adam elini bara doğru kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. "İçki."

Martha kaşığını çekinerek böğürtlenli pudingine daldırırken masanın her bir köşesinden yağan kelimeleri duymazdan geldi. *Bu adam sana daha önce saldırdı mı? Tehlikeli biri mi? Bakımevinde kalıyorsa onunla mutlaka bir daha karşılaşacaksın, Tanrım! Ya Anders seni koruduğu için onu polise şikâyet ederse? Herkes bu uyuşturucu bağımlılarının ne kadar dengesiz olduğunu bilir. Zaten kafası muhtemelen iyiydi ve hiçbir şey hatırlamayacak.* Amcalardan biri onun televizyonda cinayette arandığı duyurulan adama benzediğini düşünüyordu. *Adı ne? Yabancı uyruklu mu? Neler oluyor Martha, neden tek kelime etmiyorsun? Tabii ya, gizlilik yeminin olduğu için, değil mi?*

"Pudingimi yiyorum" dedi Martha. "Güzelmiş, siz de tadına bakmalısınız. Galiba biraz daha alacağım."

Anders onun peşinden mutfağa geldi.

"Onu duydum" diye tısladı. "*Seni seviyorum*, ha? Ila'da koridorda gördüğüm adamdı o. Onunla konuşuyordun. İkinizin arasında ne var?"

"Anders, yapma..."

"Onunla yattın mı?"

"Kes şunu!"

"Belli ki vicdan azabı duyuyor. Yoksa bana silah çekerdi. Buraya neden geldi, beni vurmaya mı? Ben polisi arıyorum."

"Ortada tahrik olmadığı halde bir adama nasıl saldırdığını ve başını tekmelediğini mi anlatacaksın?"

"Tahrik olmadığını kim söyleyecek? Sen mi?"

"Ya da taksi şoförü."

"*Sen*?" Anders onu kolundan tutup güldü. "Evet, sen söyleyeceksin, değil mi? Nişanlın yerine onun tarafını tutacaksın. Seni aşağılık oro..."

Martha kendini kurtardı. Yere bir tatlı tabağı düştü ve parçalandı. Yemek odası tamamen sessizliğe büründü.

Martha hızla hole yürüdü, paltosunu kaptı ve kapıya yöneldi. Durdu. Bir an için duraksadı. Ardından dönüp yemek odasına daldı. Elinde puding yüzünden beyazlaşmış bir kaşık aldı ve yağlı bir kadehe vurdu. Başını kaldırdığında son hareketinin herkesin dikkatini çekmeye yetip arttığını fark etti.

"Sevgili dostlar ve aile üyeleri" dedi. "Anders'in haklı olduğunu eklemek istedim. Bence de yaza kadar bekleyemeyiz..."

Simon küfretti. Arabasını Kvadrauten'in göbeğine park etmişti ve bölgenin haritasını inceliyordu. Telenor'un polis destek bölümü ona telefonun burada olduğunu söylemişti. Sonny Lofthus'un ona mesaj atmak için kullandığı telefon. Simon artık telefonun Helge Sörensen adına kayıtlı kontörlü bir telefon olduğunu biliyordu. Mantıklıydı, daha önce de aynı cezaevi memurunun kimlik kartını kullanmıştı.

Ama nerede olabilirdi?

Koordinatlar yalnızca birkaç caddeyi kapsıyordu ama onlar da Oslo'nun en kalabalık caddeleriydi. Mağazalar, ofisler, oteller, daireler. Simon birisi yan cama vurunca irkildi. Başını kaldırdı ve dar pantolon giymiş, göğüslerini bir çeşit korseyle sıkıştırmış yüzü ağır makyajlı tombul bir kız gördü. Başını iki yana salladı, kız yüzünü buruşturup gitti. Simon buranın şehrin en yoğun fuhuş bölgesi olduğunu ve caddelerde arabasında oturan yalnız bir erkeğin ister istemez müşteri gibi görüneceğini unutmuştu. Arabada sakso, Bismarck Oteli'nde on dakika ya da Akershus Kalesi'nin duvarında ayaküstü seks. Eskiden böyle bir adamdı. Bundan gurur

duymuyordu ancak bir zamanlar ufacık bir insani ilişki için cebinden para ödemekte sakınca görmezdi. "Seni seviyorum" demekte de. İkincisi "özel muamele" kategorisine giriyor ve fazladan iki yüz kron tutuyordu.

Numarayı tekrar aradı ve kaldırımda yürüyen insanları izlerken içlerinden birinin telefonunu çıkartıp kendini ele vermesini umdu. Biraz sonra iç geçirip telefonu kapattı. Saatine baktı. En azından telefonun bu bölgede olduğunu biliyordu. Demek ki Sonny yerinden kımıldamamıştı ve bu gece şeytani bir eylemde bulunmayacaktı.

Öyleyse Simon neden hâlâ ters giden bir şeyler olduğunu hissediyordu?

Bo alışkın olmadığı oturma odasında geniş pencereden dışarı bakıyordu. Onu dışarıdan izleyen biri yüzünü değil, sadece siluetini görebilsin diye pencereye vuran parlak bir ışığın önüne oturmuştu. Sonny Lofthus'un Yngve Morsand'ın fiziği hakkında pek bir fikrinin olmamasını umuyordu. Onu Lofthus'un evinde yalnız bıraktığında Sylvester da aynı böyle oturuyordu. İyi huylu, aptal, sadık, boşboğaz Sylvester. Onu bu pislik herif öldürmüştü. Nasıl yaptığını asla bilemeyeceklerdi çünkü ne sorguya çekilecek, ne de Bo'nun bir kadeh retsina yudumlar gibi intikamın tadını çıkaracağı işkenceler görecekti. Kimileri bu şaraptan nefret ederdi ama reçine şarabı Bo'nun aklına çocukluk anılarını, Telendos Adası'nı, arkadaşlarını, denizde hafifçe sallanırken dibinde yattığı kayığı, Yunanistan'ın daima masmavi olan gökyüzüne baktığı ve dalgalarla rüzgârın bir ağızdan söylediği şarkıları dinlediği zamanları getirirdi. Sağ kulağında bir tıkırtı işitti.

"Yolda bir araba durdu ve geri döndü."

"İçinden kimse inmedi mi?" diye sordu Bo. Kulaklık, kablo ve mikrofon öyle minikti ki dışarıdan gelen bir ışıkta görünmesi imkânsızdı.

"Görecek zamanımız olmadı ama araba şimdi uzaklaşıyor. Belki de kaybolmuştur."

"Pekâlâ. Herkes hazırlansın."

Bo kurşun geçirmez yeleğini düzeltti. Lofthus'un ateş etmeye fırsatı olmayacaktı ama yine de önlemini almak istemişti. Lofthus'u bahçe kapısından girdiğinde ya da çitin üzerinden atladığında yakalamaları için bahçeye iki adam koymuştu. Bir adam da kilitsiz duran ev kapısının arkasında, koridorda bekliyordu. Evin diğer bütün erişim yolları kapalı ve kilitliydi. Gündüz beşten beri buradaydılar, yorgunlardı. Gece daha yeni başlamıştı ama Sylvester'ı düşünmek onu uyanık tutacaktı. O piç kurusunu enselemeyi düşünmek. Onu tuzağa düşürmek. Bu gece olmazsa yarın, o da olmazsa ertesi gece. Bo bazen içinde insaniyet namına çok az şey barındıran o iri adamın nasıl bu denli insan sarrafı olabildiğini merak ederdi. Çünkü insanların dürtülerini, zaaflarını ve motivasyonlarını, baskıya ve korkuya nasıl tepki verecekleri-ni tahmin eder; mizaçları, yatkınlıkları ve zekâları hakkında yeterli bilgi edindiğinde onların bir sonraki adımlarını hayret verici, ya da kendisinin tabiriyle moral bozucu bir doğrulukla bilirdi. İri adam ne yazık ki çocuğun esir alınması yerine derhal öldürülmesini emretmişti ve o yüzden ölümü hızlı ve acısız olacaktı.

Bo bir ses duyunca sandalyesinde kımıldandı. Ve daha dönmeden aklından bir düşünce geçti. İri adamın aksine bu çocuğun sıradaki hareketini tahmin etme yetisine sahip olmadığı düşüncesi. Ne Sylvester'ı o sarı evde tek başına bırakırken, ne de şimdi.

Çocuk alnına kanlı bir mendil bağlamıştı ve oturma odasından garaja açılan kapıda dikiliyordu.

Garajı kilitlemelerine rağmen nasıl olmuştu da oradan girebilmişti? Arka taraftan, ormandan gelmiş olmalıydı. Kilitli bir kapıyı açmak akıllı bir keşin öğreneceği ilk şeylerden bi-

riydi şüphesiz. Ama Bo için en can sıkıcı sorun bu değildi. En büyük sorun çocuğun elinde ne yazık ki Uzi'ye, yani 19 milimetrelik dokuz mermiyi ortalama bir infaz mangasından daha hızlı atabilen İsrail yapımı makineli tüfeğe benzeyen bir şey tutmasıydı.

"Sen Yngve Morsand" değilsin dedi Sonny Lofthus. "O nerede?"

"Burada" dedi Bo, başını mikrofona çevirerek.

"Nerede?"

"Burada" diye tekrarladı Bo bu defa biraz daha yüksek bir sesle. "Oturma odasında."

Sonny Lofthus Bo'ya doğru yürüyüp etrafına bakarken makineli tüfeği kaldırıp parmağını tetiğe koydu. Şarjörü görünüşe göre otuz altı mermi alıyordu. Durdu. Yoksa kulaklığı ve mikrofonun kablosunu mu fark etmişti?

Çocuk "Biriyle konuşuyorsun" dedi ve tam bir adım geri çekilmişken Stan koridorun kapısını hızla açıp tabancayla içeri daldı. Bo, Ruger marka tabancasına davranırken Uzi'nin kuru öksürüğü andıran sesini ve arkasında bir şangırtıyla kırılan camı duydu. Döşeme kaplı mobilyalardan beyaz süngerler fırladı ve parke zeminden kıymıklar havalandı. Çocuk mermileri hiç düşünmeden gelişigüzel saçıyordu. Ama önemli değildi, bir Uzi daima iki tabancayı alt ederdi. Bo ve Stan kendilerine en yakın koltukların arkasında siper aldı. Etraf sessizleşti. Çocuğun yüzü koltuğun üzerinden görünürse diye Bo silahını iki eliyle tutmuş, sırtüstü yatıyordu.

"Stan!" diye seslendi. "Hallet onu!"

Cevap yoktu.

"Stan!"

"Sıkıysa sen hallet!" diye bağırdı Stan, diğer duvardaki koltuğun arkasından. "Herifte Uzi var, kör müsün!"

Bo'nun kulaklığında bir tıkırtı duyuldu. "Neler oluyor, şef?"

Bo o esnada bir marş sesi ve bağırarak çalışan bir motor

duydu. Morsand 1982 model görkemli Mercedes 280CE Coupe'sini İkiz'in Oslo'daki partisine götürmüştü ama karısının gezinti arabası olan minik tatlı Honda Civic hâlâ garajdaydı. Morsand onu öldürdüğüne göre artık o arabayla kimse gezmiyordu ama anahtarı kontakta kalmış olmalıydı. Kırsalda erkekler karılarına ve arabalarına bunu yapardı herhalde. Onları paylaşırlardı. Dışarıdaki adamlarından gelen sesleri işitti.

"Kaçmaya çalışıyor!"

"Biri garaj kapısını açıyor."

Honda vitese geçerken Bo kulak tırmalayan bir ses duydu. Sonra da boğulan motorun hırıltısı geldi. Çocuk amatörün teki miydi yoksa? Ne ateş etmeyi ne de araba sürmeyi biliyordu.

"Kaçırmayın onu!"

Araba ikinci kez çalıştı.

"Uzi lafının geçtiğini duyduk."

"Ya Uzi ya da İkiz, *karar sizin*!"

Bo güçlükle ayağa kalktı ve kırık pencereye koştuğunda arabanın garajdan fırladığını gördü. Nubbe ve Evgeni bahçe kapısının önünde duruyordu. Nubbe, Beretta'sıyla peş peşe ateş ediyordu. Evgeni ise kesik namlulu Remington 870'i yanağına dayamıştı. Tetiği çekince geriye doğru sarsıldı. Bo ön camın patladığını gördü ama araba hızlanmaya devam etti ve ön tamponu Evgeni'nin dizlerinin hemen yukarısına çarpıp adamı hava uçurdu. Evgeni takla atarken ön camı olmayan Civic onu bir foku yutan balina gibi yutuverdi. Araba bahçe kapısını ve çitin bir kısmını yerinden çıkardı, çakıltaşlı dar yolun karşısına geçti ve buğday tarlasına girdi. Hız kesmeden ilerlemeye devam etti, birinci viteste bağırarak ayışığında parlayan altın sarısı demetlerin içinde kendine bir yol açtı ve geniş bir yay çizip yeniden çakıllı yola çıktı. Motorun daha da çok inlemesine bakılırsa sürücü ayağını gazdan çekmeden

debriyaja basıyor olmalıydı. Az sonra araba ikinci vitese geçti, motor bir an için stop edecek gibi olsa da kendini topladı ve araba sürücü ön farları açmayı beceremediği için karanlıkta giderek gözden kaybolan yolda uzaklaşmaya başladı.

"Arabaya binin!" diye bağırdı Bo. "Şehre varmadan onu yakalamalıyız!"

Pelle Honda'nın arkasından bakarken gördüklerine inanamıyordu. Silah seslerini duymuş, arabanın bahçe kapısından fırlarken beyaz çitleri parçalayışını dikiz aynasından görmüştü. Araba devlet teşvikiyle ekilen buğday tarlasında bir süre gittikten sonra tekrar yola dönmüş ve pamuk ipliğine bağlı yolculuğuna devam etmişti. Çocuğun tecrübeli bir şoför olmadığı kesindi ama Pelle ayışığında kırık ön camın arkasında direksiyon başındaki o kanlı mendili görünce derin bir oh ekmişti. Neyse ki çocuk hâlâ hayattaydı.

Evden gelen bağırışı duydu.

Sessiz yaz gecesinde şarjörleri doldurulan silahların sesi geldi.

Bir araba çalıştı.

Pelle'nin bu insanların kim olduğuna dair hiçbir bir fikri yoktu. Çocuk –şayet yalan söylemediyse– evdeki adamın bir katil olduğunu söylemişti. Sarhoş araba kullanırken birini öldürmüş ve şimdi hapisten çıkmış bir adamdı belki de. Pelle bilmiyordu. Tek bildiği, kafasını meşgul etmek için bu takside gecesini gündüzüne katarak geçirdiği aylar ve yılların ardından aynı yere geri döndüğüydü. Tepki vereceği ya da donup kalacağı yere. Yıldızların yörüngesini değiştireceği ya da hiçbir şey yapmayacağı yere. İstediği kıza kavuşamayan genç bir adam. Direksiyonun yanındaki fotoğrafta parmağını gezdirdi. Ardından arabayı vitese taktı ve Honda'nın peşine düştü. Yokuş aşağı inerek dar köprüye geldi. Tepenin en üstünde karanlığı delen bir çift farı görebiliyordu. Gaza

yüklenip hız kazandı, direksiyonu hafifçe sağa kırdı, el frenini tuttu ve pedallara kilise orgu çalar gibi hızla basıp ayağını çekerken bu defa direksiyonu sertçe sola çevirdi. El freniyle dönerken arabanın arkası tam da beklediği gibi hareket etti. Araba durduğunda köprüyü harika bir açıyla çaprazlama kesiyordu. Pelle memnun bir biçimde başını salladı, yeteneğini hâlâ kaybetmemişti. Kontağı kapattı, arabayı birinci vitese aldı, yolcu koltuğuna geçti ve arabadan indi. Köprünün yan duvarlarıyla araba arasında her iki tarafta en fazla yirmi santimetre boşluk olduğunu kontrol etti. Tüm kapıları tek bir tuşla kilitledi ve anayola doğru yürümeye başladı. Onu düşündü, zaten hep onu düşünürdü. Keşke o da bu anı izleyebilseydi. Yürüdüğünü görebilseydi. Ayağında neredeyse hiçbir acı hissetmiyordu, sadece hafifçe aksıyordu. Belki de doktorlar haklıydı. Belki de değneklerden kurtulmanın zamanı gelmişti.

37

Saat ikiydi ve yaz gecesinin en karanlık anıydı.

Oslo'nun yukarısındaki ormanın açıklığından manzaraya baktığında Simon fiyordun sarı ve geniş ayın altında solgun parıldadığını görebiliyordu.

"Eee?"

Simon üşümüş gibi montuna sımsıkı sarıldı. "Âşık olduğum ilk kızı tam buraya getirirdim. Sırf manzaraya bakalım diye. Sevişelim diye. Anlarsın işte..."

Kari'nin ağırlığını diğer ayağına geçirdiğini gördü.

"Gidecek başka yerimiz yoktu. Else'yle beraber olmaya başladıktan yıllar sonra onu da buraya getirdim. Üstelik evimiz ve ikiz yatağımız olmasına rağmen. Burası bana çok... romantik ve masum hissettiriyordu. İlk âşık olduğum zamanki gibiydi."

"Simon..."

Simon dönüp manzaraya tekrar baktı. Mavi ışıkları yanıp sönen ekip araçlarına, polis şeritlerine, ön camı kırık olan Honda Civic'e ve yolcu koltuğunda en hafif deyimiyle garip bir açıyla yatan ölü adama. Bir sürü polis memuru vardı. Çok fazla polis. Çok fazla panik.

İlk defa bir adli tıp uzmanı olay yerine ondan önce gelmişti ve kurbanın çarpmanın etkisiyle iki bacağının da kırıldığını, kaportanın üzerine uçtuğunu ve arabanın içine girip koltuğa

çarparak boynunun kırıldığını tahmin etmişti. Ne var ki kurbanın ön camı patlattıktan sonra yüzünde hiçbir yara oluşmamasını garip bulduğunu söylemiş ve Simon daha sonra koltuk döşemesinden bir mermi çıkarmıştı. Sürücü koltuğunda bulunan kan örneğinin incelenmesini de istemişti. Çünkü lekeler kurbanın bacağındaki kesiklerle uyuşmuyordu.

"Demek bizim de gelmemizi *özellikle* istedi" dedi Simon, bir olay yeri görevlisinin yanında dikilip ellerini sallayarak konuşan Asmund Björnstad'ı başıyla göstererek.

"Evet" dedi Kari. "Çünkü araba Kjersti Morsand'a, yani Lofthus'un öldürdüğü kurbanlardan birinin adına kayıtlı ve bizden..."

"Öldürdüğünden şüphelenilen."

"Efendim?"

"Lofthus, Kjersti Morsand'ın katili değil, sadece cinayetin bir şüphelisi. Yngve Morsand'la konuşan oldu mu?"

"Hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Bu gece Oslo'da bir otelde kalıyormuş ve arabayı en son evinin garajında görmüş. Drammen polisine göre evde silah kullanılmış olması muhtemel. Ne yazık ki en yakın komşu ev epey uzakta ve hiçbir görgü tanığı yok."

Asmund Björnstad yanlarına geldi. "Yolcu koltuğundaki adamın kim olduğunu bulduk. Evgeni Zubov. Sabıkalı bir suçlu. Drammen polisi evin zemininde yelpaze biçiminde yayılmış dokuz adet 19 milimetrelik Luger mermi olduğunu söylüyor."

Tek kaşını kaldırarak "Uzi mi?" dedi Simon.

"Sence basına ne söylemeliyim?" diye sordu Asmund, başparmağıyla omzunun arkasını işaret ederek. Yol kenarındaki polis şeridinin etrafında birkaç muhabir toplanmaya başladı bile."

"Her zamankini" dedi Simon. "Bir şeyler söyle ama bilgi verme."

Björnstad iç geçirdi. "Bizi rahat bırakmayacaklar. Çalışma-

ya ne zaman fırsat bulacağız? Hepsinden nefret ediyorum."

"Onlar da bizim gibi işini yapıyor" dedi Simon.

"Gazetelerin onu bir kahramana dönüştürmeye başladığını biliyor muydun?" dedi Kari, flaş ışıklarına doğru yürüyen müfettişi izlerlerken.

"Eee, ne de olsa yetenekli bir dedektif" dedi Simon.

"Björnstad'ı değil. Sonny Lofthus'u."

Simon şaşkınlıkla ona döndü. "Sahiden mi?"

"Ona modern zamanların teröristi diyorlar. Organize suça ve kapitalizme karşı savaş açmış. Toplumu parazitlerden temizliyormuş."

"Ama kendisi de bir suçlu."

"Onlara göre bu hikâyeyi daha da ilginç hale getiriyor. Hiç gazete okumuyor musun?"

"Hayır."

"Zaten telefona da bakmıyorsun. Seni kaç kere aradım."

"Meşguldüm."

"Meşgul mü? Oslo bu cinayetlerle çalkalanıyor ve ne ofiste, ne olay yerinde, hiçbir yerde yoktun. Senin bana şeflik yapmak gerekiyor Simon."

"Merak etme, mesaj alındı. Neden aradın?"

Kari derin bir nefes aldı. "Biraz düşündüm. Lofthus bu ülkede banka hesabı, kredi kartı ve kayıtlı bir adresi olmayan az sayıdaki yetişkinden biri. Ama Kalle Farrisen cinayetinde şunu gördük ki otelde kalacak kadar parası var."

"Plaza'ya nakit para vermiş."

"Kesinlikle. O yüzden otelleri kontrol ettim. Oslo'da her gece otellerde kalan yirmi bin konuktan sadece yüzde altısı nakit parayla ödeme yapıyormuş."

Simon gözlerini ona dikti. "Bu yüzde altının kaçının Kvadraturen'de kaldığını bulabilir misin?"

"Şey, evet. Otellerin listesi burada." Ceketinin cebinden bir çıktı çıkardı. "Neden sordun?"

Simon bir eliyle çıktıyı alırken diğeriyle okuma gözlüğünü taktı, kâğıdı açtı ve listeye göz gezdirdi. Adreslere baktı. Bir otel buldu. İki. Üç. Altı. Çoğunda, özellikle de ucuz olanlarında bazı konuklar nakit ödeme yapmıştı. Hâlâ çok fazla isim vardı. Tahminine göre en ucuz oteller listede bile yoktu. Simon birden okumayı bıraktı.

Ucuz.

Penceresini tıklatan kadını düşündü. Arabada veya Akershus Kalesi'nde ayaküstü sevişenleri. Ya da... Bismarck'ta. Oslolu fahişelerin en çok tercih ettiği oteldi. Ve Kvadraturen'in tam ortasındaydı.

"Sana nedenini sordum."

"Sen bu konuyu araştırmaya devam et, benim gitmem lazım." Simon arabaya yürümeye başladı.

Kari "Dur!" diye seslendi ve önünü kesti. "Sakın bir yere kaçayım deme. Neler oluyor?"

"Neler mi oluyor?"

"Burada bir tür görevdesin. Buna izin veremem."

Simon görebiliyordu, o da tükenmişti.

"Aklından ne geçtiğini bilmiyorum" dedi Kari. "Günü kurtarmak, kariyerinin son demlerinde kahraman olmak, Björnstad ve Kripos'a yanıldıklarını ispatlamak istiyor olabilirsin. Ama bu hiç mantıklı değil Simon. Bu dava birkaç yaşlı çocuğun sidik yarışı için fazla büyük."

Simon ona uzun uzun baktı. Ve sonunda yavaşça başını salladı. "Haklı olabilirsin. Ama benim gerekçelerim düşündüğün gibi değil."

"Öyleyse söyle bana."

"Söyleyemem Kari. Sadece bana güvenmek zorundasın."

"Iversen'i görmeye gittiğimizde kuralları çiğneyeceğini düşündüğün için bana dışarıda beklemem gerektiğini söylemiştin. Kuralları çiğnemek istemiyorum Simon. Sadece işimi yapmak istiyorum. O yüzden bana aklından ne geçtiğini söylemez-

sen..." Sesi titriyordu. Kesinlikle yorgun, diye düşündü Simon. "...daha kıdemli birine gider ve ona tüm olup biteni anlatırım."

Simon başını iki yana salladı. "Sakın bunu yapma, Kari."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü" dedi Simon, gözlerini Kari'nin gözlerine kilitleyerek, "köstebek hâlâ aramızda. Bana yirmi dört saat ver. Lütfen."

Simon cevabı beklemedi. Hiçbir şey fark etmeyecekti. Doğruca arabasına yürüdü. Kari'nin bakışlarını sırtında hissetti.

Holmenkollasen'den aşağı inerken Sonny ile yaptığı kısa telefon konuşmasının kaydını açıp arkadaki gürültüyü dinledi. Ritmik sesler. Abartılı inlemeler. Bismarck Oteli'nin ince duvarları. Bu sesleri nasıl olmuştu da tanıyamamıştı?

Simon resepsiyonun arkasında kimlik kartını inceleyen çocuğu süzdü. Yıllar geçse de Bismarck'ta hiçbir şey değişmemişti. Bir tek çocuk dışında. O zamanlar orada o oturmuyordu. İyi ki de oturmuyordu.

"Evet, polis memuru olduğunuzu görebiliyorum ama size gösterebileceğim bir konuk defteri yok."

"Şuna benziyor" dedi Simon, tezgâhın üzerine bir fotoğraf koyarak.

Çocuk resmi inceledi. Tereddüt etti.

"Ya da dilersen binaya baskın düzenleriz ve burayı tamamen kapatırız" dedi Simon. "Randevu evinin senin yüzünden kapatıldığını öğrenirse sence baban ne der?"

Babasına olan benzerliği Simon'ı yanıltmamıştı. Tahmini doğruydu.

"İkinci katta. 216 numaralı oda. Koridordan düz..."

"Bulurum. Bana anahtarı ver."

Çocuk bir kez daha tereddüt etti. Ardından çekmeceyi açtı, büyük anahtar demetinden bir anahtar çıkardı ve Simon'a uzattı. "Ama bela çıkmasını istemiyoruz."

Simon asansörün yanından geçip merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Koridorda yürürken kulak kesildi. Etraf sessizdi. 216 numaralı odanın önünde Glock'unu çıkardı. Parmağını iki parçalı çift kademeli tetiğin üzerine koydu. Anahtarı elinden geldiğince sessiz bir şekilde kilide sokup çevirdi. Tabancayı sağ elinde tutarak yana mevzilendi ve sol eliyle kapıyı açtı. İçinden dörde kadar saydı, başını hızlı bir hareketle çıkarıp geri çekti. Nefesini verdi.

İçerisi karanlıktı ve perdeler kapalıydı ama yine de Simon'ın yatağı bir anlığına göreceği kadar ışık vardı.

Yatak toplanmıştı ve boştu.

Simon içeri girip banyoyu kontrol etti. Bir diş dış fırçası ve diş macunu vardı.

Odaya döndü, ışığı açmadı ve duvarın yanında öylesine duran sandalyeye oturdu. Cep telefonunu çıkarıp birkaç düğmeye bastı. Odanın bir yerinde telefon çalmaya başladı. Simon gardırobu açtı. Bir evrak çantasının üzerinde cep telefonu duruyordu ve parlayan ekranında kendi numarası yazılıydı.

Simon aramayı sonlandırıp tekrar sandalyeye gömüldü.

Çocuk izinin sürülmesi için telefonu kasten burada bırakmıştı. Ama böylesi kalabalık bir bölgede onu kimsenin bulmasını beklemiyor olmalıydı. Simon karanlığı dinledi. Kafasının içinde geriye doğru sayan saati.

Oğul'un yolda yürüdüğünü fark ettiğinde Markus hâlâ uyanıktı.

Diğer kişinin birkaç saat önce geldiğini gördüğünden beri sarı evi gözetliyordu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemediği için pijamalarını bile giymemişti.

Oğul'u gecenin karanlığında sessiz sokağın ortasında yürürkenki halinden tanımıştı. Altından geçtiği sokak lambalarının ışığı üzerine vuruyordu. Yorgun görünüyordu, sende-

lediğine göre belki de çok fazla yürümüştü. Markus ona dürbünüyle baktı. Üzerinde takım elbise vardı, yan tarafını tutuyordu ve alnına kırmızı bir mendil bağlamıştı. Yüzündeki kan mıydı? Neyse ne, onu uyarmalıydı. Markus odasının kapısını dikkatlice açtı, parmak uçlarına basarak merdiveni indi, ayakkabılarını giydi ve kelleşmiş bakımsız çimenliği geçerek bahçe kapısına koştu.

Oğul onu fark edince kendi evinin bahçe kapısının hemen önünde durdu.

"Merhaba, Markus. Senin yatakta olman gerekmiyor mu?"

Sesi sakin ve yumuşaktı. Görüntüsü savaştan çıkmış gibiydi ama ona masal okuyormuş gibi konuşuyordu. Markus büyüyünce böyle bir sese sahip olmaya ve tıpkı onun gibi hiçbir şeyden korkmamaya karar verdi.

"Yaralandın mı?"

"Araba sürerken biri çarptı" diyerek gülümsedi Oğul. "Bir şeyim yok."

"Evinde biri var."

"Sahi mi?" dedi Oğul, parlak siyah pencerelere dönerek. "İyi biri mi, kötü biri mi?"

Markus yutkundu. Televizyonda fotoğrafı görmüştü. Ama annesinin korkacak bir şey olmadığını, sadece kötü insanlara zarar verdiğini söylediğini de duymuştu. Twitter'da birçok insan ona övgüler yağdırıyor, polisin kötülerin kötüleri öldürmesine izin vermesi gerektiğini, bunun haşereleri öldürmek için yırtıcıları kullanmaya benzediğini yazıyordu.

"Galiba ikisi de değil."

"Öyle mi?"

Martha odaya biri girince uyandı.

Bir rüya görüyordu. Rüyasında çatı katındaki kadın vardı. Bebek de. Bebeğin bunca zamandır hayatta olduğunu, bodrumda mahsur kaldığını ve durmadan ağlayıp oradan çı-

karılmayı beklediğini görmüştü. Bebek artık dışarıdaydı. Buradaydı.

"Martha?"

O sevimli ve sakin sesinden gözlerine inanamadığı belli oluyordu.

Martha yatakta dönüp ona baktı.

"Gelebileceğimi söylemiştin" dedi. "Kapıyı kimse açmadı ama anahtarın nerede olduğunu biliyordum. O yüzden..."

"Gelmişsin."

Başını salladı. "Bu odayı aldım. Umarım sorun olmaz."

Çocuk başını sallamakla yetindi ve yatağın kenarına oturdu.

Martha "Yatak yerdeydi" deyip gerindi. "Bu arada, yatağı karyolaya yerleştirirken çıtaların arasından bir defter düştü. Şuradaki komodine koydum."

"Peki?"

"Yatağın yerde ne işi..."

"Altında saklanıyordum" dedi çocuk, gözlerini ondan ayırmadan. "Çıktığımda yatağı yere ittim, o da orada kaldı. Kulağında ne var?"

Çocuk yan tarafını tuttuğu elini kaldırıp Martha'nın kulağına götürdü. Martha cevap vermedi. Küpesine dokunmasına izin verdi. Battaniye kutusunda bulup taktığı perdeler ani bir esintiyle dalgalandı. Odaya vuran ince bir ayışığı huzmesi çocuğun elini ve yüzünü aydınlattı. Martha donakaldı.

"Göründüğü kadar kötü değil" dedi çocuk.

"Hayır, alnındaki yara değil. Başka bir yerin daha kanıyor. Neresi?"

Çocuk paltosunu yana çekti ve ona gösterdi. Tişörtünün sağ tarafı kan içindeydi.

"Ne oldu oraya?"

"Mermi. Sadece sıyırıp geçti. Tamamen zararsız, sadece küçük bir kan lekesi. Yakında iyi..."

"Şşş" dedi Martha. Yorganı üzerinden itip çocuğu elinden

tuttu ve onu banyoya götürdü. İlaç dolabını karıştırırken çocuğun onu iç çamaşırıyla görmesine aldırmadı. Dolapta on iki yıllık bir dezenfektan, iki rulo sargı bezi, biraz pamuk ve küçük bir makas buldu. Çocuğun üstünü sıyırdı.

"Gördüğün gibi sinek ısırığı kadar bir şey" diyerek gülümsedi çocuk.

Martha daha kötülerini görmüştü. Daha iyilerini de. Yaralarını temizledi ve merminin girip çıktığı delikleri pamukla kapattı. Ardından belini bezle sardı. Alnındaki mendili çözer çözmez kabuğun altından taze kan sızmaya başladı.

"Annenin dikiş takımı var mıydı?"

"Hiç gerek..."

"Sana şşş dedim."

Yarılan deriyi dört dakikada dört dikişle dikti.

"Holde çantayı gördüm" dedi çocuk, Martha başına gazlı bez sararken.

"O para benim param değil. Ayrıca kurul bu yenileme işleri için bize yeterince bütçe ayırdı. O yüzden, teşekkürler ama almayayım." Bezin ucunu bantla tutturdu ve yanağını okşadı. "İşte oldu. Bunu bir süre kafandan çı..."

Çocuk onu öptü. Tam dudaklarından. Biraz sonra onu bıraktı.

"Seni seviyorum."

Sonra onu tekrar öptü.

"Sana inanmıyorum" dedi Martha.

"Seni sevdiğime inanmıyor musun?"

"Başka kızları öptüğüne inanmıyorum. Berbat öpüşüyorsun."

Çocuk gülünce gözleri parıldadı. "Uzun zaman oldu. Bana hatırlatır mısın?"

"Doğrusunu yapmayı düşünme. Yap, gitsin. Ağır ağır öp."

"Ağır ağır mı?"

"Uyuşuk, tembel bir yılan gibi. İşte böyle."

Martha başını nazikçe ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına götürdü. Onunla öpüşmenin ne kadar doğal bir his olduğunu fark etti. Heyecanlı ama masum bir oyun oynayan iki çocuk gibiydiler. Çocuk ona güveniyordu. Tıpkı Martha'nın da ona güvendiği gibi.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Dudaklarını çok, dilini az kullan."

"Debriyaja basarken gazı bırakmak gibi mi?"

Martha kıkırdadı. "Kesinlikle. Haydi yatağa gidelim."

"Orada ne yapacağız?"

"Yan tarafındaki yaran nasıl, görmemiz gerek. Bakalım sorun çıkaracak mı?"

"Ne için sorun çıkarsın ki?"

"Bana saf numarası yapma."

Çocuk onu bir daha öptü. "Emin misin?" diye fısıldadı.

"Hayır. O yüzden fazla beklersek..."

"Haydi yatağa gidelim."

Rover ayağa kalktı ve sızlanarak sırtını doğrulttu. Heyecandan sırtının tutulduğunu fark edememişti. "Ne işler çevirdiğini görmek için" arada bir yanına uğrayan Janne'ye âşık olduğu zamanlar gibiydi. Janne'ye motosikletlerle uğraşmanın onunla uğraşmaya birçok açıdan benzediğini açıklamaya çalışmıştı bir keresinde. Ağrıyan kaslarının ve akıp giden zamanın farkında olmadan saatlerce aynı pozisyonda kalıyordu. Ve işi bittiğinde bedelini ödüyordu. Kız bu benzetmeyi beğenmişti. Tam da ondan beklendiği gibi.

Rover ellerini sildi. Görevi tamamlamıştı. Son yaptığı işlem, Harley-Davidson'a yeni bir egzoz borusu takmak olmuştu. Tıpkı "t"nin çizgisini çekmek ya da "i"nin noktasını koymak gibi. Ya da bir piyano akortçusunun yeni akort ettiği piyanoyu çalması gibi. Sırf eğlence olsun diye. Sadece egzoz borusu ve hava filtresini modifiye ederek bir motora fazladan

yirmi beygir gücü kazandırabilirdiniz ama herkes egzoz borusunda asıl meselenin ses olduğunu bilirdi. Rover'ın şimdiye dek eşi benzerini duymadığı o tatlı, hırıltılı, ağız sulandıran tok ses. Dilerse anahtarı hemen şimdi çevirip motorun melodisini dinleyebilir, zaten bildiği şeyleri teyit edebilirdi. Ya da bu işi kendine sakladığı bir hediye gibi yarın sabaha bırakabilirdi. Janne zevkli şeyleri asla ertelememek gerektiğini çünkü yarına sağ çıkacağımızın garantisinin olmadığını söylerdi. Janne olmak da zaten bunu gerektirirdi.

Rover parmaklarındaki yağı bezle temizledi ve ellerini yıkamak için arka odaya gitti. Aynada kendisine baktı. Yüzündeki savaş boyalarını andıran yağ lekelerine ve altın dişine. İşini bitirince her zamanki gibi diğer ihtiyaçlarının su yüzüne çıktığını fark etti: yeme, içme, dinlenme gibi. Harika bir histi. Ama böyle bir başarının ardından sonra bile içini tuhaf bir boşluk kaplıyordu. "Şimdi ne olacak?" hissi. "Tüm bunların anlamı ne?" Bu düşünceleri kafasından attı. Musluktan akan ılık suya baktı. Ardından durdu. Suyu kapattı. Garajın dışından bir ses gelmişti. Janne miydi? Hem de şimdi?

"Ben de seni seviyorum" dedi Martha.

Çocuk bir ara durmuştu. İkisi de nefes nefeseydi, terlemişlerdi ve yüzleri kızarmıştı. Martha'nın yataktan çıkardığı çarşafla onun göğüslerinin arasındaki teri silmiş ve onları burada bulabileceklerini, tehlikeli bir işe kalkıştıklarını söylemişti. Martha da ona kafasına bir şey koydu mu kolay kolay korkmadığını söyleyerek cevap vermişti. Yeri gelmişken, şayet merak ediyorsa, onu sevdiğini de eklemişti.

"Seni seviyorum."

Ve sonra kaldıkları yerden devam etmişlerdi.

"Bana artık silah vermemeni kabul edebilirim" dedi adam ince eldivenini elinden sıyırırken. Rover'ın hayatı boyunca

gördüğü en büyük eldi. "Ama düşmanlarıma silah vermeye başlamanı kabul edemem, anlıyor musun?"

Rover karşı gelmedi. İki adam tarafından tutuluyordu, üçüncüsü de iri adamın yanında Rover'ın alnına bir tabanca tutuyordu. Rover'ın kendi elleriyle modifiye ettiği için gayet iyi bildiği bir tabanca.

"O çocuğa Uzi vermek bana 'cehenneme kadar yolun var' demekle aynı anlama geliyor. İstediğin bu muydu? Beni cehenneme göndermek mi?"

Rover cevap verebilirdi. İkiz'i biraz olsun tanıyorsa zaten onun olsa olsa cehennemden geldiğini söyleyebilirdi.

Ama yapmadı. Yaşamak istiyordu. En azından birkaç saniye daha.

İri adamın arkasındaki motosiklete gözü takıldı.

Janne haklıydı. Onu hemen çalıştırması gerekirdi. Gözlerini yumdu ve dinledi. Hayatın tadını çıkarmalıydı. Öyle bariz, öyle basit ama aynı zamanda anlaması o kadar güç bir gerçekti ki insan ölümün kıyısına gelip her şeyin aslında ne kadar sıradan olduğunu fark edene dek bu gerçek kafasına dank etmiyordu. Hayatınızda kesin olan tek şey, ölecek olmanızdı.

Adam kullanılmış kondomu andıran eldivenlerini tezgâhın üzerine bıraktı. "Bir bakalım..." dedi, duvara asılmış olan aletlere göz gezdirerek. Parmağını duvara doğrulttu ve kısık sesle saymaya başladı: "O piti piti..."

38

Gün ağarmaya başlamıştı.

Martha ayaklarını ayaklarına dolayarak Sonny'nin koynunda yatıyordu. Nefesindeki sabit ritmin değiştiğini duydu. Ama gözleri hâlâ kapalıydı. Karnını okşayınca çocuğun dudaklarında minik bir gülümseme gördü.

"Günaydın aşk çocuğu" diye fısıldadı.

Çocuğun ağzı kulaklarına vardı ama ona bakmak için yana döndüğünde birden yüzü ekşidi.

"Acıyor mu?"

Sadece yan tarafım" dedi çocuk acılı bir ifadeyle.

"Kanaman durdu, gece iki kez kontrol ettim."

"Ne? Ne çabuk yüz göz olduk böyle?" Alnına bir öpücük kondurdu.

"Bence asıl dün gece öyle olduk Bay Lofthus."

"Bu benim ilk seferimdi, hatırlatırım" dedi çocuk. "Ben yüz göz olmak nedir, bilmem."

"Çok iyi bir yalancısın" dedi Martha.

Çocuk güldü.

"Düşünüyorum da..."

"Evet?"

"Gidelim buralardan. Hemen şimdi gidelim."

Çocuk cevap vermedi ama onun Martha kasıldığını hissetti. Ve gözyaşları yıkılan bir baraj gibi aniden, şiddetle akmaya başladı. Çocuk yana döndü ve onu tuttu.

Ağlamasının dinmesini bekledi.

"Onlara ne söyledin?" diye sordu.

"Anders'le ikimizin yaza kadar beklemeyeceğinizi söyledim" dedi Martha burnunu çekerek. "O yüzden buna hemen burada bir son vereceğimizi. En azından benim vereceğimi. Evden dışarı çıktım. Ana caddeye koştum. Bir taksi çevirdim. Anders'in peşimden koştuğunu gördüm, o lanet annesi de arkasından geliyordu." Sesli bir kahkaha attı, ardından yine ağlamaya başladı. "Özür dilerim" dedi hıçkırarak. "O kadar... o kadar aptalım ki! Tanrım, ne yapıyorum ben burada?"

"Beni seviyorsun" diye fısıldadı çocuk saçlarına. "İşte bunu yapıyorsun."

"Bunu nesi iyi? İnsanları öldüren, kendini öldürtmek için her şeyi yapan ve sonunda bunu başaracak olan bir adamı kim sever ki? Sana internette ne diyorlar, biliyor musun? Kılıçlı Buda. Eski mahkûmlarla görüşmüşler ve hepsi senden azizmişsin gibi bahsetmiş. Ne düşünüyorum, biliyor musun?" Gözyaşlarını sildi. "Bence sen de yolu Ila Bakımevi'ne düşen diğer herkes gibi sıradan birisin."

"Uzaklara gideceğiz."

"O zaman bunu hemen yapmalıyız."

"Geriye iki kişi kaldı, Martha."

Martha başını iki yana salladı. Gözyaşları yeniden dökülmeye başlayınca yumruklarını cılız bir öfkeyle göğsüne vurdu. "Artık çok geç, anlamıyor musun? Herkes seni arıyor. *Herkes*."

"Sadece iki. Babamın öldürülmesine karar veren ve onu köstebek gibi gösteren adam. Bir de asıl köstebek. Sonra gideceğiz."

"*Sadece* iki mi? *Sadece* iki kişiyi daha öldüreceksin ve kaçabilecek miyiz? Bu senin için bu kadar kolay mı?"

"Hayır, Martha. Hiç kolay değil. Hiçbiri kolay değildi. Söy-

ledikleri yanlış, her seferinde kolaylaşmıyor. Ama bunu yapmak zorundayım, başka yolu yok."

"Gerçekten hayatta kalacağına inanıyor musun?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Hayır, ha! Tanrı aşkına, o zaman neden bunları konuşu..."

"Çünkü hayatta kalmayı sadece planlayabilirsin."

Martha sustu.

Çocuk onun alnını, yanağını, boynunu okşadı. Ve sonra konuşmaya başladı. Seçtiği her kelimenin doğruluğundan emin olmak ister gibi sakince ve yavaşça.

Martha dinledi. Çocukluğunu. Babasını. Babasının ölümünü ve o günden sonra başına gelen her şeyi.

Dinledi ve onu anladı. Dinledi ve onu anlamadı.

Konuşma bittiğinde perdelerin arasından odaya günışığı sızıyordu.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor, değil mi?" diye fısıldadı. "Bu yaptığının delice olduğunun farkındasın?"

"Evet" dedi Sonny. "Ama bundan başka bir şey yapamam."

"Yapabildiğin tek şey bir sürü insanı öldürmek mi?"

Çocuk derin bir nefes aldı. "Ömrüm boyunca tek isteğim babam gibi olmaktı. O intihar notunu okuyunca babam bir hiç oldu. Ben de öyle. Ama hapiste annem ve benim için canını feda ettiğini duyunca yeniden doğdum."

"Yeniden doğdun... bunu mu yapmak için?"

"Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Ama neden? Babanın yerine geçmek için mi? Onun oğlu olarak..." Martha gözlerini kısarak kalan son yaşları da akmaya zorladı. Bundan sonra gözyaşı dökmeyeceğine söz verdi kendine. "...babanın yarım bıraktığını tamamlamak için mi?"

"Babam yapması gerekeni yaptı. Ben de yapmam gereke-

ni yapıyorum. O bizim için öldü. Bu iş bittiğinde vazifemi bitirmiş olacağım. Sana söz veriyorum. Her şey güzel olacak."

Martha ona uzun uzun baktı. "Düşünmem gerek" dedi sonunda. "Haydi sen uyumaya devam et."

Sonny uykuya daldığında Martha hâlâ uyanıktı. Kuşlar dışarıda şarkı söylemeye başlarken o da uyuyakaldı. Artık bir şeyden kesinlikle emindi.

Deliydi.

Onu gördüğü andan beri böyleydi.

Ne var ki en az onun kadar deli olduğunu sarı eve tek başına girip mutfak tezgâhında Agnete Iversen'in küpelerini bulduğu ve kulaklarına taktığı ana kadar fark etmemişti.

Martha sokakta oynayan çocukların sesine uyandı. Mutluluk çığlıklarına. Koşturan minik ayakların patırtısına. Masumiyetin cehaletle nasıl da kol kola yürüdüğünü düşündü. Bir şeyleri anlamanın işleri asla basitleştirmediğini, aksine karıştırdığını. Sonny yanında öyle huzurlu uyuyordu ki bir an için öldüğünü sandı. Yanağını okşadı. Bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı. Aranan bir adam nasıl böyle deliksiz uyuyabilirdi? Haklılığın uykusuydu bu. Tatlı olmalıydı.

Martha yataktan kalktı, giyinip mutfağa indi. Kahveden başka bir şey yoktu. Bodrumda üzerine oturduğu dondurucuda belki donmuş bir pizza ya da başka bir şeyler olabilirdi. Bodrumun merdivenini indi ve dondurucu kapağının kolunu çekti. Kilitliydi. Etrafa bakındı. Gözleri duvardaki çiviye ve etiketi okunmayan anahtara takıldı. Anahtarı alıp kilide yerleştirdi. Çevirdi. İşte bu kadar. Kapağı ardına kadar açıp içeri eğildi, göğsüne ve boynuna çarpan soğuğu hissetti, ardından kısa bir çığlık attı ve kapağı hemen kapattı. Arkasını dönüp sırtını dondurucuya yaslayarak yere çöktü.

Bir süre öylece oturup burnundan derin derin nefes aldı. Açık duran beyaz ağzı ve buz tutmuş kirpikleriyle ona bakan

cesedin görüntüsünü gözünden önünden silmeye çalıştı. Nabzı öyle hızlıydı ki bayılacağını hissetti. Kalbini dinledi. Ve kafasının içindeki sesleri. İki ses vardı.

Birincisi kulağına çocuğun deli ve katil olduğunu, merdiveni çıkıp hemen şimdi o evden kaçması gerektiğini haykırıyordu!

Diğer ise bu cesedin zaten bildiği ve kabullendiği bir gerçeğin fiziksel tezahüründen başka bir şey olmadığını söylüyordu. Evet, insanları öldürmüştü o. Ölmeyi hak eden insanları.

Bağıran ses ona ayağa kalkmasını emrediyordu. Bunun eninde sonunda yaşaması gereken bir panik olduğunu söyleyen diğer sesi bastırıyordu. Zaten seçimini dün gece yapmıştı, değil mi?

Hayır, yapmamıştı.

Yeni yeni anlıyordu. Tavşan deliğinden atlayıp çocuğun dünyasına girmek ve normal olan dünyada kalmak arasındaki tercihi asıl şimdi, burada yapacaktı. Bu onun gitmek için son şansıydı. Hayatının en önemli saniyeleri önündeki birkaç saniyeydi. Son bir fırsat...

Ayağa kalktı. Hâlâ başı dönse de hızlı koşabileceğini biliyordu. Çocuk onu asla yakalayamazdı. Ciğerlerini oksijenle doldurdu ve beynine kan pompaladı. Dondurucunun kapağına yaslandı, parlak yüzeyde kendi yansımasını gördü. Küpeleri gördü.

Onu seviyorum. Bu yüzden bunu yapıyorum.

Ardından kapağı tekrar açtı.

Cesedin kanı yiyeceklerin çoğuna bulaşmıştı. Frionor marka balık kutularının eski oldukları tasarımlarından bile anlaşılıyordu. En az on iki senelik olmalıydılar.

Düzgün nefes almaya ve düşüncelerine odaklandı, işine yaramayan diğer her şeyi kafasından attı. Yemek yiyecekler-se alışveriş yapmalıydı. Çocuklardan birine en yakın süper-

marketin nerede olduğunu soracaktı. Evet, yapacağı şey buydu. Yumurta ve pastırma. Taze ekmek. Çilek. Yoğurt.

Kapağı kapattı. Gözlerini yumdu. Tekrar ağlayacağını sandı. Ama onun yerine gülmeye başladı. Tavşan deliğinden aşağı yuvarlanan birinin histerik kahkahası, diye geçirdi aklından. Gözlerini açtı ve merdivene doğru yürüdü. En tepeye çıktığında bir şarkı mırıldandığını fark etti.

Ezelden beri sevgilisiydin onun...

Deli.

...Onunla gözünü bile kırpmadan yola çıkmak istersin, bilirsin ki güvenecektir sana.

Deli, deli.

...Çünkü zihninle dokunmuşsundur onun kusursuz vücuduna.[6]

Markus dışarıda bir kapının sertçe kapandığını duyduğunda açık pencerenin yanında Super Mario Brothers oynuyordu. Dışarı baktı. Güzel bir hanımdı. Ya da en azından bugünlük güzeldi. Sarı evden çıkmış, bahçe kapısına yürüyordu. Markus eve girenin o olduğunu söylediğinde Oğul'un yüzünün nasıl da aydınlandığını hatırladı. Markus böyle şeylerden çok anlamazdı ama Oğul'un ona âşık olduğunu tahmin etmişti.

Kadın ip atlayan küçük kızların yanına gitti ve onlara bir soru sordu. Kızlar bir yönü işaret edince kadın gülümsedi, onlara seslenerek bir şey söyledi ve gösterdikleri yöne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Markus oyuna geri dönecekken yatak odasındaki perdelerin açıldığını fark etti. Dürbününü kaptı.

Oğul'du bu. Gözleri kapalı bir şekilde pencerenin başında dikiliyor, eliyle vücudunun yan tarafındaki bandajı tu-

6. Leonard Cohen'in "Suzanne" şarkısında geçen sözler (ç.n.)

tuyordu. Çıplaktı ve gülümsüyordu. Mutlu görünüyordu. Markus'un Noel arefesinde hediyelerini açmadan hemen önceki hali gibi. Hayır, ertesi gün uyandığında ve önceki gece açtığı hediyeleri hatırladığındaki hali.

Oğul dolaptan bir havlu çıkardı, kapıyı açtı ve tam kapatmak üzereyken durdu. Yana, komodine doğru baktı. Orada duran bir şey aldı. Markus dürbünü yakınlaştırdı.

Bir defterdi bu. Siyah deri ciltli. Oğul defteri açıp okumaya başladı. Ardından havluyu elinden bıraktı. Yatağa oturup okumaya devam etti. Birkaç dakika boyunca oturdu. Markus yüz ifadesinin değiştiğini ve vücudunun iki büklüm bir halde kaskatı kesildiğini gördü.

Sonra birden ayağa kalktı ve defteri duvara fırlattı.

Masa lambasını aldı, ona da aynısını yaptı.

Yan tarafını tuttu, inleyip yatağa yığıldı. Başını öne eğdi ve ensesinde kavuşturduğu elleriyle onu aşağı doğru bastırdı. Öfke nöbeti geçirir gibi orada öylece titreyerek oturdu.

Markus korkunç bir şeyin olduğunu görebiliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Oraya koşup onu avutmak için bir şeyler söylemek ya da yapmak istiyordu. Bu işte iyiydi ne de olsa. Annesini sık sık neşelendirirdi. Onunla konuşur, ona birlikte yaptıkları güzel şeylerden bahseder, hatırlayıp hatırlamadığını sorardı. Çok fazla bir seçenek yoktu zaten, üç ya da dört anıları olduğu için annesi daima hatırlardı. Yüzünde özlem dolu bir tebessüm belirir, oğlunun saçlarını karıştırırdı. Sonra da her şey düzelirdi. Ne var ki Oğul'la güzel bir anıları yoktu. Belki de Oğul yalnız olmayı tercih ediyordu, Markus da ondan farksız olmadığı için bunu anlayabilirdi. Birileri canını sıktıktan sonra annesi onu teselli etmek istediğinde Markus sinirlenirdi. Çünkü annesinin şefkatiyle daha da zayıflamış, ona muhallebi çocuğu diyen zorbalar haklı çıkmış gibi hissederdi.

Ne var ki Oğul sulu gözlü biri değildi.

Yoksa öyle miydi?

Ayağa kalkıp pencereye döndüğünde onun ağladığını gördü. Gözleri kızarmış, yanakları ıslanmıştı.

Belki de Markus yanılıyordu, Oğul da tıpkı onun gibiydi. Zayıf, pısırık, tehlike görünce kaçıp saklanan, dayak yemekten korkan biri. Hayır, hayır, Oğul böyle biri değildi! İriydi, güçlüydü, cesurdu; güçsüzlere ya da henüz güçlenememiş olanlara yardım ederdi.

Oğul defteri aldı ve oturup yazmaya başladı.

Bir süre sonra defterden bir sayfa kopardı, elinde buruşturdu ve kapının yanındaki çöp kovasına attı. Yeni bir sayfaya yazmaya başladı. Bu defa o kadar uzun sürmedi. Sayfayı koparıp yazdıklarını okudu. Ardından gözlerini kapadı ve kâğıdı dudaklarına bastırdı.

Martha alışveriş torbalarını mutfak tezgâhına bıraktı. Alnındaki teri sildi. Market umduğundan daha uzaktaydı ve tüm dönüş yolunu neredeyse koşarak gelmişti. Kutudaki çilekleri musluğun altında sudan geçirdi, en iri ve sulu görünen iki tanesini seçti ve yol kenarında topladığı düğünçiçeği demetini çıkardı. Yorganın altında yanan tenini hatırlayınca yine o tatlı sızıyı hissetti. Martha'nın dokunuşuyla kafayı bulan eroin bağımlısının tenini. Çünkü Martha'nın uyuşturucusu artık oydu. Daha ilk dozda tutulmuştu ona. Kendinden geçmişti ve buna bayılmıştı!

Yatak odasının kapısını açık görür görmez merdivende anladı. Ters giden bir şeyler vardı. Oda çok sessizdi.

Yatak boştu. Lamba kırık bir halde yerde duruyordu. Giysileri görünürde yoktu. Lambanın parçalarının altında yatak çıtalarının altında bulduğu siyah kitabı gördü.

Cevap gelmeyeceğini bildiği halde adını seslendi. Eve döndüğünde bahçe kapısı açık duruyordu ve evden çıkarken kapattığından emindi. Dediği gibi, onun için gelmişlerdi. Müca-

dele ettiği kesindi ama belli ki bir işe yaramamıştı. Martha onu uyurken evde yalnız bırakmış, ona göz kulak olamamış, bakmayı başaramamıştı...

Odaya göz gezdirirken yatağın üzerinde bir not dikkatini çekti. Kâğıt sarıydı ve defterden yırtılmışa benziyordu. Yatağın yanında duran eski bir kalemle yazılmıştı. Aklından ilk olarak bu kalemin babasına ait olduğu geçti. Kelimeleri henüz okumadan tarihin tekerrür ettiğini düşündü. Ardından notu okudu, çiçekleri düşürdü ve ağlamadan önce ağzın aldığı çirkin şekli gizlemek için düşünmeden yapılan bir hareketle ağzını eliyle kapattı.

Sevgili Martha,

Beni bağışla, hemen ortadan kaybolmam gerekiyor. Seni sonsuza dek seveceğim.

Sonny.

39

Markus sarı evde yatağın üzerinde oturuyordu.

Oğul alelacele gittikten sadece yirmi dakika sonra kadın da telaşla evden çıkmıştı. Markus on dakika kadar bekleyip kimsenin dönmeyeceğinden emin olmuştu.

Sonra yolun karşısına geçmişti. Evin anahtarı her zamanki yerine bırakılmıştı.

Yatak topluydu ve lambanın parçaları çöp kovasına atılmıştı. Kırıkların altında buruşturulmuş bir kâğıt parçası buldu.

Kelimeler düzgünce, neredeyse bir kadının elinden çıkmış gibi yazılmıştı.

Sevgili Martha,

Babam bir keresinde suda göz göre göre boğulan bir adamı anlatmıştı. Devriyedeymiş, saat gecenin bir yarısıymış ve Kongen'deki limandan bir çocuk aramış. Çocuğun babası teknelerini demirlerken denize düşmüş. Yüzme bilmiyormuş ve küpeşteye tutunuyormuş ama çocuk babasını güverteye çekemiyormuş. Devriye arabası oraya vardığında çocuğun babası daha fazla dayanamamış, küpeşteyi bırakmış ve suyun altına gömülmüş. Üzerinden birkaç dakika geçtiği için çocuk çaresizce ağlarken babam dalgıçları çağırmış. Dalgıç ekibini beklerlerken adam beti benzi atmış bir halde can havliyle su yüzeyine çıkmış. Çocuk

sevinçle bağırmış. Ama adam yine suya batmış. Babam onu kurtarmak için suya atlamış, ne var ki deniz zifiri karanlıkmış. Babam yukarı çıktığında her şeyin yolunda olduğunu, babasının yaşadığını ve polisin onu kurtardığını sanan çocuğun umut dolu yüzüne bakmış. Çocuk Tanrı'nın babasının geri geldiğini düşündürerek onunla oyun oynadığını fark ettiğinde resmen canından bir parça kopmuş. Babam eğer bir Tanrı varsa onun zalim bir Tanrı olduğunu söylerdi. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyorum çünkü sonunda babamın günlüğünü buldum. Belki bizim bilmemizi istedi. Belki de o da zalimin tekiydi. Yoksa bir insan neden günlük tutup onu yatağın altı gibi uluorta bir yerde saklasın ki?

Önünde koca bir hayat var Martha. Bence hayatta iyi şeyler yapabilirsin. Bense yapamam. Beni bağışla, hemen ortadan kaybolmam gerekiyor.

Seni sonsuza dek seveceğim.

Sonny

Markus komodine baktı. Oğul'un okuduğu defter hâlâ oradaydı.

Siyah deri ciltliydi, sayfaları sararmıştı. Defteri karıştırmaya başladı.

Her gün yeni şeyler yazılmamış olmasına rağmen bunun bir günlük olduğunu o anda anladı. Bazı yazıların arasında aylar vardı. Bazı sayfalarda ise sadece tarih atılıp bir iki cümle karalanmıştı. Örneğin yazılardan biri "üçlü"nün eninde sonunda dağılacağını, bir şeyin aralarına girdiğini söylüyordu. Bir hafta sonra Helene'in hamile olduğu ve nihayet kendi evlerini aldıkları yazılmıştı. Sadece polis maaşıyla geçinmenin zorluğundan, hem kendisinin hem de Helene'in ailesinin kısıtlı imkânlara sahip oldukları için onlara yardım edemediğinden bahsedilmişti. Günlüğün sahibi sonraki sayfalarda Sonny'nin güreşe başlamasından duyduğu mutluluğu yaz-

mıştı. Başka bir sayfada ise bankanın faiz oranlarını artırdığını, artık ev kredisini ödeyemez hale geldiklerini, evi kaybetmeden önce bir şeyler yapması gerektiğini yazmıştı. Bir şeyler düşünmeliydi. Helene'e her şeyin güzel olacağının sözünü vermişti. Neyse ki oğulları hâlâ anne babasının içine düştükleri sıkıntılı durumun farkında değil gibi görünüyordu.

19 Mart

Sonny benim izimden gideceğini ve polis olacağını söylüyor. Helene'e göre bana takıntılıymış, bana tapıyormuş. Bir evladın bunu yapmasında sorun olmadığını, benim de ondan farksız olmadığımı söyledim. Sonny iyi bir çocuk, hatta belki bu dünya için fazla iyi. Ama onun gibi çocuğa sahip olmak her baba için bir armağan.

Markus bazı sayfaları tam olarak anlayamadı. "Ödeme aczi" ve "ruhunu şeytana satmak" gibi ifadeler vardı. Bir de "İkiz" ismi geçiyordu.

4 Ağustos

Bugün polis merkezinde yine köstebekten bahsettiler, İkiz'in teşkilat içinde bir adamı olduğunu söylediler. Garip ama insanların, hatta polis memurlarının bile hayal güçleri çok kıt. Onlara göre daima tek bir katil, tek bir hain olmalı. İki kişi olmanın dâhiyane bir fikir olduğunu nasıl fark etmiyorlar? Birimiz iş çevirirken diğerimiz daima onu temize çıkaran bir mazeret sunuyor. Bu sayede bunca olayda hiçbir şüpheye mahal vermedik ve artık her yeni olayda şüpheli listesinden otomatik olarak çıkarılıyoruz. Evet, gerçekten de iyi bir tezgâh kurduk. Mükemmel işliyor. Biz üç kuruş para için inandığı tüm değerlere ihanet eden yozlaşmış, kokuşmuş polisleriz. Uyuşturucu ticaretine, insan kaçakçılığına, hatta cinayete bile göz yumar hale geldik. Artık hiçbir şeyin önemi kalmadı. Peki bir çıkış yolu var mı? Etra-

fımdaki her şeyi ve herkesi mahvetmeden önce bu yaptıklarımı itiraf edebilecek, tövbe edebilecek, bağışlanabilecek miyim? Bilmiyorum. Tek bildiğim, artık bundan kurtulmam gerektiği.

Markus esnedi. Okumak daima uykusunu getirirdi. Özellikle de anlamadığı bu kadar çok kelime olduğunda. Birkaç sayfa atladı.

15 Eylül

İkiz bizim kim olduğumuzu öğrenmeden buna daha ne kadar devam edeceğimizi merak ediyorum. Delil odasından "ödünç aldığımız" farklı çalıntı bilgisayarlarla Hotmail adresleri üzerinden iletişim kuruyoruz ama yine de güvenli değil. Öte yandan, istese teslimat yaptığımızda mekânlarda bizi gözetletebilir. Geçen hafta Bogstadveien'deki Broker Restoranı'nda masanın altına bantlanmış zarfı alırken ifşa olduğumdan emindim. Barda bir adam kaşlarını çatarak uzun uzun baktı. Sabıkalı biri olduğu her halinden belliydi. Haksız çıkmadım. Adam yanıma geldi ve onu on sene önce çalıntı mal ticaretinden tutukladığımı söyledi. Bunun başına gelen en iyi şey olduğunu, o günden sonra kirli işleri bıraktığını, şimdi biraderiyle bir balık çiftliği işlettiğini anlattı. Sonra da elimi sıkıp gitti. Mutlu sonla biten bir hikâye. Zarfın içinden bir mektup çıktı. İkiz benden –belli ki iki kişi olduğumuzu o da bilmiyor– polis teşkilatında yükselmemi, hem onun hem de benim için daha faydalı olacak bir mevkiye geçmemi istiyor. Daha önemli bilgilere ulaşırsam daha çok para kazanırmışım. Bana bu konuda yardım edeceğini, araya birilerini sokacağını söylemiş. Ne yalan söyleyeyim, kahkaha attım. Bu herif delirmiş olmalı, dünyayı ele geçirene kadar duracağa benzemiyor. Durmayan ama durdurulması gereken biri. Mektubu Z'ye gösterdim. Neden bilmiyorum ama o benim aksime hiç gülmedi.

Markus annesinin ona seslendiğini duyabiliyordu. Keşke annesi de ona yapacak bir iş verse, diye geçirdi aklından. Pencereyi ardına kadar açıp köpek çağırırmış gibi tüm mahalleye adını haykırmasından nefret ediyordu. Bir sonraki sayfaya geçti.

6 Ekim

Bir şey oldu. Z hazır fırsatımız varken ve gidişat iyiyken bırakmamız gerektiğini söylüyor. İkiz ise günlerdir elektronik postama cevap vermedi. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Yoksa ikisi aralarında konuşuyorlar mı? Bunu yapıp yapmadıklarını bilmiyorum ama bu işten kolay sıyrılamayacağımızdan eminim. T2'nin artık bana güvenmediğini biliyorum. Aynı sebepten ben de ona güvenmiyorum. İkimiz de birbirimize gerçek yüzlerimizi gösterdik.

7 Ekim

Dün gece bir anda aydınlandım: İkiz'in sadece birimize ihtiyacı var ve bu yüzden birimizi elinde tutacak. Diğer ise terk edilmiş bir sevgili, ortadan kaldırılması gereken bir görgü tanığı durumuna düşecek. Z bunu çoktan fark etti. O yüzden acele etmeliyim, o beni avlamadan ben onu avlamalıyım. Helene'den yapacak işlerim olduğu için Sonny'yi yarınki güreş maçına kendisinin götürmesini istedim. Z'ye konuşacak meselelerimiz olduğunu söyledim ve gece yarısı Maridalen'deki ortaçağ harabelerinde buluşmayı teklif ettim. Geç saatte bu kadar boş bir yerde buluşmayı istediğim için önce biraz şaşırdı ama kabul etti.

8 Ekim

Ortalık sessiz. Tabancamı doldurdum. Bu gece bir insanın canını alacağımı bilmek tuhaf hissettiriyor. Beni bu noktaya neyin sürüklediğini sorup duruyorum. Tüm bunları ailem için mi yaptım? Kendim için mi? Yoksa ailemin başaramadığı bir şeyi

elde etmenin, toplumda mevki sahibi olmanın, hak etmeyen aptallara gümüş tepsiyle sunulduğunu gördüğüm güzel bir hayata kavuşmanın cazibesine mi kapıldım? Hünerli ve cesur biri miyim yoksa zayıf ve omurgasız mı? Kötü bir insan mıyım? En çok da kendime şunu soruyorum: Oğlum benim yerimde olsaydı yaptıklarımı yapmasını ister miydim? Bu sorunun cevabı tabii ki her şeyi netleştiriyor.

Birazdan Maridalen'e gideceğim ve değişmiş bir adam olarak geri dönecek miyim, göreceğiz. Bir katil olarak.

Kulağa garip geldiğini biliyorum ama bazen bu günlüğün birileri tarafından bulunması için dua ediyorum. Sanırım insanın tabiatı böyle.

Günlük burada sona eriyordu. Markus boş sayfaları karıştırdı ve kopartılmış olan son sayfalara geldi. Ardından günlüğü komodine geri bıraktı ve hiç durmadan adını seslenen annesinin sesini dinleyerek merdiveni yavaşça indi.

40

Betty kalabalık eczaneye girdi, üzerinde "Reçeteli İlaçlar" yazan bir sıra numarası aldı ve duvar dibinde boş bir sandalye bulup boşluğa bakan ya da uyarı levhasına rağmen cep telefonunu karıştıran müşterilerin arasına oturdu. Daha güçlü bir uyku hapı yazması için doktorunu ikna etmişti.

Doktoru "Bunlar çok etkili benzodiyazepinlerdir ve sadece kısa süreli kullanım içindir" demiş ve Betty'nin zaten bildiği bir şeyi tekrar etmişti: Kullanıldıkları takdirde hastayı kısır döngüye sokabilir ve bağımlılık yaratarak sorunun kökenini çözmeyebilirler. Betty sorunun kökeninin uyuyamamak olduğunu belirtmişti. Özellikle de ülkenin en çok aranan katiliyle bir odada yalnız bulunduğu gerçeğini fark ettiğinden beri. Holmenkollasen'de bir kadını kendi evinde vuran adamla. Bugün ise gazeteler bir armatörün karısının cinayeti için de ondan şüphelenildiğini, Drammen'in dışında rastgele bir eve girerek kadının başının tepesini neredeyse testereyle ayırdığını yazıyordu. Betty son birkaç gündür zombi gibi yarı uyur yarı uyanık halde, halüsinasyonlar görerek geziniyordu. Adamın yüzünü sadece gazetelerde ve televizyonda değil, her yerde görüyordu. Reklam panolarında, tramvayda, dükkân camlarındaki yansımalarda. Bazen postacı, bazen komşusu, bazen garson oluyordu.

Şimdi onu burada da görüyordu.

Başında beyaz bir türbanla tezgâhın yanında dikiliyordu. Belki de türban değil, sadece sargı beziydi. Tezgâha bir öbek tek kullanımlık şırınga ve şırınga iğnesi koymuş, parayı peşin ödemişti. Gazetelerdeki bulanık fotoğraflar pek yardımcı olmasa da Betty yan sandalyedeki kadının adamı işaret ederek arkadaşına bir şeyler fısıldadığını fark etti. Belki o da onu tanımıştı. Ne var ki türbanlı adam arkasını döndüğünde ve yana doğru bükülen gövdesiyle kapıya doğru yürüdüğünde Betty yine hayal gördüğünü anladı.

Bu solgun, çekingen ve duygusuz suratın 4 numaralı süitte gördüğüm adamla hiçbir ilgisi yoktu.

Kari geniş evlerin önünde arabayı yavaşça sürerken numaraları okumak için öne eğilmişti. Uykusuz geçen bir gecenin ardından kararını vermişti. Kari yüzünden Sam de uyuyamamıştı ve Kari'nin devam etmeye niyetli olmadığı bir işi bu kadar ciddiye almaması gerektiğini söylemişti. Haklı olmasına haklıydı ama Kari en nihayetinde düzen seviyordu. Ve bu onun geleceğini de etkileyecek, belki ona bazı kapıları kapatacaktı. O yüzden doğrudan bir hamlede bulunma kararına varmıştı.

Arabayı durdurdu. Aradığı numarayı bulmuştu.

Açık duran bahçe kapısından girip girmemekte kararsız kaldı ama sonra arabayı yola bırakmaya karar verdi. Asfalt kaplı dik garaj yolunu yürüyerek çıktı. Bahçede öten çim fıskiyesi dışında etrafta çıt çıkmıyordu.

Merdiveni çıkıp zile bastı. Kapının diğer tarafında öfkeli havlama sesleri duydu. Bekledi. Kapıyı kimse açmamıştı. Arkasını dönüp basamakları inmek üzereyken onu gördü. Dikdörtgen çerçeveli gözlüklerine güneş vuruyordu. Evin ve garajın arkasından geliyor olmalıydı, sessiz ve hızlı yürümüştü.

"Evet, ne vardı?"

Ellerini sırtında birleştirmişti.

"Ben Memur Kari Adel. Sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

"Neymiş o konu?" Adam bej pantolonunu yukarı çekmek ya da sıcak bir yaz günü olduğundan gömleğini dışarı çıkarmak için ellerini sırtından ayırmadan belinin içine soktu. Belki de kemerinin altında bir silah vardı ve görünmemesi için gömleğiyle kapatıyordu.

"Simon Kefas."

"Anlıyorum. Neden doğruca bana geldin?"

Kari başını sağa sola çevirdi. "Simon beni geleneksel yolu izlersem dışarı bilgi sızabileceğine dair ikna etti. Kendisi hâlâ aramızda bir köstebek olduğunu düşünüyor."

"Şu anda mı?"

"O yüzden bunu en tepedeki kişiyle konuşmanın en sağlıklısı olacağını düşündüm. Yani sizinle, sayın emniyet müdürü."

"İyi bakalım" dedi Pontius Parr ince çenesini kaşıyarak. "O zaman içeri geçelim, Memur Adel."

Holde Kari'nin üzerine mutlu bir Airdale teriyeri atladı.

"Willoch! Sana ne dedim ben..."

Köpek dört ayak üstüne düştü ve kuyruğunu pervane gibi çevirerek Kari'nin elini yalamakla yetindi. Oturma odasına doğru yürürlerken Kari kendisine emniyet müdürünün bugün evden çalışacağının bildirildiğini söyledi.

"Kaytarıyorum" diyerek gülümsedi Parr ve Kari'yi minderlerle dolu geniş ve davetkâr bir kanepeye buyur etti. "Yaz tatilime güya bu hafta başlayacaktım ama katil hâlâ yakalanmamışken..." Derin bir iç çekip kanepeyle uyumlu olan tekli koltuklardan birine oturdu. "Eee, neymiş bu Simon konusu?"

Kari boğazını temizledi. Söylemesi gerekenleri kafasında planlamış, anlatmaması gereken olayları tek tek belirlemişti. Ama onu samimi ve rahat bir şekilde karşılayan, hatta işten

kaytardığını bile itiraf eden Parr'ın karşısında otururken lafı hiç dolandırmadan konuya girmek daha doğal geldi.

"Simon tek başına bir işe girişti" dedi.

Emniyet müdürü tek kaşını kaldırdı. "Devam et."

"Davayı Kripos'la paralel bir şekilde yürütüyoruz, *birlikte* çalışmıyoruz. Şimdi de Simon benimle birlikte çalışmayı bıraktı. Benim için dert değil ama sorun şu ki kendine ait bir planı varmış gibi görünüyor. Ve kanundışı bir şey yapıyorsa onunla birlikte bu işe sürüklenmek istemiyorum. Benden uzak durmamı istedi ve artık oyunu kurallarına göre oynamayacağını açık açık belirtti."

"Anlıyorum. Peki bu ne zaman oldu?"

Kari ona Simon'ın Iver Iversen'le yaptığı görüşmeyi kısaca özetledi.

"Hımmmm" dedi Parr, "m"yi olabildiğince uzatarak. "Bu hiç iyi değil. Simon'ı tanırım. Keşke onun böyle bir şey yapmayacağını söyleyebilseydim. Ama ne yazık ki yapabilir. Sence aklındaki plan ne?"

"Sonny Lofthus'u tek başına yakalamak istiyor."

Parr çenesini başparmağıyla işaretparmağının arasına koydu. "Anlıyorum. Bunu başka kim biliyor?"

"Hiç kimse. Doğruca buraya geldim."

"Güzel. Bunu başka kimseye söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum. Senin de anlayacağın üzere hassas bir konu. Şu anda herkesin gözü emniyetin üzerinde ve polis memurlarımızın amatörce davranmasını kaldırabilecek durumda değiliz."

"Elbette, anlıyorum."

"Bu işi bana bırak. Bir daha bu konuyla ilgili adın geçmeyecek. Bu görüşmeyi de hiç yapmadık say. Abartıyor gibi görünebilirim ama böylece meslektaşların tarafından ispiyoncu damgası yememiş olursun. Böyle damgalar insanın üzerine yapışır."

İnsanın üzerine yapışır. Daha önce hiç bunu düşünmemiş-

ti. Kari yutkunup hızlıca başını salladı. "Çok teşekkür ederim."

"Ne demek. Asıl *ben sana* teşekkür ederim, Adel. Doğru olanı yaptın. Şimdi işinin başına dön ve hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam et." Emniyet müdürü ayağa kalktı. "Ben de hiçbir şey yapmamaya döneyim, ne de olsa bugün evden çalışmam gerekiyor."

Kari kalktı. Bu işi umduğundan daha sorunsuz bir şekilde hallettiği için mutlu ve rahatlamış hissediyordu.

Parr kapıda durdu. "Simon şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Dün gece arabayı ve cesedi bulduğumuz olay yerinden çekti gitti, kimse de onu bir daha görmedi."

"Hımm. Peki hiç tahminin yok mu?"

"Ona en son Lofthus'un kalıyor olabileceği otellerin listesini verdim."

"Listeyi neye göre yaptın?"

"Yakın zamanda nakit ödeme alıp almadıklarına göre. Bu günlerde çok az müşteri yanında nakit para taşıyor."

"Akıllıca. İyi şanslar."

"Teşekkür ederim."

Kari merdiveni inip çim fıskiyesiyle aynı hizaya geldiğinde arkasında ayak sesleri işitti. Parr'dı bu.

"Bir şey daha var" dedi. "Duyduklarıma bakılırsa bu işin sonunda Lofthus'u bizim için sen kovalayabilirmişsin gibi duruyor."

"Evet" dedi Kari, sesinin istediği gibi özgüvenli çıktığından emin bir şekilde.

"Öyle bir şey olursa çocuğun silahlı ve tehlikeli olduğunu unutmamalısın. Sen ve mesai arkadaşların kendinizi savunmak zorunda kalırsanız herkes sizi anlayışla karşılayacaktır."

Kari daima önüne düşen saçlarını yana itti. "Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Bu katili silahla durdurmanın epey makul bir seçenek olduğunu. Bir devlet memuruna işkence ettiğini unutma."

Kari rüzgârla birlikte üzerine ince bir su serpintisinin geldiğini hissetti. "Pekâlâ" dedi.

"Kripos'un müdürüyle görüşeceğim" dedi Parr. "Asmund Björnstad'la ikinizin bu soruşturmada ekip olarak beraber çalışması iyi bir fikir olabilir. İkinizin durumu benzer şekilde yaklaştığınıza inanıyorum."

Simon aynaya baktı. Yıllar geçiyordu. Saatler geçiyordu. On beş sene önceki adam değildi. Yetmiş iki saat önceki adam bile değildi. Eskiden yenilmez olduğuna inanırdı. Alçak biri olduğuna. Ama yıllar içinde etten ve kemikten ibaret olan, hâlâ doğru şeyi yapma şansına sahip sıradan bir insan olduğu sonucuna varmıştı. Ya da en temel içgüdülerine boyun eğmeyi seçmişti.

Peki bu onun ya da herhangi birinin özgür iradesi olduğu anlamına mı geliyordu? Yaptıklarımızın nasıl denklemlere, nasıl ihtimallere ve ne tür bedellere yol açacağını bildiğimizde her birimiz aslında aynı tercihleri yapıp durmaz mıydık? İnsanlar değer verdiğiniz şeylerin değişebileceğini, mesela hayatınıza bir kadının girebileceğini, bu sayede akıllanabileceğinizi ve sizin için neyin önemli olduğunu yeniden gözden geçirebileceğinizi iddia ederdi. Evet ama böyle şeyler önem kazandığında tek değişen denklemdeki rakamlar olur, yine bildiğiniz yoldan giderdiniz. Bu sefer de o yeni tercihleri tekrar tekrar yapardınız. Beyninizdeki kimyasal maddelerin karışımına, mevcut bilgilerinize, hayatta kalma güdülerinize, cinsel dürtülerinize, ölüm korkunuza, öğrendiğiniz ahlak anlayışına ve sürü psikolojisine göre hareket ederdiniz. İnsanlar kötü oldukları için değil, sürüye kötülüğü dokunacak seçimler yaptıkları için cezalandırılır. Ahlak cennetten inme ya da ebedi bir şey değil, yalnızca sürüye faydalı kuralların

bütünü. Ve bu kurallara, kabul gören davranış biçimine riayet etmeyenler özgür iradeleri olmadığı için asla uyum sağlayamazlar. Bir yanılsama bu. Suçlular da diğerlerimiz gibi yapmak zorunda oldukları şeyi yaparlar. Dolayısıyla üreyip çoğalmamaları ve bu kötü davranış genleriyle sürüyü zehirlememeleri için elenmeleri gerekir.

Simon Kefas aynada gördüğü şeyin bir robot olduğunu düşündü. Karmaşık ve olasılıklarla dolu. Ama eninde sonunda bir robot.

Öyleyse çocuk neyin öcünü almak istiyordu? Neyi başarmayı umuyordu? Kurtarılmayı istemeyen bir dünyayı kurtarmayı mı? Kabullenemesek de ihtiyaç duyduğumuz her şeyi yok etmeyi mi? Çünkü suçun, budalaların soyunduğu aptalca başkaldırıların, değişim ve hareket getiren çılgınların olmadığı bir dünyaya kim katlanırdı ki? Daha iyi –ya da daha kötü– bir dünya umudu yokken kim yaşardı? Köpekbalığının oksijen almak için devamlı hareket etme ihtiyacına benzeyen tüm bu korkunç hengâme olmadan?

"Bu an güzel. Olduğumuz gibi kalalım. Tıpkı böyle." Ama bu hiç olmadı.

Simon ayak sesleri duydu. Tabancasının emniyet mandalının kapalı olduğunu kontrol etti.

Kapının kilidine bir anahtar sokulup çevrildi.

Ayak sesleri oldukça hızlıydı. Gelen kişinin acelesi vardı. Simon banyo lavabosunun üzerindeki aynaya yansıyan yüzüne bakmaya devam ederek içinden saydı. Çocuk odadaki her şeyin bıraktığı gibi olduğunu görünce rahatlayacak ve gardını düşürecekti. Banyoya girse bile o zamana kadar üzerindeki silahlarını bırakmış olacaktı. Simon saymayı sürdürdü.

Yirmiye geldiğinde kapıyı açtı ve tabancasını tutarak dışarı çıktı.

Çocuk yatakta oturuyordu.

Başında sargı bezi vardı. Gardıroptan aldığı evrak çantası

hemen önünde, yerde duruyordu. Çanta açıktı ve içi Simon'ın görür görmez tanıdığı beyaz toz torbalarıyla doluydu. Çocuk içlerinden birini delmişti. Sol elinde beyaz tozun olduğu bir çay kaşığı, diğerinde yanan bir çakmak vardı. Yatakta bir öbek şırınga ve bir plaka şırınga iğnesi duruyordu.

"Önce kim vuruyor?" diye sordu çocuk.

41

Simon çocuğun karşısındaki sandalyeye oturdu. Çakmağı çay kaşığının altında tutuşunu izledi.

"Beni nasıl buldun?"

"Telefonundan" dedi Simon gözlerini alevden ayırmayarak. "Ve arkadaki seslerden. Çalışan fahişelerden. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Simon Kefas" dedi çocuk. "Seni fotoğraflardan tanıyorum." Toz çözünmeye başladı. Üzerinden minik kabarcıklar yükseldi. "Beni tutuklamana direnmeyeceğim. Zaten bu akşam kendim teslim olacaktım."

"Öyle mi? Neden? Savaşın sona mı eriyor?"

"Ortada savaş falan yok" dedi çocuk kaşığı dikkatle elinden bırakarak. Simon bunu sıvı eroini soğutmak için yaptığını biliyordu. "Sadece çocukken bize öğretilenlere körü körüne inanç var. Ta ki dünyanın böyle olmadığını keşfettiğimiz güne kadar. Pislik olduğumuzu. Hepimizin işe yaramaz olduğunu."

Simon silahı avucunun içine koydu ve baktı. "Seni polis merkezine götürmeyeceğim, Sonny. İkiz'e götüreceğim. Seni, ondan çaldığın uyuşturucuyu ve parayı."

Çocuk bir şırınganın poşetini yırtarken başını kaldırıp ona baktı. "Güzel. Benim için fark etmez. Beni öldürecek mi?"

"Evet."

"Çöplerden kurtulacak demek. Önce şu iğneyi yapayım."

Kaşığa bir top pamuk koydu, iğneyi içine batırdı ve şırıngayı çekti. "Bu uyuşturucuları bilmiyorum, saf olmayabilirler" dedi, neden pamuğu filtre olarak kullandığını açıklamak ister gibi.

Ardından kinayeyi anladığından emin olmak için Simon'a baktı.

"Kalle Farrisen'in zulasındaki eroin" dedi Simon. "Bunca zaman bir kez bile denemenin cazibesine kapılmadın mı?"

Çocuk sertçe, kısacık güldü.

"Yanlış ifade ettim" dedi Simon. "'Cazibe' kısmını unut. Ama bir şekilde direnmeyi başardın. Nasıl?"

Çocuk omuz silkti.

"Bağımlılık hakkında bir iki şey biliyorum" dedi Simon. "Bizi onlardan kurtaran şeylerin listesi uzun değildir. Ya İsa, ya bir kız, ya çocuklarımız ya da tırpanlı bir melek. Ben bir kız sayesinde kurtuldum. Seninki neyin sayesinde oldu?"

Çocuk bir şey söylemedi.

"Baban mı?"

Çocuk bir şey keşfetmiş gibi Simon'ı gözleriyle yokladı.

Simon başını iki yana salladı. "İkiniz çok benziyorsunuz. Fotoğraflarını gördüğümde bu kadar anlamamıştım."

"Herkes birbirimize hiç benzemediğimizi söylerdi."

"Babanla ikinizi kastetmiyorum. Annenle ikiniz. Gözlerini ondan almışsın. Annen sabahın köründe hepimizden önce uyanırdı ve kahvaltısını yapıp hemen işe giderdi. Bazen sırf onu dışarı çıkmaya hazırlanmadan önce o masada otururken görmek için erken kalkardım. Yorgun olmasına rağmen o büyüleyici güzel gözleri yok muydu..."

Çocuk bu kez çıtını bile çıkarmadı.

Simon bir şey arar gibi silahı elinde çevirmeye devam etti. "Biz elinde hiçbir şeyi olmayan, daha ucuz olduğu için Oslo'da aynı daireyi paylaşan dört kişiydik. Polis Koleji'ne giden üç çocuk ve annen. Üç çocuk kendimize 'üçlü' derdik

ve birbirimizin en yakın arkadaşıydık. Baban, ben ve Pontius Parr. Annen kalacak bir yer ararken gazeteye verdiğimiz ilanı görmüş ve boş odamıza yerleşmişti. Bence üçümüz de ona görür görmez âşık olmuştuk." Simon gülümsedi. "Etrafında dönüp duruyorduk, gizlice onu tavlamaya çalışıyorduk. Üçümüz de yakışıklı çocuklar olduğumuzdan annen hangimize seçeceğine hemen karar verememiş olmalı."

"Bunu bilmiyordum" dedi çocuk. "Ama yanlış olanı seçtiğini biliyorum."

"Evet" dedi Simon. "Beni seçti."

Simon başını silahından kaldırdı. Sonny ile göz göze geldi.

"Annen hayatımın aşkıydı Sonny. Benden ayrılıp babanla görüşmeye başladığında mahvoldum. Özellikle de kısa bir süre sonra hamile olduğu ortaya çıktığında. İkisi evden taşındı ve Berg'deki evi aldı. Annen hamileydi, baban hâlâ Polis Koleji'ndeydi, beş kuruşları yoktu. Ama o yıllarda faiz oranları düşüktü ve bankalar neredeyse üzerine para atıyordu."

Sonny bir kez olsun gözünü kırpmamıştı. Simon boğazını temizledi.

"İşte o zamanlar kumara ciddi merak saldım. Borç içinde olmama rağmen at yarışı oynamaya başladım. Büyük paralarla. Uçurumun kenarında durmanın ve ne olursa olsun öyle ya da böyle şimdiki durumundan başka bir noktaya gideceğini bilmenin özgürleştirici bir tarafı var. O sıralar babanla ben kopmuştuk. Sanırım onun mutluluğuna katlanamadığım için. Pontius'la ikisi yakın arkadaş olmuşlardı ve üçlü dağılmıştı. Senin vaftiz baban olmamı istediğinde bir bahane uydurdum ama töreninde gizlice gelip kilisenin arkasında durdum. Vaftiz olurken ağlamayan tek bebek sen olmalısın. Papaz göreve yeni gelmişti ve hafiften gergindi. Ona sanki sen onu vaftiz ediyormuşsun gibi sakince bakıp gülümsüyordun. Tören biter bitmez çıktım ve Sonny adında bir ata 13.000 kron bahis oynadım."

"Sonuç?"

"Bana 13.000 kron borçlusun."

Çocuk gülümsedi. "Bana tüm bunları neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bazen her şey böyle mi olmalıydı diye düşünüyorum. Farklı seçimler yapsaydım ne olurdu? Ya da Ab yapsaydı? Ya da sen? Einstein deliliğin tanımının aynı şeyi tekrar tekrar yaparak farklı sonuçlar almak olduğunu söylerdi. Peki ya bizi bir sonrakinde farklı seçim yapmaya iten başka bir şeyse, ilahi bir sezgiyse?"

Çocuk koluna lastik bir hortum bağladı. "İnançlı birine benziyorsun Simon Kefas."

"Bilmiyorum, sadece sorguluyorum. Bildiğim tek şey, babanı ne kadar acımasızca yargılarsan yargıla, onun kötü bir niyeti yoktu. Sadece kendisi için değil, üçünüz için de daha iyi bir hayat kurmak istedi. Sevgisi onun sonunu getirdi. Şimdi kendini de aynı acımasızlıkla yargılıyorsun çünkü onun kopyası olduğunu düşünüyorsun. Oysa senin baban sen değilsin. Yoldan çıkmış olması senin de çıkacağın anlamına gelmiyor. Bir evladın sorumluluğu babası gibi olmak değil, ondan daha iyi olmaktır."

Çocuk lastik hortumun ucunu dişleriyle sıktı. Hortumu germek ve kolundaki damarları ortaya çıkarmak için başını geriye atarken "Haklı olabilirsin ama şu anda bunun ne önemi var ki?" diye sordu ağzının kenarıyla. Şırıngayı elinin altına alarak başparmağını pistonun ucuna koydu ve iğneyi ortaparmağının iç kısmına yasladı. Onun bu halini Çinli bir masa tenisi oyuncusuna benzetti Simon. Çocuk solak olmasına rağmen şırıngayı sağ eliyle tutuyordu ama Simon uyuşturucu bağımlılarının iki elleriyle de iğne yapmayı öğrenmek zorunda olduklarını biliyordu.

"Önemi var çünkü artık seçme sırası sende, Sonny. O iğneyi koluna batıracak mısın? Yoksa İkiz'i yakalamam için bana yardım mı edeceksin. Gerçek köstebeği de?"

İğnenin ucunda bir damla parladı. Caddeden araba sesleri ve gülüşmeler, yan odadan seks sonrasında sakince konuşan iki kişinin sesi geliyordu. Şehrin nabzı yazları yavaş atıyordu.

"İkiz'in ve köstebeğin olacağı bir toplantı ayarlayacağım. Ama sen hayatta olmazsan bunu yapamam. Çünkü sen yem olacaksın."

Çocuk onu duymuyor gibiydi, başını öne eğmişti ve şırıngayla oynayarak uçuşa geçmeye hazırlanıyordu. Simon nefesini tuttu. Çocuğun sesini duyunca şaşırdı.

"Köstebek kim?"

Simon göğsünde bir ağrı hissedince nefes almayı unuttuğunu fark etti.

"Gelirsen öğreneceksin, şimdi olmaz. Neler yaşadığını biliyorum Sonny. Ama daima öyle bir an gelir ki artık hiçbir şeyi daha fazla erteleyemez olursun, bir gün daha zayıf olmaya katlanamazsın ve yarın başka bir hayata başlayacağına söz verirsin."

Sonny başını iki yana salladı. "Başka bir hayat olmayacak."

Simon gözlerini şırıngaya dikti. Ve o anda anladı. Çocuk aşırı doz alacaktı.

"Bunu bilmeden mi ölmek istiyorsun, Sonny?"

Çocuk gözlerini şırıngadan ayırıp Simon'a baktı.

"Bak, Kefas, bilmek beni ne hale getirdi."

"Burası, değil mi?" diye sordu Asmund Björnstad direksiyonun üzerine eğilerek. Kapının üstündeki tabelayı okudu. "Bismarck Oteli?"

Kari "Evet" diyerek emniyet kemerini çözdü.

"Burada olduğuna emin misin?"

"Simon, Kvadraturen'de hangi otellerin misafirlerinden nakit ödeme aldığını öğrenmek istedi. Bir şeyler biliyor olmalı diye düşündüm, o yüzden altı oteli aradım ve onlara Sonny Lofthus'un fotoğraflarını gönderdim."

"Ve piyango Bismark'a mı çıktı?"

"Resepsiyon görevlisi fotoğraftaki adamın 216 numaralı odada kaldığını doğruladı. Ayrıca bir polis memurunun da geldiğini ve odaya girdiğini söyledi. Otelle mantıklı bulacağımızı düşündüğü bir anlaşma yapmış."

"Simon Kefas mı?"

"Korkarım ki öyle."

"Pekâlâ, başlasak iyi olur." Asmund Björnstad polis telsizini aldı ve konuşma düğmesine bastı. "Özel Harekât, cevap verin."

Telsizin hoparlörü cızırdadı. "Özel Harekât konuşuyor. Tamam."

"Girmenize izin veriyorum. Oda numarası 216."

"Anlaşıldı. Giriyoruz. Tamam."

Björnstad telsizi yerine koydu.

"Onlara nasıl talimat verildi?" diye sordu Kari, gömleğinin vücudunu sıktığını hissederek.

"Kendi güvenliklerine öncelik verecekler ve gerekirse ateş ederek hedefi öldürecekler. Nereye gidiyorsun?"

"Biraz temiz hava almaya."

Kari caddenin karşısına geçti. Önünde siyah üniformalı polisler ellerinde MP5 makineli tüfeklerle koşuyordu. Kimisi otelin resepsiyonuna, kimisi arka merdivenin ve yangın çıkışının bulunduğu arka bahçeye gitti. Kari resepsiyonu geçti, merdivenin ortasındayken kırılan bir kapının ve tok bir sesle yere düşen ses bombalarının sesini duydu. Basamakları tırmanmaya devam etti ve koridorda ilerlerken polis telsizlerinin cızırtısını duydu: "Bölge temizlendi ve emniyet altına alındı."

Odaya doğru saptı.

İçeride dört polis memuru vardı. Biri banyoda, üçü yatak odasındaydı. Tüm gardırop ve pencereler açıktı. Kimse yoktu. Arkada hiçbir eşya bırakılmamıştı. Odanın misafiri otelden ayrılmıştı.

* * *

Markus yere oturmuş, çimlerdeki kurbağaları izlerken Oğul'un sarı evden çıktığını ve ona doğru yürüdüğünü gördü. Evin çatısının üzerindeki ikindi güneşi öyle alçalmıştı ki Oğul Markus'un önünde durduğunda sanki onun kafasından parlıyor gibi göründü. Oğul gülümsüyordu. Birkaç saat önceki kadar perişan halde olmaması Markus'u mutlu etti.

"Seninle tanıştığıma sevindim Markus."

"Gidiyor musun?"

"Evet, gitmek zorundayım."

"Neden hep gitmek zorundasınız?" diye patladı Markus kendine engel olmayarak.

Oğul çömelip elini Markus'un omzuna koydu. "Babanı hatırlıyorum Markus."

"Sahiden mi?" dedi Markus inanmayan bir ifadeyle.

"Evet. Annen onun hakkında farklı şeyler söyleyebilir ya da düşünebilir ama baban bana her zaman iyi davranırdı. Bir keresinde ormanda yolunu kaybedip mahalleye gelen koca bir geyiği kovalamıştı."

"Öyle mi?"

"Hem de tek başına."

Sonra Markus tuhaf bir görüntü gördü. Oğul'un başının arkasında, sarı evin açık duran yatak odası penceresinde ince beyaz perdeler dalgalandı. Üstelik hiç rüzgâr olmamasına rağmen. Oğul ayağa kalktı, Markus'un saçını karıştırdı ve yolda yürümeye başladı. Islık çalarak elindeki evrak çantasını sallıyordu. Markus başını tekrar eve çevirince gözüne bir şey takıldı. Perdeler alev almıştı. Diğer pencerelerin de açık olduğunu gördü. Hepsi açılmıştı.

Markus geyiği düşündü. Babası koca bir geyiği kovalamıştı.

Ev alevler içinde kalırken bir gürültü çıkardı. Gürültüye gümbürtülü alt notalar ve ezgili üst notalar eşlik etti. Notalar gittikçe güçlendi ve tehditkâr bir zafer müziğine dönüştü. Siyah pencerelerin arkasında sıçrayıp dönen sarı balerin-

ler kutlamalara çoktan başlamıştı. Yıkımı kutluyorlardı. Kıyamet gününü.

Simon arabayı durdurup vitesi boşa aldı.

Caddenin ilerisinde, evinin önünde başka bir araba vardı. Yeni bir mavi Ford Mondeo. Arka camları renkli. Tıpatıp aynı modeli hastanedeki göz ünitesinin dışında park etmiş halde görmüştü. Bir tesadüf olabilirdi elbette ama Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün geçen sene sekiz Ford Mondeo aldığını biliyordu. Arka koltuk başlarının arkasında tutulan mavi polis lambası görünmesin diye arabaların arka camları renkli sipariş edilmişti.

Simon yan koltukta duran cep telefonunu aldı.

Telefon bir kez çaldıktan sonra açıldı.

"Ne istiyorsun?"

"Merhaba Pontius. Telefonumun sürekli yer değiştirmesi senin için sinir bozucu olmalı."

"Bu deliliğe hemen şimdi son ver, Simon. Hiçbir ceza almayacaksın, sana söz veriyorum."

"Hiç mi?"

"Hemen şimdi yaparsan, evet. Anlaştık mı?"

"Eskiden de anlaşma yapmaya bayılırdın Pontius. Peki öyleyse, benim sana bir teklifim var. Yarın sabah bir restorana geleceksin."

"Mönüde ne var?"

"Tutuklanmaları seni epey sevindirecek iki adet suçlu."

"Daha açıklayıcı olamaz mısın?"

"Hayır. Ama sana adres ve saat söyleyebilmem için yanında bir kişiyi getireceğine söz vermelisin. Meslektaşım Kari Adel'i."

Bir anlık sessizlik oldu.

"Beni kandırmaya mı çalışıyorsun Simon?"

"Hiç daha önce kandırdım mı? Unutma, başına talih kuşu

konmak üzere. Daha açık ifade edeyim, bu insanların kaçmalarına izin verirsen kaybedecek çok şeyin olacak."

"Bana bunun bir tuzak olmadığının sözünü verir misin?"

"Evet. Sence Kari'nin başına bir iş gelsin ister miyim?"

Pontius duraksadı.

"Hayır. Hayır, sen öyle bir insan değilsin Simon."

"Galiba bu yüzden emniyet müdürü olamadım."

"Çok komik. Ne zaman ve nerede?"

"Yedi on beşte. Aker Brygge, numara 86. Orada görüşürüz."

Simon camı açtı, telefonu dışarı fırlattı ve komşu evlerden birinin çitlerinin arkasında gözden kayboluşunu izledi. Uzakta bir yerden itfaiye arabalarının sesini duyuyordu.

Ardından arabayı vitese takıp gaza bastı.

Batıya sürdü. Smestad'da Holmenkollasen çıkışına saptı. Zikzaklı yolda daima ufkunu açıyormuş gibi hissettiği tepeye çıktı.

Honda artık yerinde yoktu ve olay yeri inceleme ekibi işini bitirmişti.

Ne de olsa burası artık bir olay yeri değildi.

En azından cinayet yeri.

Simon arabayı fiyordu ve günbatımını görebileceği bir yere park etti.

Hava karardıkça Oslo parlak kırmızı ve sarı korlarıyla ölen bir ateşe giderek daha çok benziyordu. Simon montunun yakasını yukarı çekti ve koltuğu yatırdı. Biraz uyumayı denemeliydi. Yarın büyük bir gündü.

En büyük gün.

Tabii şans onların yanında olursa.

"Şunu denesene" dedi Martha genç adama bir palto vererek.

Burada yeni sayılırdı, Martha onu sadece bir kez görmüştü. Muhtemelen yirmi yaşındaydı ama yirmi beşini görecek

kadar yaşasa şanslıydı. En azından Ila Bakımevi'nin resepsiyonunda bulunan diğerlerinin genel fikri buydu.

"Harika, üzerine tam oldu!" diyerek gülümsedi Martha. "Belki şunu da giyersin, ha?" Delikanlıya henüz eskimemiş bir kot uzattı. Arkasında birinin dikildiğini fark edince döndü. Kafeteryadan girmiş olmalıydı. Ya da bir süredir giysi deposunun kapısında durup onu izliyordu. Takım elbisesi ve kafasındaki bandajı yeterince dikkat çekiyordu ama Martha hiçbirini görmemişti bile.

Tek gördüğü delici aç bakışlarıydı.

İstemediği tek şey. İstediği tek şey.

Lars Gilberg yepyeni uyku tulumunun içinde döndü. Spor mağazasındaki tezgâhtar bin kronluk banknota şüpheyle baktıktan sonra parayı almış ve ona bu harikulade uyku tulumunu vermişti.

Gilberg gözlerini kırpıştırdı. "Demek döndün" dedi. "Tanrım, Hindu mu oldun?" Sesi köprünün kemerleri altında yankılandı.

Çocuk "Olabilir" deyip yanına çömeldi. "Bu gece uyuyacak bir yere ihtiyacım var."

"Misafirim ol. Gerçi istesen otelde de kalırsın gibi görünüyor."

"Beni orada bulurlar."

"Burada istemediğin kadar yer var ve seni kimseler görmez."

"Senden birkaç gazete ödünç alabilir miyim? Okuduysan tabii."

Gilberg güldü. "Benim eski sadık tulumumu alabilirsin. Ne de olsa artık döşek olarak kullanıyorum." Yırtık pırtık kirli uyku tulumunu altından çekti. "Bak ne diyeceğim? Sen yenisini al, ben bu gecelik eskisinde yatarım. İçinde benden bir şeyler kalmış olabilir, anlarsın ya?"

"Emin misin?"

"Evet, hem eski tulumum da beni özlemiştir."

"Çok teşekkür ederim, Lars."

Lars Gilberg gülümsemekle yetindi.

Tekrar uzandığında hoş bir sıcaklık hissetti. Bu sıcaklık uyku tulumundan değil, içinden geliyordu.

Staten'deki hücre kapıları gece için aynı anda kilitlenirken koridorlar topluca iç çekiyormuş gibi bir ses duyuldu.

Johannes Halden yatağına oturdu. Ne yaptığının bir önemi yoktu. Otursa da, yatsa da, dikilse de acısı değişmiyordu. Ve bu acının dinmeyeceğinin, aksine her geçen gün kötüleşeceğinin farkındaydı. Hastalığı artık gözle görülebiliyordu. Akciğerlerindeki kansere şimdi bir de kasıklarında golf topu büyüklüğünde bir tümör eklenmişti.

Arild Franck sözünde durmuştu. Çocuğun kaçmasına yardım ettiği için Johannes ceza olarak tıbbi yardımdan ve ağrı kesicilerden mahrum bırakılmış, hücresinde kanser tarafından yenip bitirilmeye terk edilmişti. Sırf yıllık rapora hücrede ölüm vakası girilmesin diye, Frank yeterince çile çektiğini ve her an ölebileceğini düşündüğünde onu revire yollayabilirdi.

Etraf çok sakindi. Kameraların gözetiminde ve sessiz. Eskiden gardiyanlar kapılar kilitlendikten sonra hücreleri gezerdi ve ayak seslerini işitmek insanı rahatlatırdı. Ullersmo Hapishanesi'nde Havelsmo adında yaşlı ve dindar bir gardiyan tur atarken şarkı söylerdi. Kalın bariton sesiyle eski ilahiler okurdu. Uzun yıllarını hapiste geçirmiş bir mahkûm için bundan daha iyi bir ninni olamazdı. Öyle ki en manyak mahkûmlar bile Havelsmo'nun koridorlarda yürüdüğünü duyunca bağırmayı bırakırdı. Havelsmo'nun şimdi burada olmasını çok isterdi Johannes. Keşke çocuk da olsaydı. Ama dert etmiyordu. Çocuk ona istediği şeyi vermişti. Bağışlanmak. Ve yanında güzel bir ninni.

Şırıngayı ışığa tuttu.

Ninniyi.

Çocuk ona eroini hapishane papazı rahmetli Per Vollan'ın –eziyet çeken ruhu şad olsun– verdiği Kutsal Kitap'ın içine sakladığını ve bunun Oslo'daki en saf eroin olduğunu söylemişti. Sonra da onu zamanı geldiğinde nasıl damarına enjekte edeceğini göstermişti.

Johannes iğneyi kolundaki kalın mavi bir damarın üzerine getirdi. Titrek bir nefes aldı.

Demek her şey buraya kadardı, demek hayatı böyle bitecekti. Songkhla Limanı'nda o iki büyük çuvalı gizlice gemiye sokmayı kabul etmese bambaşka olabilecek hayatı. Tuhaftı. Bugün olsa evet der miydi? Hayır. Ama o zaman demişti. Hem de defalarca. Olup olacağı buydu işte.

İğneyi derisine bastırdı, derinin esnediğini ve iğnenin içeri kaydığını görünce biraz ürperdi. Ardından şırınganın arkasını bastırdı. Düzgünce ve sakince. Şırınganın tamamını boşaltmak önemliydi.

Hissettiği ilk şey acının uçup gitmesi oldu. Sihirli bir el değmiş gibi.

Ardından ikinci şey gerçekleşti.

Ve diğerlerinin yıllardır ne hakkında konuştuğunu sonunda anladı. Kafa olmak. Serbest düşüş. Kucaklanmak. Bu kadar basit miydi? Bunca zamandır her şey koluna bir şırınga vurmasına mı bakıyordu? Ondan sadece bir iğne uzaklığında mıydı? Çünkü artık buradaydı. İpek elbisesi, parlak siyah saçları, badem gözleri. Yumuşak kiraz dudaklarıyla telaffuzu zor İngilizce kelimeleri fısıldayan narin sesi de buradaydı. Johannes Halden gözlerini kapadı ve yatağa yığıldı.

Onun öpücüğü.

İstediği tek şey buydu.

Markus televizyona bakakalmıştı.

Son birkaç haftadır öldürdüğü insanlar hakkında konuşuyorlardı. Ekranlarda, radyoda, her yerde hep o vardı. Annesi ona çok fazla televizyon izlememesini, yoksa kâbus göreceğini söylemişti. Ama artık kâbus görmüyordu. Televizyondaydı, Markus onu tanımıştı. Mikrofonlarla dolu bir masada soruları cevaplıyordu ve Markus onu çerçevesiz gözlüğünden hatırlamıştı. Tüm bunların ne anlama geldiğini, neler olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği adamın artık kaloriferi açmak için sarı eve uğramak zorunda olmadığıydı. Çünkü ev yanıp kül olmuştu.

V

42

Tomte & Öhre Avukatlık Bürosu'nun sekreteri Beatrice Jonasen sabahın 6.35'inde esnerken önündeki trençkotlu kadının ona hangi filmi hatırlattığını bulmaya çalıştı. Audrey Hepburn'ün bir filmi olmalıydı. *Tiffany'de Kahvaltı* mı? Kadın onu altmışlardan fırlamış gibi gösteren ipek bir eşarp ve güneş gözlüğü de takıyordu. Masanın üzerine bir çanta bıraktı, Jan Öhre'ye verileceğini söyledi ve gitti.

Yarım saat sonra güneş Oslo Belediye Sarayı'nın kırmızı tuğlalı duvarına vururken Aker Brygge'ye ilk vapurlar yanaşıyordu ve Nesoddtangen, Son ve Dröbak'tan gelen yolcular işe gitmek üzere sahile dökülüyordu. Bugünün de bulutsuz geçeceği belliydi ancak havada bu yaz mevsiminin de sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatan bir serinlik vardı. Köprü ayaklarının arasındaki sahil şeridinde yan yana yürüyen iki adam vardı. Sandalyeleri hâlâ masaların üzerinden indirilmemiş restoranların, en az iki saat daha açılmayacak olan giysi dükkânlarının ve başkentteki son turist akınına satış yapmaya hazırlanmak için tezgâhlarını açan işportacıların önünden geçiyorlardı. İki adamdan genç olanı şık ama buruşuk ve lekeli bir gri takım elbise giyiyordu. Yaşlı olanının üzerinde ise Dressmann'dan alınmış bir ceket ve ona sadece fiyat anlamında uyan bir pantolon vardı. İkisi de yirmi dakika önce bir benzinlikten alınmış aynı güneş gözlüklerini ta-

kıyordu ve birbirlerine tıpatıp benzeyen evrak çantaları taşıyordu.

İki adam boş bir ara sokağa girdi. Elli metre sonra dar bir demir merdivenden indiler ve fazlasıyla sade olan tabelasına bakılırsa balık ve deniz mahsulleri pişiren bir restoranın gösterişsiz kapısının önüne geldiler. Yaşlı olan adam kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Eliyle vurdu. Kapıdaki yuvarlak pencerenin ardında lunapark aynalarındaki biçimsiz suratları andıran bir yüz belirdi. Adamın dudakları aralandı ve sanki suyun altından konuştu: "Ellerinizi görebileceğim bir yere kaldırın."

Adamın dediğini yaptılar ve kapı açıldı.

Adam sarışın ve tıknazdı. İkili üzerlerine tutulmuş olan tabancaya baktı.

Ekose ceketli yaşlı adam "Seni tekrar gördüğüme sevindim" dedi güneş gözlüğünü alnına kaldırdı.

"Girin" dedi sarışın adam.

İçeri girdiklerinde siyah takım elbiseli iki adam birden üzerlerini aramaya başladı. Sarışın olansa silahını indirmeden vestiyer masasına yaslandı.

Yaşlı adamın omuz kılıfından bir tabanca çıkarılıp sarışın adama verildi.

Siyah takım elbiseli diğer adam "Bu temiz" dedi genç olanı işaret ederek. "Ama belinde sargı bezine benzer bir şey var."

Sarışın adam genç adamı süzdü. "Demek sen şu Kılıçlı Buda'sın, ha? Cehennemden Gelen Melek?" Genç adam hiçbir şey söylemedi. Sarışın adam Vass marka siyah parlak ayakkabılarının önüne tükürdü. "Güzel lakap. Birileri alnına lanet bir haç kazımış gibi."

"Seninkinin de."

Sarışın adam kaşlarını çattı. "Sen ne saçmalıyorsun, Buda?"

"Hissetmiyor musun?"

Sarışın adam bir adım öne çıktı ve parmaklarının üzerine yükselerek genç adamla burun buruna geldi.

"Şimdi değil" dedi yaşlı adam.

"Kes sesini, ihtiyar" dedi sarışın adam. Genç adamın ceketini ve gömleğini yanlara doğru açtı. Parmaklarını yavaşça belindeki sargının üzerinde gezdirdi.

"Burası mı?" diye sordu elini genç adamın yanına getirince.

Delikanlının alnında, güneş gözlüğünün yukarısında iki ter damlası belirdi. Sarışın adam sargıyı bastırdı. Delikanlı ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Sarışın hırladı. "Hı hı, işte burası." Parmaklarını içeri daldırdı, eti sıktı ve çekiştirdi.

Genç adamdan boğuk bir hırıltı geldi.

"Bo, bizi bekliyor" dedi diğerlerinden biri.

Sarışın adam gözlerini nefesi kesilen delikanlıdan ayırmayarak "Tamam, tamam" dedi sakince. Daha sert bastırdı. Genç adamın gözlüğünün altındaki solgun yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Sylvester ve Evgeni'den sevgilerle" diye fısıldadı sarışın adam. Elini çekip diğerlerine döndü.

"Çantalarını alın ve onları içeri götürün."

İki adam evrak çantalarını teslim etti ve yemek salonuna girdi.

Yaşlı adam istemsizce yavaşladı.

Akvaryumun yeşil ışığının önünde iri bir adamın silüeti görünüyordu. Akvaryumda rengârenk balıklar ileri geri hızla yüzüyor, baloncukların akıntısıyla dalgalanan uzun otların olduğu büyük beyaz bir taşta bir kristal parıldıyordu. Dipte kıskaçları bağlanmış ıstakozlar yatıyordu.

"Sana söz verdiğim gibi..." diye fısıldadı yaşlı adam. "İşte geldi."

"Peki köstebek nerede?" diye sordu genç adam.

"O da gelecek, güven bana."

"Başkomiser Simon Kefas" diye gürledi iri adam. "Ve Sonny Lofthus. Uzun zamandır bu anı bekliyordum. Oturun."

Öne gelip iri adamın karşısındaki sandalyelere otururlarken genç adam yaşlı olandan daha tutuk hareket ediyordu.

Mutfağın kanatlı kapısından içeriye sessizce bir adam daha girdi. O da diğer üçü gibi geniş omuzlu ve kalın boyunluydu. "Yalnız gelmişler" dedi ve karşılama heyetinin yanında yerini aldı. Böylece iki ziyaretçinin arkasında bir yarım daire oluşturmuş oldular.

"Burası senin için çok mu aydınlık?" diye sordu iri adam, güneş gözlüğünü hâlâ çıkarmamış olan delikanlıyı kastederek.

"Görmek istediğim her şeyi görebiliyorum, teşekkürler" diyerek cevapladı genç adam ruhsuz bir sesle.

"Güzel cevap. Keşke senin o genç, diri gözlerin bende olsaydı." İri adam kendi gözlerini işaret etti. "Gözlerin ışığa olan hassasiyetinin elli yaşına bile gelmeden yüzde otuz azaldığını biliyor musunuz? Sanki hayat aydınlığa değil, karanlığa yapılan bir yolculuk gibi, ha? Karınla ilgili espri yaptığımı düşünme Başkomiser Kefas. O yüzden görmeden de elimizden geldiğince hayatı yaşamayı öğrenmemiz gerekli. Önümüzdeki engelleri ve tehlikeleri görebilmek için tıpkı bir köstebek gibi diğer duyularımızı geliştirmeliyiz."

Kollarını yana açtı. Ona bakmak iki kepçeli bir iş makinesini izlemek gibiydi.

"Tabii sizin yerinize görecek bir köstebek de satın alabilirsiniz. Köstebeklerin en büyük sorunu yeraltından çıkmadıkları için kolay kaybolmalarıdır. Ben de benimkini böyle kaybettim işte. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Ve anladığıma göre siz de onu arıyorsunuz, doğru mu?"

Genç adam omuz silkti.

"Tahmin edeyim. Kefas buraya gelmen için sana köstebeği vereceğini söyledi, değil mi?"

Yaşlı adam boğazını temizledi. "Sonny buraya kendi isteğiyle geldi çünkü barışmak istiyor. Babasının öcünü aldığını ve artık herkesin kendi işine dönmesi gerektiğini düşünüyor.

Niyetinin ciddi olduğunu göstermek için senden aldığı parayı ve uyuşturucuyu geri vermeye hazır. Karşılık olarak sen de onun peşini bırakacaksın. Çantaları alabilir miyiz, lütfen?"

İri adamın işaretiyle sarışın adam evrak çantalarını masanın üzerine koydu. Yaşlı adam çantalardan birine uzanınca sarışın adam elini itti.

"İstediğin gibi olsun" dedi yaşlı adam ellerini kaldırarak. "Sana sadece Bay Lofthus'un şimdilik paranın ve uyuşturucunun üçte birini getirdiğini göstermek istedim. Gerisini senden ateşkes sözü aldığında ve buradan sağ salim çıktığında alacaksın."

Kari arabanın kontağını kapattı. Kırmızı harflerle A-k-e-r B-r-y-g-g-e yazan eski tersanenin neon tabelasına baktı. İnsanlar az önce gelen vapuru boşaltıyordu.

"Emniyet müdürünün suçlularla destek ekibi olmadan buluşması gerçekten güvenli mi?"

"Bir arkadaşımın eskiden söylediği gibi" dedi Pontius Parr, tabancasını kontrol edip omuz kılıfına geri koyarak. "*Risk olmadan ödül olmaz.*"

"Simon'ın söyleyeceği bir şeye benziyor" dedi Kari. Belediye sarayı kulesinin tepesindeki saate baktı. 7.10'du.

"Doğru" dedi Parr. "Biliyor musun, Adel? İçimde bugün yapacağımız işle epey alkış toplayacağımıza dair bir his var. Basın toplantısında bana eşlik etmeni istiyorum. Emniyet müdürüyle genç kadın polis." Bir şey tadar gibi dudaklarını şaklattı. "Evet, bence iyi olur." Yolcu koltuğunu açtı ve indi.

Kari sahil yolunda ona yetişmek için arkasında koşmak zorunda kaldı

"Eee?" dedi yaşlı adam. "Anlaştık mı? Sen senden alınanları geri alacaksın, Lofthus da ülkeyi güvenle terk edebilmek için güvence alacak."

"Sen de bu anlaşmadan küçük bir pay alacaksın, değil mi?" İri adam sırıttı.

"Kesinlikle."

"Hımm." İri adam bulamadığı bir şeyi arar gibi Simon'a baktı. "Bo, çantaları aç."

Bo öne çıktı ve ilk çantayı açmayı denedi. "Kilitli, patron."

"1" dedi genç adam, fısıltı sayılabilecek yumuşak bir sesle. "9-9-9."

Bo metal silindirleri döndürdü. Kapağı açtı. Çantayı patronuna çevirdi.

"İşte böyle" dedi iri adam beyaz torbalardan birini kaldırarak. "Demek üçte biri. Geri kalanı nerede?"

"Gizli bir yerde" dedi yaşlı adam.

"Elbette öyledir. Para çantasının şifresi ne?"

"Aynı" dedi genç adam.

"1999. Babanın öldüğü tarih, değil mi?"

Genç adam cevap vermedi.

"Tamam mı?" dedi yaşlı adam, zoraki bir gülümsemeyle ellerini çırparak. "Artık gidebilir miyiz?"

"Beraber yemek yeriz sanıyordum" dedi iri adam. "Istakoz seversiniz, değil mi?"

Tepki yoktu.

İç geçirdi. "Dürüst olmam gerekirse ben de ıstakoz sevmem. Ama yine de yiyorum. Neden mi? Çünkü benim konumumdaki bir adamdan beklenen şey bu." Kollarını yana savurunca ceketi devasa göğsünde yanlara doğru açıldı. "Istakoz, havyar, şampanya. Yedek parçası olmayan Ferrari'ler, boşanma sözleşmesi isteyen eski mankenler. Yatla tek başına denize açılmalar, Seyşel Adaları'nın sıcağını çekmeler. Gerçekte istemediğimiz bir sürü şey yapıyoruz, değil mi? Ama motivasyonu kaybetmemek gerekiyor. Benim değil, benim için çalışan insanların motivasyonunu. Onların bu başarı sembollerini görmeye ihtiyacı var. Neyi başardığımı ve

işlerini düzgün yaparlarsa neyi başarabileceklerini. Haksız mıyım?"

İri adam etli dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. Sigara koca kafasının önünde tuhaf görünüyordu. "Ama bu statü sembolleri tabii ki olası rakiplere ve düşmanlara gücümü hatırlatmaya da yarıyor. Şiddet ve gaddarlık için de aynısı geçerli. Hiçbirini sevmiyorum. Ama bazen motivasyonu korumak gerekiyor. İnsanları bana olan borçlarını ödemeye teşvik etmek. Benim aleyhimde iş yapmamalarını sağlamak..." Tabanca görünümlü bir çakmakla sigarasını yaktı. "Örneğin, benim için silah modifiye eden bir adam vardı. Emekli oldu. Bir adamın silah yapmaktansa motosiklet tamir etmeyi tercih etmesini anlıyorum. Ama adamlarımı öldürdüğünü bildiği birine Uzi vermesini kabul edemem."

İri adam akvaryum camını tıklattı.

İki misafirin gözleri onun parmağını takip etti. Genç adam sandalyesinde sıçradı. Yaşlı adamsa sadece baktı.

Üzerinde otların dalgalandığı beyaz taş aslında bir taş değildi. Parıldayan şey de kristal değildi. Altın bir dişti.

"Kimisi bir adamın kafasını kesmeyi abartılı bulabilir ama çalışanlarına sadakat aşılamak istiyorsan bazen gerekenden fazlasını yapmak zorunda kalırsın. Bana hak vereceğini düşünüyorum, başkomiser."

"Efendim?" dedi yaşlı adam.

İri adam başını eğip onu süzdü. "Kulakların mı işitmiyor başkomiser?"

Yaşlı adam gözlerini akvaryumdan ayırıp iri adama çevirdi. "Sanırım yaşlılıktan. O yüzden biraz daha yüksek sesle konuşursan iyi olur."

İkiz şaşkınlıkla güldü. "Yüksek sesle mi?" Sigarasından bir nefes çekti ve sarışın adama baktı.

"Üzerlerinde kablo var mı, baktınız mı?"

"Evet, patron. Restoranı da kontrol ettik."

"O halde sahiden sağır oluyorsun Kefas. Karınla ikinizin halini düşünemiyorum. Neydi o atasözü? Körler sağırlar birbirini ağırlar mı?"

Kaşlarını kaldırarak etrafına bakınca dört adam bir anda kahkahayı bastı.

"Benden korktukları için gülüyorlar" dedi iri adam delikanlıya dönerek. "Sen de korkuyor musun, evlat?"

Genç adam hiçbir şey söylemedi.

Yaşlı adam saatine göz attı.

Kari saatine baktı. 7.14. Parr tam vaktinde orada olmaları gerektiğini üstüne basa basa söylemişti.

"İşte burası" dedi Parr kapıdaki ismi göstererek. Merdiveni çıkarak restoranın kapısına vardı ve Kari'nin girmesi için kapıyı tuttu.

Vestiyer karanlık ve sessizdi ama koridorun ilerisindeki bir odadan bir konuşma sesi geliyordu.

Parr omuz kılıfından silahını çıkardı, Kari'ye aynısı yapmasını işaret etti. Kari polis merkezinde Enerhaugen'de silahla gösterdiği başarıyla ilgili söylentilerin dolaştığını biliyordu. O nedenle emniyet müdürüne ortada somut bir örnek olmasına rağmen silahlı baskınlarda acemi olduğunu açıklamak zorunda kalmıştı. Fakat emniyet müdürü Simon'ın onun –sadece onun– kendisiyle gelmesinde ısrar ettiğini söylemiş ve on vakadan dokuzunda polis kimliğini göstermenin yeterli olduğunu eklemişti. Ayrıca yüz vakadan doksan dokuzunda kimliğin yanında bir silah göstermek yetiyordu. Yine de koridorda hızlıca ilerlerken Kari'nin kalbi deli gibi çarpıyordu.

Yemek salonuna girdiklerinde ses kesildi.

"Polis!" dedi Parr, tabancasını tek dolu masada oturan insanlara doğrultarak. Kari yana iki adım atmış ve iki adamdan daha iri olanını hedef almıştı. Bir an için uzun boynuz-

lu bir öküzün doldurulmuş kafasıyla büfe arasındaki duvarda duran küçük bir hoparlörden yükselen Johnny Cash'in sesi ve "Give My Love to Rose" dışında salonda çıt çıkmadı. Kahvaltı servisi veren bir et restoranıydı burası. Masadaki iki adam da açık gri takım elbise giymişti ve hayretler içerisinde onlara bakıyordu. Kari bu aydınlık salondaki tek müşterilerin onlar olmadığını fark etti. Sahile bakan pencerenin dibindeki masada aynı anda kalp krizi geçiriyormuş gibi görünen yaşlı bir çift oturuyordu. Yanlış yerde olmalıyız, dedi içinden Kari. Simon'ın gitmelerini istediği restoran bu olamazdı. Az sonra iki adamdan ufak olanı ağzını peçeteyle sildi ve konuştu.

"Buraya bizzat geldiğiniz için teşekkür ederim, sayın emniyet müdürü. Sizi temin ederim ki ikimiz de silahsızız ve kötü bir niyetimiz yok."

"Siz kimsiniz?" diye gürledi Parr.

"Benim adım Jan Öhre, avukatım ve bu beyefendiyi, yani Iver Iversen'i temsil ediyorum." Elini uzun boylu adama doğru uzatınca Kari adamın Iver Junior'la olan benzerliğini hemen anladı.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sanırım sizinle aynı şeyi."

"Öyle mi? Bana mönüde suçluların olduğu söylendi."

"Biz de bu sözü yerine getirme niyetindeyiz, Bay Parr."

"Pekâlâ" dedi iri adam, "bence *korkmalısın*."

Patronunun işaretiyle sarışın adam kemerinden ince uzun bir bıçak çıkardı, bir adım öne çıktı ve kolunu genç adamın alnına dolayarak bıçağı boğazına dayadı.

"Benden üç beş bozuk para çalmanı sahiden de umursadığımı mı sanıyorsun, Lofthus? Parayı ve uyuşturucuyu boş ver. Bo'ya seni lime lime etmesine izin vereceğime söz verdim, o yüzden uyuşturucu ve parayı iyi bir yatırım olarak görüyorum. Motivasyon için iyi bir yatırım, ha? Bunu yapmamızın

daha birçok yolu var elbette. Ancak Sylvester'a ne yaptığını bize söylersen daha acısız bir şekilde ölürsün. Biz de ona düzgün bir Hıristiyan cenazesi düzenleriz. Eee, ne diyorsun?"

Genç adam yutkundu ama cevap vermedi.

İri adam yumruğunu masaya indirince bardaklar havaya fırladı. "Sen de mi sağır oldun?"

"Olabilir" dedi sarışın adam, çocuğun başını tutmaya devam edip kolunun altından çıkan kulağına bakarak. "Bizim Buda kulak tıkacı takmış."

Diğerleri güldü.

İri adam başını çaresizce iki yana sallayarak diğer çantanın kilidini açmaya koyuldu.

"O artık senindir Bo, kes gitsin." İri adam çantayı açtığında bir tık sesi duyuldu ama adamlar Bo'nun bıçağına öyle odaklanmıştı ki çantanın içinden düşüp taş zeminde seken küçük metal pimi fark etmediler bile.

"Senin o minik, akıllı annen birçok konuda haklı olabilir ama tek bir konuda yanılmış" dedi Simon. "Şeytanın çocuğunu asla emzirmemeliymiş."

"Sen ne saç..." diye söze başladı iri adam. Adamları ona doğru döndü. Evrak çantasının içinde, bir tabanca ve Uzi'nin yanında bisiklet gidonunun tutamağına benzeyen zeytin yeşili bir nesne vardı.

İri adam başını kaldırınca son gördüğü şey, yaşlı adamın alnındaki gözlüğü gözlerine indirmesi oldu.

"Başkomiser Kefas'la sizinle burada müvekkilimle birlikte buluşacağımız konusunda anlaştığım doğru" dedi Öhre, gerçekten avukat olduğunu kanıtlamak için Pontius Parr'a kimliğini göstererek. "Size söylemedi mi?"

"Hayır" dedi Pontius Parr. Kari yüzündeki şaşkınlığı ve öfkeyi görebiliyordu. Öhre müvekkiliyle bakıştı. "O halde anlaşmamızdan haberinizin olmadığını düşünüyorum, doğru mu?"

"Ne anlaşması?"

"Ceza indirimi için yapacağımız itiraf pazarlığı."

Parr başını iki yana salladı. "Simon Kefas bana sadece buradan iki suçluyu elimi kolumu sallayarak alıp çıkacağımı söyledi. Neler oluyor?"

Öhre cevap vermek üzereyken Iver Iversen öne doğru eğildi ve kulağına bir şey fısıldadı. Öhre başıyla onayladı. Iversen tekrar sandalyesine yaslanıp gözlerini kapadı. Kari onu süzdü. Yıkılmış bir hali olduğunu düşündü. Mağlup olmuş, boyun eğmiş.

Öhre boğazını temizledi. "Başkomiser Kefas elinde... şey, müvekkilim ve merhum eşi aleyhine bir kanıt bulunduğuna inanıyor. Levi Thou adında bir şahısla yapılmış olan birkaç gayrimenkul sözleşmesiyle ilgili. Siz onu daha çok İkiz lakabıyla tanıyor olmalısınız."

Thou, dedi içinden Kari. Yaygın bir isim olmamasına rağmen bu soyadını yakın zaman önce duymuştu. Selamlaştığı birine aitti. Polis merkezinden birine.

"Bay Kefas ayrıca emrinin Agnete Iversen tarafından verildiğine inandığı bir cinayetle ilgili kanıtının olduğunu da iddia ediyor. Iversen'in oğlunun hatırına bu kanıtı kendine saklayacak. Müvekkilim de suçunu itiraf etmesi ve sonrasında açılacak davada Thou aleyhine delil vermesi karşılığında gayrimenkul sözleşmeleri için indirimli bir ceza alacak."

Pontius Parr dikdörtgen camlı gözlüğünü çıkarıp mendiliyle sildi. Kari mavi gözlerinin bu kadar çocuksu görünmesine şaşırdı.

"Kabul edeceğimiz bir anlaşmaya benziyor."

"Güzel" dedi Öhre. Yan sandalyedeki evrak çantasını açtı, içinden bir zarf çıkardı ve masaya koyup Parr'a doğru itti.

"Burada Levi Thou'nun parasını aklamak için yapılmış olan tüm gayrimenkul sözleşmelerinin çıktısı var. Bay Iversen bu sözleşmelerin kimse tarafından soruşturulmamasını

sağlayan Ağır Yolsuzluklarla Mücadele Bürosu eski çalışanı Fredrik Ansgar aleyhine tanıklık yapmaya da hazır."

Parr zarfı aldı. Sıktı.

"Burada bir şey daha var" dedi.

"Bir bellek çubuğu var. İçinde Bay Kefas'ın bir cep telefonundan müvekkilime gönderdiği ses dosyası bulunuyor. Bunu da size vermemi istedi."

"Ne hakkında olduğunu biliyor musunuz?"

Öhre ve Iversen yeniden göz göze geldi. Iversen boğazını temizledi.

"Birinin ses kaydı. Başkomiser Kefas onu tanıdığınızı söyledi."

"Hemen dinlemek isterseniz diye yanımda bir bilgisayar da getirdim" diye ekledi Öhre.

Açılan çanta. Silahlar. Zeytin yeşili el bombası.

Başkomiser Simon Kefas gözlerini sımsıkı yummaya ve gözlüğünü takmaya vakit bulmuştu. Yüzüne ateş üfleniyormuş gibi bir ışık parlaması ve karnına yumruk yemiş gibi bir patlama hissetti.

Gözlerini açar açmaz ileri atıldı, çantadan tabancasını kaptı ve arkasını döndü. Sarışın adam Medusa'nın gözlerinin içine bakmış gibi taş kesilmişti. Kolu hâlâ Sonny'nin başındaydı ve bıçağı elindeydi. Simon, Sonny'nin haklı olduğunu o an anladı. Adamın alnında gerçekten de haç vardı. Bir artı şekli. Simon tetiği çekti ve sarı kâkülünün altında açılan mermi deliğini gördü. Adam düşünce Sonny hiç beklemeden Uzi'yi aldı.

Simon ona geçici felç hali sona erene kadar en fazla iki saniyelerinin olduğunu söylemişti. Bismark'taki otel odasında oturmuş ve silahları alıp ateş etmenin provasını yapmışlardı. Olayların sırasını tam olarak tahmin etmeleri tabii ki mümkün olmamıştı. İkiz evrak çantasını açıp içindeki sersemletici

bombayı patlatana kadar Simon hapı yuttuklarından emindi. Ancak Sonny'nin tetiği çekişini ve tek ayağı üzerinde dönüşünü görünce İkiz'in bugün işinden evine mutlu gitmeyeceğini anladı. Silah ikinci heceye bir türlü geçemeyen bir kekeme gibi mermileri püskürtüyordu. İkiz'in iki adamı çoktan ölmüştü, üçüncüsü ise elini ceketinin içine sokmayı başardığında üzerine yağan mermilerle göğsünde noktalı bir çizgiyle kalakaldı. Bir saniye ayakta dikildikten sonra dizleri ölüm sinyalini almışçasına kendini bırakırken Simon İkiz'e döndü. Ve afallayarak boş sandalyeye baktı. Bu kadar iri bir adam nasıl olmuştu da...

Onu akvaryumun sonunda, mutfağın kanatlı kapısının hemen yanında gördü.

Nişan aldı ve tetiği peş peşe üç defa çekti. İkiz'in ceketinin kıpırdadığını ve akvaryum camının çatladığını fark etti. Akvaryumun suyu alışkanlıktan ya da görünmeyen bir güçten olsa gerek, sanki dikdörtgen biçimini koruyarak camı parçaladı ve yeşil bir duvar halinde üzerlerine boşaldı. Simon yana sıçramaya çalıştı ama çok yavaştı. Adım atarken ayağının altında bir ıstakozu ezdi, dizinin büküldüğünü ve tüm vücudunun suya gömüldüğünü hissetti. Başını kaldırdığında İkiz gitmiş, yerini sallanan bir mutfak kapısına bırakmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Sonny, Simon'a ayağa kalkması için yardım eli uzatarak.

Simon "Hiç bu kadar iyi olmamıştım" diye inleyip Sonny'nin elini savuşturdu. "Ama İkiz kaçarsa onu bir daha yakalayamayız."

Simon mutfak kapısını tekmeyle açtı ve tabancasını önünde tutarak girdi. İçeride ticari mutfaklara has o keskin koku vardı. Metal tezgâhları, ocakları, sıra sıra dizilmiş tencereleri, kepçeleri ve alçak tavandan sarkarak görüşünü engelleyen ıspatulaları hızlıca taradı. Bir gölge ya da hareket görme umuduyla yere çömeldi.

"Yere bak" dedi Sonny.

Simon başını eğdi. Mavi gri fayansların üzerinde kırmızı lekeler vardı. Gözleri onu yanıltmamış, attığı mermilerden biri hedefi tutturmuştu.

Uzaktan bir kapı çarpma sesi duydu.

"Haydi."

Kırmızı izler onları mutfağın dışındaki karanlık bir koridora götürdü. Simon güneş gözlüğünü çıkardı. İzleri takip ederek üst kata çıktılar ve başka bir koridorun sonundaki metal kapıya vardılar. Az önce duydukları sesi çıkartabilecek sert bir kapıydı bu. Simon yine de koridordaki tüm yan kapıları açarak odaları kontrol etti. İki kişiden ve bir Uzi'den kaçan on kişiden dokuzu mümkün olan en kısa ve bariz çıkışı denerdi. Ama İkiz bunu yapmayacak onuncu kişiydi. Daima soğukkanlı, daima mantıklıydı ve her adımını hesaplayarak atardı. Gemi kazasından bile kurtulacak türden biriydi. Sırf onları yanıltmak için kapıyı çarpmış olabilirdi.

"Elimizden kaçırıyoruz" dedi Sonny.

"Sakin ol" dedi Simon ve son kapıyı açtı. Hiçbir şey yoktu.

Kan lekeleri burada daha belirgindi. İkiz metal kapının arkasındaydı.

"Hazır mısın?" diye sordu Simon.

Sonny başıyla onayladı ve Uzi'yi kapıya doğrultarak kendini hazırladı.

Simon sırtını kapının yanında duvara yasladı, kolu bastırdı ve metal kapıyı iterek açtı.

Sonny'nin vücuduna isabet eden şeyi gördü. Günışığını.

Simon dışarı çıktı. Rüzgârı yüzünde hissetti. "Kahretsin..."

Sabah güneşinin vurduğu boş bir caddeye bakıyorlardı. Caddenin adı Ruselokkveien'di. Munkedamsveien'le kesişiyordu ve Saray Bahçesi'nin olduğu yöne doğru alabildiğine uzanıyordu. Ne bir araba, ne bir insan vardı.

Ne de İkiz.

43

"Kan burada bitiyor" dedi Simon asfaltı işaret ederek. İkiz arkasında iz bıraktığını fark etmiş ve kanının yere damlamasını bir şekilde durdurmuş olmalıydı. Gemi kazasından bile kurtulacak bir adam...

Simon kimselerin olmadığı Ruselokkveien'e baktı. Gözleri Aziz Paul Kilisesi'ni geçti ve yolun kıvrılarak gözden kaybolduğu küçük köprüyü taradı. Munkedamsveien'in solunu ve sağını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Sonny "Lanet herif..." diyerek Uzi'yi öfkeyle bacağına vurdu.

"Caddeden ayrılmadıysa onu çok geçmeden bulabiliriz" dedi Simon. "Binalardan birine girmiş olmalı."

"Nereye?"

"Bilmiyorum."

"Belki dışarıda bekleyen bir arabası vardı."

"Belki de. Hey!" Sonny'nin ayaklarının arasını gösterdi Simon. "Bak, burada bir kan lekesi daha var. Yoksa..."

Sonny başını iki yana salladı ve ceketini açtı. Simon'dan aldığı temiz gömleğin yan tarafı kıpkırmızı olmuştu.

Simon sessizce küfretti. "O piç kurusu yaranı tekrar mı açtı?"

Sonny omuz silkti.

Simon başını tekrar kaldırdı. Caddede park edilmiş bir araba yoktu. Açık dükkân da. Sadece arka bahçelere giden

kapalı kapılar vardı. Nereye gitmiş olabilirdi? Başka bir açıdan bak, diye düşündü Simon. Kör noktaları ortadan kaldır. Kendini bırak... Gözlerini kaydırdı. Gözbebekleri bir şeye tepki vermişti. Hareket eden küçük bir cam parçasından yüzüne keskin bir günışığı vurmuştu. Ya da metalden. Pirinçten.

"Gidelim" dedi Sonny. "Restorana sonra yine geliriz, belki..."

"Olmaz" dedi Simon kısık bir sesle. Pirinç kapı kolu. Kapıyı arkadan yavaşça kapatan mekanizma. Daima açık bir yer. "Onu görebiliyorum."

"Öyle mi?"

"Şuradaki kilise kapısı, görüyor musun?"

Sonny oraya baktı. "Hayır."

"Hâlâ kapanıyor. Kilisenin içinde. Haydi."

Simon koştu. Bir ayağının diğerinin önüne attı ve hareketeye geçti. Çocukluğundan beri yaptığı basit bir eylemdi. Önceleri her sene biraz daha hızlanırdı. Ardından her sene biraz daha yavaşlamıştı. Ne dizleri ne de nefesi eskisi gibiydi. Simon ilk yirmi metre Sonny'ye ayak uydurmayı başardıysa da çocuk daha sonra kopup gitti. Simon onu kilisenin üç basamağını tek seferde çıkıp ağır kapıyı açtığında ve gözden kaybolduğunda aralarında en az otuz metre vardı.

Simon yavaşladı. Bir *pat* sesi bekledi. Duvarın arkasından ateş edildiğini duyduğunuzda kulağınıza gelen o kesik, hatta çocuksu sesi bekledi. Ama bir şey olmadı.

Basamakları çıktı. Ağır kapıyı açıp içeri girdi.

Koku. Sessizlik. İnancın verdiği ağırlık.

Oturaklar boştu ancak mihrapta mumlar yanıyordu. Simon sabah ayininin yarım saat sonra başlayacağını hatırladı. Çarmıhtaki zavallı Mesih'in üzerinde mumların alevleri titriyordu.

Sonny açık duran günah çıkarma kabinine oturmuş, iki kabini birbirinden ayıran delikli ahşap panoya Uzi'yi doğ-

rultmuştu. Diğer kabinin kapısındaki siyah perde çekiliydi. Perdeyle pano arasında ufacık bir açıklık vardı ve Simon o açıklıkta bir el görüyordu. Perdenin altındaki taş zeminde yavaşça yayılan bir kan birikintisi vardı.

Simon sessizce kabinlere yaklaştı ve Sonny'nin fısıltısını duydu:

"Yeryüzünün ve cennetin tüm tanrıları sana merhamet etsin ve günahlarını bağışlasın. Bu dünyadan göçtüğünde tövbekâr ruhun cennet katına yükselsin. Amin."

Sonrasında bir sessizlik oldu.

Simon çocuğun tetiği bastıran parmağını gördü.

Silahını omuz kılıfına geri koydu. Bir şey yapmayacaktı, kılını bile kıpırdatmayacaktı. Çocuğun hükmü yerine getirilecekti. Kendi kararının acelesi yoktu.

"Evet, babanı biz öldürdük." İkiz'in perdenin arkasından gelen sesi cılızdı. "Yapmak zorundaydık. Köstebek babanın onu öldürmeyi planladığını söyledi. Dinliyor musun?"

Sonny cevap vermedi. Simon nefesini tuttu.

"O gece Maridalen'deki ortaçağ harabelerinde yapacaktı bunu" diyerek devam etti İkiz. "Köstebeğin dediğine göre polis peşindeydi ve onu her an açığa çıkarabilirdi. O yüzden bizden cinayete intihar süsü vermemizi istedi. Babanı köstebek gibi gösterecektik, polis de araştırmayı bırakacaktı. İsteğini kabul ettim. Ne de olsa köstebeğimi korumam gerekiyordu, değil mi?"

Simon çocuğun dudaklarını ıslattığını gördü. "Peki kimdi bu köstebek?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim. Sadece elektronik postayla iletişim kuruyorduk."

"O halde hiçbir zaman bilemeyeceksin." Sonny Uzi'yi tekrar kaldırdı, parmağını tetiğe götürdü. "Hazır mısın?"

"Dur! Beni öldürmek zorunda değilsin, Sonny. Zaten burada kan kaybından öleceğim. Tek istediğim şey, ölmeden önce

sevdiklerime elveda diyebilmek. Babana seni ve annemi sevdiğini söyleyen bir not yazmasına izin vermiştim. Lütfen sen de bu günahkâra aynı merhameti göster, olur mu?"

Simon çocuğun yükselip alçalan göğsünü görebiliyordu. Çenesindeki kaslar oynuyordu.

"Yapma" diye seslendi Simon. "Ona acıma, Sonny. O..."

Sonny başkomisere döndü. Gözlerinde nezaket vardı. Helene'in nezaketi. Uzi'yi çoktan indirmişti. "Simon, tek istediği..."

Simon perdedeki boşlukta bir elin havaya kalkışını gördü. Altın kaplamalı tabanca görünümlü bir çakmak. Simon vakit olmadığını o anda anladı. Ne Sonny'yi harekete geçmesi için uyarmaya, ne omuz kılıfından kendi silahını çekmeye, ne de Else'ye hak ettiğini vermeye vakti vardı. Anker'in üstündeki köprünün korkuluklarında dikiliyordu ve altında hiddetle akan bir nehir vardı.

Bu yüzden daldı Simon.

Hayatın dışına çıkarak son hızla dönen muhteşem bir rulet tekerleğine daldı. Bunu yapmak zekâ ya da cesaret istemiyordu. Tek gereken, çok kıymet vermediği bir geleceğin üzerine bahis oynamak isteyen, diğerlerine göre kaybedecek daha az şeyi olduğunu bilen hapı yutmuş bir adamın deliliğiydi. Açık kabinin içine dalarak çocukla delikli ahşap panonun arasına girdi. Pat sesiyle birlikte ısırığa benzer bir şey hissetti. Bedenini ikiye ayıran, bağlantılarını kopartan, buzdan ya da ateşten felç edici bir iğne.

Ardından diğer ses geldi. Uzi. Simon'ın başı kabinin zemininde ydi ve panodan yüzüne yağan kıymıkları hissetti. Bir haykırış duydu, başını kaldırdı ve İkiz'in günah çıkarma bölmesinden tökezleyerek çıkıp oturaklar arasında sendelediğini gördü. Mermiler takım elbisesinin arkasını öfkeli bir arı sürüsü gibi ısırıyordu. Uzi'nin halen kızarık olan boş kovanları Simon'ın üzerine dökülüyor, alnını dağlıyordu. İkiz otu-

rakların üzerine devrildi, dizlerinin üzerine çöktü ama mücadeleye devam etti. Ölmeyi reddediyordu. Normal değildi. Bundan uzun yıllar önce, Simon Norveç'in en çok aranan adamlarından birinin annesinin polis merkezinde hademe olarak çalıştığını öğrenip onu sorguya çektiğinde annesinin ilk söylediği şey bu olmuştu: Levi normal değildi. Kadın onun annesiydi, oğlunu seviyordu elbette. Fakat doğduğu andan beri ondan ödü kopuyordu ve bunun tek sebebi iriliği değildi.

Genç ama dev cüsseli oğlunun evde bakacak kimse olmadığı için onunla birlikte işe gelmeye başladığında temizlik arabasındaki su kovasına vuran yansımasına bakarak orada kendisine benzeyen başka biri olduğunu söylediğini de anlatmıştı. Sissel bundan böyle birlikte oyun oynayabileceklerini söylemiş ve çöp sepetlerini boşaltmaya gitmişti. Geri döndüğünde Levi kafasını kovaya sıkıştırmıştı ve çaresizce bacaklarını savuruyordu. Omuzları kovanın içine girdiği için Sissel onu tüm gücünü kullanarak kurtarabilmişti. Oğlu sırılsıklam olmuş, yüzü maviye dönmüştü. Ama çoğu çocuğun aksine ağlayacağı yerde gülmeye başlamıştı. İkiz'in kötü biri olduğunu, onu öldürmeye çalıştığını söylemişti. Sissel o günden sonra bu çocuğun neyin nesi olduğunu kendine sorup durmuş, evden taşınana kadar da rahat etmemişti.

İkiz.

Kalın ensesiyle devasa sırtı arasındaki yağ katmanlarının hemen üzerinde iki delik belirdi ve hareketleri birden durdu.

Elbette diye düşündü Simon. Ailenin her şeyiyle normal tek çocuğu.

İri adamın öne doğru yalpalandığında ve alnı tok bir sesle taş zemine çarptığında çoktan öldüğünü biliyordu.

Simon gözlerini yumdu.

"Simon, nerenden?.."

"Göğsüm" dedi Simon öksürerek. Tenindeki sıvının kan olduğunu koyuluğundan anlayabiliyordu.

"Sana ambulans çağıracağım."

Simon gözlerini açtı. Başını eğerek kendine baktı. Gömleğinin önüne yayılan koyu kırmızı lekeyi gördü.

"Başaramayacağım, boşuna uğraşma."

"Evet, başaracak..."

"Dinle." Sonny cep telefonunu çıkardı ama Simon eliyle telefonu kapattı. "Kurşun yaraları hakkında az çok bilgim var, anladın mı?"

Sonny elini Simon'ın göğsüne koydu.

"Hiç iyi değil" dedi Simon. "Sen git. Özgürsün, yapman gerekeni yaptın."

"Hayır, yapmadım."

"Benim hatırım için git" dedi Simon çocuğun elini tutarak. Kendi eli kadar sıcak ve tanıdıktı. "Artık işini bitirdin."

"Kımıldamadan dur."

"Sana köstebeğin bugün burada olacağını söyledim. O da geldi. Ve artık ölüyor. Haydi git."

"Ambulans birazdan gelir."

"Neden beni dinle..."

"Daha fazla konuşma."

"Bendim Sonny." Simon çocuğun berrak, uysal gözlerine baktı. "Köstebek bendim."

Simon çocuğun gözbebeklerinin dehşet içerisinde büyümesini, açık yeşil irisinin kararmasını bekledi. Ama olmadı. Nihayet anladı.

"Biliyordun Sonny." Simon yutkunmaya çalıştı ama yeniden öksürmek zorunda kaldı. "Benim olduğumu biliyordun. Nasıl?"

Sonny gömleğinin koluyla başkomiserin ağzındaki kanı sildi. "Arild Franck."

"Franck mi?"

"Parmağını kestikten sonra konuştu."

"Konuştu mu? Onun benden haberi yoktu. Ab'le ikimizin

köstebek olduğunu kimse bilmiyordu, Sonny. Hiç kimse."

"Evet ama Franck'in bildiği bir şey vardı. Köstebeğin bir kod adı olduğu."

"Sana bunu mu söyledi?"

"Evet. Kod adı Dalgıç'tı."

"Dalgıç, evet. İkiz'le iletişim kurarken bu ismi kullanırdım. O zamanlar sadece bir kişi bana bu isimle hitap ederdi. Sadece bir kişi. O halde nasıl oldu da?.."

Sonny ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Simon'a doğru tuttu. Bir fotoğraftı bu. Üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Bir taş yığınının önünde iki genç adam ve bir genç kadın gülümseyerek poz veriyordu.

"Çocukken sık sık fotoğraf albümümüzü karıştırırdım ve dağlarda çekilen bu resmi görürdüm. Anneme fotoğrafı çeken Dalgıç lakaplı bu gizemli adamın kim olduğunu sormuştum. Bana adının Simon olduğunu, üç yakın arkadaştan biri olduğunu söylemişti. Kimsenin cesaret edemediği yerlere dalabildiği için ona Dalgıç lakabını o takmıştı."

"Sen de biraz düşündün ve..."

"Franck iki köstebek olduğunu bilmiyordu. Ama bana söylediği, her şeyi açıklığa kavuşturdu. Babam seni ifşa etmek üzereydi. O bunu yapmadan sen onu öldürdün."

Simon gözlerini kırptı ama görüş açısının kenarlarından içeriye doğru bir karanlık süzülmeye devam etti. Yine de hiç olmadığı kadar net görebiliyordu. "O yüzden beni öldürmeye karar verdin. Benimle bunun için temas kurdun. Seni bulmamı istedin. Beni bekliyordun."

"Evet" dedi Sonny. "Ta ki günlüğü bulana ve babamın da işin içinde olduğunu öğrenene kadar. İki kişi olduğunuzu. İki hain."

"İşte o zaman dünya başına yıkıldı ve görevinden vazgeçtin. Artık öldürmenin anlamı kalmadı."

Sonny başıyla onayladı.

"Peki fikrini ne değiştirdi?"

Sonny ona uzun uzun baktı. "Söylediğin bir söz. Bir evladın sorumluluğu babası gibi olmak değil..."

"...ondan daha iyi olmaktır." Simon uzaktan gelen polis sirenlerini duydu. Sonny'nin elini alnında hissetti. "Öyle ol, Sonny. Babandan daha iyi ol."

"Simon?"

"Evet?"

"Ölüyorsun. İstediğin bir şey var mı?"

"Gözlerinin görmesini istiyorum."

"Peki bağışlanmak, onu da istiyor musun?"

Simon gözlerini sımsıkı yumdu ve başını iki yana salladı. "Olmaz... Bunu hak etmiyorum."

"Hiçbirimiz hak etmiyoruz. Günah işlemek insana, affetmek Tanrı'ya mahsus."

"Ama ben senin için hiçbir şeyim. Sevdiklerini elinden almış bir yabancıyım."

"Sen de benim için önemlisin, Dalgıç'sın. Hep onların yanında olmuş ama resme girmemiş birisin." Çocuk Simon'ın ceketini kaldırdı ve fotoğrafı iç cebine soktu. "Yolculuğunda bu da yanında olsun. Onlar senin arkadaşların."

Simon gözlerini kapadı. Benim için sorun değil, diye düşündü.

Oğul'un sözleri boş kilisenin içinde yankılandı.

"Yeryüzünün ve cennetin tüm tanrıları sana merhamet etsin ve günahlarını bağışlasın..." Simon çocuğun ceketinin içinden kilisenin zeminine düşen bir damla kana baktı. Parmağını damlanın altın kırmızı yüzeyine bastırdı. Parmak ucuna yapışmış gibi görünen kanı izledi, parmağını dudaklarına götürdü ve gözleri kapandı. Köpüren beyaz şelaleye baktı. Suya. Onu kucaklayan buz gibi soğuğu hissetti. Sessizliği, yalnızlığı. Ve huzuru. Tek farkı, bu defa yüzeye çıkmayacaktı...

* * *

Kari, ses kaydının ikinci kez çalışından sonra salona çöken sessizlikte et restoranının uzak köşesindeki yarı açık pencereden gelen gamsız kuş cıvıltılarını duydu. Emniyet müdürü inanmayan gözlerle dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyordu.

"Eee?" diye sordu Öhre.

"Evet" dedi Parr.

Avukat bellek çubuğunu çıkardı ve Parr'a uzattı. "Sesi tanıdınız mı?"

"Evet" dedi Parr. "Adı Arild Franck. Staten Yüksek Güvenlikli Cezaevi'ni yöneten adam. Adel, Cayman Adaları'nda olduğunu söylediği hesap gerçekten de var mı, kontrol eder misin? Dedikleri doğruysa büyük bir skandalla karşı karşıyayız demektir."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi Öhre.

"Üzülmeyin" dedi Parr. "Zaten yıllardır şüphelerim vardı. Yakın zamanda Drammen'deki cesur bir polis memurundan Lotfhus'un Morsand cinayetinin üzerine yıkılması için Staten'den bir günlüğüne serbest bırakıldığı bilgisini aldık. Franck'in peşine düşmeden önce elimizde somut bir delil bulunduğundan emin olana dek bu bilgiyi kendimize saklamıştık. Ancak bu ses kaydıyla artık fazlasıyla silahımız oldu. Gitmeden son bir sorum olacak..."

"Evet?"

"Başkomiser Kefas neden sizinle kendisi yerine bizim görüşmemizi istediğini söyledi mi?"

Iversen avukatla bakışıp omuz silkti. "Başka işlerle meşgul olduğunu söyledi. İkiniz yüzde yüz güvendiği tek iş arkadaşlarıymışsınız."

"Anladım" dedi Parr gitmek üzere ayağa kalkarak.

Öhre "Son bir şey var..." deyip telefonunu çıkardı. "Müvekkilim Başkomiser Kefas'a benim ismimi söylemiş. Bay Kefas da beni aradı ve yarın Baltimore'daki Howell Clinic'te

ayarladığı bir göz ameliyatının ulaşım ve ödeme işlerini organize edip edemeyeceğimi sordu. Ona edebileceğimi söyledim. Sekreterimiz mesaj atarak bir saat önce ofisimize bir kadının geldiğini ve kırmızı bir spor çantası bıraktığını bildirdi. Çantada hatırı sayılır miktarda nakit para varmış. Polis bu durumun takibini yapmak ister mi, size sormak istiyorum."

Kari pencerenin dışındaki kuş cıvıltılarının kesildiğini ve yerini uzaktan gelen sirenlere bıraktığını duyabiliyordu. Hem de birkaç tane. Polis arabalarının sirenleri.

Parr boğazını temizledi. "Bu bilginin polisi ilgilendirdiğini sanmıyorum. Ayrıca talepte bulunan şahıs artık sizin müvekkiliniz olarak kabul edildiğine göre, bence aranızda bir avukat-müvekkil gizliliği mevcuttur ve ben istesem bile benimle daha fazla bilgi paylaşamazsınız."

"Mükemmel" dedi Öhre. "O halde bu konuda sizinle aynı fikirdeyiz" diye ekledi ve evrak çantasını kapattı.

Kari cep telefonunun cebinde titrediğini hissetti, hızlıca ayağa kalktı, masadan uzaklaşarak cevap verdi. Telefonla birlikte cebinden çıkan mermer top yumuşak ve tok bir sesle ahşap zemine düştü.

"Adel."

Hareketle etmekle olduğu yerde kalmak arasında tereddüt yaşayan topa baktı. Mermer top biraz titredikten sonra kararsız bir biçimde güneye doğru yuvarlandı.

Kari teşekkür edip telefonu cebine geri koydu. Ayağa kalkmak üzere olan Parr'a döndü. "Nautilus adındaki bir balık restoranında dört ceset varmış."

Parr gözlüğünün arkasından dört kez göz kırpınca Kari bunun mıntıkasındaki her yeni ceset için bir kez göz kırparak verdiği takıntılı bir hareket olup olmadığını merak etti.

"Neredeymiş?"

"Burada."

"Burada mı?"

"Aker Brygge'de. Birkaç yüz metre uzağımızda." Kari'nin gözleri yeniden mermere kaydı.

"Gidelim."

Kari mermerin peşinden koşup almak istedi.

"Ne bekliyorsun Adel? Haydi!"

Mermer top düz bir çizgide ilerliyordu ve hız kazanıyordu. Kararını hemen vermezse onu alamayacaktı.

"Tamam" dedi ve Parr'ın peşine takıldı. Polis sirenleri artık daha yakından geliyor, yükselip alçalan sesler havayı bir tırpan gibi kesiyordu.

Kapıdan koşarak çıkıp bembeyaz bir güneşe, umut dolu bir sabaha, mavi şehre adımlarını attılar. Koşmaya devam ederlerken sabah kalabalığı önlerinde yarılıyordu. Kari'nin görüş açısına titreyen yüzler girip çıkıyordu. Aklının bir köşesi içlerinden birine tepki verdi. Güneş gözlüğü ve açık gri takım elbise. Parr üniformalı polislerin akın ettiği bir ara sokağa yöneldi. Kari durdu, arkasını döndü ve gri takım elbiseli adamın birazdan kalkacak olan Nesoddtangen vapuruna bindiğini gördü. Sonra önüne döndü ve koştu.

Martha üstü açılır arabanın tavanını kapatmıştı ve başını koltuğa yaslamıştı. Mavi gökyüzüyle mavi fiyordun arasında rüzgârda süzülen bir martıya bakıyordu. Martı hem kendi gücünü hem rüzgârın gücünü kullanarak etrafta yemek arıyordu. Martha'nın nefesi sakin ve düzenliydi ancak kalbi hızla çarpıyordu. Vapur yanaşmak üzereydi çünkü. Sabahın bu erken saatinde Oslo'dan Nesoddtangen'e fazla kimse gelmediği için onu fark etmek kolay olacaktı. Şayet başardıysa. *Şayet*. Martha bir buçuk saat önce Tomte & Öhre Avukatlık Bürosu'ndan çıktığından beridir içinden tekrarladığı duayı mırıldandı. Otuz dakika önce gelen vapurda yoktu. Gerçi o kadarını beklemek fazla olurdu. Ama bunda da yoksa... Evet, o zaman ne olacaktı? B planı yapmamıştı. Yapmak istememişti.

İlk yolcular göründü. Evet, haklıydı; fazla yolcu yoktu. İnsanlar sabahları genelde şehre gider, şehirden ayrılmazdı. Kaplumbağa kabuğu desenli güneş gözlüğünü çıkardı. Açık gri takım elbiseyi görünce nefesi bir an duracak gibi oldu. Ama bu o değildi.

Kalbi sıkıştı.

Ama sonra bir gri takım elbiseli daha belirdi.

Su almış bir tekne gibi hafif eğik duruyordu.

Martha kalbinin göğüskafesinin içinde kabardığını ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Belki açık gri takım elbisesine vuran eğimli sabah güneşi yüzündendi ama bu haliyle adeta parlıyordu.

"Teşekkürler" diye fısıldadı. "Teşekkürler, teşekkürler."

Dikiz aynasına baktı, gözlerini sildi ve eşarbını düzeltti. Ardından el salladı. O da el salladı.

Çocuk arabanın olduğu tepeye çıkarken Martha'nın aklından bir düşünce geçti: bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğu düşüncesi. Sanki bir seraba, bir hayalete bakıyordu. Sanki çocuk öldürülmüş, vurulmuş, bir fenerden aşağı sarkıtılmış, çarmıha gerilmişti ve Martha onun ruhunu görüyordu.

Çocuk arabaya büyük bir dikkatle bindi ve güneş gözlüğünü çıkardı. Solgundu. Kızarık gözlerine bakılırsa ağlamıştı. Ardından kollarıyla Martha'yı sardı ve onu kendine çekti. Martha önce kendisinin titrediğini sandı ama titreyen çocuğun vücuduydu.

"Nasıl?.."

"İyi" dedi çocuk onu bırakmadan. "Her şey iyi gitti."

Bir süre sessizce oturdular ve her birinin tek dayanağı diğeriymiş gibi birbirlerine sımsıkı tutundular. Martha'nın soruları vardı ama şimdi sormayacaktı. Ne de olsa önlerinde bolca zaman vardı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

"Şimdi" dedi çocuk, ona sarılmayı nazikçe bırakıp hafif bir

inlemeyle koltuğunda dikleşerek. "Şimdi her şey yeni başlıyor." Arka koltuğu işaret ederek "Bavulun epey büyükmüş" dedi.

"Sadece temel ihtiyaçlarım" diyerek gülümsedi Martha. Diskçalara bir CD yerleştirdi ve ona cep telefonunu verdi. "İlk kısmı ben sürerim. Sen de haritayı kontrol eder misin?"

Çocuk telefonun ekranına bakarken diskçalardan düz, robotik bir ses yükseldi. *"Kendi özel... İsa'nız..."*[7]

"1.030 kilometre" dedi çocuk. "Tahmini yolculuk süresi on iki saat elli bir dakika."

7. Depeche Mode'un "Personal Jesus" şarkısında geçen sözler (ç.n.)

Sonsöz

Kar taneleri, dibi olmayan renksiz bir gökyüzünden havalanarak adeta asfalt bir tavana, kaldırıma, arabalara ve evlere yapışıyordu.

Kari basamaklarda öne eğilip botlarını bağladığı için caddeyi bacaklarının arasından ters görüyordu. Simon haklıydı. Bakış açınızı ve yerinizi değiştirdiğinizde her şeyi farklı görüyordunuz. Tüm kör noktalar ortadan kalkıyordu. Kari'nin anlaması uzun sürmüştü. Simon Kefas'ın birçok konuda haklı olduğunu anlaması. Her konuda değil. Ama sinir bozucu derecede fazla konuda.

Doğruldu.

Kapıda dikilen kız "Günün güzel geçsin, hayatım" dedi ve Kari'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Senin de."

"Yerleri zımparalamanın *güzel* bir tarafı yok. Ama denerim. Eve ne zaman dönersin?"

"Bir olay olmazsa akşam yemeğinde."

"Peki. Gerçi çoktan olmuşa benziyor."

Sam'in işaret ettiği yöne baktı Kari. Bahçe kapısının önüne çekilen araba tanıdığa benziyordu. İnik camın yukarısındaki yüz ise daha da tanıdıktı.

"N'aber, Asmund?" diye seslendi Sam.

"Tadilat işlerini böldüğüm için üzgünüm ama hanımı-

nı ödünç almam gerekiyor" dedi ona müfettiş. "Bir olay oldu da."

Kari kot pantolonunun arkasına bir tokat atan Sam'e baktı. Eteğini ve ceketini geçen sonbaharda gardıroba asmıştı ve nedense orada kalmışlardı.

"Git ve halkına hizmet et, güzelim."

E18'de doğu yönüne giderlerken Kari karla kaplı manzaraya daldı. İlk karın daima dünyayı ikiye ayıran bir çizgi çektiğini, önceden var olan her şeyi gizlediğini ve gördüğümüz dünyayı değiştirdiğini düşündü. Aker Brygge ve Katolik kilisesindeki silahlı çatışmaların ardından gelen birkaç ay keşmekeş içinde geçmişti. Eleştiri okları beklendiği üzere polise, sergilenen vahşete ve tek bir adamın üstlendiği akıl dışı göreve yönelmişti. Ama öyle dahi olsa Simon'a kahramanlara yaraşır bir cenaze düzenlenmişti. Çünkü o halkın polisiydi, şehrin azılı suçlularıyla savaşan ve adalet uğruna canını feda eden biriydi. Emniyet Müdürü Parr'ın anma konuşmasında belirttiği gibi herkes onun kurallara harfiyen uymamış olduğu gerçeğini hoş görmeye hazırdı. Hatta Norveç yasalarına da. Parr kendisinin de Cayman Adaları'na kayıtlı bazı gizli fonlara para yatırarak Norveç vergi yasalarının sınırlarını zorladığı düşünülürse böylesi bir kuralsızlığa müsamaha gösterebilirdi. Kari törende Lofthus'ların evinin faturalarını kimin ödediğini araştırdığını ve onun adına ulaştığını Parr'ın yüzüne çarpmıştı. Parr lafı hiç gevelemeden kabul etmiş, hiçbir kanunu çiğnemediğini ve tamamen duygusal bir gerekçesinin olduğunu eklemişti: Ab'ın intiharından sonra Sonny ve annesine göz kulak olmadığı için vicdanını rahatlatmak. Parr'a göre bunu yapmak ucuz bir iş değildi ancak böylece çocuğun hapisten çıktıktan sonra yaşayabileceği hazır bir evi olacaktı.

İnsanlar bir süre sonra Kılıçlı Buda'nın sırra kadem bastığını kabullenmişti. Başlattığı haçlı seferi İkiz olarak da bili-

nen Levi Thou'nun ölümüyle sona ermişe benziyordu.

Else'nin gözleri artık çok daha iyiydi. Cenazeden birkaç hafta sonra ziyaretine gelen Kari'ye Amerika'daki ameliyatın yüzde seksen başarılı olduğunu söylemişti. Hiçbir şey kusursuz değildi. Ne hayat, ne insanlar, ne de Simon. Kusursuz olan tek şey aşktı.

"Onu asla unutamamıştı. Helene'i. Hayatının aşkıydı." Yaz halen bitmemişti ve Else'nin Disen'deki bahçesinde yatar koltuklara oturmuş, şarap içip güneşin batışını izliyorlardı. Kari, Else'nin bu bilgileri onunla paylaşmaya karar verdiğini fark etmişti. "Bana Helene'e âşık olan diğer ikisinin, Ab ve Parr'ın daha kibar, daha güçlü, daha akıllı olduğunu söylerdi. Ama onu gerçekte olduğu gibi gören tek kişinin kendisi olduğunu iddia ederdi. Simon'ın tuhaf yanlarından biriydi bu. İnsanların içini görür, iyi ve kötü taraflarını anlardı. Bir yandan da kendi içindeki kötülükle savaşırdı tabii. Simon kumar bağımlısıydı."

"Bana söyledi."

"Helene'le ikisi sevgili olmuşlar ama kumar borcu yüzünden hayatları kâbusa dönmüş. İlişkileri fazla uzun sürmese de Simon onu da batağa sürüklediğini hissediyormuş. Neyse ki tam o sırada Ab Lofthus ortaya çıkıp Helene'i ondan kurtarmış. Ab ve Helene başka bir eve taşınmışlar. Simon çok üzülmüş. Kısa bir zaman sonra Helene'in hamile olduğunu öğrenmiş. Deli gibi kumar oynuyormuş, her şeyini kaybetmiş ve uçurumun kıyısındaymış. Sonra şeytanı arayıp bulmuş ve ona elinde kalan tek şeyi satmış. Ruhunu."

"İkiz'e mi gitmiş?"

"Evet. Simon İkiz'in kim olduğunu ve ona nasıl ulaşılacağını bilen birkaç kişiden biriymiş. Ama İkiz, Simon ve Ab'in kim olduğunu asla öğrenememiş. Çünkü ona bilgileri ya telefonla ya da mektupla veriyorlarmış. Sonrasında ise bilgisayarla."

Sessizlikte Trondheimsveien ve Sinsenkrysset'ten gelen araba uğultusunu duymuşlardı.

"Simon'la ben birbirimize her şeyi anlattık ama bunlar hakkında konuşması onun için zor oldu. Ruhunu nasıl sattığını söylemesi. Utanç duymayı, küçük düşmeyi, kendinden nefret etmeyi içten içe *arzuladığına* inanıyordu çünkü böylece diğer acılarını bastırıyordu. Bu bir çeşit zihnine kendi kendine zarar verme yöntemiydi."

Else elbisesini düzeltmişti. O koltukta otururken aynı anda hem kırılgan hem güçlü göründüğünü düşünmüştü Kari.

"Ama Simon için en kötüsü Ab'e yaptığıydı. Kıymet verdiği tek şeyi elinden aldığı için Ab'den nefret ediyordu. O yüzden onu da kendisiyle birlikte uçuruma sürükledi. Banka krizi patlak verdiğinde ve faiz oranları fırladığında Ab'le Helen borç batağındaymış. Onları evsiz kalmaktan kurtaracak tek şey acilen para bulmakmış. Simon İkiz'le anlaştıktan sonra doğruca Ab'e gidip ruhu için bir teklifte bulunmuş. Ab önce karşı gelmiş ve Simon'ı şeflerine şikâyet etmekle tehdit etmiş. Simon bu defa onu en zayıf yerinden vurmuş. Oğlu. Dünyanın böyle bir yer olduğunu, teklifi kabul etmezse oğlunun babasının şerefinin bedelini ödeyeceğini ve fakir büyüyeceğini söylemiş. Ab'i içi içini yerken ve ruhunu kaybederken izlemenin en korkunç şey olduğunu söylerdi Simon. Ama bir yandan da kendini daha az yalnız hissetmiş. Ta ki İkiz köstebeğinin polis teşkilatında daha yüksek bir mevkiye gelmesini isteyinceye ve artık ikisi için yer kalmayıncaya kadar."

"Bana bunları neden anlatıyorsun Else?"

"Çünkü o istedi. Seçimini yapmadan önce bunları bilmen gerektiğini düşündü."

"Bunu senden o mu istedi? Yoksa şeyi... biliyor muydu?"

"Bilmiyorum Kari. Sadece sende kendinden epey bir şey gördüğünü söyledi. Polis memuru olarak onun hatalarından ders çıkarmanı istedi."

"Ama emniyette kalmayacağımı biliyordu."

"Öyle mi?" Else kadehini dudaklarına götürüp dikkatlice yudumlarken güneş ışınları şarabına vurmuştu.

"Simon, Ab Lofthus'un İkiz'in tek köstebeği olmak için onu öldürmek istediğini fark ettiğinde İkiz'le temasa geçmiş ve Ab'i ortadan kaldırması gerektiğini, Ab'in ikisinin de peşinde olduğunu bildirmiş. Durumun acil olduğunu eklemiş. Ab'le ikisinin aynı kâbusu gören tek yumurta ikizleri gibi olduklarını, kâbuslarında birbirlerini öldürmeye çalıştıklarını söylemiş. Ab'den önce davranmış. Böylece en iyi arkadaşını öldürmüş."

Kari yutkunmuş, gözyaşlarını tutmaya çalışmıştı. "Ama pişman olmuş" demişti fısıldayarak.

"Evet, olmuş. Köstebek olmayı bırakmış. İstese devam edebilirmiş. Ama sonra Helene ölmüş. Simon yolun sonuna gelmiş, kaybedecek neyi varsa kaybetmiş. O yüzden artık korkacağı hiçbir şey kalmamış. Ve hayatının geri kalanını kefaretle geçirmeye başlamış. Yanlışlarını telafi ederek. Bir zamanlar kendisinin yaptığı gibi yoldan çıkanları avlama konusunda acımasızmış ve bu yüzden teşkilatta fazla arkadaşı yokmuş. Giderek yalnız kalmış. Ama asla haline acımamış, yalnızlığı hak ettiğini düşünüyormuş. Bana bir keresinde kendinden nefret etmenin sabah uyandığında ve aynada kendine baktığında duyduğu bir çeşit kin olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Onu sen kurtardın, değil mi?"

"Bana meleğim derdi. Ama onu benim ona olan aşkım kurtarmadı. Sözüm ona bilge insanların söylediğinin aksine, ben sevilmenin kimseyi kurtardığını sanmıyorum. Onu kurtaran bana olan aşkıydı. Yani kendini kurtardı."

"Seni severek."

"Öyle."

Kari kalktığında vakit gece yarısına gelmişti.

Evden çıkarken Else holde fotoğrafı göstermişti. Bir taş yığınının önündeki üç kişinin fotoğrafını.

"Simon öldüğünde üzerinden bu çıkmış. İşte bak, Helene."

"Yanmadan önce sarı evde onun bir resmini görmüştüm. Simon'a bir şarkıcıya ya da aktrise benzediğini söylemiştim."

"Mia Farrow. Sırf onu görebilmek için beni *Rosemary'nin Bebeği*'ni izlemeye götürmüştü. Gerçi benzemediklerini iddia ederdi."

Fotoğraf Kari'yi tuhaf bir hisse sokmuştu. Gülümsemelerinde bir şey vardı. İyimserlik. *İnanç*.

"Simon'la ikiniz hiç çocuk yapmayı konuşmadınız mı?"

Else başını iki yana sallamıştı. "Korkuyordu."

"Neden?"

"Kusurlarının çocuğa geçeceğinden. Bağımlılık geni. Zarar verecek derecede risk alma eğilimi. Sınırlarının olmaması. Karanlık ruh hali. Sanırım şeytanın çocuğunu doğurabileceğimden korktu. Ona bazen bir yerlerde gayrimeşru çocuğu olduğunu ve o yüzden bu kadar korktuğunu söyleyerek sataşırdım."

Kari başıyla onaylamıştı. *Rosemary'nin Bebeği*. Polis merkezini temizleyen ve adını nihayet hatırladığı minik yaşlı kadın gelmişti aklına.

Kari daha sonra Else'yle vedalaşmış ve serin bir yaz akşamına adımını atmıştı. Önce hafif bir esinti, ardından zaman onu sarmış ve burada, bir arabada oturduğu ana taşımıştı. El değmemiş olan kar tabakasını seyre dalıp karın tüm manzarayı nasıl değiştirdiğiyle ilgili düşüncelere dalmıştı. İşlerin çoğu zaman planlanandan nasıl da farklı gittiğini düşünmüştü. Sam'le ikisi çoktan bebek sahibi olmak için uğraşmaya başlamıştı mesela. Ama onu asıl şaşırtan, Adalet Bakanlığı'ndan gelen ilginç bir iş teklifini geri çevirmekle kalmayıp bir sigorta şirketinden gelen hayli dolgun maaşlı işe de burun kıvırması olmuştu.

Oslo'dan ayrılıp küçük köprüden geçtiklerinde ve çakıltaşlı dar bir yola girdiklerinde nihayet Asmund'a ne olduğunu sordu.

"Drammen Polis Merkezi aradı ve bizden yardım istedi" dedi Asmund. "Bir armatör ölmüş. Yngve Morsand."

"Tanrım, ölen kadının kocası o."

"Evet."

"Cinayet mi yoksa intihar mı?"

"Ayrıntıları bilmiyorum."

Polis arabalarının arkasına çektiler, bahçe çitlerinin arasındaki kapıdan girdiler ve büyük evin kapısına çıktılar. Onları Buskerud Polis Merkezi'nden bir dedektif karşıladı. Adam Kari'yle kucaklaştı ve Björnstad'a kendisini Henrik Westad olarak tanıttı.

"İntihar olabilir mi?" diye sordu Kari eve girerken.

"Bunu sana düşündüren ne?" diye sordu Westad.

"Karısını kaybetmenin verdiği üzüntü" dedi Kari. "Çünkü insanlar onu karısının öldürdüğünden şüpheleniyordu. Belki de gerçekten öldürdü ve bununla yaşayamadı."

"Olabilir..." dedi Westad onları oturma odasına götürürken.

Olay yeri inceleme ekibi sandalyedeki adamın üzerine çullanmıştı. Kari onları beyaz kurtçuklara benzetti.

"...ama pek sanmam" diyerek cümlesini tamamladı Westad.

Kari ile Björnstad cesede bakakaldılar.

"Tanrım" dedi Björnstad alçak bir sesle Kari'ye. "Sence... o mu?.."

Kari kahvaltıda yediği haşlanmış yumurtayı düşündü. Belki hamileydi, belki de bu kadar midesinin bulanmasının sebebi buydu. Bu düşünceyi bir kenara atarak cesede odaklandı. Tek gözü faltaşı gibi açıktı, diğeri siyah bir bantla örtülüydü. Ve gözkapağının üzerinde, başının üstünün testereyle kesildiği yerde, tırtıklı bir çizgi uzanıyordu.